

Giới thiệu Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất

Lê Gia Hào: "Đã là mẹ đơn thân mà còn thuần khiết sao, ai tin nổi không. (thật đáng ngờ a...)"

Tín Tín: "Thật mà... mẹ cháu chắc chắn chính là một người... cực kỳ thuần khiết nha..."

Trần Thanh Trúc: "Nhóc con, đang rao bán mẹ nhiệt tình luôn sao?..."

Tín Tín: "Mẹ thân yêu... con muốn có em gái a..."

Lê Gia Hào: "Nếu vậy gả mẹ cháu cho chú đi... chú đảm bảo rất nhanh sẽ cho cháu bé em... nhưng em trai hay em gái chú không chắc được..."

Tín Tín: "Được thôi nếu chú có thể cưới được mẹ thân yêu nhà cháu..."

Lê Gia Hào: "Vậy cháu chờ bé em đi..."

Tín Tín: "Rất sẵn lòng..."

Trần Thanh Trúc: "Này hai người đang nói gì hà... ai muốn gả? Ai muốn sinh? Ta đây không đồng ý..."

Một đôi mẹ con hài hước vui nhộn.

Mà sao đứa nhỏ này luôn muốn hãm mang mẹ nó đi bán vậy nhỉ?...

Một nam nhân cực phẩm lòng dạ thâm sâu luôn luôn mang đồ tới tận lực cùng đứa nhỏ đảo hãm mang hai mẹ con về nhà nuôi..

Truyện sẽ có nhiều tình tiết hấp dẫn, mới lạ, khó đoán, hãy cùng mình khám phá nào.

Like, vote và theo dõi để ủng hộ mình nha.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Năm năm, trở lại cố hương

Sân bay...

Một lớn một nhỏ mang theo rất nhiều hành lý đi ra cổng chính. Lớn là một cô gái tầm hai mươi tuổi, tóc đen buộc đuôi ngựa, da trắng, dáng cao, khuôn mặt bị che đi một nửa vì chiếc kính đậm bản giới hạn của D&G. Nhìn qua đã biết đây chính là một đại mỹ nữ rồi..

Bé là một cậu nhóc tầm sáu đến bảy tuổi. Phần điệu ngọc trác, đáng yêu vô cùng..

Cả hai đi cạnh nhau đã chiếm biết bao ánh nhìn đổ về phía họ.

Trần Thanh Trúc khẽ mỉm cười cảm khái.

"Aizz... năm năm rồi. Năm năm mới trở lại quê nhà, mọi thứ thay đổi cả rồi..."

Cậu nhóc con đứng bên cạnh, khẽ giật giật tay áo của Trần Thanh Trúc.

"Mẹ à... trước hết hãy về nhà đã... mẹ muốn ở đây cảm khái như vậy tới bao giờ đây? Tay con xách đồ rất mỏi đó..."

Trần Thanh Trúc khẽ cốc nhẹ vào đầu nhóc một cái...

"Con thì biết cái gì hà... mẹ con đây năm năm mới trở về cố hương, trong lòng rất bồi hồi xúc động, con hiểu không?"

Cậu nhóc khẽ nhún nhún vai, môi nhỏ hơi chu ra.

"Xì... mẹ thân yêu... con đây cũng là năm năm mới trở lại cố hương a... mẹ bớt làm màu..."

Trần Thanh Trúc lại cốc nhẹ đầu bé một cái nữa. Cậu bé bắt mắt chau môi nhìn mẹ mình.

"Mẹ à... mẹ cứ cốc như vậy con sẽ ngốc thật đó..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc về mặt chẳng mấy để ý nói.

"Ngốc một chút cũng tốt... ngốc một chút cho con đỡ suốt ngày trả treo lại mẹ... hừ... hừ..."

Cậu nhóc vô cùng khinh bỉ mà nhìn mẹ mình một cái.

"Hừ... con mà ngốc thật để xem mẹ làm sao nuôi nổi con... đến lúc đó chẳng mấy chốc mẹ sẽ thành bà thím già không ai thèm đâu. Ê... luôn..."

Trần Thanh Trúc trần trụi mà nhìn con trai, có đứa nhỏ nhà ai nói mẹ mình như vậy không hả? Ai... ai nói có một đứa con thông minh là tốt hả?... đứa nhỏ thông minh quá sẽ khiến bạn không có thành tựu làm mẹ đâu..

"Tín Tín... con có tin là hôm nay mẹ sẽ nấu bữa tối không?"

Cho dù rất là vất vả nhưng để có thể trừng trị đứa con trai này Trần Thanh Trúc chỉ có thể mang khả năng nấu nướng thiên hạ vô song của mình ra để làm vũ khí mà thôi.

Quả đúng như dự kiến, con trai cô nghe xong liền rụt cổ lại..

"Mẹ à... con im lặng rồi, mẹ tiếp tục xúc động với tình cảm quê hương dạt dào đi... bữa tối chúng ta có thể ra ngoài ăn hay là để con nấu cũng được..."

Trần Thanh Trúc:"Ăn ngoài không tốt lắm... mà để con nấu mẹ lại sợ con vất vả a..."

Tín Tín:"Không vất vả... không vất vả... được phục vụ một đại mỹ nữ là mẹ đây, con rất sẵn lòng..."

Trần Thanh Trúc:"Tốt... nhưng hôm nay mẹ sẽ khao con ăn hàng, dù sao chúng ta cũng chưa có mua đồ dùng trong nhà. Muốn nấu cũng phải để sau, mua đồ xong mới có cái để nấu chứ... đi thôi..."

Tín Tín trong đầu rồi rầm, cậu vậy nhưng lại thua rồi... khách bán hôm nay đã đổi mới rồi...a... trong lòng cậu nhóc nào đó không ngừng gào thét. "Mẹ... mẹ là thần phá bếp mẹ lợi hại... đem cái đó ra đối phó con trai mẹ có xấu hổ không?" Aizz... sao ông trời lại giao bé cho một bà mẹ như vậy này... bên ngoài cái gì cũng tốt chỉ có cái không tốt là dồn hết ở nhà...

Bên này nhóc con còn đang bị thương một mình thì Trần Thanh Trúc đã gọi được xe và đang gọi bé.

"Tin Tin... nhanh lên con..."

Tin Tin nghe tiếng mẹ gọi liền nhấc đôi chân đi tới.

"A..."

Bất chợt lúc này bé lại bị va vào một người lạ mặt.

Người này nhìn qua là một người rất trẻ tầm hai mấy ba mươi tuổi. Ngũ quan cân đối, là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời của tạo hóa, từng đường nét trên mặt như một bức tranh được vẽ tỉ mỉ, làm cho người ta muốn ngắm mãi không thôi. Đôi mắt hồ hững nhìn Tin Tin, mở miệng hỏi bé.

"Cháu có sao không?"

Tin Tin khẽ lắc cái đầu nhỏ của mình, cười nói.

"Cháu không sao ạ... chào chú... cháu đi trước, mẹ cháu đang chờ..."

Nói xong cậu bé nhấc chân chạy về phía Trần Thanh Trúc.

Trần Thanh Trúc thấy nhóc không sao thì cũng không nói gì, đỡ lấy giỏ xách nhỏ trong tay nhóc, mở cửa xe cho nhóc lên xe.

Đứng tại đó nhìn theo bóng dáng chiếc xe khuất dần, Lê Gia Hào không khỏi cau mày suy nghĩ. Cậu nhóc này rất giống một người, nhưng nhất thời anh không thể nhớ ra đó là ai. Nhưng cái cảm giác khi nãy nắm tay cậu nhóc, ở cậu bé cho anh một cảm giác vô cùng thân thiết...

Lê Gia Hào khẽ trầm ngâm một lát...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tập đoàn Khánh Điền

Trong một căn hộ trung cư cao cấp, một hình bóng nhỏ bé đang thoăn thoắt chuẩn bị bữa sáng.

Tin Tin nhìn về phía phòng ngủ vẫn còn đang khép chặt cất tiếng gọi.

"Mẹ... mẹ... ra ăn sáng..."

Trần Thanh Trúc một tay vơ vội chiếc áo mỏng khoác bên ngoài, nghiêng người nói vọng ra.

"Mẹ ra ngay... chờ mẹ một chút..."

Tin Tin khẽ chu môi lên bất mãn.

"Mẹ... mẹ mà vẫn thế này thì ai dám rước mẹ chứ..."

Trần Thanh Trúc nghe con trai bất mãn liền trừng mắt nhìn Tin Tin.

"Có ai như con không hà, suốt ngày chỉ muốn gả mẹ ra ngoài. Con nói xem con nhà người ta không phải vẫn là luôn luôn muốn độc chiếm mẹ mình hay sao? Sao con lại không như vậy chứ?"

Tin Tin:"Mẹ... con đây là nghĩ tốt cho mẹ ạ... con chăm mẹ không bằng chồng chăm vợ ạ..."

Trần Thanh Trúc cốc nhẹ nền đầu cu cậu một cái.

"Thôi đi nhóc con... con làm như mẹ không hiểu con sao... hừ hừ..."

Tin Tin:"Hắc... hắc... mẹ... hiểu con nhất vẫn là mẹ..."

Trần Thanh Trúc:"Thôi đi... hừ... mẹ còn ăn sáng... hôm nay mẹ phải đi đến Khánh Điền ký hợp đồng đó."

Tin Tin:"Mẹ... mẹ định đi vào khuôn khổ gò bó như vậy làm sao? Khánh Điền là một trong những tập đoàn hàng đầu về thời trang, may mặc và giải trí đó. Con đã tìm hiểu qua rồi, ở Khánh Điền tuy rằng mức đãi ngộ rất tốt nhưng sự gò bó, nguyên tắc là vô cùng cứng nhắc... hoàn toàn không hợp với mẹ chút nào đâu."

Trần Thanh Trúc nuốt miếng bánh mì xuống, đưa tay với lấy ly sữa uống một ngụm rồi nói.

"Mẹ biết chứ... chẳng qua lần này Khánh Điền là tự đến tìm mẹ. Lại nói mẹ là tôi ký hợp đồng nhưng điều khoản như thế nào lại là do mẹ con đưa tới chứ không phải họ..."

Tin Tin ra về khẽ gật gù, gờ ngón tay cái lên tán thưởng.

"Mẹ... mẹ lợi hại..."

Trần Thanh Trúc được khen cười híp mắt, đắc chí.

"Hắc... hắc... còn không xem mẹ của con là ai chứ... ta đây chính là Helen một mặt trời rực rỡ, tỏa sáng trên làng thời trang quốc tế đó nha..."

Tin Tin nghe mẹ mình nói thì liền tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng ngay sau đó cậu bé đã phải cúi ngậm thìa mà hậm hực.

Trần Thanh Trúc:"Con trai chờ mẹ xử lý xong cái hợp đồng này, sẽ đi tìm một trường học tốt cho con..."

Tin Tin:"Mẹ... không vội... không vội..."

Trần Thanh Trúc:"Cái gì mà không vội chứ, đứa nhỏ thì phải tới trường. Tới trường con sẽ được học những điều hay, được quen nhiều bạn mới... cứ vậy nhé, mẹ đi trước đây..."

Tin Tin rất không tình nguyện mà gật đầu một cái.

"Vâng ạ..."

~~~~~

Tập Đoàn Khánh Điền một trong những tập đoàn đứng đầu về thời trang, may mặc và giải trí trong nước, có tầm cỡ quốc tế. Chủ tịch tập đoàn, kiêm người sáng lập tập đoàn là ông Lê Hoàng Khánh và phu nhân bà Hà Thảo Điền. Hiện tại cả hai vợ chồng đã lui về phía sau hậu trường, nhưng ông Lê Hoàng Khánh vẫn nắm giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị.

Vị trí tổng giám đốc được giao lại cho người con trai thứ hai của mình là Lê Gia Hào, anh năm nay ba mươi hai tuổi. Lê Gia Hào chấp trường tập đoàn từ năm hai mươi tuổi, dưới sự lãnh đạo của anh sau ba năm đã có những thành tựu rõ rệt, vươn tầm ra thế giới. Đến nay tập đoàn này chính là một tập đoàn lớn, không chỉ đầu tư một hạng mục nhất định, mà còn lấn sân sang rất nhiều lĩnh vực khác. Nhưng mảng được đầu tư chú trọng phát triển nhất vẫn là thời trang, may mặc và giải trí.

Hai vợ chồng ông Lê Hoàng Khánh còn có hai người con nữa đó chính là Lê Gia Tuệ năm nay ba mươi ba tuổi, là con trai cả, người con trai cả này bị bắt cóc khi mười tuổi, và trở về năm hai mươi ba tuổi. Do lưu lạc bên ngoài một thời gian khá lâu đến tận năm hai mươi ba tuổi mới trở về. Nên hai vợ chồng Lê Hoàng Khánh và Hà Thảo Điền đối với đứa con trai này vô cùng áy náy, nên khi Lê Gia Tuệ vừa mới trở lại liền được giao cho quản lý công ty giải trí Hoàng Thiên.

Dưới Lê Gia Hào còn có một người em gái là Lê Yên Thư, năm nay hai mươi tám tuổi. Lê Yên Thư hiện tại là một giảng viên đại học của một trường đại học có tiếng trong nước.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc trước khi tới Khánh Điền cũng đã tìm hiểu qua tình hình của tập đoàn này, nên với những điều cơ bản cũng có nắm được.

Vừa bước chân vào tập đoàn, lễ tân đã mỉm cười chào hỏi với cô.

"Chào cô... xin hỏi cô tìm ai ạ..."

Trần Thanh Trúc:"Tôi có hẹn với tổng giám đốc của các cô, phiền cô xem qua..."

Lễ tân cười nhìn cô.

"Vâng... phiền cô chờ cho một lát ạ..."

Lễ tân dùng điện thoại nội bộ để gọi đi.

"Chị Kim... có một cô gái tới đang ở sảnh, nói là có hẹn với tổng giám đốc ạ..."

Cô lễ tân quay sang bên Trần Thanh Trúc hỏi cô.

"Xin hỏi cô tên gì ạ?..."

Trần Thanh Trúc liền nói

"Tôi là Helen..."

Lễ tân báo lại với đầu bên kia, xong liền quay sang cô mỉm cười.

"Dạ xin lỗi cô do sơ suất phía bên thư ký vậy nên mới để cô chờ như vậy, mời cô đi lên trên tầng mười tám... thang máy bên phía tay trái ạ... nên đó thư ký Kim sẽ đón cô ạ..."

Trần Thanh Trúc nở một nụ cười tiêu chuẩn nói.

"Không có gì..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bàn hợp đồng

Trần Thanh Trúc được đưa tới phòng tổng giám đốc tập đoàn Khánh Điền.

Trong văn phòng tổng giám đốc, không khí đang có gì đó hơi bị đặc ép, mà điều này lại đến từ một người đàn ông đang ngồi ở vị trí tổng tài kia.

Mà khoan... Trần Thanh Trúc tròn to mắt lên nhìn người đàn ông đó, sao người này lại... lại có thể giống con trai cô thế này... cô những tưởng con trai mình chỉ là bán sao của ba nó thôi chứ, nhưng sao lại có người giống nó tới vậy. Ngay cả cái khí chất tỏa ra lạnh lùng khi nghiêm túc kia cũng giống a... nhưng sao trên đôi này lại có hai người giống nhau tới vậy chứ... không... phải nói là ba người đi... ba người kê cà ba đứa nhỏ nữa.

Nhưng đến sau này Trần Thanh Trúc mới biết được số người này hẳn phải là bốn đi...

Nhưng rất nhanh cô liền không suy nghĩ tiếp, dù sao người giống người cũng là chuyện thường tình mà thôi.

Lê Gia Hào thấy có người tới liền thu liễm lại khí áp kia, nhìn cô nở một nụ cười xã giao tiêu chuẩn mà tiến tới...

"Nhà thiết kế Helen... rất hân hạnh khi mà cô tới đây. Tự giới thiệu tôi là Lê Gia Hào tổng giám đốc tập đoàn Khánh Điền.Thành thật xin lỗi vì đã để mất thời gian của cô nơi lễ tân..."

Trần Thanh Trúc mỉm cười, thoải mái mà nói.

"Lê tổng khách khí rồi..."

Lê Gia Hào làm động tác mời cô, hướng tới bộ bàn uống nước trong phòng ngồi xuống.

"Mời cô..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào hướng tới hai người đang ngồi đối diện với cô mà giới thiệu.

"Giới thiệu với cô đây là phó tổng giám đốc, người phụ trách các công tác liên quan bên mảng thiết kế của tập đoàn Khánh Điền chúng tôi. Đào Hùng. Còn bên cạnh là trợ lý của tôi Trần Lân."

Hai người Đào Hùng và Trần Lân kia rất nhanh mỉm cười nhìn cô, đưa tay ra chào hỏi.

Đào Hùng:"xin chào... rất hân hạnh..."

Trần Lân:"xin chào... rất hân hạnh khi được biết cô."

Trần Thanh Trúc cũng bắt tay, cười chào hỏi.

"Hân hạnh..."

Lê Gia Hào bên cạnh lại nói tiếp.

"Vị đây chắc cũng không cần tôi giới thiệu nhiều nữa. Cô Helen nhà thiết kế thời trang hàng đầu của làng thời trang quốc tế..."

Cốc cốc...

Thư ký lúc này từ bên ngoài mang theo cà phê vào cho bốn người.

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào làm động tác mời, rồi vào chủ đề chính.

"Để không mất thời gian của cô Helen đây lâu chúng ta bàn công việc luôn... phó tổng Đào anh nói đi..."

Đào Hùng háng giọng, bắt đầu.

"Hừm... cô Helen là thế này, như đã liên hệ với cô từ trước đó, tập đoàn Khánh Điền chúng tôi muốn mời cô làm thiết kế kiêm tạo hình thời trang độc quyền cho tập đoàn chúng tôi... Nếu cô đồng ý thì chức vụ tổng giám thiết kế và tạo hình của tập đoàn sẽ do cô tới đảm nhiệm..."

Trần Thanh Trúc nghiêm túc nghe Đào Hùng nói xong, chỉ mỉm cười, nhấp một ngụm cà phê, nói.

"Có lẽ quý tập đoàn đây chưa có hiểu về tôi cho lắm. Tôi xin nói rõ một chút, tôi hôm nay tới đây trước là tôi quan sát tìm hiểu đôi chút về quý tập đoàn của các vị đây. Sau đó là có thể gặp mặt cùng trao đổi thẳng thắn với cao tầng của tập đoàn về chuyện hợp tác giữa đôi bên... Nhưng... tôi cũng phải nhắc lại một điều vô cùng quan trọng, rằng... tôi là một nhà thiết kế yêu thích tự do, không muốn gò bó và khuôn khổ quá mức. Từ trước tới nay, từ khi bước chân vào giới thời trang này tôi chưa bao giờ ký bất cứ hợp đồng nào mà phải đến công ty đối tác để nhận việc và sau là hàng tháng nhận lương cả... xin lỗi tôi không thể làm việc theo khuôn khổ gò bó được..."

Ngưng một lát Trần Thanh Trúc đảo mắt quan sát thấy ba người còn lại vẫn đang lắng nghe mình nói liên tiếp.

"Cũng như đã có trao đổi từ trước với các vị, tôi đã nói, tôi sẽ ký hợp đồng độc quyền cho thiết kế và tạo hình... tức là những thiết kế sau này tôi giao cho quý tập đoàn sẽ là những thiết kế độc quyền. Những nghệ sĩ tôi chấp nhận tạo hình sẽ có những tạo hình độc quyền. Cũng có nghĩa là tôi chỉ cùng quý tập đoàn ký kết các hợp đồng trong từng hạng mục mà mà thôi... nếu được... xin hỏi các vị thấy sao?"

Lê Gia Hào trầm mặc một chút liền nói.

"Như vậy có lẽ là không được thỏa đáng cho lắm. Nếu như cô Helen đây nói vậy, đặt giả thuyết nếu như sau này cô thiết kế được hai mẫu thiết kế mà cô chỉ giao cho chúng tôi một mẫu, còn một mẫu lại giao cho đối thủ của chúng tôi thì sao? Chúng tôi là người làm ăn, không phải là không tin cô, nhưng chúng tôi không thể làm những gì chúng tôi không nắm chắc được..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hợp tác thành công

Trần Thanh Trúc mỉm cười nhìn Lê Gia Hào.

"Lê tổng điều này tôi cũng không phải là không hiểu. Không biết Lê tổng đây có đề nghị gì không?"

Lê Gia Hào khẽ nhàu mày, nhìn cô gái trước mặt, Helen nổi tiếng trong giới là một người tinh tình cổ quái, ký hợp đồng, hay bàn chuyện hợp tác không theo lẽ thường, luôn là dựa vào tâm trạng.

Lê Gia Hào tự nhận bản thân mình cũng được coi là một con cáo già trên thương trường, nhưng hôm nay gặp cô gái này anh không thể hiểu nổi cô đây là đang bán thuốc gì đây?

Lê Gia Hào cười một tiếng, nhếch nhếch khóe môi.

"Haha... cô Helen... vậy tôi có ý kiến như thế này. Cô nghe xem sao. Chúng ta sẽ ký hợp đồng thỏa thuận giữa hai bên, trong thời hạn hợp đồng nhất định những thiết kế độc quyền của cô sẽ chỉ được đưa tới cho tập đoàn chúng tôi... sau thời gian hợp đồng chấm dứt nếu hợp tác tốt, sau lại tiếp tục ký hợp đồng mới, hay gia hạn hợp đồng. Thời gian cho mỗi hợp đồng ít nhất là một năm... Mà cô hoàn toàn tự do sáng tạo, thiết kế. Bên chúng tôi sẽ không có bất kỳ can dự gì tới công việc của cô...cô thấy sao?"

Trần Thanh Trúc cong khóe môi.

"Vậy như thế này đi... chúng ta trước hết ký hợp đồng hợp tác một năm. Trong một năm này tôi sẽ cung cấp những mẫu thiết kế độc quyền của mình cho tập đoàn Khánh Điền, và không hợp tác với bất kỳ một công ty nào khác. Cùng với đó là tôi cũng sẽ nhận tạo hình độc quyền cho nghệ sĩ dưới trướng của tập đoàn. Nhưng tôi cũng phải nói trước, là tôi chỉ tạo hình cho những nghệ sĩ do mình lựa chọn..."

Lê Gia Hào:"Được thôi... nhưng trong một năm thời gian hợp đồng, cô Helen phải giao cho chúng tôi là ba bộ sưu tập, mà những bộ sưu tập này chúng tôi muốn nó là những thiết kế độc quyền, những thiết kế hàng đầu. Cùng với đó là những thiết kế này sẽ được trình diễn bởi những người mẫu dưới trướng của tập đoàn Khánh Điền. Chúng tôi muốn có những mẫu mới nhất được giao tới trước ít nhất một tháng, để có thể lên kế hoạch cho những hoạt động của mình, thời gian là điều chúng tôi sẽ nắm giữ sẽ bảo trước với cô.... còn vấn đề tạo hình. Trong một năm này cô phải nhận tạo hình cho ít nhất mười lần cho nghệ sĩ dưới trướng tập đoàn, tương ứng với mười hai sự kiện lớn..."

Trần Thanh Trúc:"Không thành vấn đề... còn về vấn đề tiền lương tôi cũng phải nói trước là tiền lương của tôi không hề ít đâu đó..."

Lê Gia Hào vô cùng thoải mái, nhấp một ngụm cà phê nói.

"Về vấn đề tiền nong mời cô Helen cho xin một cái giá..."

Trần Thanh Trúc:"Lê Tổng thật hào phóng... vậy tôi cũng không cần khách khí..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào nghe Trần Thanh Trúc đưa ra một cái giá tuy rằng khá là cao, nhưng vẫn là trong tầm kiểm soát của anh.

Kết thúc đàm phán, đôi bên cùng đi đến kết quả được coi như là tốt, cùng ký một hợp đồng một năm đầu tiên.

Lê Gia Hào hướng Trần Lãnh nói.

"Trợ lý Trần anh đi chuẩn bị hợp đồng theo những gì vừa thống nhất mang tới đây đi..."

Trần Lãnh"Vâng..."

Tốc độ làm việc của Trần Lãnh vô cùng tốt, rất nhanh một bản hợp đồng đã được đưa tới..

Hai bên đặt bút ký xong, lại một màn bắt tay xã giao.

Lê Gia Hào:"Rất vui khi được hợp tác cùng cô Helen... hợp tác vui vẻ..."

Trần Thanh Trúc:"Hợp tác vui vẻ..."

Đào Hùng nhanh nhẹn đi lên nói.

"Để chúc mừng chuyện hợp tác thành công chúng tôi xin mời cô Helen dùng bữa trưa hôm nay..."

Lê Gia Hào:"Cô Helen sẽ nề mặt chúng tôi chứ?..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc khẽ nhún nhún vai, cười nói

"Lê tổng cùng phó tổng Đào đều đã nên tiếng vậy tôi đây cung kính không bằng tuân lệnh rồi..."

Một đoàn bốn người rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, đến nhà hàng đã đặt...

~~~~~

Lê Gia Tuệ ôm Đào Hà Trang trong ngực mỉm cười, nụ cười mười phần ngả ngớn...

"Mỹ nữ... anh thật không hiểu một bảo bối như em trai sao cái tên em trai kia của anh lại có thể ngó lơ như vậy được nhỉ? Không biết hẳn ta có phải đàn ông không ta?

Đào Hà Trang khuôn mặt ửng đỏ, môi mọng khẽ vênh lên, câu dụ trái tim Lê Gia Tuệ nhộn nhạo xuân tâm...

"Anh a... cái người xấu xa... em đây Lê Gia Hào cũng chán ghét, chỉ một lòng một dạ cùng anh thôi... anh không có được phụ em đâu đó..."

Lê Gia Tuệ đưa tay nhéo nhẹ má của Đào Hà Trang, nhẹ giọng

"Anh biết... anh biết em là tốt nhất... vậy nên em không thấy sao, anh đến cả em trai mình cũng không có nề mặt, quyết giành bằng được em từ tay nó, khiến tình cảm anh em bị rạn vỡ... lại nói em trong sáng thiện lương như vậy, anh làm sao có thể phụ em đây..."

Đào Hà Trang:"Hử... em mới không thêm tin những lời hoa mỹ đó đâu."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lê Gia Tuệ

Lê Gia Tuệ nhìn biểu tình này của Đào Hà Trang thì bật cười to khoái trí...

"Haha... tiểu hồ ly này... nếu nói không tin thì anh sẽ dùng hành động để chứng minh cho em thấy..."

Đào Hà Trang đỏ mặt nũng nịu, người không khỏi cọ vài cái vào Lê Gia Tuệ...

"Luuu manh... anh thật..."

Lê Gia Tuệ:"Anh làm sao nào?... không phải anh lưu manh như vậy em mới thích sao?"

Đào Hà Trang giờ nắm đầm lên đầm nhẹ vào lồng ngực Lê Gia Tuệ.

"Hử... anh... còn lâu ý..."

Lê Gia Tuệ:"Thật sao?... để anh xem nào..."

"A..."

Sau một hồi diễn loan đào phượng, Lê Gia Tuệ lặng lẽ rời khỏi khách sạn, đi tới công ty giải trí Hoàng Thiên.

Đào Hà Trang sau khi Lê Gia Tuệ đi khỏi không khỏi cong khóe môi. Lê Gia Hào tưởng mình hay lắm sao? Ngây đó có yêu anh như vậy, nhưng do một lần say rượu phạm phải sai lầm mà anh không thêm nhìn cô lấy một cái... cô luôn tự hỏi có phải anh vốn chỉ coi cô là thể xác hay không?

Ở bên anh hai năm... hai năm anh chưa bao giờ chạm tới cô... không phải cô không cho anh mà là anh không để ý tới cô. Một mực vẫn là như vậy...

Người phụ nữ kia có gì mà để anh nhớ mãi như vậy chứ, cô ta có gì hơn cô? Chẳng phải cô ta đã phản bội anh đó sao? Lê Gia Hào rồi sẽ có ngày anh phải hối hận vì điều mình đã làm với Đào Hà Trang cô.

Không có Lê Gia Hào thì cô đã có Lê Gia Tuệ không phải sao?

Advertisement / Quảng cáo

~~~~~

Lê Gia Tuệ một đường đi tới công ty giải trí Hoàng Thiên. Khi hẳn vừa mới vào tới công ty đã nhận được thông báo của tổng công ty phát xuống. Trên thông báo viết, tập đoàn Khánh Điền vừa ký hợp đồng hợp tác thành công cùng nhà thiết kế hàng đầu trong làng thời trang Helen...

"Mẹ nó chứ... thằng nhãi Lê Gia Hào kia vậy nhưng lại đảm phán thành công cùng Helen..."

Lê Gia Tuệ tức giận đến ngực phập phồng lên xuống không ngừng. Helen truyền kỳ của làng thiết kế thời trang, tạo hình nghệ sĩ. Tính tình xưa nay hơi có chút cổ quái, làm việc không theo lẽ thường, nhưng hiệu quả mang lại, lại vô cùng tốt. Là nhà thiết kế được nhiều nhãn hiệu thời trang săn đón nhất, lại là người tạo hình hot hàng đầu giới giải trí.

Vậy nhưng Lê Gia Hào hẳn lại đào được tới tay, đây đúng là tức chết Lê Gia Tuệ hẳn mà.

Hắn vốn là con trai trưởng của chủ tịch tập đoàn Khánh Điền, nếu không phải khi xưa bị lưu lạc bên ngoài bao nhiêu năm thì giờ này cái ghế tổng giám đốc kia phải là của hắn mới đúng.

Lê Gia Hào vậy nhưng lại là người đã giành lấy vị trí đó của hắn. Lê Gia Tuệ càng nghĩ lại càng tức giận.

Lần này Lê Gia Hào lại đào tới được một nhà thiết kế lẫy lừng như vậy, càng để mọi người thấy Lê Gia Hào xuất sắc, càng mang Lê Gia Hào ra mà so sánh với Lê Gia Tuệ hẳn, hẳn thực sự là không cam tâm... vì cái gì chứ, vì cái gì mà hết lần này tới lần khác đều là hắn thua Lê Gia Hào...

Lê Gia Tuệ tức giận quăng tất cả đồ trên bàn xuống đất, dọa cho mấy nhân viên bên ngoài đều là sợ đến run người.

~~~~~

Trong phòng ngủ của căn hộ trung cư cao cấp, một hình dáng nhỏ nhắn đang ngồi trước máy vi tính nói chuyện cùng một ông lão tầm tám mươi tuổi.

Ông lão với giọng nói đầy từ ái vang lên.

"Tin Tin về bên đó con đã quen chưa?"

Advertisement / Quảng cáo

Tin Tin nhìn ông lão cười ngọt ngào nói.

"Ông cố... con rất tốt... ông cố có khỏe không ạ?"

Ông lão cười rung rung chòm râu bạc, ánh mắt tràn đầy từ ái cùng yêu thương.

"Ông cố khỏe... Tin Tin thật ngoan, còn biết gọi hỏi thăm ông cố, không như cái đứa nhóc vô tâm nào đó... hừ hừ..."

Tin Tin nghe ông lão nói vậy liền cười càng thêm phần đáng yêu, cái miệng nhỏ hơi chu ra.

"Ông cố... ông cố đừng trách mẹ con... mẹ con rất nhớ ông cố đó ạ... ngày nào mẹ cũng nhắc tới ông cố..."

Ông lão này chính là Hà Nhất Hải là ông ngoại nuôi của Trần Thanh Trúc, năm xưa khi cô lưu lạc một mình nơi đất khách, đã vậy còn mang theo đứa nhỏ nữa. Một lần vô tình trong hiểm cảnh mà cứu con gái Hà Nhất Hải là Hà Tuyết Mai bị bệnh tim tái phát trên đường. Vậy là cơ duyên xảo hợp, Hà Tuyết Mai thấy cảnh mẹ góa con côi, xót thương hai mẹ con Trần Thanh Trúc, mà bà lại luôn mong muốn có một đứa con gái vậy là liền nhận Trần Thanh Trúc làm con nuôi. Đưa hai mẹ con cô về nhà mình.

Hà Nhất Hải cũng rất yêu thương hai mẹ con Trần Thanh Trúc xem hai mẹ con như ruột thịt mà đối đãi.

Hà Tuyết Mai từ nhỏ đã mang bệnh tim bẩm sinh trong người, khi còn trẻ một lần yêu đương đã mang thai, nhưng người đàn ông kia lại là kẻ sở Khanh khi biết bà có bệnh tim liền không từ mà biệt, quất ngựa truy phong.

Bà có bệnh tim nên mang bầu vô cùng vất vả, cơ hồ là đã đặt cược cả mạng sống mà sinh ra đứa nhỏ.

Con trai bà là Hà Quý Nhân, sinh ra khỏe mạnh, nhưng bà lại không thể làm mẹ lần nữa. Hà Tuyết Mai quyết định ở vậy nuôi con, không lấy chồng.

Hà Quý Nhân lớn lên vô cùng hiếu thảo, tính tình ôn hòa, ấm áp. Khi Trần Thanh Trúc được Hà Tuyết Mai nhận làm con nuôi Hà Quý Nhân vô cùng vui vẻ mà chấp thuận, không chỉ vậy anh còn rất tốt với hai mẹ con Trần Thanh Trúc.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Không đành lòng

Tin Tin nhìn Hà Nhất Hải. Đối với bà người nhà ông cố mẹ bé vẫn luôn cần đến bé phải hiếu thuận, ngoan ngoãn và nghe lời của họ. Bởi vì họ vừa là người thân vừa là ân nhân của hai mẹ con. Tin Tin vẫn luôn ghi nhớ.

Tin Tin"ông cố... con vô cùng nhớ người nhà... ông cố phải giữ gìn sức khỏe thật tốt, không được thức khuya đâu. Khi nào ông cố nhớ con thì gọi điện cho con nhé..."

Hà Nhất Hải bên kia nhìn bé ánh mắt nhớ mong có chút rung rung.

"Ông cố cũng rất nhớ Tin Tin của cố... cũng chỉ tại con nhóc vô tâm kia, đang yên đang lành lại đòi trở về nước làm cái gì không biết. Ở bên này một nhà đoàn tụ vui vẻ không tốt hơn sao?"

Tin Tin nghe Hà Nhất Hải của trách mẹ mình thì liền sốt sắng nói đỡ.

"Ông cố... người cũng biết mà mẹ con trở về bên này là có việc cần làm. Phái xa mọi người mẹ con cũng rất khổ tâm a..."

Hà Nhất Hải"Hừ hừ... con nhóc đó ý hà... haizzz... thôi không nhắc tới mẹ con nữa. Tin Tin kể cho ông nghe một chút chuyện bên đó đi..."

Hà Nhất Hải biết rất rõ Trần Thanh Trúc có việc của mình, chỉ là ông vô cùng xót thương cho đứa nhỏ này. Tuổi còn trẻ đã phải mang theo đứa nhỏ bốn ba bên ngoài, cũng không dễ dàng gì. Trong năm năm này, ông đã đem cô xem như cháu gái ruột thịt mà yêu thương nên bây giờ thấy cô phải ở bên ngoài vất vả, vẫn là không đành lòng.

Hai người một già một trẻ tâm sự với nhau rất lâu, mãi tới lúc Trần Thanh Trúc trở về mới ngắt máy, vẫn là Hà Nhất Hải lão gia không đành lòng nhìn thấy cháu gái mình, nhìn thấy cô, ông sợ không kim lòng nổi mà trách cứ cô, khiến cô tự trách.

Trần Thanh Trúc vào nhà cởi giày ra, liền ném người lên sofa nằm thẳng người, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

Tin Tin từ trong phòng đi ra nhìn cảnh này liền lắc cái đầu nhỏ, đi đến tủ lạnh rót một ly nước mang tới.

Trần Thanh Trúc xúc động, nhìn con trai, với tay ôm bé vào lòng, từ trên mặt bé hạ xuống những nụ hôn.

"Con trai của mẹ là tốt nhất... yêu con nhất..."

Advertisement / Quảng cáo

Tin Tin để mặc cho cô ôm, hôn thỏa thích, nhưng cuối cùng vẫn là không nhận được phải đẩy cô ra, lắc đầu.

"Mẹ... kiểm chế... kiểm chế... mẹ cứ như thế sẽ làm hao mòn hết nhan sắc của con..."

Trần Thanh Trúc bị con trai ghét bỏ liền bất mãn.

"Tin Tin... con có nhan sắc sao? Có sao?... hừ hừ... được một đại mỹ nữ như mẹ ôm, hôn con phải cảm thấy đây là một niềm hạnh phúc to lớn, con không biết ở ngoài kia có bao người mong được như con mà không được đấy..."

Tin Tin bất đắc dĩ, một đàn quạ đen bay đầy đầu, kịch bản lại lặp lại...

"Mẹ... con đi nấu cơm đấy..."

Trần Thanh Trúc một lần nữa bị ghét bỏ, nhăn mày.

"Này... con... thằng nhóc chết tiệt chạy nhanh như vậy làm gì?"

Tin Tin chạy vào bếp liền vô ngục thối. Mẹ bé mỗi lần tự luyến đều là như vậy, thật đáng sợ...

~~~~~

Lê Gia Hào lẳng lẳng nhìn người ngồi trước mặt mình, ánh mắt sắc lạnh như muốn đông cứng đối phương lại.

Lê Xuân Trường nuốt một ngụm nước miếng, hít một hơi thật sâu mới dám lên tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

"Anh... anh nhất định phải cứu em lần này... em thực sự hết cách rồi..."

Lê Gia Hào nhìn người thanh niên trước mặt. Cậu ta là Lê Xuân Trường con trai của chú ruột anh Lê Bắc Minh. Năm nay hai mươi sáu tuổi. Là một thanh niên ăn chơi trác táng, vô sự vô sách, không ai có thể quản.

"Chú lấy gì trao đổi để anh giúp chú..."

Lê Xuân Trường thoáng giật mình ngơ ngác, cậu ta thì làm gì có gì cơ chứ nhỉ..

Lê Gia Hào cũng không có vòng vo quá nhiều liền nói.

"Anh là người làm kinh doanh, cái gì với anh cũng phải là trao đổi lợi ích. Tuy chú là người nhà, nhưng việc chú nhờ anh giúp chú giải quyết lại là một chuyện quá phức tạp, rủi ro cao, tràn đầy nguy cơ..."

Lê Gia Hào đứng là hôm nay mới được mở rộng tầm mắt, thằng em anh vậy nhưng lại có thể ngu si tới mức bị lừa thua sạch cổ phần công ty trong tay. Không những vậy còn mất luôn cả nhà ở. Chuyện này mà truyền tới tai của chú anh, không biết ông có tức giận tới nhảy khỏi giường bệnh luôn không.

Chú anh vốn sức khỏe không được tốt lắm, lấy thêm anh mãi mới có được một mụn con độc đinh này, đâm ra có phần nuông chiều dung túng nó.

Nhìn Lê Xuân Trường, Lê Gia Hào nghĩ đứa em này của mình dù thế nào cũng phải chỉnh đốn một phen, nếu không sau này chú thêm anh về sau khó mà yên ổn an hưởng tuổi già với nó. Lặng lẽ ra quyết định. Vốn là trước đây anh không muốn quản vì chú thêm anh còn đó, họ không nói, anh cũng không thể chạy tới nói muốn quản con thay họ được. Nhưng lần này trước khi ra nước ngoài trị bệnh chú anh đã nói nhờ anh quản nó, mà lần này nó tự mang mình tới cửa, anh cũng không thể không quản.

(Còn tiếp)

Kiểu Lê: các bạn hãy like, vote, nhấn theo dõi và nhận xét cho mình nhé.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Nhớ like, vote, nhấn theo dõi và nhận xét để ủng hộ mình nhé (Điều quan trọng phải nhấn lại...hìhìh)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Trợ lý của trợ lý

"Nếu chú đồng ý vậy để anh cho người soạn ra một bản hợp đồng đưa tới. Từ ngày mai chú sẽ tới đây làm trợ lý của trợ lý Trần..."

Lê Xuân Trường tròn to mắt nhìn Lê Gia Hào trần trối... cậu có nghe nhầm không? Trợ lý của trợ lý...

"Anh... em tới làm trợ lý của trợ lý sao? Thật là mất mặt."

Lê Gia Hào nhún vai, biểu tình không sao cả.

"Tùy chú... anh cũng không có muốn ỏ ép ai cả. Chú có thể không tới... còn về chuyện của chú anh cũng có thể không giúp..."

"Anh... em sai rồi... em tới em tới là được chứ gì? Nhưng em không biết làm gì đâu đó. Em chỉ tới thôi..."

Lê Gia Hào kéo khộc miệng, gọi cho Lê Xuân Trường một chậu nước lạnh.

"Chú cứ tới, không biết gì thì anh sẽ căn dặn trợ lý Trần kỹ một chút chiều có tới chú."

Advertisement / Quảng cáo

Cốc...cốc...

Trần Lãnh từ bên ngoài đi vào ôm theo tới một tập tài liệu.

Lê Gia Hào nhìn Trần Lãnh, để anh mang tài liệu đặt xuống bàn làm việc, liền nói.

"Trợ lý Trần cậu đi chuẩn bị cho tôi một bản hợp đồng mang tới đây. Trong hợp đồng ghi rõ..."

Rất nhanh hợp đồng đã được trợ lý Trần mang tới. Lê Xuân Trường nhìn bản hợp đồng trong tay, lại nhìn Lê Gia Hào, mếu như muốn khóc, đau khổ nói.

"Anh... có thể không ký có được không?"

Lê Gia Hào:"Tùy chú... anh không ép..."

Lê Xuân Trường thật muốn khóc... đây là không ép sao? Đây là xay sinh tố luôn rồi...

"Anh... thôi... vẫn là em nên ký..."

Đặt bút ký vào bản hợp đồng mà lòng của Lê Xuân Trường thống khổ không thôi.

Sau khi Lê Xuân Trường ký xong, Lê Gia Hào quay qua nói với Trần Lãnh.

"Trợ lý Trần... sau này cậu ta giao cho cậu. Không cần biết cậu dùng biện pháp gì nhưng một năm tới tôi cần nhìn thấy kết quả mà cậu ta làm ra, đạt đến một trình độ nhất định, cậu hiểu chứ..."

Trần Lãnh tròn to mắt như không giám tin vào tai mình nữa, boss đang đùa gì vậy. Giao cho cậu ta một đại thiếu gia chỉ biết ăn chơi, phá của, để cậu ta dẫn dắt, lại còn muốn trong vòng một năm có kết quả nhất định, đây là đang làm khổ cậu ta sao?

Trần Lãnh nhăn nhó, muốn than trời, nhưng lệnh của boss cậu ta giám trái sao? Nuốt một ngụm nước miếng, Trần Lãnh nhìn Lê Gia Hào dè dặt mở miệng.

"Sếp... thực sự tôi làm gì với cậu ta cũng không thành vấn đề?"

Lê Gia Hào:"không thành vấn đề."

Lê Xuân Trường ngược đời mắt u oán nhìn Trần Lãnh.

"Trợ lý Trần... sau này mong anh giúp đỡ..."

Lê Gia Hào đứng lúc này rất không nề tình mà gọi tiếp cho cậu ta thêm một giỏ nước lạnh nữa.

"Trợ lý Trần... nếu cậu nương tay với cậu ta... vậy hình phạt cậu tới lĩnh...còn về phần chú (Lê Xuân Trường) nếu không làm nổi cái gì cho ra hồn vậy thì... chú tự mình hiểu..."

Lê Xuân Trường mếu máo, mặt như ăn phải trái đắng mà vịn vẹo.

Trần Lãnh cũng chẳng khá hơn là bao, u sầu cực khổ nhìn Lê Xuân Trường.

Trần Thanh Trúc dắt theo Tín Tín đi tới nhà hàng Thanh Hoa. Tín Tín nắm tay mẹ, ánh mắt quan sát xung quanh, hỏi.

"Mẹ... mẹ định dẫn con đi gặp nhân vật to lớn nào vậy ạ?"

Trần Thanh Trúc nhoèn miệng cười, dịu dàng nói.

"Mẹ dẫn con đi gặp mấy người bạn của mẹ... con cứ tự nhiên đi."

Tín Tín nhún nhún vai mặt đầy vẻ không tình nguyện. Nhưng để mẹ bé vui lòng bé vẫn là mỉm cười.

"Vâng ạ..."

Trần Thanh Trúc hài lòng xoa xoa đầu bé cười hiền dịu..

Trong nhà hàng một bàn ăn có bốn người, hai người lớn và hai đứa trẻ.

Hoàng Ngân nhìn chòng hỏi.

"Ông xã... sao Trúc lâu vậy? Anh có nhắn rõ địa chỉ cho em ấy không vậy? Em đã nói anh rồi, em ấy mới về nước, đường đi chưa thể rõ ràng, mình đi qua đó đón rồi cùng tới anh lại không nghe cơ..."

Hà Huy bị vợ trách cũng chỉ biết cười trừ, rồi nhẹ giọng nói.

"Vợ à... chờ thêm chút nữa đi, em đừng nôn nóng quá, đường xá xe cộ nhiều chắc là tắc đường mà thôi..."

"Anh Huy... chị Ngân..."

Hoàng Ngân còn đang muốn nói chòng vài câu thì lại nghe có tiếng gọi, liền xoay qua nhìn.

Trần Thanh Trúc một thân vẩy màu hồng phấn, và vẩy theo từng bước chân mà lay nhẹ nhàng. Trong tay dắt theo đứa nhỏ phần điều ngọc trác, Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười hướng về phía họ mà đi tới.

Hoàng Ngân vui mừng đứng lên đi lại, ôm lấy Trần Thanh Trúc, xúc động như muốn khóc.

"Con nhỏ vô lương tâm này, bao năm không gặp, vậy mà về nước cũng không nói một tiếng... có còn coi anh chị là người thân hay không hả?"

Trần Thanh Trúc bị ôm tới nghẹt thở, nhỏ giọng xin tha.

"Chị à... em sắp chết ngạt rồi... ẹc... tha cho em đi mà... em là vì không muốn để cho hai người lo lắng..."

Chưa để Trần Thanh Trúc nói hết, Hoàng Ngân đã cốc cho cô một cái.

"Lo lắng... biết anh chị lo lắng mà không nói, như vậy anh chị chính là lo lắng gấp bội biết không?"

Trần Thanh Trúc ngượng ngừng xoa xoa trán.

"Em biết sai rồi... em xin lỗi..."

Hoàng Ngân cũng không có thực sự mà trách cô, liền xua tay bỏ qua.

"Thôi bỏ đi, về là tốt rồi."

Hoàng Ngân lại nhìn đứa nhỏ đứng cạnh Trần Thanh Trúc, nước mắt trào ra, cô đưa tay lau nhẹ đi, ngồi xuống hai tay đưa lên xoa mặt của Tín Tín.

"Tín Tín đây sao? Mới đó mà đã lớn vậy rồi... Nếu ngày đó... thì bây giờ..."

Hà Huy thấy vợ như vậy, sợ Hoàng Ngân lại nói điều không nên nói liền tới ôm lấy Tín Tín lên, cười với bé, lại vẩy tay với hai đứa nhóc nhà mình ý bảo chúng tới chỗ này.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tín Tín kết bạn

Hai đứa nhỏ thấy ba vẩy mình, đứa lớn liền nắm tay đứa nhỏ chạy tới.

Hà Huy nhìn hai nhóc nói.

"Tuấn Anh, Khánh Linh tới làm quen với bạn mới nào... đây là bạn Trần Bình An, năm nay bảy tuổi, các con cũng có thể gọi bạn ấy là Tín Tín nếu như bạn ấy đồng ý..."

Nói đến đây Hà Huy hơi ngừng lại đặt Tín Tín xuống, xong tự mình cũng ngồi xổm xuống nhìn Tín Tín nói.

"Bạn nhỏ Tín Tín, chú có thể gọi con như vậy chứ?"

Tín Tín không do dự mà gật đầu luôn. Với bé gọi Tín Tín vẫn là dành cho những người gần gũi, thân thiết gọi, mà những người trước mặt này một nhà đều là cho bé một cảm giác rất là thân thuộc, vậy nên bé không có cần suy nghĩ nhiều liền đồng ý.

"Được ạ..."

Hà Huy được bé chấp thuận liền vui vẻ nói tiếp.

"Tín Tín... đây là hai bạn nhỏ nhà chú. Hà Tuấn Anh và Hà Khánh Linh. Tuấn Anh bằng tuổi con, nhỏ hơn con hai tháng, các con sau này chơi thân với nhau một chút, chú với ba con... àiz... còn Khánh Linh năm nay hai tuổi, sau này có gì con nhớ nhường em một chút nhé"

Tín Tín đưa mắt nhìn hai người bạn nhỏ trước mặt, có chút suy ngẫm, rất nhanh bé liền đưa tay ra làm bộ đáng bắt tay với Hà Tuấn Anh.

"Chào bạn... mình là Trần Bình An... bạn cũng có thể gọi mình là Tin Tin nếu muốn..."

Hà Tuấn Anh cũng có chút miễn bạn nhỏ trước mặt, nhanh chóng bắt tay của Tin Tin nói.

"Chào bạn... mình là Hà Tuấn Anh... bạn cũng có thể gọi mình là Bin... sau này chúng ta sẽ là bạn của nhau nhé..."

Tin Tin lại nhìn cô nhóc bên cạnh Bin. Cô nhóc mặc một chiếc váy công chúa màu hồng, tóc cột thành hai chiếc sừng nhỏ trên đầu, hai má phúng phính khiến người ta muốn cắn một cái, môi nhỏ hồng hồng chúm chím, vô cùng đáng yêu. Tin Tin đi tới nắm lấy tay cô bé, bàn tay cô bé nhỏ nhắn, mũm mĩm, trắng hồng mịn màng vô cùng, cậu bé cười nói.

"Chào em... sau này chúng ta sẽ là bạn và chơi với nhau thật vui nhé..."

Ai cũng nói tình bạn của trẻ nhỏ là thuần khiết nhất, chúng rất nhanh sẽ thiết lập được một tình bạn thân thiết, không lo toan vụ lợi gì cả.

Ba đứa nhóc trong một thời gian rất ngắn đã chơi rất thân thiết với nhau, cười nói rộn rã...

Trần Thanh Trúc nhìn ba đứa nhỏ nói.

"Đã rất lâu rồi Tin Tin chưa có vui vẻ như vậy?"

Hoàng Ngân nắm lấy tay Trần Thanh Trúc như muốn an ủi.

"Em đã làm rất tốt rồi. Một cô nhóc như em, khi đó ngay cả bản thân còn lo chưa tới vậy mà một thân một mình mang theo đứa nhỏ có thể như bây giờ đã là quá giỏi rồi..."

Trần Thanh Trúc khẽ thở dài một tiếng.

"Đứa nhỏ này mạng khổ. Đi theo em nó cũng đã ăn trăm đắng nghìn cay. Càng nhìn nó hiểu chuyện như vậy tim em càng đau chị à..."

Hoàng Ngân nhìn về hướng mấy đứa trẻ đang chơi đùa, khẽ nói.

"Biết làm sao được, mỗi người một số phận, tạo hóa trêu ngươi..."

Hà Huy ngồi một bên cũng nín tiếng thở dài, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Chuyện đã qua rồi đừng nhắc lại nữa, nhắc lại chỉ càng thêm xót xa mà thôi..."

Hoàng Ngân rất hiểu ý chồng, liền nói sang chuyện khác.

"Trúc này lần này em về đã có dự định gì chưa?"

Trần Thanh Trúc gật đầu nói.

"Em dự định sẽ về hẳn. Hôm trước em đã tìm được việc rồi ạ."

Hà Huy:"Vậy sao? Là công ty nào vậy?"

Trần Thanh Trúc:"Dạ... là tập đoàn Khánh Điền ạ."

Hoàng Ngân:"Tập đoàn Khánh Điền sao? Trúc... em giỏi thật đó..."

Hà Huy nghe Trần Thanh Trúc nói vậy liền nói.

"Em ở bên đó có được không? Nếu không thì thôi chỗ anh đi..."

Trần Thanh Trúc:"Không cần đâu anh, về bên anh em đâu có biết làm cái gì chứ?"

Hà Huy nghe Trần Thanh Trúc nói hơi khựng lại một chút. Đúng như cô nói công ty bên anh là một công ty kinh doanh địa ốc, khách sạn và trung tâm thương mại. Không như Khánh Điền một tập đoàn xuyên quốc gia, mọi mảng kinh doanh đều có tham gia, nhưng tập đoàn này chủ lực vẫn là thời trang và giải trí. Mà Trần Thanh Trúc lại là nhà thiết kế thời trang vậy cô tới Khánh Điền là chuyện đương nhiên. Nghĩ ra điều này Hà Huy bất giác cảm thấy mình hôm nay mất thống minh rồi, cười nói.

"Anh quên mất... Trúc bây giờ đã là một nhà thiết kế thời trang hàng đầu thế giới rồi..."

Hoàng Ngân nhìn chồng mà trách yêu.

"Hừ... hừ... Trúc nhà em là ai chứ... nữ mà đầu làng thời trang quốc tế, tập đoàn Khánh Điền kia chắc chắn là đã phải nói gãy lưỡi mới được hợp tác cùng em ấy, vậy mà một công ty địa ốc như anh lại tới nói em ý tới làm việc, anh định chôn vùi đi một tài năng hay sao? Anh thử làm xem mấy người trong giới thời trang, cùng tin đồ thời trang có tới mà đập nát công ty của anh không?"

Hà Huy cười cười có chút chột dạ.

"Anh chỉ là sợ em ấy vậy và, lại bị người ta bắt nạt, tới lúc ấy vợ chẳng phải sẽ lột da anh sao?"

Hoàng Ngân:"Đúng vậy... dù thế nào đi chăng nữa, nếu em ấy mà bị bắt nạt anh cũng phải bảo vệ chu toàn, nếu không thì..."

Hà Huy:"Vợ à... anh biết rồi... Trúc còn ở đây, mặt mũi của anh, vợ... em cho chút đi mà..."

Advertisement / Quảng cáo

Hoàng Ngân tròn to mắt nhìn chồng mình.

"Trước mặt Trúc anh nghĩ mình còn cần mặt mũi sao?"

Lần này Hà Huy hoàn toàn câm nín...

(Còn tiếp)

Kiều Lê:"Mọi người ơi!!! Mọi người ơi!!! Like vote và nhấn theo dõi để ủng hộ mình nhé...."

Chúc các bạn có những phút giây thư giãn vui vẻ.

Cảm ơn vì đã quan tâm tới chuyện của mình nhé..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Trần Thanh Trúc nhìn hai vợ chồng Huy và Ngân thì không khỏi ngưỡng mộ, trong lòng cô cũng có một chút xáo động qua. Cô rất nhanh đã gạt bỏ chút xáo động đó, lấy lại tinh thần cười vui vẻ hàn huyên cùng hai vợ chồng Huy và Ngân.

Trở về đến nhà Tín Tín nhìn mẹ mình hỏi

"Mẹ... nhà chúng ta và gia đình Bìn trước đây rất thân thiết sao?"

Trần Thanh Trúc đi lại tù lạng lấy một lon nước ra uống, uống xong mới gạt đầu, trả lời bé.

"Đúng vậy... nếu chuyện kia không xảy ra thì có lẽ..."

Tín Tín:"Mẹ... mẹ đừng có buồn..."

Có một số chuyện Tín Tín biết rõ, bé cũng vô cùng đau lòng nhưng bé là một nam tử hán bé phải mạnh mẽ để bảo vệ mẹ. Mẹ bé vì bé mà thanh xuân này coi như bỏ lỡ rồi. Đây là bà ngoại nuôi nói cho bé hiểu, mẹ vì bé mà đã hi sinh rất nhiều, bé phải yêu thương và bảo vệ mẹ, không để mẹ buồn.

Trần Thanh Trúc ngồi xuống ôm lấy Tín Tín.

"Tín Tín... con có muốn đi gặp..."

Tín Tín mắt long lanh ánh nước gạt đầu, nghẹn ngào, dù sao bé cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

"Mẹ... con cũng rất nhớ..."

Trần Thanh Trúc gạt đầu.

"Mẹ biết... mẹ dẫn con đi gặp họ..."

Tại một nghĩa trang ở ngoại thành Trần Thanh Trúc tay nắm chặt tay Tín Tín, hai mẹ con đứng lặng lẽ nhìn hai ngôi mộ trước mặt.

Trên hai ngôi mộ là hai tấm hình của hai người.

Người con gái mặc một chiếc áo dài trắng, trên ngực áo cài một bông hồng màu đỏ. Người con trai mặc một chiếc áo sơ mi cũng màu trắng và ngực áo cũng cài một bông hồng đỏ. Cả hai đều mỉm cười hạnh phúc.

Nước mắt Trần Thanh Trúc cứ lặng lẽ chảy dài trên gò má.

Tín Tín đứng bên cạnh cô ánh mắt nhìn hai người trong ảnh, tràn đầy niềm nhớ mong.

Trần Thanh Trúc nhỏ giọng khẽ thì thầm.

"Anh chị... hai người ở nơi đó có hạnh phúc không? Em rất nhớ hai người!!!"

~~~~~

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc từ trong siêu thị đi ra, trên tay xách linh kinh rất nhiều đồ, du chuyển có chút khó khăn.

"A... aizzz... ừ..."

Do đi dày cao gót lại xách nhiều đồ vậy nên Trần Thanh Trúc đã bị va vào một người thân hình chao đảo một chút rồi hoa hoa lệ lệ mà ngã xuống.

Lê Gia Hào trên đường trở về nhà liền ghé qua siêu thị mua một chút đồ, trên tay anh xách một túi tay còn lại đang với lấy một chai xi dầu trên kệ thì bị một người va vào. Người kia là một cô gái, cô gái ngã xuống cái mũ trên đầu sụp xuống che đi phần khuôn mặt.

Lê Gia Hào nhanh chóng khom người nâng người lên, miệng hỏi thăm.

"Cô có sao không?"

"Anh... tôi..."

Trần Thanh Trúc bị đau có đôi chút oán trách, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt người kia liền tròn to mắt nhìn...

"Lê tổng..."

Lê Gia Hào nhìn thấy cô gái ngửa mặt lên nhìn mình cũng vô cùng ngạc nhiên.

"Cô Helen..."

Lê Gia Hào giúp Trần Thanh Trúc đứng dậy, nhặt đồ lên giúp cô.

Trần Thanh Trúc nhìn Lê Gia Hào cười nói.

"Cảm ơn Lê tổng..."

Lê Gia Hào rất ga lăng mà giúp Trần Thanh Trúc mang đồ tới nơi thanh toán rồi lại mang ra xe giúp cô.

Trần Thanh Trúc nhìn Lê Gia Hào có ấn tượng khá tốt. Cô nói.

"Cảm ơn Lê tổng..."

Lê Gia Hào:"Không có gì... việc nên làm thôi..."

Nhìn theo bóng chiếc xe đã đi khuất Lê Gia Hào khẽ lắc đầu một cái rồi đi vào trong.

~~~~~

Reng...reng...

Advertisement / Quảng cáo

"Thưa sếp... có cô Helen tới ạ..."

"Mời cô ấy vào..."

Trần Thanh Trúc hôm nay mặc một bộ đồ công sở, áo sơ mi trắng, chân váy chữ a màu đen.

Nhìn thấy cô tới Lê Gia Hào nở một nụ cười đúng chuẩn, ôn hòa đúng đây đi tới.

Hai người bàn công việc với nhau rất nghiêm túc, nhưng tới lúc Trần Thanh Trúc muốn ra về thì một sự cố đã xảy tới với cô.

Trong lúc Trần Thanh Trúc đứng dậy thì trước mắt tự nhiên tối sầm lại, rồi ngã xuống...

~~~~~

Trong bệnh viện Lê Gia Hào nhìn cô gái nằm trên giường bệnh, thấy bác sĩ đã khám xong cho cô, anh liền hỏi.

"Bác sĩ... cô ấy có sao không vậy? Trước đó còn rất tốt tại sao lại đột nhiên xảy ra tình trạng này chứ?"

Bác sĩ nhìn Lê Gia Hào một cái liền nói.

"Cô ấy bị chứng huyết áp thấp, tụt huyết áp đột ngột nên mới vậy..."

Căn dặn Lê Gia Hào vài câu thì bác sĩ đi ra ngoài.

Trên giường bệnh Trần Thanh Trúc tỉnh lại, nhìn thấy Lê Gia Hào đang ở đây, thì có chút sững sốt.

"Lê tổng..."

Lê Gia Hào nhìn Trần Thanh Trúc, ánh mắt có phần phức tạp.

"Cô mắc chứng huyết áp thấp, tụt huyết áp đột ngột, sau này nên chú ý một chút..."

Trần Thanh Trúc có đôi chút ngượng ngịu.

"Tôi có lẽ đã làm phiền tới Lê tổng rồi... rất cảm ơn anh..."

Lê Gia Hào:"Không sao cả... nhưng cô nên chú ý tới sức khỏe của mình hơn..."

(Còn tiếp)

Kiểu Lê: like và vote cùng nhân theo dõi nhiệt tình nào các bạn ơi!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Huyết Áp Thấp

Cạch... cửa phòng bệnh được mở ra, một thân hình nhỏ nhắn đi vào.

Tín Tin đeo trên lưng chiếc ba lô nhỏ màu đen, vừa mở cửa phòng đã chạy tới bên giường của Trần Thanh Trúc, giọng nói lo lắng, cất lên.

"Mẹ... người có sao không? Người bị khó chịu ở đâu?..."

Trần Thanh Trúc nhìn thấy con trai lo lắng cho mình thì trong lòng dâng lên một dòng nước ảm đạm. Cô mỉm cười nói với bé.

"Mẹ không sao... con đừng lo quá... nhưng sao con lại ở đây?..."

Tín Tin hơi nhủu mày lại, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cau lại.

"Con gọi cho mẹ không có được liền lần theo định vị thì thấy mẹ đang ở đây nên tới... mẹ... mẹ bị làm sao vậy? Sáng nay vẫn còn rất tốt mà?"

Trần Thanh Trúc hai mắt mở to nhìn con trai. Thăng nhóc này vậy nhưng lại cãi định vị theo dõi với cô... aizzz... con trai thông minh quá người làm mẹ như cô nên làm thế nào đây?

Bên này hai mẹ con đang nói chuyện thì bên kia Lê Gia Hào đang kinh ngạc tới không nói lên lời, Helen vậy nhưng lại có một cậu con trai lớn như vậy rồi sao? Không phải có năm nay mới chỉ có hai mươi bốn tuổi thôi sao? Chẳng có lẽ... ơng...

Trần Thanh Trúc bỗng nhiên nhớ ra trong phòng còn có một người nữa, cô ngại ngại nhìn Lê Gia Hào cười chống thẹn.

"Lê tổng thật xin lỗi... giới thiệu với anh đây là con trai tôi... Trần Bình An..."

Rồi cô lại nhìn Tín Tín nói.

"Tín Tin con chào Lê Tổng đi... hôm nay mẹ đã làm phiền Lê Tổng rất nhiều rồi..."

Tín Tin nghe lời mẹ, quan sát người đàn ông trước mặt bé. Người này sao bé nhìn quen mắt vậy nhỉ, hình như là gặp ở đâu đó rồi... a... đúng rồi đây chẳng phải là người đã va vào bé khi ở sân bay hôm bé mới về nước sao? Tuy đã nhận ra người này đã gặp qua một lần nhưng bé không biết người này có nhận ra bé hay không, bé liền ngoan ngoãn lễ phép mà chào hỏi.

"Chào chú ạ... cháu là Trần Bình An..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào nhìn Tín Tín liền nhận ra cậu bé mình đã gặp qua ở sân bay, anh liền cúi người mỉm cười ôn nhu với cậu. Cậu bé trước mặt này cho Lê Gia Hào một cảm giác vô cùng thân thiết, anh muốn được lại gần cậu hơn, thậm chí có một nỗi xúc động muốn ôm cậu nhóc vào lòng...

"Chào cháu... chú là Lê Gia Hào rất vui khi được làm quen với cháu... chúng ta làm bạn được chứ..."

"Được ạ..."

Tín Tin rất nhanh không cần suy nghĩ gì nhiều liền đồng ý. Ở Lê Gia Hào cho bé một cảm giác muốn thân cận vô cùng khó nói thành lời.

Trần Thanh Trúc ngạc nhiên nhìn con trai mình, đây là con trai cô sao? Có phải bị đánh tráo rồi không? Thăng nhóc này từ khi nào mà dễ nói chuyện bất quen vậy hà. Bình thường nó không phải chỉ là lạnh lùng, bộ dáng ông cụ non mà thờ ơ người ta sao? Sao hôm nay lại...

Mà bên này Lê Gia Hào lúc này đã ôm lấy cậu nhóc lên, cả hai đều vui vẻ cười nói.

Nhìn mặt màn này, cô gái nào đó lại ư mẹ, choáng váng, đây là sao? Trần Thanh Trúc có cảm giác con trai mình chính là bị đánh tráo mất rồi...

Tín Tin nhìn Lê Gia Hào, đôi mắt khẽ chớp chớp nói.

"Chú... chú có thể đưa cháu đi gặp bác sĩ để hỏi tình trạng sức khỏe của mẹ cháu không?"

Lê Gia Hào không chút do dự liền gật đầu đồng ý.

"Được..."

Tin Tin nhìn sang mẹ mình dặn dò.

"Mẹ... mẹ ở đây, con nhờ chú đưa qua tìm bác sĩ hỏi tình trạng của mẹ một chút, lát quay lại ạ..."

Trần Thanh Trúc phục hồi lại tinh thần liền nói.

Advertisement / Quảng cáo

"không cần đâu con..."

Tin Tin không để mẹ mình nói hết liền chặn lời.

"Mẹ... sức khỏe của mẹ là quan trọng nhất..."

Trần Thanh Trúc được con trai quan tâm liền cảm động không thôi...

"Ồ!!! Mẹ biết rồi..."

Trong phòng bác sĩ trưởng khoa. Ông bác sĩ già khẽ đẩy gọng kính nhìn hai người một lớn một nhỏ trước mặt mình, ông nhận ra Lê Gia Hào nhưng không biết anh dẫn theo đứa nhỏ tới làm gì, liền hỏi

"Hai người tìm tôi có chuyện gì sao?..."

Tin Tin nghe bác sĩ hỏi liền nói.

"Bác sĩ...mẹ cháu... tình trạng sức khỏe của mẹ cháu có vấn đề gì không ạ..."

Bác sĩ nhìn đứa bé trước mặt, lại nhìn sang Lê Gia Hào, suy xét đôi chút bác sĩ già liền nói.

"Mẹ cháu bị bệnh Huyết Áp Thấp...Huyết áp thấp là căn bệnh phổ biến. Ở mức độ nhẹ, huyết áp thấp có thể không cần điều trị. Tuy nhiên nếu chỉ quan huyết áp thấp có thể gây ra những nguy hiểm như: Đột quỵ, tử vong, hoặc ảnh hưởng nghiêm trọng tới tim mạch..."

Tin Tin nghe bác sĩ nói thì khuôn mặt nhăn nhó lại, cậu bé liền hỏi.

"vậy bệnh của mẹ cháu?..."

Bác sĩ già:"Mẹ cháu không có đáng ngại cho lắm, nên cháu đừng lo quá. Chỉ là vẫn nên ở lại bệnh viện để quan sát thêm vài ba hôm. Không có gì đáng ngại thì có thể xuất viện. Về sau cần chú ý một chút, cải thiện sinh hoạt điều độ, cũng điều chỉnh chế độ ăn uống và hoạt động thể thao kết hợp lối sống lành mạnh là được..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Làm bạn

Từ phòng bác sĩ đi ra Tin Tin cùng Lê Gia Hào đi đến một quán nước nhỏ trong bệnh viện ngồi xuống. Tin Tin nhìn Lê Gia Hào tỷ mỷ quan sát kỹ một lượt, trong ánh mắt trong veo của cậu nhóc xẹt qua một ý cười tinh nghịch.

"Chú... chú là bạn của mẹ cháu sao?"

Lê Gia Hào đưa đến cho cậu nhóc một cốc nước ép táo, cười nói.

"Cũng có thể nói là như vậy, chúng ta chính là bạn bè hợp tác trên công việc."

Tin Tin:"Vậy trong cuộc sống thường ngày thì sao ạ?"

Lê Gia Hào:"Cái này sao?... ừm... không thân quen lắm, cũng được gọi là có chút quen biết đi, nhưng bạn bè thì chắc là không có phải..."

Tin Tin:"Vậy chú à! Chú thấy mẹ cháu là người như thế nào ạ?"

Lê Gia Hào khẽ nhướng mày nhìn cậu nhóc.

"Cháu hỏi vậy là sao?"

Tin Tin đưa tay gỡ gỡ đầu, bộ dáng ngây thơ.

"Dạ... là cháu muốn biết chú cảm thấy mẹ cháu là người như thế nào ấy ạ. Cháu muốn biết người ngoài sẽ có ánh nhìn thế nào đối với mẹ cháu. Bởi vì trước đây ai cũng nói tính tình của mẹ cháu rất khó ưa a..."

Lê Gia Hào cảm tưởng như có một đàn quạ đen đang bay qua đầu mình vậy. Cậu nhóc này cũng quá thật thà rồi chẳng.

Nhưng Lê Gia Hào ngăn vạ lần không thể nghĩ được rằng chính mình đang bị đảo hố đầu.

"Chú thấy mẹ cháu là một người khá tốt mà... đầu có khó ưa như cháu nói..."

Tin Tin cười vui vẻ liền hỏi tiếp.

"Thật vậy sao ạ? Chú cảm thấy mẹ cháu tốt sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào lúc này chỉ biết gật đầu xác nhận.

Tin Tin vui vẻ trong lòng bắn pháo hoa ăn mừng thầm tính...

"Chú... chú có thể làm bạn với mẹ cháu được không? Mẹ cháu bình thường tính tình không có tốt cho lắm nên không có bạn mấy. Lại có cháu là đứa nhỏ cản đường, nên cũng không có thời gian kết bạn nhiều. Chú... nếu chú cảm thấy mẹ cháu tốt... vậy... chú có thể làm bạn với mẹ cháu không?"

Lê Gia Hào lần này hoàn toàn u mê, đứa nhỏ này là đang muốn anh cùng mẹ của nhóc làm bạn sao?

"Cháu... muốn chú cùng làm bạn với mẹ cháu ư?"

Tin Tin lập tức gật đầu thật mạnh, nói.

"Vâng ạ... chú... chú thấy sao ạ."

Lê Gia Hào:"Việc này không phải không thể, nhưng chú và mẹ cháu cũng chỉ là mới quen biết và hợp tác trong thời gian ngắn gần đây mà thôi. Với lại việc kết bạn này cháu nên hỏi mẹ cháu xem mẹ cháu có nguyên kết bạn cùng chú không đã..."

Tín Tín:"Mẹ cháu chắc chắn là sẽ đồng ý mà. Mẹ luôn nói với cháu, kết bạn nhiều một chút cuộc sống mới vui vẻ và có nhiều điều thú vị. Chỉ là do cháu mà thời gian để đi ra ngoài kết bạn giao lưu của mẹ bị lược bỏ, vậy nên cháu thấy chú là một người tốt nên cháu rất muốn chú có thể làm bạn cùng mẹ cháu ạ..."

Lê Gia Hào nghe cậu nhóc nói mà đơ ra một lát rồi mới hỏi.

"Anh bạn nhỏ cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi vậy?"

Tín Tín:"Dạ năm nay cháu bảy tuổi ạ..."

Lê Gia Hào:"Bảy tuổi? Vậy cháu làm bạn cùng chú đi..."

Tín Tín:"Nhưng chú phải làm bạn với mẹ cháu chứ ạ. Vậy mới phù hợp với lứa tuổi..."

Lê Gia Hào:"Tình bạn đâu có phân biệt tuổi tác, với lại chú sẽ làm bạn với cả hai mẹ con cháu luôn, như vậy sẽ rất là vui..."

Advertisement / Quảng cáo

Tín Tín:"Vậy cũng được ạ... chú... là bạn bè cháu muốn hỏi chú một số việc để chúng ta tìm hiểu nhau được không ạ?..."

Lê Gia Hào:"Được... cháu hỏi đi..."

Tín Tín:"Chú ơi! Chú năm nay bao nhiêu tuổi, chú đã có người yêu chưa?"

Lê Gia Hào đưa mắt nhìn cậu nhóc, sao anh cứ cảm thấy mình đang bị nhóc tính toán là sao nhỉ?

"Chú ba mươi hai tuổi, còn người yêu sao?... chưa có...mà cháu hỏi chuyện này để làm gì?"

Tín Tín nghe Lê Gia Hào nói thì cười càng thêm tươi hơn. Cậu nhóc thăm nghĩ người trước mặt này không có tệ a... rất hợp với mẹ của nhóc.

"Dạ, không có gì chẳng qua cháu chỉ là có đôi chút tò mò thôi ạ..."

Lê Gia Hào:"..."

Tín Tín cảm cốc nước ép của mình lên tu một hơi rồi đặt xuống nhìn Lê Gia Hào nói

"Chú... chúng ta trở lại thôi, mẹ cháu ở trong phòng một mình chắc là mong cháu lắm."

Lê Gia Hào:"Được..."

Trong phòng bệnh nhìn thấy Lê Gia Hào dắt theo Tín Tín một lớn một nhỏ đi vào, Trần Thanh Trúc thực sự không biết có phải mình bị ảo giác không nữa mà sao nhìn hai người lại có cảm thấy như hai người như là hai bản sao của nhau vậy, giữa họ có một sự thân thiết khó nói thành lời. Nhưng cô rất nhanh đã lắc đầu gạt bỏ đi, hai người đây cũng là lần đầu gặp mặt thôi mà...

(Còn tiếp)

Kiểu Lê: Like, vote, nhấn theo dõi và bình luận đưa ra ý kiến nhiệt tình nào các tình yêu ơi

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Duyên nợ

"Mẹ... mẹ ăn chút cháo đi ạ..."

Tín Tín trên tay xách một chiếc cặp lồng màu xanh, cậu nhóc mở nắp cặp lồng ra khê thôi nhẹ rồi đưa tới cho Trần Thanh Trúc.

Trần Thanh Trúc nhìn con trai, lại nhìn cặp lồng cháo mà nhóc đưa tới trong lòng cảm giác ấm áp lan tràn khắp thân. Cô đưa tay đón lấy chiếc cặp lồng mỉm cười ôn nhu.

"Cảm ơn con trai ngoan..."

Tín Tín thấy mẹ đã ăn được một nửa cặp lồng cháo cậu bé liền nheo mắt cười hỏi

"Mẹ... mẹ cảm thấy chú Hào là người như thế nào ạ?"

Trần Thanh Trúc nuốt trôi một ngụm cháo, ngẩng đầu nhìn con trai

"Con trai... con hỏi vậy là sao?"

Tín Tín đưa tay lên xoa xoa đầu cười ngây ngô, nói

"Thì con thấy chú ấy khá tốt a... đẹp trai, lại tài giỏi nên con muốn hỏi là mẹ cảm thấy chú ấy có..."

Trần Thanh Trúc:"Cất... con trai, mẹ nói rõ cho con hiểu nhé... mẹ và chú Hào chỉ là bạn bè trên phương diện hợp tác công việc mà thôi. Chú ấy chính là tổng giám đốc tập đoàn Khánh Diễn, ngoài cái đó ra mẹ không có bất kỳ một đánh giá nào cả, con hiểu chứ..."

Advertisement / Quảng cáo

Tín Tín:"Nhưng mẹ à... chú ấy đã đồng ý với con là sẽ làm bạn cùng mẹ rồi... mẹ... có thêm một người bạn rất tốt, nếu được... mẹ có thể cùng chú ấy kết giao bằng hữu được không?"

Trần Thanh Trúc:"Xi... con trai, con đang tính toán điều chỉ chi... mẹ nói cho con biết người ta là tổng giám đốc một tập đoàn lớn có bao nhiêu mỹ nữ vây quanh, con nhìn mẹ con đi... hừ... mẹ con a... với không nói..."

Tín Tín:"Nhưng chú ấy đã đồng ý với con là sẽ cùng mẹ làm bạn rồi..."

Trần Thanh Trúc:"É!!! Nhóc con..., con ngây thơ như vậy từ khi nào vậy, bình thường không phải luôn bày ra cái bộ dáng ông cụ non hiểu thấu sự đời hay sao? Chắc chắn rằng con đã dùng tiểu xảo để cho người ta đồng ý đến làm bạn với mẹ đi... hừ hừ... chú Hào ấy mới tiếp xúc với con nên không biết, nhưng con nghĩ qua nỗi mất mẹ sao? Mẹ khuyên con đừng giờ trò quỵ, mẹ đây yêu tự do, con đừng mang mẹ đi bán nữa..."

Tín Tín có đôi chút ngượng ngùng khi bị mẹ mình bắt bẻ, cái miệng nhỏ hơi bất mãn mà chu lên một cái.

Tín Tín:"Con đây còn không phải là muốn tốt cho mẹ sao? Muốn tìm một người thật tốt tới chăm sóc cho mẹ..."

Trần Thanh Trúc nhìn con trai khê thờ dài, cầm bàn tay nhỏ của bé nói.

Trần Thanh Trúc:"Con trai... con người a... đời này, kiếp này đến với nhau đều do duyên nợ tiền kiếp... có lẽ kiếp trước mẹ con ăn ở quá tốt nên kiếp này toàn người có duyên mà không có mối nợ nào mang tới nên mới FA tới giờ đó..."

Tin Tin:"Xi... mẹ... có ai như mẹ chứ, nói như vậy thì đời trước mẹ chẳng phải nợ con rất nhiều hay sao?"

Trần Thanh Trúc:"Ồ ha!!! Cái này chẳng có lẽ kiếp trước mẹ nợ con rất nhiều nhì? Aizz..."

Advertisement / Quảng cáo

Tin Tin:"Ha ha ha.... Mẹ..."

Trần Thanh Trúc:"Ừm... con trai, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi, duyên nợ này không cưỡng cầu được đâu..."

~~~~~

Siêu thị trung tâm thành phố.

Vì hôm nay là chủ nhật nên siêu thị có chút đông đúc hơn bình thường, Trần Thanh Trúc cùng Tin Tin nắm tay nhau đi dạo một vòng, bất chợt Tin Tin nhìn thấy trong cửa hàng ngay trước mặt có một chiếc lắc tay vô cùng đẹp mắt lại rất hợp với mẹ nhóc vậy là bé liền kéo mẹ mình đi tới.

Cậu nhóc chỉ vào chiếc lắc tay, nói với nhân viên bán hàng.

"Cô ơi! Lấy cho cháu xem chiếc lắc tay có những ngôi sao này với ạ..."

Nhân viên nhìn hai người trước mặt, một lớn một nhỏ nắm tay nhau. Lớn thì xinh đẹp, làn da trắng hồng, tóc đen dài xỏa xuống, trên người là một thân váy lụa màu trắng nhẹ nhàng thanh thoát... Bé thì là một cậu nhóc với khuôn mặt phấn điều, ngọc trác, thân hình nhỏ nhắn trong một bộ com lê cắt may tỹ mỷ, trên khuôn mặt là một nụ cười như nắng xuân rực rỡ, nói chuyện cũng cồ. Nhìn sơ qua đã biết là người có tiền rồi. Nhân viên bán hàng liền niềm nở cười tươi, đưa tay lấy chiếc lắc đưa tới cho cậu nhóc, nói.

"Cậu bé, cháu thật là có mắt nhìn đó nha, đây chính là chiếc lắc tay vừa mới được chuyển về ngày hôm qua, hôm nay vừa mới được đưa ra để trưng bày đó. Đây là một thiết kế có một không hai của nhà thiết kế trang sức hàng đầu Hoàng Yến Vi, chỉ có một chiếc duy nhất mà thôi. Trên bốn ngôi sao của chiếc lắc này là sự kết hợp hoàn mỹ của bốn viên kim cương có kích thước đẹp tương ứng theo phong thủy, là Sinh – Lộc – Phát – Cừu. Mỗi viên kim cương đều tuân thủ nghiêm ngặt tiêu chí quy chuẩn 4C về trọng lượng, độ tinh khiết, màu sắc và giác cắt; được kiểm định bởi các Trung tâm kiểm định uy tín hàng đầu trên thế giới như GIA, IGI..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đấu giá

"Ôi chào!!! Chiếc lắc tay này thật đẹp... cô mau đưa tôi coi... tôi muốn nó..."

Trong khi cô gái nhân viên bán hàng còn đang giới thiệu về chiếc lắc cho hai mẹ con Tin Tin và Trần Thanh Trúc thì bỗng có một bàn tay trắng nõn của phụ nữ vươn tới cầm lấy chiếc lắc trong tay cô ta, miệng liền nói muốn chiếc lắc tay này.

Tin Tin quay qua nhìn mẹ mình, Trần Thanh Trúc nhìn con trai khê nhún nhún vai...

Mà nhân viên bán hàng rất nhanh hồi phục lại sau vài giây thất thần, nụ cười tiêu chuẩn trên môi trở lại.

"Chào quý khách... rất hân hạnh được phục vụ quý khách..."

Hoàng Linh Như liền phát tay, nói.

"Tôi muốn chiếc lắc tay này, giá bao nhiêu..."

Cô nhân viên, trên môi vẫn nở nụ cười, mở lời nhỏ nhẹ.

"Thưa quý khách... chiếc lắc tay này đã được hai vị khách này nhìn trúng trước rồi... quý khách có thể chọn cái khác được không ạ..."

Hoàng Linh Như nghe nhân viên bán hàng nói vậy liền nhìn qua hai mẹ con Tin Tin và Trần Thanh Trúc, khê hừ mũi một cái.

Advertisement / Quảng cáo

"Cô là đang nói họ sao?..."

Nhân viên bán hàng:"vâng ạ..."

Hoàng Già Linh:"Hừ... hừ...có nhìn hai người họ một chút, cô cảm thấy họ có khả năng mua nổi chiếc lắc tay này sao? Thật không có mắt nhìn..."

Nhân viên bán hàng:"Thật xin lỗi quý khách... cô dù là như thế, vẫn là hai vị này nhìn trúng trước, nếu họ chưa nói sẽ không mua chúng tôi vẫn phải tôn trọng họ..."

Rồi cô nhìn sang hai mẹ con Trần Thanh Trúc bên này mỉm cười nói.

"Xin hỏi, hai vị có mua chiếc lắc tay này không ạ... nếu không thì xin hai vị chọn cái khác, còn cái này tôi sẽ bán cho vị khách bên cạnh ạ..."

Hoàng Linh Như đứng ở bên cạnh cười châm chọc:"haha... tôi nghĩ trước khi cô nói họ có mua hay không thì nên nói giá của nó ra đi. Thiết nghĩ họ mà nghe giá nhất định sẽ chạy luôn ấy, đồ phải tốn thời gian... người ta nói đạo gần đây sao lại có nhiều người không có tiền mà lại cứ thích ra về học đòi người ta đi ngắm để xem kim cương vậy chứ..."

Trần Thanh Trúc từ đầu đã thấy chướng mắt cái người bên cạnh này rồi, nhưng càng nhìn càng cảm thấy người này quen mắt, sau một hồi lục tìm trí nhớ rốt cuộc cũng nhớ ra được người nợ là ai... aizzz... người ta nói oan gia ngõ hẹp, mớic lần gặp lại nhau đều là như vậy a... bao năm rồi vẫn vậy... cô nhìn Hoàng Linh Như tựa cười như không cười, ánh mắt khê đảo một vòng, rồi nhìn qua Tin Tin khê nháy nháy mắt với bé.

Tin Tin thấy mẹ mình ra tín hiệu cậu nhóc liền cười gian một tiếng, đi tới trước mặt Hoàng Linh Như nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Bác à! Cô giáo cháu nói người từ tể sẽ không tranh những thứ mà người khác yêu thích. Lại nói thêm cái gì cũng có trước có sau, phải có văn hóa xếp hàng ở những nơi công cộng, đây là những kiến thức cơ bản của con người văn minh nha. Mà bác này sao bác biết hai mẹ con cháu không có tiền mua chiếc lắc này ạ?... mẹ cháu có rất, rất nhiều tiền a..."

Hoàng Linh Như nhìn cậu nhóc trước mặt, khuôn mặt đôi sắc liền tực, tức đến vận vẹo cả lớp trang điểm dày cộp, trừng mắt nhìn bé mà lón tiếng.

"Thằng nhóc này ở đâu chui ra vậy? Bác... ai là bác của mày há.... cái gì mà bác chứ...đừng có mà ở đó nói hươu nói vượn, cha mẹ mày không có dạy mày cách nói chuyện với người lớn sao?... vô giáo dục..."

Ngừng lại một lát cô ta liền hừ mũi mà lớn giọng tiếp:"Thật đúng là mẹ nào con nấy... đã nghèo không có tiền thì biến ra chỗ khác, cách xa nơi này ra một chút, tránh ảnh hưởng tới nhã hứng của những người cao quý tới đây mua hàng... Nhìn qua đã thấy là những kẻ nghèo kiệt xác ra rồi..."

Hoàng Linh Như nói một hơi, khâm cả giọng, hơi thở cô chút dồn dập vì tức giận. Thằng nhóc đáng chết này vậy nhưng lại giảm nói cô ta là bác, lại nói cô ta là cái gì mà ý thức xếp hàng, nào là văn minh... dựa vào.. Hoàng Linh Như chưa bao giờ có cảm giác bị sỉ nhục tới vậy, bị một đứa trẻ si nhục... thật sự là cực tức quá lớn...

Tin Tin thấy Hoàng Linh Như hùng hổ như vậy, mảy kiếm nhủ lại, âm trầm lạnh lẽo.

Trần Thanh Trúc đứng bên cạnh khẽ kéo bé vào trong người mình ôm lấy bé, quét mắt nhìn Hoàng Linh Như.

Hoàng Linh Như khẽ rung mình một cái, một cảm giác bất an, lạnh lẽo chạy dọc cơ thể.

Trần Thanh Trúc nói:"Cô đây là đang muốn làm gì vậy? Ở nơi công cộng hô to gọi nhỏ với một đứa bé không thấy xấu hổ hay sao? Lại nói nó nói có chỗ nào sai? Chiếc lắc tay này là do chúng tôi nhím trúng trước, cô tới sau lại đến tranh đoạt, cô làm sao biết chúng tôi không có tiền... vốn dĩ tôi đây cũng không muốn tranh giành cùng cô tranh giành làm cái gì nhưng giờ thì tôi đổi ý rồi, nói để cô biết chiếc lắc này tôi mua..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đấu giá (tiếp)

"Haha... mua... cô có khả năng sao? Không tự nhìn lại mình một chút, khẩu khí lớn quá rồi đấy... tôi đây có lòng tốt khuyên cô một câu nha, tốt nhất là cô nên hỏi giá của chiếc lắc này một chút đi rồi hẵng nói có mua hay không nha..."

Hoàng Linh Như cười lên khinh bỉ mà nhìn Trần Thanh Trúc nói vài lời mỉa mai.

Trần Thanh Trúc tựa tiếu phi tiếu mà nhìn lại cô ta một cái. Mối mòng khẽ mờ.

"Nếu cô đây đã nói vậy, khinh khi người như vậy có lẽ là người rất có tiền đi. Chỉ bằng chúng ta đấu giá công bằng đi, ai ra giá cao hơn thì chiếc lắc tay liền là của người đó..."

Hoàng Linh Như:"Đấu giá sao? Cũng không phải là không được nhưng ta đây sợ cô tay không bắt gác tới khi đó ta chẳng phải là ăn thiệt lớn hay sao?"

Trần Thanh Trúc:"Nếu có sợ ăn thiệt vậy chúng ta tìm người tới làm chủ..."

Hoàng Linh Như:"Tim ai?..."

Advertisement / Quảng cáo

Vô tình hay hữu ý lúc này đây giám đốc ở đây Luru Phúc lại đi tới, vừa vận nghe được hai người nói như vậy liền nói.

"Hai vị quý khách... nếu không đề tôi tới giúp hai vị đi..."

Cả hai người Trần Thanh Trúc và Hoàng Linh Như đều cân trọng đánh giá một phen rồi cũng là đồng ý.

Giám đốc Luru Phúc liền cười nói.

"Thế này đi đã như vậy để cho công bằng hai vị đây cùng nhau ký một thỏa thuận, mỗi người đều là đưa tới giá gốc của sản phẩm làm tiền cọc là mười ngàn đô la, sau đó sẽ lần lượt tiến hành trả giá cho sản phẩm, cuối cùng ai trả giá cao hơn đối phương người đó sẽ có được sản phẩm. Mà tiền bán chiếc lắc này bên chúng tôi chỉ thu đủ tiền gốc niềm yết của nó là mười ngàn đô còn số tiền chênh lệch được đấu giá mà cô sẽ chuyển đến đi làm từ thiện... Người trả giá thấp hơn sẽ được trả lại tiền cọc ban đầu, còn người có được sản phẩm sẽ phải trả nốt số còn lại của giá tiền mình đã đưa ra để có được chiếc lắc. Nếu như không thể đưa nốt số tiền còn lại thì chiếc lắc sẽ được bán cho người khác mà số tiền cọc của người đó cũng sẽ không được trả lại. Không biết hai vị thấy sao ạ?"

Trần Thanh Trúc:"Tôi đồng ý..."

Hoàng Linh Như:"Được..."

Sự náo nhiệt bên này đã thu hút rất đông người tới cùng xem náo nhiệt. Trong đó có không ít người đã nhận ra Hoàng Linh Như.

Người A:"Kia không phải là con gái của Hoàng Chấn Đông của Hoàng thị, Hoàng Linh Như sao?"

Người B:"Đúng vậy... cô nàng này thường xuyên cùng người ta tranh chấp đồ đến nghiện luôn rồi sao?"

Người C:"Người ta là người có tiền, muốn tranh thì tranh thôi..."

Người A:"Nhưng là tôi lại muốn thấy cô ta lần này không tranh được, cho bớt lại cái tính hống hách đi, tưởng mình là ai chứ, có tiền lắm sao? Hừ..."

Người B:"Đúng vậy cô ta nên được giáo huấn tôi rất mong chờ sự mất mặt của cô ta..."

"..."

Đủ những tiếng nghị luận vang tới Hoàng Linh Như nghe đến búng nhùng lỗ tai, cái đám người kia vậy nhưng lại mong cô ta mất mặt thua một đứa nghèo trước mặt, hừ... nằm mơ đi, chiếc lắc tay này cô ta nhất định muốn rồi..."

Trần Thanh Trúc:"Tôi trả mười một ngàn đô..."

Hoàng Linh Như cười nhẹ:"Chỉ có vậy thôi sao? Tôi trả mười năm ngàn đô..."Trần Thanh Trúc:"Tôi trả hai mươi ngàn đô..."

Một loạt tiếng hít thở vang nên nặng nề.

Người A:"Xem ra một người so với một người càng là có tiền hơn..."

Advertisement / Quảng cáo

Người B:"Đây là ném tiền tiêu khiển của người giàu đi..."

Người C:"Con mẹ nó... đúng là gặp những người này... gặp những tiểu phú bà coi tiền là rác sao?"

Người A:"Đây đã không còn là vấn đề tiền nữa rồi nó là tôn nghiêm a..."

Hoàng Linh Như âm thầm nắm chặt tay, tôn nghiêm... đúng vậy giờ đây cô ta không thể bỏ được rồi. Cần ráng nghiền lợi mà nói.

"Hai năm ngàn đô..."

Trần Thanh Trúc:"Ba mươi ngàn đô..."

Tin Tin bên cạnh âm thầm quan sát thấy những hành động có chút do dự của Hoàng Linh Như vậy là bé liền nắm lấy tay của mẹ mình, bấu môi nhìn Hoàng Linh Như khiêu khích, nói.

"Mẹ... chúng ta cái thiếu nhưng không thiếu nhất chính là tiền a... mẹ mau dùng tiền vài lấp bà bác kia đi, xấu chết đi được ấy... nhìn mà xem không phải là coi khinh mẹ con chúng ta không có tiền sao? Vậy liền cho bà bác ấy nhìn xem tiền chúng ta nhiều thế nào... hử..."

Hoàng Linh Như nghe Tin Tin nói xong lửa giận công tâm, khuôn mặt chuyển màu trắng, xanh, đỏ, đen liên tục, hai tay nắm chặt, nghiến răng hét lên.

"Thằng nhóc chết tiệt... có tiền sao? Ta đây thứ không thiếu nhất cũng chính là tiền..."

Thờ phờ phò một vài giây cô ta liền nhìn Lưu Phúc nói:"Tôi trả Năm mươi ngàn đô..."

Bùm... lời nói vừa dứt một mảng không khí quý dị bao trùm nơi đây...

Người A:"Điên rồi... liều mạng..."

Người B:"Nào có vấn đề..."

Người C:"Cũng là quá có tiền đi..."

Người D:"Bỏ ra năm mươi ngàn đô để mua về một chiếc vòng trị giá mười ngàn đô... thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt a..."

Người A:"Cái này chắc coi như nhiều tiền mạng tới làm từ thiện đi..."

Những tiếng nghị luận lọt vào ta nhất thời làm cho Hoàng Linh Như tỉnh người. Xúc động là ma quỷ... xúc động là ma quỷ... xúc động là ma quỷ... điều quan trọng phải nhắc lại ba lần... Như thế nào bây giờ mới ý thức được rằng tiền của cô ta thế nhưng cứ như vậy mà dòn hết tới để mua lăc rồi, mà chiếc lăc đó chỉ đáng giá Mười ngàn đô, nhưng cô ta mua tới năm mươi ngàn đô...

Điên thật rồi, Hoàng Linh Như nghe những tiếng xì xèo nghị luận bên tai mà hồi hận tới tím ruột gan...

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng Hoàng Linh Như giờ đây lại thầm cầu nguyện Trần Thanh Trúc sẽ ra tiếp một giá nữa, nếu vậy cô ta liền từ bỏ... nếu để bỏ của cô ta là Hoàng Chấn Đông biết cô ta làm ra cái điều ngu ngốc này còn không mắng chết cô ta sao...

Nhưng có tình mọi sự lại là đối nghịch cùng cô ta, Trần Thanh Trúc vậy nhưng lại nói

"Tôi từ bỏ... tôi không có nhiều tiền tới vậy. Cô đây đúng là người có tiền... chiếc lăc này vẫn là nên để cô mua đi..."

Ừm...những lời nói của Trần Thanh Trúc giống như một xô nước đá mà gọi xuống đầu Hoàng Linh Như. Cô ta trần trối mà nhìn người trước mặt, vậy nhưng lại thấy thoáng qua một nét cười đắc ý...

Sao lại như vậy chứ? Thăm rồi... cô ta lần này ăn thiệt tới thăm rồi.

(Còn tiếp)

Kiều Lê: mọi người ơi!!! Like, vote, theo dõi ủng hộ mình nhé...

Chúc các bạn đọc truyện vui về...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ế cả rồi

Hai mẹ con Trần Thanh Trúc cùng Tin Tin đi ra khỏi cửa hàng liền đập tay làm động tác ăn mừng thích thú. Tin Tin còn vui mừng nhảy chân sáo miệng cười đến chói lóa.

Tất cả những hành động của hai người đều được Lê Gia Hào thu vào đáy mắt, một nụ cười nhạt nơi khóe môi khẽ nhếch lên.

"Hai mẹ con nhà này thật là... aizzz... thú vị thật đó..."

Reng...reng...

Lê Gia Hào nhìn điện thoại trên tay, mày kiếm hơi nheo lại, bắt máy.

"Alo... mẹ ạ..."

Đầu bên kia bà Hà Thảo Điền nghe được tiếng con trai vang lên liền nói liên hồi.

"Hào à... con xem tối nay trở về nhà một chuyến đi. Hôm nay gia đình bác Bình bạn của ba con tới chơi. Ba con nói con trở về ăn cơm..."

"Mẹ... con biết rồi ạ..."

"Được... vậy con trở về sớm một chút..."

"Dạ..."

~~~~~

Biệt thự Lê Gia.

Một chiếc xe Mercedes màu đen từ từ tiến vào cổng, từ trên xe Lê Gia Hào bước xuống, một thân âu phục màu đen, xốc lại chiếc áo vets trên mình cẩn thận anh mới đi vào bên trong nhà.

Ngay từ bên ngoài Lê Gia Hào đã có thể nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ vang lên ở bên trong.

Hà Thảo Điền nhìn thấy Lê Gia Hào bước vào liền vẫy tay với anh, nói.

"Hào về rồi đây à con... mau đến đây... đây là bác Bình và bác Mai bạn của ba con cùng Lan con gái của hai bác..."

Advertisement / Quảng cáo

Ngưng lại một chút bà nhìn qua một nhà bà người Đào Chi Bình mà cười nói.

"Giới thiệu với anh chị đây là Hào con trai thứ hai của chúng tôi..."

Lê Gia Hào:"Cháu chào hai bác..."

Đào Chi Bình:"Ồi Hào đây sao? Mới ngày nào...aizzz... thời gian trôi nhanh thật đấy, chẳng mấy chốc mà đã trưởng thành thế này rồi nhì..."

Hoàng Thanh Mai mỉm cười nhìn chồng mình nói.

"Ông còn nói sao, bọn trẻ đã trưởng thành cả rồi, chúng ta cũng đã già cả rồi..."

Đào Như Lan ngay từ khi nhìn thấy Lê Gia Hào thì đã bị anh hấp lấy hồn phách, ánh mắt say đắm mà nhìn anh, trái tim như gia tốc mà đập liên hồi, hai má hồng nhuận, e thẹn lên tiếng.

"Anh Hào... anh còn nhớ em không? Ngày nhỏ chúng ta thường chơi với nhau rất vui vẻ..."

Lê Gia Hào nhìn người con gái trước mặt hơi khẽ gật đầu.

"Rất vui khi được gặp lại..."

Dù biết là anh chỉ nói vậy cho hợp phép nhưng trái tim của Đào Như Lan không khỏi đập lờ một nhịp, vui mừng và hạnh phúc.

Bên này Lê Gia Tuệ nhìn thấy một màn này thì không khỏi âm thầm nắm chặt tay. Tình huống này so với khi này anh ta trở về hoàn toàn khác nhau...

Hàn huyền một lát đã tới giờ cơm, trên bàn ăn không khí khá là ấm cúng và vui vẻ.

Lúc này Hà Thảo Điền gấp một con tôm vào bát Đào Như Lan mỉm cười hỏi cô.

"Lan à... cháu ăn nhiều vào một chút... mà cháu hình như là nhỏ tuổi hơn Thư nhà bác nhỉ?"

Đào Như Lan:"Dạ... cháu nhỏ hơn chị Thư ba tuổi ạ..."

Advertisement / Quảng cáo

Hà Thảo Điền:"Ồ!!! Xem như là trí nhớ của bác cũng không có tề lắm..."

Đào Như Lan:"Bác ơi? Sao hôm nay chị Thư không trở về ạ..."

Hà Thảo Điền:"À! Thư nó bận cháu ạ... bên nhà chồng nó có chút việc nên không có trở về được... mà Lan này bác hỏi có chút đường đột, thất lễ một chút nhé... cháu đã có người yêu chưa vậy?"

Hoàng Thanh Mai:"Aizzz... chị à! Không nhắc tới chứ... nhắc tới nó là tôi cũng thấy nhức đầu đây... nói không sợ chị cười chê chứ, nó ấy à...ở cái tuổi này vẫn chưa có bạn trai đâu. Tuy nói là chưa phải là ế nhưng mà cũng sắp chớm ế mất rồi..."

Hoàng Như Lan nghe mẹ mình nói thì khuôn mặt thoáng chút đỏ ửng đưa mắt nhìn về phía Lê Gia Hào. Nhỏ giọng gọi.

"Mẹ..."

Hà Thảo Điền nhìn Đào Như Lan khẽ gật đầu như có điều suy xét, mỉm cười hài lòng.

Hoàng Thanh Mai thì cười thêm phần vui vẻ, nói cùng Hà Thảo Điền.

"Yo... thẹn thùng sao? Haha... chị xem..."

Hà Thảo Điền:"Cô gái nhỏ da mặt mông, thẹn thùng là điều dễ hiểu mà... aizzz... đầu phải một mình chị nhức đầu đây, tôi đây có ba đứa. Đứa con gái út thì đã yên bề gia thất rồi, nhưng hai đứa con trai thì... một đứa, so với một đứa càng thêm lo hơn..."

Hoàng Thanh Mai đưa mắt nhìn hai anh em Lê Gia Tuệ và Lê Gia Hào nói.

"Chỉ nói sao chứ, hai đứa trẻ này nhà chị mà phải lo lắng điều gì chứ? Chúng đều là những người tài chị lo gì nào?"

Hà Thảo Điền:"Ế cả rồi đấy chị ời. Đầu là ngoài ba mươi cả rồi đấy mà đã thấy có người yêu dất về đâu... Tôi đây thật không biết đến bao giờ mới có cháu mà ôm đây..."

Đào Như Lan nghe Hà Thảo Điền nói, hai mắt như phát ra tia sáng không rõ nhìn Lê Gia Hào, khoe miệng khẽ cong lên chứa đầy ý cười...

Trên bàn ăn tiếng của những người phụ nữ nói chuyện cười đùa thân thiện mà hai người Đào Chí Bình cùng Lê Hoàng Khánh là bạn bè lâu ngày không gặp cũng nâng ly cạn chén tán gẫu hỏi thăm nhau liên tục, Lê Gia Tuệ ngồi bên cũng góp vui đôi chút. Chỉ còn lại Gia Hào là yên lặng dùng bữa không nói chuyện.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ký ức

Ban công tăng ba biệt thự Lê Gia. Lê Gia Hào đứng lặng yên nhìn ra bên ngoài khoảng trời, trên tay là một ly rượu vang, mái tóc vẫn còn có đôi chút ẩm ướt, toàn thân mình toát lên một cổ hơi thờ ơ tịch mịch.

"Chú làm gì mà đứng đây một mình vậy?"

Lê Gia Tuệ đi đến bên cạnh Lê Gia Hào, trên môi là nụ cười có phần khó hiểu, phá vỡ sự yên lặng.

Lê Gia Hào không quay lại giọng nói không rõ cảm xúc vang trong không gian.

"Ránh rồi ngắm cảnh đêm mà thôi..."

Lê Gia Tuệ:"Vậy sao? Chú lâu lâu mới trở về nhà một chuyến, sao không cùng ba mẹ hàn huyên đôi câu?..."

Lê Gia Hào:"Anh tìm tôi chi vì nói điều này? Anh không cảm thấy nhàm chán hay sao?"

Lê Gia Tuệ:"Được thôi nếu chú không thích anh cũng không có nhiều lời nữa... anh tìm chú là vì chuyện bộ sưu tập mới sắp trình làng của tập đoàn, chú xem vị trí vedette và first face..."

Lê Gia Hào:"Không thể..."

Lê Gia Hào không để cho Lê Gia Tuệ nói hết lời đã cắt ngang ngay lời nói, tay anh khẽ đung đưa ly rượu, ánh mắt neho lại như có như không tỏa ra sự nguy hiểm làm không khí có phần bị giảm xuống...

Lê Gia Tuệ bị cắt lời cộng thêm từ chối thì sắc mặt trở lên âm trầm vài phần, giọng nói cũng không còn mang theo ý cười như trước nữa.

"Tại sao?"

Lê Gia Hào:"Bộ sưu tập lần này là do cô HeLen toàn quyền phụ trách, cho dù là ai thì cũng không thể nhúng tay vào nếu không được cô ấy đồng ý... lại nói chuyện này là chuyện công vậy nên có gì anh nên đến công ty bàn, giờ tôi mệt rồi muốn đi nghỉ..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Tuệ hai bàn tay nắm chặt lại thành quyền, ánh mắt âm trầm thêm vài phần u tối nhìn theo bóng Lê Gia Hào bước đi.

Trên giường lớn Lê Gia Hào nằm nhìn lên trần nhà, một mảng ký ức hiện về. Hình ảnh của hai cậu nhóc đang treo cây xoài trong một vườn trái cây.

"Anh... bên trái kia... bên trái có một quả rất to, chín vàng rồi..."

Cậu nhóc ở dưới gốc cây tám sáu tuổi đang chạy lăng xăng ngó nghiêng cổ nhìn xiên qua kẻ lá để thấy những quả xoài trên cây, miệng không ngừng nói vị trí cho một cậu nhóc khác đang ở trên cây.

Cậu nhóc ở trên cây theo chỉ dẫn của em mình cũng dần tìm ra những quả xoài chín mọng thơm lừng để bẻ.

"Đâu... anh không thấy quả nào cả Hào ơi..."

"Ồ bên trái anh ý... cảnh thứ hai..."

"Đây á..."

"Đúng rồi... dịch ra bên ngoài một chút..."

Khung cảnh thay đổi vẫn là hai cậu nhóc ấy, trên một con đường nhỏ từ trường trở về nhà gặp một đám nhóc lớn hơn chặn đường muốn lấy đồ ăn của hai cậu nhóc vậy là cả hai cùng đám nhóc đó ẩu đá, kết quả là cả hai đều lấm lem cả người nhưng sau đó liền nhìn nhau cười rồi lại đứng đây nắm tay nhau cùng trở về nhà...

Ở một khung cảnh khác một cậu nhóc đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện, ánh mắt ngây thơ nhìn anh trai mình nài nỉ.

"Anh... em muốn ăn bím bím có hình siêu nhân... anh mua cho em đi..."

Advertisement / Quảng cáo

Cậu nhóc là anh trai có chút lưỡng lự nhưng thấy em mình bị bệnh năn nỉ thì cũng gật đầu đồng ý.

"Được... em nằm đây truyền nước, anh đi mua cho em..."

Cậu nhóc em nghe anh nói liền vui mừng cười khanh khách.

"Dạ..."

Ầm...ầm... ùm...rào...rào...

Tiếng sấm ngoài trời cùng những tia chớp sáng lóe lên xé toang màn đêm cắt ngang dòng ký ức của Lê Gia Hào. Anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ đóng chốt lại, kéo rèm... rồi lại đi tới rót một ly rượu.

Đã bao lâu rồi anh mới có thể nhớ lại những mảnh ký ức chân thực đến vậy. Anh đã từng có một người anh trai thân thiết gần bó, yêu thương tới nhường nào. Nhưng có lẽ thời gian, cuộc sống đã mang đi mất của anh một người anh rồi chăng?

Kể từ ngày người anh trai này của anh trở về, nhưng khi gặp lại người anh mà mình ngày nhớ đêm mong ấy, Lê Gia Hào lại không có cảm giác thân thuộc nào cả, hoàn toàn là xa cách.

Ban đầu anh cũng muốn thân cận với anh ta tạo lên một tình anh em bình đẳng như thừa ấu thơ. Nhưng khi chung sống người anh này mang đến cho anh một cảm giác xa lạ cùng lạnh lẽo.

Không khí gia đình vì anh ta mà trở lên mù mịt, như muốn nổ tung. Ngay cả em gái anh cũng cảm thấy ngột ngạt và xa cách với người anh lâu ngày trở về này. Chỉ có ba mẹ anh là cảm thấy thiếu nợ người con trai này vậy là ra sức bù đắp, không cảm thấy có gì là không đúng cả.

Em gái anh đã có lần nói với anh, anh trai của bọn họ giương như có một mặt nạ nguy trang rất dày, thứ anh ta muốn đó chính là quyền và tiền mà thôi. Mọi chuyện có lẽ cũng không tới nỗi như bây giờ cho tới khi...

(Còn Tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ký Ức

"A!!!!..."

Ngoài trời những tiếng sấm ầm ầm vang lên cùng những tia chớp chói lòa bên ngoài cửa. Trần Thanh Trúc mặt mày trắng bệch hai tay với lấy chăn cuộn vào người.

Tin Tin mở cửa bước vào phòng, đèn phòng vẫn còn sáng trưng, bé nhìn thấy mẹ mình đang sợ hãi cuộn chặt mình trong chăn kia, Tin Tin nhanh chân chạy lại, bé vươn bàn tay nhỏ của mình ôm lấy mẹ, giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

"Mẹ... không sao đâu... có con ở đây rồi..."

Trần Thanh Trúc nghe được tiếng con trai, trái tim đang đập liên hồi như bình tĩnh lại, ngược mắt nhìn Tin Tin, rất nhanh đã buông chăn ra ôm lấy bé.

"Con trai... Tin Tin à!!!"

Advertisement / Quảng cáo

Tin Tin đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn vương trên khuôn mặt của mẹ mình, có chút đau lòng.

"Mẹ xem con chỉ sang chạm có một chút mẹ đã như vậy rồi... haizz... thật là..."

Tin Tin biết mẹ bé không sợ trời, không sợ đất nhưng lại sợ nhất là sấm chớp. Mỗi khi trời có sấm chớp là mẹ bé lại sợ hãi đến độ chỉ biết núp vào một góc nào đó hoặc trong chăn mà khóc thối, khi ấy mẹ bé như một đứa trẻ cần bảo vệ vậy...

Trần Thanh Trúc ngược đôi mắt ngập nước nhìn con trai oán trách.

"Con còn nói... biết mẹ sợ mà còn chạm trề như vậy... con không quan tâm đến mẹ thì có..."

Tin Tin ba vạch đen trên trán. Ai nói cho bé biết đây là tiết mục gì không vậy? Nhưng vẫn là do mẩu hậu đại nhân nhà mình đỡ sợ trước đã mới là quan trọng a...

"Con sai rồi... đêm nay con ngủ cùng mẹ còn không được sao?"

"Hử... xem như là con còn có chút lương tâm..."

"Dạ..."

Trần Thanh Trúc ôm con trai vào lòng. Tin Tin cũng ôm lấy mẹ bé, tay còn vỗ vỗ nhẹ nhẹ. Một dòng nước ấm khẽ lan khắp cơ thể Trần Thanh Trúc làm cho cô thả lỏng người...

Ngoài trời cơn mưa nặng hạt trút xuống, những tiếng sấm, tia chớp vẫn đan xen bên ngoài, nhưng Trần Thanh Trúc không còn sợ như lúc ban đầu nữa, có lẽ có con trai bên cạnh chẳng..

Trần Thanh Trúc không nhớ rõ đã bao lần như đêm nay, những đêm mưa gió, sấm chớp rền trời, cô sợ hãi đến tột cùng, những mảng ký ức kinh hãi nhất lần lượt hiện về theo những tia chớp lóe sáng, những tiếng khóc bi thương xé lòng xen trong tiếng sấm rền. Nhưng khi xưa mỗi khi cô sợ hãi luôn có chị bên cạnh, chị sẽ ôm cô vào lòng mà vỗ về, xoa dịu đi nỗi sợ của cô. Chị luôn luôn là người lo lắng cho cô từng ly từng tý một, rồi sau này cô thêm anh, anh cũng như chị xem cô như là em gái nhỏ mà cưng chiều bảo bọc...

Thời gian đó cô tưởng chừng như mình đã không còn sợ sấm chớp nữa rồi, nhưng cô đã nhầm, khi không có anh chị ở bên nỗi sợ mỗi khi sấm chớp đến ấy lại bủa vây ở quanh cô. Có lẽ cô vẫn còn may mắn, may mắn khi còn có Tin Tin bên cạnh, thẳng nhỏ khi thấy cô sợ như vậy vẫn luôn đến bên cạnh cô, cùng cô trải qua nỗi sợ. Cô thật sự không biết nếu không có Tin Tin thì những ngày tháng của cô sẽ trải qua như thế nào nữa...

Một đêm giông bão qua đi, mỗi người một tâm trạng cảm xúc trải qua. Người ta thường nói, sau cơn mưa trời lại sáng, dù thế nào thì ai, ai cũng phải quay lại với một guồng quay công việc cuộc sống của chính mình.

Reng... reng..

Lê Gia Hào đưa tay day day huyết thái dương của mình, mày kiếm nhàu lại, đêm hôm qua anh ngủ không được ngon giấc cho lắm, sáng nay đầu cô chứt đau nhức. Nhìn chiếc điện thoại đang reo chuông trên bàn, hiển thị tên người gọi là cậu bạn thân Hà Tùng Bách thì mày kiếm đang nhàu chặt cũng thoáng giãn ra đôi chút.

"Alo..."

Advertisement / Quảng cáo

Máy vừa mới bắt thì đầu bên kia đã vang lên giọng nói ngà ngợn của anh chàng nào đó.

"E!!! Hào... lâu rồi không gặp, dạo này thế nào? Hôm nay có rảnh không? Gặp nhau đi..."

"Cậu về nước rồi?"

"Ừ... về hôm qua rồi, nhưng phải đi trình diện ông bà già nên hôm nay mới rảnh. Sao, hôm nay gặp nhau chứ?"

"Được..."

"Ok... vậy chỗ cũ nhé, để mình gọi hai người kia..."

"Được..."

~~~~~

Bar Thiên Đường. Phòng bao vip, bốn người đàn ông đẹp trai đến nỗi khiến người ta hít thở không thông, cùng nhau chạm cốc...

Hà Tùng Bách đưa cho mỗi người một điều thuốc, đốt lên, hít một hơi, thờ ra rồi nói.

"Hào... mình có một phát hiện khá thú vị về anh trai cậu đó... cậu đoán xem, điều gì nào?"

Lương Minh ngồi bên cạnh hất hàm khàn giọng nói.

"Chắc hẳn là không phải chuyện gì tốt rồi... vậy nên mới khiến cho Bách thiếu gia có hứng thú đến vậy đi..."

Hà Tùng Bách"cậu bớt bớt khẩu nghiệp lại đi, chuyện lần này nói ra các cậu không kính diễm tới thua gì cũng chịu..."

Trần Nhất Sơn lần này bị câu nói của Hà Tùng Bách thu hút sự chú ý, nhếch môi góp lời.

"Vậy sao? Xem ra chuyện này cũng có chút thú vị đó, cậu nói thử xem..."

Hà Tùng Bách khoát trả cười lên, lại liếc mắt sang nhìn Lê Gia Hào một cái.

Advertisement / Quảng cáo

"Hào... sao cậu không có chút hứng thú nào vậy?"

Lê Gia Hào nhấp một ngụm rượu, nói.

"Cậu nói đi... xem, xem đó là chuyện gì đã..."

Hà Tùng Bách"tắc hắc... các cậu không tưởng tượng được đâu... hôm qua tôi vừa trở về đã bị ông bà già gọi về báo cáo..."

Trần Nhất Sơn nhìn cậu bạn còn đang vòng vo, thao thao bất tuyệt kể khổ thì nâng trán về không kiên nhẫn, nói.

"Này, cậu đây là đang kể khổ đấy... trọng tâm... trọng tâm đâu..."

Lương Minh cũng liền phụ họa:"Chủ đề chính... chủ đề chính... cậu có biết không hả? Đàn ông mà sao dài dòng quá vậy?"

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Rắc rối quần thân

Hà Tùng Bách"Được rồi... được rồi... tôi nói ngay đây... bạn bè cái kiểu gì thế không biết nữa, than vãn một chút, không an ủi người ta thì cũng thôi đi... aizzz... thôi bỏ đi ai bảo số tôi nó khổ, đi kết bạn với toàn người vô tâm chứ..."

Lê Gia Hào:"Chuyện chính..."

Hà Tùng Bách bi ai..

"Biết... biết...hôm qua tôi đã thấy Lê Gia Tuệ có hẹn với hai người một trong số đó tôi nhận ra đấy chính là Ba Hải còn một người nữa là một người thân bí có mang mặt nạ bạc. Mà Ba Hải với Lê Gia Tuệ đều là vô cùng tôn kính với người đàn ông mang mặt nạ kia..."

"Cái gì? Cậu không nhìn nhầm chứ? Thực sự là Ba Hải sao?"

Hà Tùng Bách vừa dứt lời thì Lê Gia Hào đã vội hỏi.

Thấy Lê Gia Hào hỏi vậy Hà Tùng Bách liền quạ quyết mà khẳng định.

"Không sai đâu, cái tên Ba Hải này có biến thành tro tôi cũng nhận ra hẳn..."

Lương Minh:"Xem ra cái tên Lê Gia Tuệ này cũng thâm sâu khó lường lắm đấy..."

Trần Nhất Sơn:"Hào... cậu có biết người đàn ông mang mặt nạ kia sao?"

Lương Minh:"Mấy cái tên hay làm trò đó tưởng mình đang diễn tuồng sao còn bày đặt mang mặt nạ chứ?"

Lê Gia Hào:"Các cậu đã nghe qua Lão Long Đầu chưa?"

"Lão Long Đầu?"

Cả ba người Hà Tung Bách, Lương Minh, Trần Nhất Sơn nhất thời ngẩn người, kinh ngạc hô lên.

Lê Gia Hào gật đầu xác nhận. Cả ba người còn lại không khỏi nuốt một ngụm khí lạnh tinh người.

Trần Nhất Sơn:"Hào... ý cậu là người mang mặt nạ bạc kia chính là Lão Long Đầu?"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào:"Đúng vậy... Lão Long Đầu xưa nay luôn thần thần, bí bí, rất ít khi xuất đầu lộ diện, mà mỗi lần cùng một ai bàn chuyện thì đều là đất theo Ba Hải, hẳn mang mặt nạ màu bạc, chưa từng biết diện mạo chân chính của hắn..."

Lương Minh:"con mẹ nó... nếu đúng là Lão Long Đầu thì Lê Gia Tuệ kia đúng là một tên thần tàng bất lộ nha... phải biết rằng Lão Long Đầu là một trong những ông trùm đứng đầu hắc đạo, hẳn rất rất ít khi lộ diện cùng ai gặp mặt đầu. Mọi chuyện đều là giao cho Ba Hải làm cả. Vậy mà lần này lại gặp mặt cùng Lê Gia Tuệ bàn chuyện thì đúng là..."

Trần Nhất Sơn:"Hào... cậu nhất định phải cẩn thận đấy..."

Lê Gia Hào:"Minh biết rồi... thôi không nói mấy chuyện này nữa, để sau đi... chúng ta nâng ly nào..."

"Yo..."

Lầu dưới của bar hai cô gái mặc hai chiếc váy đỏ, xinh đẹp quyến rũ lôi kéo nhau đi vào trong bar, hòa vào trong đám đông nhảy theo tiếng nhạc đĩnh tai nhức óc.

Trần Thanh Trúc đã rất lâu rồi không có được bung xõa như vậy, cô giương như hoàn toàn đắm chìm trong tiếng nhạc. Những ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm hai cô gái, mà đương sự vẫn là hoàn toàn không biết gì cả.

Nhảy được một lúc đã thấm mệt, Trần Thanh Trúc đi ra quầy bar ngồi trước để lại một mình Hoàng Ngân vẫn đang phiêu theo nhạc.

Trần Thanh Trúc Nhâm nhi ly cocktail ánh mắt lười biếng đảo quanh nhìn mọi thứ trong cái ánh sáng mờ ảo...

Hơi men dần dần ngấm vào người khiến cho Trần Thanh Trúc càng thêm mị hoặc, câu dẫn người... từ lượng của cô vốn dĩ không có được tốt cho lắm, biết được điều đó cô đã chỉ gọi một ly cocktail nồng độ thấp ấy vậy mà vẫn có thể say được, Trần Thanh Trúc thật muốn chửi thề một câu a...

Cố gắng nhìn xuyên qua đám đông để tìm hình dáng của Hoàng Ngân nhưng lại không thấy được, lúc này cô cũng chỉ có thể yên vị mà ngồi ở đây chờ thôi.

Từ trong đám đông một người đàn ông bước tới bên Trần Thanh Trúc, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Em gái làm quen được không..."

Trần Thanh Trúc mí mắt không nâng, nhàn nhạt phun ra một tiếng

"Không có hứng..."

Advertisement / Quảng cáo

Tên kia nhìn cô ánh mắt càng thêm nóng rực, cười bí ối.

"Không có hứng vậy để anh đây giúp cô em có hứng..."

Vừa nói hắn vừa vươn móng vuốt của mình tới như muốn ôm lấy cô vậy.

Bốp...

Trần Thanh Trúc khó chịu hất cánh tay của hắn ta ra, còn tặng thêm cho hắn một cái bạt tai.

Bị Trần Thanh Trúc đánh tên kia cũng không tỏ ra tức giận mà cười càng thêm phần bí ối hơn.

"Yo... tưởng là tiểu bạch thỏ, hóa ra lại là hoa hồng gai sao? Không sao anh đây thích... bao nhiêu gai anh cũng bẻ hết, rất có cảm giác chinh phục... haha..."

Nghe giọng nói của hắn càng khiến Trần Thanh Trúc thêm phần khó chịu.

"Cút... ở đâu lại lôi ra một con cóc ghê thế này... xấu chết đi được..."

Nhìn thấy cô gái ánh mắt mừng rỡ nhìn chằm chằm mình, tên kia biết là cô đã say, hắn lại tiến đến một lần nữa muốn ôm lấy cô.

Ọc...ạ...

Một lần nôn này của Trần Thanh Trúc tên đàn ông kia lĩnh trọn. Không chỉ thế cô còn lao đảo mà nói.

"Xấu đến buồn nôn... thật là mất mỹ cảnh... cút..."

Tên đàn ông kia lần này mặt mày triệt để đen kịt lại. Tức giận đến nổ phổi.

Hắn ta tuy không có đẹp trai như mình tinh diện ảnh, nhưng cũng không đến nỗi bị người ta nói xấu. Ấy vậy mà hôm nay cố tình cái người phụ nữ đáng chết này lại nói hắn là cóc, là xấu đến buồn nôn, lại còn nôn lên người hắn nữa chứ... Nếu hôm nay hắn không dạy dỗ cô cho tốt thì hắn không còn là Cảnh Ca nữa.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 19: Rắc rối quán thân (tiếp)

"Cô em đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt..."

Trần Thanh Trúc:"Rượu nào bà đây cũng không uống... cút..."

Ồn ào bên này đã dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người. Hoàng Ngân nhìn thấy một màn này liền chạy tới chỗ Trần Thanh Trúc, lại nhìn người đàn ông được gọi là Cảnh Ca kia một lượt. Xung quanh là một loạt những tiếng nghị luận vang lên.

Người A:"Cô gái này là ai đây... nhìn cũng thật là xinh đẹp... đáng tiếc hôm nay lại đụng trúng Cảnh Ca a..."

Người B:"Cái tên Cảnh Ca cũng không phải dễ trung đầu, hẳn là đại công tử phong lưu thành tính của Lục Thị đó..."

Người C:"Aizz... số cô gái này hôm nay không may rồi... xưa nay Cảnh Ca nổi tiếng là ăn chơi, sở Khanh, hẳn đã nhìn trúng cô em nào thì nhất định phải ăn vào mồm mẩy chịu được..."

Người A:"Còn không phải hẳn cậu mình có tiền, lại có người chú làm to sao? Bất nạt người thành quen luôn rồi, mẩy ai có thể cùng hẳn đối đầu đây?..."

Người D:"Chỉ thương cho cô gái kia... mệnh khổ rồi... ở đây có ai là không biết đến Cảnh Ca đâu vậy mà cô gái này lại đi động vào họng súng chứ..."

Người F:"Anh tưởng người ta muốn đụng sao? Không nhìn lại một chút, cô gái là bị người ta ngắm trúng, muốn không đụng cũng đừng nghĩ thoát..."

"..."

Những tiếng bàn luận vang lên không dứt, bàng quang có, đồng cảm, thương hại có, chỉ là không một ai muốn nhúng tay vào cái vũng nước đục này. Chuyện này xảy ra ở những nơi như thế này có lẽ đã thành cơm bữa luôn mất rồi

Hoàng Ngân lỗ tai búng nhùng, trong lòng không khỏi rủa vài câu chửi tục. Mẹ nó sao số bọn cô lại đen dùi như vậy chứ, khó khăn lắm mới có dịp bung lụa ấy vậy mà lại đụng phải một tên sát thủ Cảnh Ca này, thật là đen không còn chỗ nào trắng cả mà...

Trần Thanh Trúc có gắng lắc mạnh cái đầu cho tỉnh táo đôi chút, nghe được tiếng đàm luận xung quanh không khỏi chặc lưỡi, số cô đúng là vận cứt chó mà, lần đầu đi chơi kể từ khi về nước lại đụng ngay phải cục phân thối này... aizzz...

"Ây zô... Cảnh Ca... anh đây là bị làm sao thế này?..."

Advertisement / Quảng cáo

Từ ngoài cửa bước vào là một người đàn ông cũng tầm tuổi của Cảnh Ca bước tới, hẳn đi tới cười nói với Cảnh Ca ra chiều thân thiết lắm

Cảnh Ca nhìn hần nhủu mảy, cái tên Vương Bát này mỗi lần gặp hẳn đều là không có mấy chuyện gì tốt cả.

"Tôi đang hái hoa hồng gai, Bát Thiếu có chuyện gì hay không?"

Vương Bát:"Không biết mỹ nữ nào lại có diễm phúc được Cảnh Ca chú ý tới vậy?"

Cảnh Ca hất cằm về phía Trần Thanh Trúc, Vương Bát liền nhìn theo, nhất thời hẳn hơi có chút ngẩn ngơ, quá đẹp... không thể không khen mắt nhìn của Cảnh Ca một tiếng.

"Đúng là mỹ nhân như hoa... khó trách, khó trách... vậy Cảnh Ca ngài mau ôm mỹ nhân về nhà đi thôi, còn vị mỹ nữ đang ôm mỹ nhân kia để tôi tới chăm sóc..."

Nói rồi Vương Bát liền phóng ánh mắt dâm tà bí ối của mình về phía Hoàng Ngân.

Cảnh Ca khoai chí vỗ vỗ vai Vương Bát vài cái.

"Được thôi..."

Rồi hẳn đi tới đưa tay định ôm lấy Trần Thanh Trúc thì một lần nữa bị cô đánh tới một quyền, có điều rút kinh nghiệm hai lần trúng chiêu trước Cảnh Ca nhanh chóng né được, hẳn nhếch mép cười

"Hai lần trước là anh đây thương tiếc mỹ nhân nên dung túng cô em một chút mà thôi. Nhưng bây giờ xem ra anh đây phải bẻ bót gai của em đi mới khiến em ngoan ngoãn một chút rồi..."

Không để cho hẳn nói hết Trần Thanh Trúc liền quét đến một quyền, một chiêu này nhanh chuẩn đánh trúng mồm của Cảnh Ca, khiến hẳn phun ra một ngụm máu... không.. hình như còn có thêm hai chiếc răng nữa thì phải.

Không khí xung quanh bỗng chốc hạ xuống lạnh lẽo vài phần. Tất cả những người đang có mặt không khỏi hít vào một ngụm khí, mắt mở thật to, cố gắng nhìn rõ Trần Thanh Trúc.

Người A:"Mẹ nó... đây là con gái sao?..."

Advertisement / Quảng cáo

Người B:"Hoa hồng có gai... con gái đẹp không nhất định là thuộc về phái yếu..."

Người C:"Đây là chuyện gì chứ? Một phát và yếu điệu như múa lại lấy ra hai cái răng... mẹ nó cô gái này thật là khủng bố mà..."

"..."

Cảnh Ca hai mắt tóe lên tia lửa đầy giận chỉ về phía Trần Thanh Trúc. Miệng chửi thề.

"Con diễm thối... hôm nay mày không xong với tao đâu... chúng mà đầu đến lòi con diễm này đi lên phòng bao cho tao..."

Mấy tên đi theo Cảnh Ca thấy vậy liền lao tới muốn bắt lấy Trần Thanh Trúc.

"Choang..."

Trần Thanh Trúc với một chai rượu đập mạnh vào bàn làm nó vỡ ra, cầm chắc phần chai còn lại trên tay, che chắn phía trước của Hoàng Ngân. Ánh mắt u lỉnh nhìn mấy tên đang đi tới, cô lắc đầu mạnh một cái cho tỉnh lại một chút, men rượu làm cô hơi chệnh choáng

"Phì... một lũ rác rưởi chúng này muốn chết thì cứ lên... có điều đến lúc hậu quả ra sao... hừ... tự mình gánh lấy..."

Cảnh Ca:"Đừng nói nhảm với nó... chỉ là một con đàn bà mà thôi, bắt lấy nó hôm nay chúng ta cùng nhau hưởng lạc..."

Àm...ùm...

A...a...

Nhất thời một mảng hỗn độn diễn ra, một cô gái đánh nhau với một đám đàn ông

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Rắc rối quần thân (tiếp)

Tiếng la hét, tiếng đồ vỡ đã đánh động tới phòng bao của mấy người Lê Gia Hào. Trong khi ba người còn lại vẫn ung dung tán gẫu, uống rượu, hút thuốc thì Hà Tùng Bách vừa nẩy hiếu kỳ chạy ra bên ngoài xem trò vui trở lại, uống nốt ly rượu giờ của mình mới hào hứng kể lại.

"Thật là khó lòng mà nói chuyện thời bây giờ a... con gái vừa xinh lại hùng hổ như vậy thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt... các cậu mau ra nhìn một chút, lần này Cảnh Ca thật là ăn thiệt lớn rồi... lại còn là ăn thiệt do một mỹ

nhân như hoa ban cho..."

Lương Minh nghe nói Cảnh Ca ăn thiệt liền có chút hứng thú.

"Cảnh Ca... Cảnh thiếu gia của Lục Thị?"

Hà Tùng Bách:"Đúng vậy..."

Trần Nhất Sơn:"Cái tên tiểu tử thủ đó cũng có lúc ăn thiệt từ phụ nữ, thật là chuyện đáng để nhìn một chút a..."

Lê Gia Hào cũng có chút hứng thú.

Advertisement / Quảng cáo

"Đi nhìn một chút..."

Nhưng mà Lê Gia Hào ngần ngại lần không thể biết được mỹ nữ kia lại là người quen của anh.

Trần Thanh Trúc đánh với một đám đàn ông một lúc thì đuối sức, lại do men say nên dần bị hạ xuống thế hạ phong. Nhưng cô vẫn quyết đánh tới cùng. Một vài tên bị Trần Thanh Trúc cho ăn đau càng thêm căm tức mà ra sức đánh.

Lê Gia Hào nhìn bóng dáng màu đỏ kia đang dần yếu đi, trái tim bỗng dâng nên nỗi lo lắng, lại có chút tức giận vô cớ.

Bỗng có một tên từ đằng sau Trần Thanh Trúc đánh tới, muốn đánh vào gáy của cô.

A...a...

Tên kia gần đánh trúng Trần Thanh Trúc thì bị một cú đập làm cho văng ra, đụng trúng một cái bàn cạnh đó, những cái chai cái ly từ trên bàn rơi xuống trúng vào người hắn, khiến hắn hét thảm lên như heo bị chọc tiết vậy.

Lê Gia Hào ôm Trần Thanh Trúc vào lòng, quét ánh mắt lạnh lẽo về phía đám người Cảnh Ca.

Cảnh Ca nhìn thấy Lê Gia Hào thì nhất thời đứng im bất động, miệng lắp bắp.

"Lê... Lê... Lê Tổng..."

"Ây zo... tôi đây còn tưởng là ai chứ... hóa ra là Cảnh đại thiếu gia đây mà..."

Hà Tùng Bách một bộ dáng không đứng đắn mà đi tới, theo sau anh ta là hai người Lương Minh và Trần Nhất Sơn.

Cảnh Ca nhìn mấy người đi tới, lại nhìn Lê Gia Hào đang ôm Trần Thanh Trúc trong lòng kia, trong lòng loạn thành một đoàn. Mấy người trước mặt này, nhất là Lê Gia Hào là những người mà hắn ta không thể đắc tội được.

Cảnh Ca nở một nụ cười có chút khó nhìn nói với Hà Tùng Bách.

"Hà tổng... thật vui khi được gặp mấy vị ở đây... tôi chỉ là đang đùa vui cùng em gái đây một chút mà thôi..."

Lương Minh:"Cảnh thiếu thật có nhã hứng... đùa vui với một cô gái... đùa tôi mất hai cái răng luôn... thật khiến người ta mở rộng tầm mắt..."

Cảnh Ca:"haha... Lương tổng thật vui tính... cô gái này hôm nay tôi đây nhìn trúng, vốn muốn cùng cô ta vui đùa một chút, ai ngờ cô ta không biết điều nên tôi mới muốn dạy dỗ cô ta một chút mà thôi. Mấy vị cũng biết mà..."

Trần Thanh Trúc mặt nhọc ở trong lòng Lê Gia Hào. Khi này đánh nhau còn tỉnh táo được đôi chút, giờ đây men rượu lại dâng nên khiến cô mơ màng, nhưng khi nhìn thấy cái tên Cảnh Ca kia cô liền trừng mắt ghét bỏ.

Advertisement / Quảng cáo

"Cộc ghè... xấu chết đi được... lại còn muốn bắt nạt bà đây... ừm...bà đây liền đánh cho người cha mẹ cũng không nhận ra...hừ...hừ..."

Rồi cô lại nhìn người đang ôm mình kia, nói.

"Ồ... sao lại quen mặt vậy nhỉ... ừm...thật đẹp trai..."

Vừa nói cô vừa đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt của Lê Gia Hào một thôi một hồi...

"Thật là thích... soái ca...thật đáng yêu..."

Lê Gia Hào đầu nổi nên bà vạch đen nhìn người đang làm loạn trong ngực mình, không biết nên làm sao cho phải.

Hoàng Ngân thấy Trần Thanh Trúc càng ngày càng ngấm men say liền đi đến muốn đỡ cô đi về. Nói gì thì nói nơi thị phi này tốt nhất là không nên ở lâu, rồi đi trước, về nhà rồi nói.

Hoàng Ngân đi đến nhỏ giọng nói với Lê Gia Hào.

"Anh này... cảm ơn anh đã giúp đỡ... anh xem đưa cô ấy cho tôi đi, cô ấy say quá rồi... tôi đưa cô ấy trở về... một lần nữa thành thật cảm ơn anh..."

Vừa dứt lời Hoàng Ngân liền đưa tay muốn ôm lấy Trần Thanh Trúc trong lòng Lê Gia Hào. Nhưng có tình lúc này Trần Thanh Trúc lại lần nữa xoa mặt của Lê Gia Hào mà nói.

"Đừng rồi... nghĩ ra rồi... anh thật quen mặt... thì ra là nhìn anh rất, rất, rất giống con trai tôi a..."

Àm...

Một quả bom nặng ký từ lời nói của Trần Thanh Trúc ném ra, ngay lập tức bà đạo ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào Lê Gia Hào.

Hà Tùng Bách:"OMG... mấy người nghe thấy gì không? Cô ấy nói Hào rất giống con trai cô ấy..."

Lương Minh:"Thảo nào khi này tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng. Từ khi nào Hào lại đi lo chuyện bao đồng như vậy chứ? Hóa ra là người quen..."

Lê Gia Hào nhìn cô gái trong ngực, nói.

"Thật giống con trai cô sao?"

Trần Thanh Trúc vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc.

Advertisement / Quảng cáo

"Đừng... đừng... rất giống nha... nếu anh không có lớn như vậy tôi thật sự nhầm anh là con trai của tôi tôi đón tôi rồi..."

Trần Nhất Sơn:"Phụt... khục khục..."

Lương Minh:"haha... chuyện cười... haha...hay..."

Hà Tùng Bách:"hắc... hắc... con trai... nhầm... haha...Hào a... cậu đây là tạo nghiệt gì..."

Lê Gia Hào đen mặt, thật muốn bóp chết cô gái này.

(Còn tiếp)

Kiều Lê: Mọi người ơi... mọi người ơi... em vất vả cực khổ lắm mọi người đọc đừng vội lướt qua... hãy like, vote và nhấn theo dõi để ủng hộ cho em ít động lực cố gắng tiếp nào... mọi người ơi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mỹ nam

Trần Thanh Trúc mơ màng ôm lấy Lê Gia Hào lại nói

"Ừm... giống con trai tôi thế này... đẹp trai... là người tốt..."

Hoàng Ngân đứng bên cạnh nâng trán.

"Bà cô của tôi ơi! Em say quá rồi... theo chị về nào..."

Nói rồi Hoàng Ngân liền nắm lấy tay của Trần Thanh trúc muốn ôm cô ra. Nhưng cô nàng nào đó lại cứ một hai ôm lấy người ta không buông.

Lê Gia Hào nhìn cô gái gần như là đu bám hoàn toàn lên người mình thì có chút bất đắc dĩ, nói với Hoàng Ngân.

"Cô mặc kệ cô ấy đi, lát tôi sẽ đưa cô ấy về..."

Hoàng Ngân ngạc nhiên nhìn Lê Gia Hào, hóa ra là người quen a...

"Vậy có được tiện lắm không? Có phiền anh không?"

Lê Gia Hào:"Không phiền..."

Mà lúc này đây Cảnh Ca một bên mở hời đã đồ đầy đầu rồi, trong lòng không khỏi nghi hoặc đây có phải là người phụ nữ của Lê Gia Hào không? Không lẽ con cũng có luôn rồi... nếu là như vậy thì hẳn ta hôm nay chết chắc rồi...

Lê Gia Hào không có quan tâm nhiều tới Cảnh Ca mà quay sang nói với ba người bạn của mình một tiếng, xong cúi người ôm lấy Trần Thanh Trúc đi ra cửa.

Trên xe Lê Gia Hào gọi điện cho Tín Tín hỏi địa chỉ nhà bé rồi lái xe đưa Trần Thanh Trúc trở về.

Đến nhà của cô nàng, Tín Tín nhìn mẹ mình đang say khướt, không còn biết trời chẳng mây đất gì nữa cả, lại còn không chịu buông Lê Gia Hào ra, cả người treo trên người người ta, bé chỉ còn biết thờ dãi đi đến, giọng nói non nớt dụ dỗ.

"Trúc mỹ nhân... mẹ mở mắt nhìn xem mình đang ôm ai vậy?"

Trần Thanh Trúc mơ màng mở mắt, giọng nói có chút lảm nhảm

"Ta ôm mỹ nam... mỹ nam rất giống con trai ta..."

Advertisement / Quảng cáo

Tín Tín"vậy mẹ nhìn xem, con và người mẹ ôm ai đẹp hơn..."

Đảo mắt một vòng, Trần Thanh Trúc đưa ngón tay chỉ vào hai người, lại lắc lắc cái đầu, bất mãn...

"Hai người giống nhau như vậy, đều là đẹp trai như nhau...ừm..."

Tín Tín lại kiên nhẫn"Mẹ xem chú ấy đúng là mỹ nam nhưng làm sao có thể đẹp trai hơn con trai của mẹ đúng không?"

Trần Thanh Trúc:"Ồ... đúng vậy... ợ... con trai của ta là đẹp trai nhất..."

Lê Gia Hào nhìn hai mẹ con nhà này, mà đầu nổi đầy vạch đên, nhưng vẫn là đứng chịu trận tại chỗ.

Tín Tín nghe mẹ nói vậy liền tung tuyệt chiêu.

"Vậy mẹ còn ôm hẳn ta mà không tới ôm con trai sao? Có phải mẹ không cần con nữa rồi hay không? Huhu... con thật thương tâm mà... mẹ nói đi mẹ cần con hay cần người đàn ông này, mẹ chọn một đi..."

Trần Thanh Trúc như bị đâm trúng đuôi, liền buông ngay Lê Gia Hào ra, cuống quýt chạy lại ôm Tín Tín, hôn đầy lên mặt bé một thôi một hồi...

"Ai nói... là ai nói mẹ không cần con... mẹ không cần gì cả, chỉ cần bảo bối của mẹ là con thôi... ngoan... mẹ thương.. ợ...ngoan...ngoan..."

Tín Tín đưa tay ôm lấy mẹ mình, nhỏ giọng

"Con biết mẹ thương con nhất mà... bây giờ mẹ lên giường đi ngủ thôi, được không..."

Trần Thanh Trúc gật đầu liên tục, nói

"Đúng... đúng... mẹ thương Tín Tín nhất... con nói gì mẹ cũng nghe... mẹ... mẹ đi ngủ đây... ừm..."

Ngoài phòng khách sau khi Trần Thanh Trúc đã đi ngủ hai người đàn ông một lớn một nhỏ mới thở ra một hơi nhẹ nhõm

Tín Tín đưa đến cho Lê Gia Hào một cốc nước, cười, nói

Advertisement / Quảng cáo

"Cảm ơn chú nhiều ạ... thật may hôm nay mẹ con gặp được chú, được chú đưa về, nếu là người xấu thì..."

Lê Gia Hào nhìn Tín Tín, xoa đầu bé.

"Vất vả cho con rồi... mà mẹ con đều là như vậy sao?"

Tín Tín nghe Lê Gia Hào hỏi vậy liền lắc đầu vội vàng thanh minh giúp mẹ mình.

"Không phải... chú đúng có hiểu lầm... bình thường mẹ con rất, rất ít khi say như vậy... từ lâu rồi của mẹ con vô cùng kém, chỉ cần một ly rượu nhỏ cũng đã có thể say rồi, nên mẹ con vô cùng tự giác ít khi đụng tới rượu, bia lắm ạ. Hôm nay chắc chắn là mẹ con đi cùng người mà mình tin tưởng nên mới uống thôi ạ..."

Lê Gia Hào có chút nghi hoặc nhìn cậu bé.

Tin Tin như sợ Lê Gia Hào hiểu lầm gì đó, lại ra sức mà tiếp tục giải thích.

"Chú... con nói đều là sự thực, mẹ rất ít khi say, mà mỗi lần say đều vô cùng cảnh giác với người lạ. Nhưng hôm nay chú là ngoại lệ đó... ừm... có thể là chú cùng con khá giống nhau lên mới như vậy... chắc chắn là như vậy á... chú ngàn vạn lần đừng hiểu lầm mẹ con..."

Lê Gia Hào có chút buồn cười nhìn cậu nhóc.

"Sao chú lại phải hiểu lầm?"

Tin Tin có chút rối rắm, đúng vậy, sao phải hiểu lầm.. aizzz... cậu nhóc ngượng ngùng gãi đầu, cười trừ.

"Cái này... là con... là con sợ chú có ấn tượng không tốt với mẹ con, nghĩ mẹ con là người dễ dãi, sau này rất khó có thể cùng nhau làm bằng hữu... ừm, đúng là như vậy á..."

Lê Gia Hào cười sáng to một tiếng, xoa đầu cậu nhóc nói:"Được rồi, không chiều cháu nữa, chú phải về đây..."

Tin Tin:"Dạ... hôm nay một lần nữa á..."

Lê Gia Hào:"Ừm... được rồi, muộn rồi cháu cũng nên đi ngủ đi, trẻ con không nên thức khuya đâu..."

Tin Tin:"Dạ..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Mất mặt

"Ai ôi!!! Cái đầu của tôi..."

Trần Thanh Trúc tỉnh dậy đã là mười giờ trưa của ngày hôm sau, đầu đau như búa bổ, khiến cô vô cùng khó chịu, đã rất lâu rồi cô không có bị say rượu, lần này thật là thảm

Cô xuống giường đi vào phòng vệ sinh làm vệ sinh cá nhân, rồi khó nhọc đi ra bên ngoài phòng khách.

Tin Tin nhìn mẹ mình, lắc đầu, nói.

"Mẹ... con nói mẹ chứ, biết mình không có uống được rượu rồi lại còn uống. Uống say đến là thảm, nếu không phải chú Hào là người tốt nên mới đưa mẹ về, chứ nếu là người xấu thì chắc mẹ đã bị bán luôn rồi.. mẹ thấy thế nào rồi, còn khó chịu không? Con nấu cháo cho mẹ rồi, mẹ ăn đi..."

Trần Thanh Trúc cười lấy lòng với con trai.

"Mẹ sai rồi còn không được sao? Vẫn là con trai tốt quan tâm tới mẹ... á... mà khoan..."

Sao cô lại cảm thấy có gì không đúng nhỉ, thằng nhóc này vừa nói gì ý nhỉ? Là ai đưa cô về? Chú Hào, chú Hào nào nhỉ? Không phải là chị Hoàng Ngân sao? Hôm qua cô đi cùng chị ấy mà, cô say thì phải là chị ấy đưa về chứ?

"Con trai... con nói là ai đã đưa mẹ về nhà?"

Tin Tin lắc đầu, bé biết ngay mà, lần nào cũng vậy, mỗi lần say, tỉnh lại mẹ bé đều là như thế, không nhớ gì cả.

"Là chú Hào..."

Như sợ mẹ mình còn không rõ là ai bé lại nói tiếp cho rõ.

"Chú Hào... tổng giám đốc của tập đoàn Khánh Điền..."

Phụt... khục... khục...

Trần Thanh Trúc như bị hù dọa, sắc cháo lên tận mũi, ho sặc sụa một hồi.

Advertisement / Quảng cáo

Tin Tin đưa cho mẹ mình một cốc nước, vuốt lưng cho Trần Thanh Trúc.

Ổn định lại hơi thở một hồi, Trần Thanh Trúc nhìn con trai nói.

"Con nói là... Lê Gia Hào tổng giám đốc tập đoàn Khánh Điền đã đưa mẹ về nhà?"

Tin Tin gật đầu xác nhận."vâng á..."

Trần Thanh Trúc:"Vậy... mẹ... mẹ có làm ra điều gì mất mặt không?"

Tin Tin nhìn cô cười không mấy thiện chí. Một cảm giác bất an chạy khắp cơ thể Trần Thanh Trúc, và điều đó rất nhanh đã được con trai cô xác thực.

"Trước đó thì con không có biết đâu, chỉ biết khi chú ấy đưa mẹ về đến nhà thì mẹ đối với chú ý... nói sao ta... à... là không rồi không bỏ, lưu luyến, yêu thích không buông tay, ôm chặt lấy người ta, hận không thể mang người ta mà nhào nặn một phen ấy chứ... còn nói cái gì mà chú ấy là mỹ nam nữa... con đây phải rất vất vả mới có thể giúp chú ấy thoát khỏi ma trảo của mẹ đó... aizzz... cái này cũng tính là mất mặt đi..."

Trần Thanh Trúc:"cái gì mà tính là mất mặt chứ? Quá mất mặt luôn ấy chứ... ôi trời á... rượu đúng là thứ hại người mà. Lần này mất mặt lớn như vậy, con nói xem mẹ con làm sao mà đối mặt với người ta đây, chúng ta là hợp tác lâu dài á..."

Tin Tin đồng cảm nhìn mẹ mình cười.

"Bây giờ mẹ mới biết rượu không phải là thứ tốt đẹp sao? Đây cũng đâu phải lần đầu mất mặt đâu..."

Trần Thanh Trúc tức giận trừng mắt nhìn con trai một cái. Tin Tin lén cúi đầu xuống né tránh, mà trong lòng không quên bổ xung thêm, hình tượng của mẹ bị phá hủy luôn rồi.

Trần Thanh Trúc nghĩ rất lâu thực sự nghi ngờ nhìn con trai, nói cái gì mà cô lưu luyến không rời không bỏ, ôm chặt lấy Lê Gia Hào kia. Trước đây cô cũng không phải là chưa có say rượu qua, tuy rằng là không có nhớ được chuyện lúc mình say nhưng mà lúc cô say thì tính cảnh giác, bài xích người lạ rất cao, ngoài Tin Tin, mẹ nuôi và Hà Quý Nhân ra thì không có ai có thể điú đất cô chứ đừng nói là cô chủ động ôm ấp, hay là lưu luyến không rời không bỏ. Mà Lê Gia Hào kia tính ra cũng là một người lạ đi. Trần Thanh Trúc neho mắt nhìn con trai.

"Bạn nhỏ Trần Bình An... nói dối không có tốt đâu..."

Tin Tin biết mẹ mình nói như vậy là không tin những gì bé nói, bé lạnh mặt nghiêm túc nhìn Trần Thanh Trúc.

Advertisement / Quảng cáo

"Thưa quý bà Trần Thanh Trúc là một quý ông lịch lãm, đẹp trai, tài năng và trung thực con hoàn toàn không có lừa dối mẹ một điều gì cả. Phòng khách nhà mình có lắp máy quay, lát nữa mẹ có thể xem, nhưng vì bảo vệ da mặt mẹ còn khá mỏng manh để võ con khuyên mẹ vì bảo toàn nhan sắc thì không nên xem..."

Trần Thanh Trúc đen mặt nhìn con trai, thẳng nhóc này có cần tự luyện như vậy để vui đập mẹ nó không chứ.

Nhưng rất nhanh sau đó Trần Thanh Trúc đã biết thế nào là mất mặt triệt để, và độ dày da mặt của mình khi say và khi tỉnh nó là hay thế giới...

~~~~~

Hà Tùng Bách, Lương Minh, Trần Nhất Sơn ngồi nhìn Lê Gia Hào như muốn từ trên người anh soi xem có thiếu chút thịt nào không vậy.

Lê Gia Hào không hề tránh né mặc cho ba người nhìn chăm chăm như vậy một lúc lâu. Cuối cùng vẫn là Hà Tùng Bách không nhịn được nên tiếng trước.

"Hào... cô gái hôm qua cậu quen sao? Hôm qua cậu đưa cô ấy về tận nhà sao?"

Lê Gia Hào mắt không chớp, gật đầu.

"Ừ..."

Lương Minh:"OMG... vậy là hai người thực sự quen nhau? Vậy cô ấy có con cậu cũng biết sao?"

Lê Gia Hào:"Biết"

Trần Nhất Sơn:"Vậy cậu đã gặp đứa trẻ chưa? Nó rất giống cậu sao?"

Lương Minh:"Đúng vậy, cậu có gặp chưa?"

Hà Tùng Bách:"Phải rồi, đây mới là trọng điểm, có phải đứa bé rất giống cậu không?"

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Là con của cậu sao?

Lê Gia Hào nhìn bộ dáng bất quá của mấy người trước mặt, đầu không khỏi nổi vài vạch đen, hios mất suy tính, nói.

"có thể nói là giống..."

Hà Tùng Bách"Cái gì mà có thể nói là giống chứ... OMG... không phải là... là... là con của cậu đấy chứ?"

Lê Gia Hào đảo mắt nhìn anh ta một cái.

"Cậu nói xem..."

Trần Nhất Sơn bên cạnh nhìn Lê Gia Hào hỏi:"Cô gái ấy là ai vậy?"

Advertisement / Quảng cáo

Hà Tùng Bách"Son à, giờ này cần gì quan tâm nhiều cô ta là ai chứ, cái cần quan tâm chính là đứa trẻ kia có phải là con của Hào không mới là trọng điểm đấy."

Lương Minh lườm Hà Tùng Bách một cái, cái tên ngốc này, rồi quay qua hỏi Lê Gia Hào:"Đưa nhò mấy tuổi rồi?"

Lê Gia Hào nhếch nhếch khóe môi

"Cô ấy chính là nhà thiết kế Helen, Trần Thanh Trúc chắc các cậu đã nghe qua... còn con trai cô ấy hình như cậu nhóc bảy tuổi rồi..."

Lương Minh"cái gì? Helen Thanh Trúc... con mẹ nó, vậy mà tôi lại không biết cô ấy còn có một đứa con trai đấy? Cô ấy năm nay mới bao nhiêu tuổi chứ?...thật không thể tin nổi!"

Hà Tùng Bách"Cô ấy bao nhiêu tuổi mà khiến cho cậu ngạc nhiên đến vậy?"

Trần Nhất Sơn một bên nhìn vài chiếc điện thoại trên tay, nhàn nhạt đọc một loạt thông tin cơ bản.

"HeLen tên khai sinh là Trần Thanh Trúc. Quốc tịch Việt Nam. Tốt nghiệp Instituto Marangoni (Milan, ý). Năm nay hai mươi bốn tuổi, là một trong rất ít sinh viên đã đạt được học bổng toàn phần của trường đại học này... thông tin về cô ấy rất ít, hầu như người ta chỉ biết đây là một nhà thiết kế tài năng qua những thiết kế của cô ấy mà thôi. Còn bản thân cô ấy thì rất ít người gặp qua... nói chung là mộ cô nàng bí ẩn đầy sức hút..."

Hà Tùng Bách"Cái gì? Hai mươi tư tuổi? Con trai bảy tuổi, vậy... vậy Hào. Cậu cũng quá là cảm thú rồi, làm hư một đứa bông hoa nhỏ xinh đẹp như vậy. Lại không chịu trách nhiệm nữa chứ, người anh em, cậu làm tôi quá thất vọng."

Lê Gia Hào đen mặt nhìn Hà Tùng Bách.

"Sao tôi phải chịu trách nhiệm..."

Hà Tùng Bách"Còn không phải là tại cậu mà người ta mới lớn bụng mà sinh con, khi đó cô ấy mới bao nhiêu lớn chứ? Lại nói bây giờ chuyện đã vậy rồi cậu còn không chịu nhận lại con của mình sao?"

Lê Gia Hào thật nghi ngờ trí thông minh của cậu bạn mình rồi, thật không hiểu cậu ta đang nói cái gì nữa. Anh đưa tay nâng trán.

"Tôi khi nào thì nói đó là con của tôi rồi hả?"

Hà Tùng Bách"Cậu còn không nhận sao? Chính cậu vừa nói đứa nhò rất giống cậu còn gì?"

Lương Minh tròn mắt nhìn Hà Tùng Bách.

"Não cậu hôm nay đi chơi rồi à?"

Advertisement / Quảng cáo

Hà Tùng Bách"Não cậu mới đi chơi ấy..."

Trần Nhất Sơn ở một bên,không nhìn nổi nữa liền có ý tốt nhắc nhở Hà Tùng Bách một câu.

"Bách thôi thật nghi ngờ cái gọi là trí thông minh của cậu đó. Hào khi nào thì nói đó là con của cậu ấy hả? Chỉ là người giống người thôi, có gì mà ngạc nhiên tới vậy. Không lẽ sau này ra ngoài đường mà có đứa trẻ nhìn qua giống cậu, thì đó liền là con của cậu à?..."

Lê Gia Hào cũng không bỏ qua liền châm chọc vài câu.

"Cậu nghĩ tôi là cậu, trẻ không tha, già không thương, đều ăn sạch sẽ chắc..."

Hà Tùng Bách trân trọng nhìn ba người bạn của mình, đến giờ mà anh ta còn không hiểu là mình bị ba con người này hớ thì đúng là nào anh ta đi chơi luôn rồi. Anh ta tức giận nhìn ba người mà mắng.

"Các cậu được lắm, dám mang ông đây ra đùa vui tiêu khiển, chờ đó sẽ có ngày tôi cho mấy người đẹp mặt..."

Lương Minh vô tội nhún nhún vai.

"Cái này cũng là trách cậu thôi, quá tò mò, tọc mạch, lôi kéo chúng tôi tới khỏi bình vẩn tội, trong khi còn chưa biết cái gì là cái gì cả. Cho cậu đáng đời..."

Hà Tùng Bách, tức đến nổ phổi, thở phì phò tự rót lấy một tách trà mà uống một hơi.

"Còn không phải tôi đẩy quan tâm tới bạn bè sao. Quan tâm quá sẽ loạn các cậu không biết à... lại nói nhìn tình huống hôm qua các cậu có giám nói là mình không có suy nghĩ giống tôi... hừ hừ... lòng tốt còn bị nhạo báng, thật là tức chết người mà..."

Lê Gia Hào kéo khõe môi cười, nói.

"Cám ơn anh bạn đã quan tâm tôi như vậy, tại hạ thật cảm kích..."

Hà Tùng Bách đắc chí gật gật đầu, bộ dáng đắc chí hài lòng.

"Haha... như vậy mới phải chứ..."

Nhìn anh ta như vậy ba người còn lại không khỏi trợn mắt, cậu ta lấy cái gì mà vênh đuôi như vậy chứ.

Nhưng Hà Tùng Bách như nghĩ ra cái gì đó, liền tò vò hốt hoảng, hỏi Lê Gia Hào.

Advertisement / Quảng cáo

"Hào... cậu chắc chắn không phải là con của cậu sao? Nhớ đâu đó lại là kết quả tình một đêm của cậu, mà cậu lại không hay biết đến cô gái nhỏ sau màn đêm thì sao?"

Lê Gia Hào nheo cặp mắt nguy hiểm nhìn Hà Tùng Bách. Mà hai người Lương Minh và Trần Nhất Sơn thì âm thầm lặng lẽ lau mồ hôi thay kẻ không biết đến sống chết kia mà cầu nguyện.

Lê Gia Hào:"Cậu nói thử xem... cậu nghĩ tôi như cậu, loại phụ nữ nào cũng thu nạp sao?"

Hà Tùng Bách đen mặt, đây là si nhục, chán chính si nhục anh ta mà, khi này thì cũng là thôi đi, nhưng bây giờ cậu ta nói ra cái khả năng này, cũng không phải không có khả năng a... Nhưng mà khoan đã Hà Tùng Bách như nhớ ra điều gì đó, chợt anh ta tự đưa tay cốc vào đầu mình vài cái. Trợn to mắt nhìn Lê Gia Hào, lòng thầm mắng mình một câu tự tìm chết...

Nhìn biểu tình của Hà Tùng Bách, Lương Minh cùng Trần Nhất Sơn rất không khách khí mà cười anh ta một trận.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lục Vĩ Thanh

Trần Thanh Trúc hôm nay phải tới trường học làm thủ tục nhập học cho Tin Tin. Đây là trường mà cả hai đứa nhỏ nhà Hà Huy và Hoàng Ngân theo học, Tin Tin được sắp xếp cho học cùng lớp với Hà Tuấn Anh (Bin). Còn cô nhóc Hà Khánh Linh (Bống) thì học ở lớp năm non bên dãy nhà bên.

Trần Thanh Trúc sau khi đã xong việc ở trường liền trở về. Trên đường trở về liền tạt vào một quán cà phê bên đường.

Đang nhắm nhai một cốc cà phê, nhìn dòng người tấp nập đi lại bên ngoài. Bất chợt ánh mắt cô nhìn thấy, bàn bên cạnh, hai cô gái đang nói chuyện với nhau, trông chừng như rất đối bình thường nhưng nội dung cuộc nói chuyện lại làm cho cô chú ý. Phụ nữ mà, cái bản tính bà tám ai chẳng có, vậy là vì nhầm chân mà cô nàng đã rất chú tâm mà lắng nghe câu chuyện của hai người kia, nhưng Trần Thanh Trúc cũng không thể ngờ rằng nhờ cái tính bà tám này mà cô đã tìm được một người cộng sự tuyệt vời cho công việc sau này của mình.

Bàn bên cạnh, Lục Vĩ Thanh yên tĩnh nhìn cô gái đang ngồi đối diện mình. Cô ta chính là tình nhân của chồng cô Lương Minh.

Lương Minh chồng cô là con trai của Lương Mạnh chủ tịch tập đoàn Lương Gia. Hiện tại là tổng giám đốc của Lương Gia. Hai người quen nhau một năm thì cưới do cô đã có bầu. Nhưng khi cưới về, thời gian đầu cuộc sống tưởng chừng như viên mãn lắm, cho tới khi cô sinh ra đứa nhỏ, và người phụ nữ giống cô đến sáu bảy phần, đang ngồi trước mặt này xuất hiện. Lương Minh đột nhiên thay đổi, trở mặt với cô, đến lúc này cô mới cay đắng nhận ra rằng mình là một thể nhân..

Con gái của hai người sinh ra cũng không được khỏe mạnh cho lắm, thường xuyên đau ốm, Lục Vĩ Thanh sau khi hết chế độ thai sản đã phải xin nghỉ việc ở nhà hẳn để chăm con nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Do ban đầu nhà Lương Minh đã phản đối cuộc hôn nhân này, lý do là Lục Vĩ Thanh không cha, không mẹ, hai bên không môn đăng hộ đối. Nhưng do cô có bầu, mà Lương Minh kiên quyết muốn cưới vậy nên chuyện sau này của hai vợ chồng bên nhà Lương Minh không một ai ngờ đến.

Thậm chí là họ còn đang mong hai người ly hôn sớm ngày nào hay ngày ấy là đằng khác. Đã không dưới mười lần mẹ chồng cô Đào Yến nói bọn họ ly hôn đi, nhưng không hiểu vì lý do gì mà Lương Minh không chịu, ngay cả khi cô chủ động muốn ly hôn thì hẳn ta lại dùng đứa con để chối buộc không cho cô ly hôn.

Và hôm nay người ngồi trước mặt Lục Vĩ Thanh chính là cô tình nhân của Lương Minh. Cô ta nhìn Lục Vĩ Thanh, ánh mắt tràn đầy sự giễu cợt và khinh thường mà nói.

"Tôi thật không hiểu nổi chị, anh Minh anh ấy không còn yêu chị nữa rồi, tại sao chị cứ phải bám riết lấy anh ấy như vậy chứ. Chị ly hôn đi..."

Lục Vĩ Thanh nhìn cô ta nhếch môi cười khổ một tiếng.

"Cái đó cô phải đi nói với anh Minh của cô chứ sao lại nói với tôi."

Nguyễn Hàm Oanh giễu cợt mà nói.

"Chị không phải diễn trò với tôi, nếu không phải chị dùng đứa con để níu chân anh Minh thì anh ấy đã ly hôn với chị từ lâu rồi."

Lục Vĩ Thanh nghe cô ta nói thì cười chua chát.

"Ai nói với cô là tôi dùng đứa nhỏ để níu giữ anh ta chứ...haha... thực là nực cười..."

Nhưng lúc này từ ngoài cửa quán cà phê một người đàn ông cao chừng xấp xỉ mét tám, thân hình cân đối, khuôn mặt như điêu khắc từng đường nét bước vào. Nhìn thấy người bước vào tới cửa, đúng lúc này Nguyễn Hàm Oanh liền cầm lấy ly cà phê của Lục Vĩ Thanh mà hét lên chính mình, trong khi Lục Vĩ Thanh còn chưa hiểu chuyện gì thì Nguyễn Hàm Oanh đã khóc lóc mà lên tiếng trước.

"Chị... em biết em sai rồi... nhưng em mong chị hiểu cho tình cảm của em và anh Minh...hức... hức..."

Lương Minh vừa vào tới cửa đã nhìn thấy một màn này, liền chạy tới ôm lấy Nguyễn Hàm Oanh, trừng mắt mà nhìn Lục Vĩ Thanh quát.

"Cô đang làm cái gì vậy hả?"

Lục Vĩ Thanh trăn trối mà nhìn Nguyễn Hàm Oanh đang diễn trò. Và người chồng trên danh nghĩa của mình, đang ôm lấy nhau. Trong lòng cười lạnh một tiếng, thật là vất vả cho một Nguyễn Hàm Oanh, khổ sở tự biên tự diễn một vở kịch như vậy, thật là xuất sắc. Lục Vĩ Thanh ngay cả thanh minh nửa lời cũng không nói. Với tay lấy luôn ly cà phê của Nguyễn Hàm Oanh tạt thẳng vào mặt của cô ta, nhếch môi, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi đang làm như thế, nếu anh hỏi thì tôi đành thị phạm lại cho anh nhìn rõ một chút."

Nguyễn Hàm Oanh bị Lục Vĩ Thanh tạt toàn bộ ly cà phê vào thẳng mặt thì tức giận đến vịn vẹo khuôn mặt, nhưng cũng không dám bộc lộ ra bên ngoài, cô ta nhu nhu nhược nhược dựa vào Lương Minh mà thút thít khóc.

"Anh Minh, anh nói với chị ấy một tiếng đi, em..."

Lương Minh liền an ủi cô ta.

"Không sao đâu có anh ở đây rồi... đừng khóc..."

An ủi người tình xong thì Lương Minh quay sang tay lên muốn tát Lục Vĩ Thanh. Lục Vĩ Thanh mở to mắt nhìn bàn tay kia hạ xuống, nhưng sau cùng vẫn là nhắm mắt lại, một dòng nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

"Bốp..."

Năm ngón tay hằn trên má Lục Vĩ Thanh hiện rõ, cô cảm thấy một vị tanh nồng ở trong miệng mình.

Lục Vĩ Thanh nhìn Lương Minh, khóe miệng cong lên, một chất lỏng màu đỏ trào ra, cô nói.

"Một cái tát này coi như duyên nợ, tình nghĩa vợ chồng của chúng ta chấm dứt từ đây. Nếu anh đã yêu cô ta tới vậy thì ly hôn đi. Con tôi sẽ nuôi... dù sao thì nhà anh cũng không cần đứa nhỏ này phải không?..."

Lương Minh nhìn Lục Vĩ Thanh, trong lòng khê nhói lên một cái, nhưng rất nhanh đã biến mất. Anh ta nhìn Lục Vĩ Thanh, lần này không còn chần chừ như những lần trước nữa, anh ta đồng ý.

"Được... Nhưng tôi cũng nói luôn cho cô biết, sau khi ly hôn cô tới thế nào liền ra đi như vậy. Sau này một phần tiền tôi cũng sẽ không đưa cho cô."

Lục Vĩ Thanh cười nhạt, không một chút do dự mà đồng ý.

"Được..."

Lương Minh nghe Lục Vĩ Thanh đồng ý cũng không nán lại lâu liền ôm người tình đi ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Hai người kia vừa đi khỏi Lục Vĩ Thanh liền ngồi xuống, vừa khóc vừa cười như một người mất trí vậy.

Trần Thanh Trúc tiến lại đưa cho Lục Vĩ Thanh một sấp khăn giấy.

Ban này cô đã rất muốn đi sang dạy dỗ cho đôi cầu nam nữ kia một trận, nhưng khi nhìn sang người phụ nữ này cô lại nghĩ có lẽ mình không nên xen vào, cứ để cho cô ấy dứt khoát chấm dứt đi.

(Còn Tiếp)

Kiều Lê: Đừng đọc lướt qua mọi người ơi!!!

Like, vote, theo dõi để lại bình luận để ủng hộ mình nhé.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Lục Vĩ Thanh (tiếp)

Lục Vĩ Thanh ngược đời mắt nhắm lệ lên nhìn Trần Thanh Trúc, nhếch môi cười khổ, nói.

"Cô biết không anh ta là chồng của tôi, tôi yêu đơn phương anh ta một thời gian nhưng không có dám ngo lời, đến một ngày kia anh ta tới nói với tôi rằng, anh ta có tình cảm với tôi muốn chúng tôi quen nhau. Rồi tôi có bầu, và chúng tôi kết hôn. Có lẽ tôi vẫn sẽ cho rằng mình hạnh phúc, anh ta thực sự yêu tôi. Cho tới khi cô gái kia quay trở lại, và đứa nhỏ tôi sinh ra là con gái. Đến lúc này tôi mới biết được hóa ra anh ta bị gia đình gây sức ép, nên mới muốn kết hôn, mà đúng lúc đó anh ta lại gặp tôi, mà tôi lại giống với người mà anh ta yêu đến năm sáu phần, hao hao, miễn cưỡng có thể mang về làm thể thán. Vậy là đã có câu chuyện hoang đường cầu huyết như vậy. Cô nói xem tôi có phải là rất ngu ngốc hay không?"

Trần Thanh Trúc yên lặng đứng đó nghe Lục Vĩ Thanh nói, cô cảm thấy không đáng cho cô gái này. Điều sai duy nhất của cô ấy chính là yêu nhầm người mà thôi, mà trong chuyện tình cảm ai có thể nói rõ được điều gì đây?

Lục Vĩ Thanh tiếp tục vừa cười vừa khóc mà nói.

"Cô có thể cùng đi uống với tôi vài ly rượu không?"

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc:"Ồ!!! Cái này?"

Lục Vũ Thanh thấy cô nhăn mày khó xử, thì cười một tiếng.

"Haha... là tôi không suy nghĩ rồi, tôi và cô cũng không quen biết nhau mà... cảm ơn cô vì đã nghe tôi kể khổ, và đã đưa khăn giấy cho tôi...ìm... tôi đi trước đây..."

Nói rồi cô ta đứng dậy muốn đi, nhìn dáng điệu của cô gái trước mặt, Trần Thanh Trúc tự nhiên không đành lòng, nói.

"Nếu vậy thì đi uống chút đi..."

Lục Vĩ Thanh nghe Trần Thanh Trúc nói vậy thì ngạc nhiên quay lại nhìn cô, rồi cười gật đầu.

"Cảm ơn cô..."

Hai người đi tới một quán cách đó cũng không xa, tùy tiện chọn một bàn. Trần Thanh Trúc gọi vài món ăn và một chai rượu.

Lục Vĩ Thanh không đề ý nhiều, liền uống một mạch mấy ly liền. Khi men say đã ngấm vào người cô cười lên như bị người ta chọc lét vậy, rồi lại khóc rất thê thảm, bây giờ là ban trưa, hai cô gái ngồi uống rượu đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người, nhưng cả hai đều là không quan tâm.

Lục Vĩ Thanh nhìn Trần Thanh Trúc nói.

"Cảm ơn cô... ợ... cảm ơn cô đã cùng tôi đi uống rượu... chúng ta lần đầu gặp mặt... ợ... haha... cô nói xem, tôi có phải rất thất bại không?... mồ côi, không cha, không mẹ, không tiền, không quyền, không công ăn việc làm, ngay cả một người bạn để tâm sự lúc buồn cũng không có... ợ... giờ đây lại sắp là một người bị chồng bỏ... ợ... là một bà mẹ đơn thân...haha..."

Nói đến đây Lục Vĩ Thanh lại cười lên sặc sụa, rồi nói tiếp.

"Ly hôn rồi... haha... nếu như trước đây một thân một mình thì không cần lo lắng, nhưng cô nói xem, tôi như vậy có thể nuôi con được không? Nhưng tôi lại không thể buông bỏ con bé lại được. Nhà nội nó không ưa thích gì con bé cả, họ cần cháu trai, cháu gái đối với họ mà nói... hừ... chướng mắt... còn ba nó... lại càng chướng mắt hơn... với anh ta có lẽ đứa nhỏ nếu là con trai thì sẽ đưa đến cho mẹ mình nuôi, còn con gái, anh ta không cần. Với anh ta ban đầu để tôi mang bầu và sinh ra đứa nhỏ hoàn toàn là bị ép, nếu được con trai thì coi như anh ta đã hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, hoàn thành rồi thì anh ta không cần phải chịu sức ép nữa, anh ta có thể tự do làm theo ý mình... cô nói xem giờ tôi phải làm sao đây..."

Trần Thanh Trúc nghe sống mũi mình cay cay, đây là thời đại nào rồi mà lại còn có những gia đình trọng nam khinh nữ đến vậy. Thật là không thể chấp nhận nổi mà...

Advertisement / Quảng cáo

Lục Vĩ Thanh uống rất nhiều, vừa uống vừa tâm sự, có lẽ đã rất lâu rồi không có người ở bên lắng nghe cô ấy nói.

Trần Thanh Trúc thật vất vả mới có thể mang Lục Vĩ Thanh về đến nhà của mình. Lúc này đây Lục Vĩ Thanh đã say đến bất tỉnh nhân sự luôn rồi.

Hai mươi giờ tối, Lục Vĩ Thanh tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, cô lần từng bước đi ra bên ngoài.

Bên ngoài phòng khách một đôi mẹ con đang ngồi xem hoạt hình và ăn trái cây, cười vui ảm áp.

Tín Tín nhìn thấy Lục Vĩ Thanh thì lễ phép lên tiếng chào.

"Cháu chào cô ạ..."

Cậu nhóc chào xong lại lấy tay huých nhẹ người mẹ vô tâm của mình đang cười vui vẻ, xem phim không biết gì kia của mình.

Trần Thanh Trúc bị con trai huých một cái liền ngẩng đầu lên nhìn. Nhìn thấy Lục Vĩ Thanh đi ra, Trần Thanh Trúc nhìn cô cười nói.

"Cô tỉnh rồi sao? Đến đây uống chút canh giải rượu và ăn chút cháo đi, cô uống nhiều như vậy rất hại dạ dày đấy."

Nói rồi Trần Thanh Trúc liền đi đến dắt tay Lục Vĩ Thanh đi vào phòng bếp, lấy canh giải rượu và cháo cho cô. Miệng nói không ngừng.

"Cô mau uống canh rồi ăn chút cháo đi. Lúc cô say quá, mà tôi lại không có biết nhà cô vậy lên đành phải mang cô về nhà mình..."

Lục Vĩ Thanh ngượng ngùng, xấu hổ một chút, nói.

"Lần đầu gặp mặt khiến cô chê cười rồi. Tôi là Lục Vĩ Thanh. Hôm nay thực sự cảm ơn cô rất nhiều..."

Trần Thanh Trúc gật đầu, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"không có gì... tôi là Trần Thanh Trúc. Gặp được nhau dù trong bất cứ hoàn cảnh nào thì cũng đều là có duyên cả. Cô mau ăn cháo đi..."

Tín Tín từ bên ngoài đi vào gọi Trần Thanh Trúc.

"Mẹ... hôm nay có bưu phẩm gửi cho con không?"

Trần Thanh Trúc:"có... mẹ để ở trên kệ trong phòng mẹ ấy..."

Tín Tín:"Dạ..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tuyển chọn người mẫu

Công ty giải trí Hoàng Thiên.

Trong phòng họp của công ty giải trí Hoàng Thiên, Lê Gia Tuệ ngồi ở vị trí chủ vị, đảo mắt nhìn tất cả những người đứng đầu công ty, các quản lý của những người mẫu, diễn viên. Bộ dáng nghiêm túc, nói.

"Lần này nhà thiết kế HeLen sẽ trực tiếp đến tuyển chọn cho vị trí vedette và first face cho bộ sưu tập thời trang sắp tới. Mọi người phải chuẩn bị cho tốt không thể để thua mấy công ty nhỏ bên kia được..."

Trưởng phòng Hà Thanh Hải lên tiếng đầu tiên.

"Không phải những lần trước vedette đều là những người mẫu đứng đầu bên chúng ta đảm nhận sao. Những công ty con kia làm sao có ai xứng tầm làm vedette, nhất là những bộ sưu tập đẳng cấp như của nhà thiết kế HeLen chứ. Cùng lắm thì cũng chỉ là vị trí first face mà thôi. Tại sao lần này lại như vậy."

Advertisement / Quảng cáo

Phó giám đốc Đặng Mây nhủ mảy nói.

"Lần này đều là do nhà thiết kế HeLen làm chủ, toàn quyền quyết định tất cả, bên phía tập đoàn bên kia cũng không có cách nào can thiệp được. Vậy nên muốn góp mặt trong bộ sưu tập lần này hoàn toàn phải dựa vào thực lực của người mẫu tham gia tuyển chọn."

Quản lý Nguyễn Tiến trầm ngâm lên tiếng.

"Lần này coi như là cạnh tranh không phải là của riêng những người mẫu, mà còn là cuộc cạnh tranh giữa các công ty giải trí của tập đoàn. Người mẫu chính được chọn làm vedette lần này nghe nói sẽ có cơ hội nhận được nguồn tài nguyên rất lớn."

Lê Gia Tuệ ngón tay nhip nhẹ trên mặt bàn, nói.

"Vậy nên lần cạnh tranh này dù thế nào đi chăng nữa các người cũng đều phải dốc hết sức cho tôi..."

~~~~~

Lúc này Trần Thanh Trúc và Lục Vĩ Thanh một đường đi thẳng tới sân catwalk, nơi diễn ra những sảu thời trang lớn.

Lục Vĩ Thanh sau khi ly hôn đã chuyển ra khỏi nhà của Lương Minh. Sau đó trở thành trợ lý của Trần Thanh Trúc.

Trần Thanh Trúc chỉ đạo sắp xếp sân catwalk theo ý mình để chuẩn bị cho buổi tuyển chọn của ngày hôm sau.

Ngày tuyển chọn người mẫu cho bộ sưu tập của nhà thiết kế HeLen. Vì tầm ảnh hưởng lần này nên các ban giám đốc, các quản lý, cùng những người mẫu đều vô cùng căng thẳng và cẩn thận để không phạm sai lầm. Lần cạnh tranh này là lần cạnh tranh vô cùng khốc liệt để cải thiện vị trí của từng công ty giải trí trong tập đoàn.

Trần Thanh Trúc đến nơi tuyển chọn sớm hơn ba mươi phút. Khi cô đang đi từ trong nhà vệ sinh đi ra thì va phải một cô gái, từ bên ngoài đi vào.

Advertisement / Quảng cáo

Người này chính là người mẫu, diễn viên Đàm Chi Lan nổi tiếng trong Showbiz. Cô ta là gà cưng của công ty giải trí Hoàng Thiên. Trong giới có tiếng là mắc bệnh ngôi sao, cao ngạo, chua ngoa.

Trần Thanh Trúc hơi nhàu mày một chút, nhưng chưa cần có suy nghĩ xem có nên nói một tiếng xin lỗi hay không thì Đàm Chi Lan đã lên tiếng trước không để cho cô có cơ hội mở lời.

"Đi đứng không có mắt sao? Hay mắt để sau đầu rồi hả? Cô có biết cái bộ váy áo này đắt lắm không, làm hỏng nó rồi coi có làm có năm cũng không thể trả nổi đâu. Cũng may cho cô hôm nay tôi không có tâm trạng cùng cô so đo, bỏ qua cho cô lần này, hử...còn không biết đường xin lỗi..."

Trần Thanh Trúc nhìn cô ta không nói gì, chỉ âm thầm quan sát cô ta một hồi lâu.

Đàm Lan Chi thấy Trần Thanh Trúc không nói xin lỗi thì cũng mất kiên nhẫn, sẵn giọng.

"Thôi... thôi... bỏ đi hôm nay tôi đang vội. Tốt nhất cô nên cầu nguyện cảm tạ khi gặp được một người tốt bụng như tôi đây đi."

Nói rồi cô ta đi thẳng. Nhưng trùng hợp một lần nữa Trần Thanh Trúc lại nhìn thấy một màn kinh điển ngay sau đó.

Trần Thanh Trúc đang đi đến phòng catwalk tuyển chọn người mẫu thì đã gặp Đàm Chi Lan đang đứng trước mặt một cô gái khác. Cô gái này dáng cao, da trắng, nhưng điều làm cho Trần Thanh Trúc ấn tượng nhất chính là đôi mắt trong suốt, u buồn kìa.

Tiếng Đàm Chi Lan vang lên trên hành lang bộ.

"Ấy zô... đại mình tình Lại Na đây sao? Hôm nay cũng tới tham gia tuyển chọn sao? Nể tình chúng ta từng là bạn học tôi khuyên cô một câu. Đừng có tới tự mình rước nhục. Nghe nói cô bị giám đốc Trương phong sát rồi. Cô nghĩ mình sẽ có cơ hội ở đây sao? Tình mộng dĩ, đừng ảo tưởng nữa..."

Lại Na nhìn Đàm Chi Lan cười lạnh, đôi mắt trong suốt lấp lánh rạng ngời, giọng nói thánh thoát.

"Đàm Chi Lan... cô đứng có tự mãn quá sớm. Cô đừng tưởng làm như thế là cô đã thắng rồi. Tôi cho cô biết sẽ có một ngày tôi Lại Na sẽ dùng chính thực lực của mình để dẫm bẹp cái loại chỉ biết dùng thân xác của mình mà đi lên như cô dưới chân. Cô cứ chờ đó."

Advertisement / Quảng cáo

Đàm Chi Lan nhìn Lại Na cười giễu cợt.

"Để tôi xem một cái đũa, không tiền, không chống lưng như cô, nếu không dựa vào kim chủ thì làm sao đánh bại tôi. Thực lực ư? Tình mộng dĩ, đó chỉ là thứ yếu mà thôi. Nếu cô không có quan hệ, không có kim chủ bảo bọc, không dùng những quy tắc ngầm thì chu dù cô có thực lực thực sự đi chăng nữa thì vẫn chỉ là thất bại mà thôi. Mà những quy tắc kia được định ra, nó là quy tắc cho cái giới giải trí này rồi. Cô nghĩ mấy ai lợi trong vùng nước đục này mà còn sạch được đây... haha... nực cười thật..."

Lại Na:"Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy, quy tắc ngầm kia chính là rác rưởi thực lực mới là quan trọng. Cô chờ đó, sẽ có ngày tôi dẽ bẹp cô cùng những tên bi ôi kia xuống dưới chân."

(Còn tiếp)

Kiểu Lê: Like, vote nhấn theo dõi, cùng bình luận để ủng hộ mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Casting

Trần Thanh Trúc rẽ sang một hướng khác để đi, cô đi đến phòng trang điểm, và chuẩn bị của các người mẫu. Vừa mới tới cửa phòng Trần Thanh Trúc đã nghe thấy tiếng nghị luận sôi nổi vang lên.

Người mẫu A:"Lần này không biết ai sẽ được làm vedette đây ta. Nghe nói HeLen trong giới thời trang nổi danh là một người khó tính, làm việc không theo lẽ thường, rất khó nắm bắt..."

Người mẫu B:"Ai thì tôi đây không biết chứ, chắc chắn vedette thì phải là Đào Hà Trang rồi."

Người mẫu C:"Tại sao cô lại chắc chắn như vậy chứ? Tôi nghĩ rằng với phong cách làm việc của HeLen thì vedette không chắc đã phải là Đào Hà Trang đâu."

Advertisement / Quảng cáo

Người mẫu D:"Đúng vậy, ngoài Đào Hà Trang ra cũng có rất nhiều người mẫu có thực lực đó. Mà biết đâu nếu tôi may mắn thì không phải cũng có cơ hội không phải sao?"

Người mẫu B:"Gớm... cô bót áo tướng lại đi, Tình mộng... nếu là Đàm Chi Lan thì còn có thể, chứ có thì... chắc... chắc... phải biết rằng, Đào Hà Trang có hậu đài vững chắc. Lại nói cô ta là gà cưng số một của Hoàng Thiên, còn có quan hệ tình cảm cùng giám đốc Lê Gia Tuệ nữa. Mà Lê Gia Tuệ là ai... anh ta chính là con trai của chủ tịch, anh trai của sếp tổng. Cô nói xem cái vị trí vedette này ai tranh nổi với cô ta đây?"

Trần Thanh Trúc đẩy cửa bước vào. Hôm nay cô mặc một chiếc quần baggy công sở, kết hợp với một chiếc áo sơ mi trắng, tóc buộc đuôi ngựa, tổng thể đơn giản, thanh lịch. Nhìn cô như một nhân viên công sở chính hiệu, không ai có thể nghĩ đến đây là nhà thiết kế tài năng nổi tiếng HeLen.

Cũng lúc này từ bên ngoài Đào Hà Trang cùng quản lý và hai trợ lý của mình đi tới.

Lúc đi qua người của Trần Thanh Trúc, Đào Hà Trang lại va phải Trần Thanh Trúc. Không một tiếng xin lỗi, cô ta tỏ vẻ khó chịu lớn tiếng.

"Đây là nơi người mẫu trang điểm và chuẩn bị phục trang, cô là ai mà lại đứng chắn đường của người khác vậy hả?"

Vừa nói cô ta vừa nhìn Trần Thanh Trúc. Đào Hà Trang nhìn Trần Thanh Trúc khá là sững sốt đôi chút, vì cô gái này nhìn qua hoàn toàn có thể so sánh ngang tầm cùng với những người đẹp trong giới showbiz. Da trắng, dáng cao, thân hình chuẩn, nhất là đôi mắt sáng linh động như những vì sao. Đào Hà Trang lục tìm lại trong trí nhớ của mình về những người đẹp trong giới thì lại không nghĩ ra là ai. Nhưng khi nhìn tới cách ăn mặc đơn giản, và chi trang điểm sơ qua của Trần Thanh Trúc thì Đào Hà Trang cũng chỉ nghĩ rằng đây là một nhân viên công sở bình thường mà thôi. Thậm chí trong lòng cô ta còn có thoáng qua một phần thờ phào nhẹ nhõm sau đánh giá vừa rồi của mình, cô ta nghĩ nếu như cô gái này là một trong số những người mẫu tới đây để tham gia tuyển chọn thì cô sẽ là một đối thủ nặng ký của mình ngang với Đàm Chi Lan.

Trần Thanh Trúc cũng đánh giá người trước mặt, thân hình đồng hồ cát chuẩn, chiều cao tầm một mét tám, khuôn mặt đẹp. Toàn thân là đồ hiệu đắt tiền.

Trần Thanh Trúc khẽ nhún vai.

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi là một nhân viên bình thường thôi. Nhưng tôi tới để xem mọi người chuẩn bị như thế nào rồi theo sự chỉ đạo của nhà thiết kế HeLen. Cô ấy nói buổi casting sẽ bắt đầu sau ba mươi phút nữa, nói mọi người chuẩn bị rồi đi chuyển

đến sân catwalk bên kia."

Đào Hà Trang nhủ mấy vậy mà cô ta lại tới trễ, cô ta chỉ có ba mươi phút để chuẩn bị. Cô ta nhìn sang người quản lý của mình, người quản lý lại đánh ánh mắt trách cứ sang hai trợ lý bên cạnh. Hai trợ lý cũng vô cùng oan uổng trong lòng nhưng lại không thể nói ra rằng chính là tại Đào Hà Trang ngủ nướng mới ra có sự này.

Mà Đào Hà Trang trong lòng cũng thấp phần oán hận Lê Gia Tuệ, cô ta đã nói là hôm nay cô ta phải đi casting mà hẳn vẫn gãy vò không tha, khiến cho cô ta mệt mỏi lên ngủ nướng mới ra có sự như thế này. Nếu hôm nay mà hỏng việc thì cô ta sẽ bóp chết cái tên Lê Gia Tuệ kia mất.

Trần Thanh Trúc đảo mắt nhìn qua tất cả những người có mặt đang hồi hà chuẩn bị, lại nhìn thấy Đào Hà Trang gấp gấp đi vào trong. Mà bên kia Đàm Chi Lan cũng đang tất bật chuẩn bị.

Lại Na bên này hình như gấp một chút rắc rối. Một người quản lý đi đến nói với cô ta.

"Cô Lại Na, rất tiếc cô không thể tham gia buổi casting này được, giám đốc Trương đã cho phong sát cô rồi, vậy nên... mong cô thông cảm cho."

Lại Na trầm mặc nhìn người quản lý trước mặt, nhỏ giọng nói.

"Nhưng ngay từ ban đầu khi tôi tới đây các anh cũng đâu có nói gì? Tại sao bây giờ tôi chuẩn bị cũng chuẩn bị xong rồi các anh lại nói tôi không thể tham gia casting. Lại nói buổi casting này đã nói là tất cả những người nẫu dưới trưởng tập đoàn đều có thể tham gia cơ mà? Tại sao tôi lại không thể?"

Quản lý:"Đây là lệnh của giám đốc Trương, mà tôi cũng chỉ là người làm theo mà thôi. Cô cũng biết rồi đây, giám đốc Trương là người nhà bên ngoại của chủ tịch phu nhân. Tôi không biết cô đã đắc tội gì với ông ta nhưng mà ông ta đã nói không cho cô tham gia thì cô cũng nên từ bỏ thôi. Cô tội gì phải khó dễ một nhân viên nhỏ bé như tôi chứ?"

Advertisement / Quảng cáo

Lại Na tức đến sắp khóc luôn rồi, nhưng lại không thể nói được gì. Đúng vậy người ta cũng chỉ là làm theo lệnh mà thôi, cô làm khó người ta làm gì? Nhưng cô lại không thể buông tha cái cơ hội hiếm có này được, bằng bất cứ giá nào cô cũng phải giành được một suất diễn mới mong có thể đảo ngược thế cục mà lật mình được.

Trần Thanh Trúc thấy một màn này liền đi ra bên ngoài, bấm điện thoại gọi đi.

"Alo... chị Thanh... đúng vậy chị cứ nói đây là ý của HeLen... được..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Casting (tiếp)

Bên phòng của nữ thì ồn ào tập nập, thì trái lại bên phòng mẫu nam lại là một không khí có thể nói là trầm ổn. Mỗi người một việc, việc của ai người ấy làm. Tuy là cũng có những người khó chịu với nhau nhưng vẫn là hòa bình không xâm phạm tới nhau.

Trong phòng catwalk mấy vị giám đốc, cùng một vài người lãnh đạo chủ quản bên thiết kế đã có mặt. Nhưng tất cả đang muốn tìm kiếm HeLen, đã sắp tới giờ bắt đầu buổi casting rồi mà vẫn chưa thấy HeLen đến, mà chỉ thấy trợ lý của cô đến thì những người có mặt đã bắt đầu to nhỏ với nhau.

Giám đốc Trương của Giải Trí Mộc Vũ lên tiếng trước.

"Không phải nói là nhà thiết kế HeLen sẽ tới, trực tiếp tuyển chọn người mẫu sao? Sao giờ còn chưa thấy đâu vậy?"

Lê Gia Tuệ nhìn giám đốc Trương nhàn nhạt nói.

"Cậu sốt sáng cái gì? Không phải vẫn là chưa tới giờ sao? Hay là cậu muốn gặp cô HeLen trước để thuyết phục, đi cửa sau..."

Advertisement / Quảng cáo

Giám đốc Trương tên là Trương Chính Hòa, ông ta là em họ của bà Hà Thảo Điền. Là giám đốc công ty giải trí Mộc Vũ.

Dưới trưởng tập đoàn Khánh Điền có tất cả năm công ty giải trí con, nhưng nổi bật nhất, nhiều tài nguyên nhất chính là hai công ty, giải trí Hoàng Thiên và giải trí Mộc Vũ. Hai công ty này đối chọi tranh giành tài nguyên với nhau khá gay gắt, nhưng giải trí Mộc Vũ mấy năm nay đều bị giải trí Hoàng Thiên chèn ép, giành mất rất nhiều tài nguyên, nên hai giám đốc của hai công ty, miệng tuy vẫn gọi nhau thân thiết là cậu cháu nhưng là đối chọi nhau như nước với lửa vậy.

Tuy là các công ty đối chọi nhau nhưng nếu không có ảnh hưởng xấu hay gây bất lợi cho tập đoàn thì bên phía tập đoàn cũng không quan tâm đến, để mặc cho họ làm. Mà điều này cũng không xấu, có cạnh tranh thì mới tiến bộ được...

Sát giờ casting không thấy nhà thiết kế HeLen tới mọi người đã vô cùng nóng ruột. Nhưng lúc này một tin tức đã bùng nổ. Sếp tổng tới xem buổi tuyển chọn. Điều này đã nói lên tầm quan trọng của bộ sưu tập lần này, và đã làm cho sức nóng của buổi casting tăng lên hùng hục.

Lê Gia Hào đi tới thì đã có người nói với anh, rằng nhà thiết kế HeLen chưa tới thì có chút nghi hoặc, cau mày.

Nhưng khi anh nhìn thấy người đang ngồi ở bàn thư ký nhỏ đằng xa thì như vỡ òa. Đương như lời đồn nhà thiết kế HeLen luôn làm việc không theo lệ thường.

Lê Gia Hào nhìn người đang ngồi đó, chăm chú nhìn vào laptop, bất chợt anh cảm thấy nhịp tim mình như đập vỡ mất một nhịp.

Lê Gia Hào cũng không có tiền tới chào hỏi Trần Thanh Trúc, mà đi đến ngồi vào vị trí đã chuẩn bị cho mình.

Đến giờ có người tới hỏi Lê Gia Hào có thể bắt đầu chưa? Có cần chờ nhà thiết kế HeLen hay không?

Lê Gia Hào đã lắc đầu nói.

"cứ tiến hành bình thường..."

Rất nhanh, sau khi được thông báo buổi casting bắt đầu. Từng người, từng người mẫu một bước vào. Mỗi một người mẫu bước vào đều được đưa cho một chiếc khăn lụa để diễn. Lục Vĩ Thanh đứng lên nói.

"Các bạn mỗi người hãy khoác chiếc khăn lụa này nên và catwalk theo ý mình, làm sao để thể hiện cá tính riêng của bản thân mà có thể tạo nên vẻ đẹp nổi bật của khăn lụa trên người mình... chúng tôi sẽ có đánh giá và chọn ra những người vào vòng tiếp theo."

Thời gian trôi qua, phần casting đầu tiên đã xong. Những người mẫu được chọn sẽ được thông báo vào hôm sau. Họ sẽ phải tham gia casting lần hai, và lần hai sẽ chọn ra vedette và first face cho buổi trình diễn chính thức.

Trần Thanh Trúc làm một động tác vươn vai bé cổ, cô thật sự rất mệt mỏi trong ngày hôm nay rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào đi tới chỗ Trần Thanh Trúc, cúi người nhìn cô.

"Cô vất vả rồi..."

Trần Thanh Trúc nhìn thấy Lê Gia Hào thì không khỏi nhớ tới cái hôm mà mình say rượu. Chính vì chuyện mất mặt đó mà cô vẫn luôn tránh mặt anh. Cô cười, nói với anh.

"Lê tổng... anh khỏe chứ?"

Lê Gia Hào:"Tôi rất khỏe, còn cô HeLen cũng khỏe chứ?"

Trần Thanh Trúc:"Lê tổng cứ gọi tên tiếng Việt của tôi đi, anh cứ gọi tôi là Trúc là được rồi..."

Lê Gia Hào:"Được thôi,nếu cô cho phép."

Trần Thanh Trúc:"Được... còn có một chuyện đó là... tôi muốn cảm ơn anh lần trước tôi say đã đưa tôi về. Ngại quá từ hôm đó tôi vẫn chưa có cơ hội nói với anh một lời cảm ơn. Hôm nào mời anh ăn cơm, mong anh sẽ nể mặt."

Lê Gia Hào nhìn cô như có điều gì đó suy nghĩ, nói

"Hẹn dịp không bằng gặp dịp. Hôm nay tôi rảnh, cô mời tôi đi..."

"Hà..."

Trần Thanh Trúc thoáng chốc sững sờ, còn có thể như vậy sao? Không phải theo lẽ thường sẽ là xua tay nói vài câu khách khí là không có việc gì, không cần phải vậy sao? Cái người này sao lại không theo lẽ thường vậy?

Thấy cô sững sờ nhìn mình, Lê Gia Hào như bị hút vào trong cái ánh mắt trong veo, lấp lánh như sao của cô. Anh háng giọng

"À!!! Còn Nếu cô bận thì thôi vậy..."

Trần Thanh Trúc ngượng ngùng trước hành động thất thố của mình liền xua tay, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Không... không phải như vậy... nếu đã như thế thì tôi phải cảm ơn anh đã cho mặt mũi rồi. Không biết anh muốn ăn gì để tôi đặt nhà hàng?"

Nói xong trong lòng Trần Thanh Trúc còn âm thầm bổ sung thêm. (Sao anh không từ chối, lại nói tôi bận. Tôi nói tôi bận sao. Thôi bỏ, ăn xong bữa cơm này chúng ta hết nợ...hừ...)

Lê Gia Hào:"Việc chọn nhà hàng thì cứ theo ý của cô đi. Tôi thì ăn gì, ở đâu cũng được..."

Hai người bên này nói chuyện tự nhiên thì bên kia những người chưa kịp rời đi thì được một phen trợn mắt nhìn. Trong lòng đều có chung một thắc mắc. Cô gái kia là ai, có quan hệ gì với sếp tổng. Hai người đang nói chuyện gì vậy? Nhưng cho dù có tò mò thì cũng chỉ dám đưa mắt nhìn nhau, mà ai thì cũng lắc đầu không biết.

Tất cả đều chôn chân tại chỗ nhìn theo bóng hai người rời đi khuất.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ưu tiên phụ nữ

Nhà hàng tây cao cấp Hải Nam. Hai người Trần Thanh Trúc và Lê Gia Hào chọn một bàn bên ngoài ngồi xuống.

Lê Gia Hào ga lăng kéo ghế cho Trần Thanh Trúc. Cô khẽ gật đầu, mỉm cười, nói.

"Cảm ơn Lê tổng..."

Lê Gia Hào nhìn menu, đưa tay đẩy đến bên Trần Thanh Trúc.

"Ưu tiên phụ nữ, cô Trúc chọn món đi..."

Trần Thanh Trúc cũng không muốn màu mè nhiều, liền đồng ý. Cô gọi một vài món được đánh giá là ngon của nhà hàng. Lại gọi thêm một chai rượu vang.

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào:"Cô Trúc là một nhà thiết kế tài năng, tiền đồ rộng mở trên lĩnh thời trang quốc tế. Không biết lý do gì mà cô lại quay trở lại Việt Nam."

Trần Thanh Trúc nhấp một nước, hể môi cười.

"Cũng không có gì đặc biệt cả, chỉ là tôi muốn trở lại nơi mình sinh ra mà thôi. Người ta vẫn nói không có nơi đâu bằng quê nhà được. Cùng với đó là... anh cũng biết rồi đấy tôi cùng con trai, hai mẹ con ở nước ngoài cũng chẳng dễ dàng gì..."

Lê Gia Hào:"Đúng vậy cô là một cô gái mạnh mẽ và can đảm nhất mà tôi từng gặp qua. Một mình nuôi dạy đứa nhỏ, làm một bà mẹ đơn thân thật không dễ dàng gì..."

Trần Thanh Trúc nhìn Lê Gia Hào cười, tay xoay xoay cốc nước trên bàn, nói.

"Lê tổng nói quá lời rồi. Tôi còn phải cảm thấy thật may mắn khi có con trai ở bên cạnh tôi, cùng tôi trải qua những khoảng thời gian khó khăn ấy. Thắng bé rất ngoan và hiểu chuyện, nếu không có nó thì không chắc đã có tôi của ngày hôm nay..."

Trong ánh mắt của Trần Thanh Trúc xẹt qua một tia ưu thương khó nắm bắt.

Lê Gia Hào nhìn cô gái trước mặt, anh có cảm giác cô có một nỗi đau đè nén trong nội tâm, nhưng cô đang cố vui lấp đi nó vậy. Trong giây phút bất gặp ánh mắt ưu thương kia trái tim của anh bỗng nhói đau, anh thầm cười khổ một tiếng. Anh từ khi nào lại dễ xúc động đến vậy?

"Có lẽ tôi hơi có chút quá phận rồi, không làm cô buồn chứ?"

Trần Thanh Trúc:"Không sao... Lê tổng... tôi có thể hỏi anh một việc hay không?"

Lê Gia Hào:"Được... cô có gì cứ hỏi."

Trần Thanh Trúc:"Cho tôi hỏi một câu, nếu có gì không phải mong anh bỏ quá cho."

Lê Gia Hào:"Không có gì, cô cứ hỏi đi."

Trần Thanh Trúc có chút ngập ngừng, nhưng vẫn là hỏi.

"Lê tổng... có phải anh có một người anh thất lạc hay không?"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào:"Đúng vậy. Chuyện này cũng rất nhiều người biết đến nên cũng không có gì gọi là bí mật cả. Anh trai tôi là Lê Gia Tuệ hiện là giám đốc công ty giải trí Hoàng Thiên. Năm mười tuổi thì bị bắt cóc, năm hai mươi ba tuổi thì trở về."

Trần Thanh Trúc nhú mày, trong mắt có một tia phức tạp.

"Tôi muốn hỏi cái này... à... ừm... khi anh trai anh trở về gia đình anh có làm kiểm tra ADN hay không?"

Lê Gia Hào:"Có chứ... ba mẹ tôi đã làm giám định ADN ở bệnh viện uy tín nhất. Và kết quả cho thấy anh ấy chính là anh trai tôi."

Trần Thanh Trúc:"Ồ!... vậy sao? Vậy thì tốt... tôi cũng là tò mò một chút... muốn hỏi thêm, là gia đình anh tìm được anh trai anh, hay là anh trai anh tìm được về gia đình anh vậy?"

Lê Gia Hào thoáng nhăn mày khó hiểu, nhìn Trần Thanh Trúc. Thấy vậy cô liền cười phá lên một tiếng.

"Anh đừng để ý, anh cũng không cần phải trả lời câu hỏi của tôi đâu. Tôi chỉ là hơi tò mò một chút mà thôi. Tôi cũng có một người bạn bị thất lạc gia đình từ nhỏ, nhưng mà đến bây giờ vẫn chưa tìm được gia đình, nên tôi muốn hỏi anh như vậy, nếu là gia đình anh tìm được anh trai anh, vậy thì tôi muốn hỏi một chút kinh nghiệm ấy mà."

Lê Gia Hào thấy cô nói vậy, nhưng trong ánh mắt của cô lại có một chút gì đó sâu xa khó hiểu đang nhìn anh vậy.

Lê Gia Hào có cảm giác chuyện cô nói không hề đơn giản như vậy. Nhưng chuyện cô hỏi cũng không có gì là không thể nói.

"Là anh trai tôi đã tìm được gia đình..."

Trần Thanh Trúc ánh mắt lóe lên một tia sáng.

"Vậy sao? Vậy anh trai anh thật may mắn. Aizzz... còn người bạn kia của tôi, tôi thật không biết có cơ hội giúp anh ấy tìm về gia đình được không nữa..."

Lê Gia Hào:"Nhất định sẽ tìm được thôi. Có lẽ gia đình anh ấy cũng đang tìm anh ấy, họ sẽ tìm được nhau thôi. Trái đất hình tròn mà..."

Trần Thanh Trúc khẽ thở dài không đáp. Vì cô biết rằng, anh sẽ không còn tìm được nữa rồi, nhưng không sao, cô sẽ giúp anh tìm.

Thực ăn được dọn lên, cả hai vừa dùng bữa vừa nói với nhau vài câu chuyện phiếm, không khí cũng tự nhiên và dần thoải mái hơn. Sau bữa cơm này hai người cũng có thể nói là có một bước tiến, trở thành bạn bè thực sự chẳng,nó đã vượt qua mối quan hệ đối tác.

Advertisement / Quảng cáo

~~~~~

Thời gian trôi rất nhanh đã đến buổi casting thứ hai. Tại buổi casting này vẫn như lần trước mỗi người nẫu được đưa cho một chiếc khăn lụa. Lục Vĩ Thanh đứng trước tất cả mọi người thông báo quy tắc.

"Các bạn ở đây mỗi người được chúng tôi đưa cho một chiếc khăn lụa. Nhiệm vụ của các bạn là dùng chiếc khăn này tạo thành một phần trang phục ngẫu hứng để trình diễn, và nói lên ý tưởng của mình."

Những người mẫu có mặt rất nhanh chóng hoàn thành xong thử thách của mình. Những người trong ban giám đốc, quản lý đều có những đánh giá riêng của mình. Chỉ riêng Trần Thanh Trúc vẫn một mực im lặng quan sát từ bàn thư ký.

Sau khi đã xong phần đầu, Lục Vĩ Thanh đi lên mỉm cười cùng những người có mặt, nói tiếp phần tiếp theo của buổi casting.

"Các bạn đã làm rất tốt. Tiếp theo sẽ là một phần vô cùng quan trọng, nếu phần trước là để chọn ra những người góp mặt trong bộ sưu tập thời trang sắp tới của nhà thiết kế HeLen, thì phần tiếp theo sẽ là phần quyết định chọn ra vedette và fir face cho sấu diễn..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Là yêu sao?

Ngay sau đó mỗi một người mẫu đều được phát tới một chiếc bịt mắt.

Lục Vĩ Thanh:"Tiếp theo các bạn sẽ thể hiện khả năng catwalk chuyên nghiệp và bản lĩnh của mình. Bịt mắt catwalk..."

Lê Gia Tuệ hơi có chút sững sốt, khi nghe yêu cầu mà Lục Vĩ Thanh vừa nói.

"Sao chứ? Bịt mắt thì làm sao mà catwalk?"

Giám đốc Trương:"Yêu cầu khó mới thể hiện bản lĩnh, cùng sự chuyên nghiệp..."

Lê Gia Tuệ một bên im lặng quan sát, không có bất kỳ bình luận gì.

Advertisement / Quảng cáo

Một vài cô người mẫu la ánh mắt lúng liếng đưa tình nhìn qua bên Lê Gia Hào cùng các đồng sự ngồi. Họ đều muốn tìm cho mình một kim chủ bảo bọc. Nhất là ở nơi đó còn có cả người đàn ông hoàng kim vạn người mê, tổng giám đốc Tập Đoàn Khánh Điền. Nếu họ bắt được trái tim của vị Sếp Tổng này thì có thể một bước bay lên thành phượng hoàng luôn rồi.

Trong số đó Đàm Chi Lan cũng không ngoại lệ, trong lòng cô ta thầm tính toán một phen, làm sao có thể tiếp cận được Lê Gia Hào, và được anh chú ý tới.

Đào Hà Trang nhìn thấy những ánh mắt hau háu, cùng tính toán, lúng liếng đưa tình khi thì không khỏi cười lạnh. Họ nghĩ họ là ai chứ."Đĩa mà đòi đeo chân hạc" thật là không biết tự lượng sức mình mà.

Bịt mắt đi catwalk theo một đường thẳng này giường như là một thử thách đã làm khó rất nhiều người mẫu, nhưng bên cạnh đó cũng đã có vài ngôi sao vụt sáng nhờ chính thực lực của bản thân.

Lại Na trong lòng thầm cười như nở hoa, catwalk một đường thẳng khi bị bịt mắt với một người mẫu chuyên nghiệp không hề khó. Mà với cô thì cũng không thành vấn đề.

Đàm Chi Lan thì trái ngược hoàn toàn với Lại Na. Cô ta thầm rủa một tiếng." Bịt mắt catwalk là cái quỷ gì vậy trời, mẹ nó thật là biến thái mà".

Đàm Chi Lan là một cô gái có tài ăn nói, cộng thêm diện mạo bên ngoài ưa nhìn, lại chịu chơi, vậy nên cô ta dần thân làm người mẫu rồi tiến vào showbiz chỉ trong vòng ba năm đã có chút danh tiếng. Nhưng những danh tiếng đó cũng không mấy tốt đẹp. Vì cô ta nói vì hờ, nói nhờ kim chủ. Cũng không thể không nói cô ta cũng có sự cố gắng rất nhiều, và ít nhiều cũng đã được nhìn nhận tới. Đến thời điểm hiện tại cũng là một người đẹp có tiếng của showbiz..

Đào Hà Trang với thử thách này cũng cho là không quá khó, vậy nên rất tự tin mỉm cười, nhìn xung quanh, cũng không quên đánh ánh mắt đến hai anh em nhà họ Lê đằng xa.

Kết thúc buổi casting mẫu nam được chọn làm vedette không ngoài dự đoán chính là nam vương Mạnh Quân, cùng hai fir face là hai mẫu nam có tên tuổi khác, siêu mẫu Trần Minh giải vàng siêu mẫu nam năm trước. Cùng Hoàng Đăng Khôi ca sĩ kiêm người mẫu, mới vào nghề không lâu, nhưng được đánh giá rất cao.

Khác với mẫu nam, bên mẫu nữ lại là một mảnh xôn xao không ngừng, vì vị trí vedette được giao cho Lại Na, một người mẫu đang bị giám đốc Trương của giải trí Mộc Vũ phong sát. Còn fir face được giao cho Đào Hà Trang,

Một người nữa là Tường Bình một người mẫu lâu năm của công ty giải trí Hòa An.

~~~~~

"Anh Hào... thật là trùng hợp quá, được gặp anh ở đây em rất vui... anh ở gần đây sao?"

Lê Gia Hào vừa bước ra khỏi siêu thị thì đã gặp ngay Đào Như Lan ở cửa. Anh hơi nhúm mày nhìn cô ta, giọng nói không cảm xúc.

"Tôi nghĩ là cô đã biết..."

Đào Như Lan mặt bỗng chốc đỏ rực lên đến tận mang tai, cúi đầu ấp úng.

"Anh Hào... anh đừng hiểu lầm... em..."

Advertisement / Quảng cáo

Đào Như Lan cô thừa nhận là cô gặp anh không phải tình cờ, mà là cố tình. Cô đã biết được nơi ở của anh từ mẹ anh, cô đã chờ anh rất lâu ở bên quán đối diện, khi thấy anh vào siêu thị vậy là cô đã cố tình đứng ở đây chờ anh. Chỉ không ngờ là anh đã biết, không những vậy còn nói thẳng ra như vậy, khiến cô nhất thời cảm thấy xấu hổ không thôi.

Lê Gia Hào thấy có rất nhiều người đang nhìn về phía mình và Đào Như Lan thì nói.

"Chúng ta qua quán cà phê bên kia nói chuyện, ở đây không hay lắm."

Đào Như Lan liền gật đầu đồng ý.

"Được ạ..."

Vào đến quán cà phê hai người tùy tiện ngồi xuống một cái bàn trong một cái góc có một cái cây ngăn cách với không gian bên ngoài.

Gọi đồ uống xong, Lê Gia Hào liền lên tiếng.

"Cô Lan này sau này cô đừng phí thời gian để làm như vậy nữa... cô không cảm thấy như vậy rất nhàm chán hay sao?"

Đào Như Lan nghe Lê Gia Hào nói xong thì bỗng chốc đứng hình mất mấy giây, cúi đầu hỏi.

"Anh Hào... chẳng lẽ anh ghét em đến vậy sao?"

Đào Như Lan có chút không hiểu tại sao Lê Gia Hào lại không có chút cảm tình nào với mình như vậy. Thậm chí nhiều khi cô tới nhà anh để gặp anh mỗi dịp anh về nhà bên kia thì trong mắt anh còn có cả sự chán ghét nữa. Đào Như Lan thực sự không biết mình đã sai ở đâu nữa.

Lê Gia Hào lạnh lùng nhìn Đào Như Lan.

"Cô cần gì phải như vậy. Tôi không có tình cảm với cô, mong sau này cô đừng tới tìm tôi nữa... chúng ta không thể nào đâu..."

Đào Như Lan nhìn Lê Gia Hào nước mắt như muốn rơi xuống, ánh mắt phấp phồng, trông vô cùng mong manh yếu đuối.

"Tại sao không thể chứ? Không phải anh vẫn còn độc thân, ngay cả bạn gái cũng không có, tại sao không cho em một cơ hội chứ? Anh có thấy như vậy là bất công với em không?"

Lê Gia Hào:"Chuyện tình cảm không thể nói rõ được, tôi không có tình cảm với cô thì không thể cho cô cơ hội được. Thêm nữa... tôi đã có người trong lòng rồi... chuyện cần nói tôi cũng nói xong rồi, tôi đi trước đây."

Advertisement / Quảng cáo

Đào Như Lan:"Anh yêu cô gái ấy sao? Cô ấy cũng yêu anh sao? Hai người đang yêu nhau?"

Lê Gia Hào:"Tôi có tình cảm với cô ấy. Tôi đang theo đuổi cô ấy..."

Nói đến đây trong đầu Lê Gia Hào xoẹt qua một bóng hình say khướt ôm lấy anh không buông kia. Trong mắt anh là một mảng ôn nhu đầy ý cười, trái tim tự hỏi "Là yêu sao, hay chỉ là..."

Đào Như Lan nhìn Lê Gia Hào như vậy thì chỉ biết cười khổ mà nói.

"Cô gái đó thật may mắn khi được anh yêu và theo đuổi. Nhìn anh là em biết anh đã yêu cô ấy rồi..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 31: Mở cửa trái tim

Lê Gia Hào quay lưng bước đi, mỗi con lại một đường mềm mại, trong ánh mắt thoáng qua một tia sáng tỏ. Anh cũng nên mở cửa trái tim mình để yêu rồi.

Lê Gia Hào bấm điện thoại gọi đi.

Tút... tut...

"Alo..."

Điện thoại vừa mới thông qua đầu bên kia một giọng nói của trẻ con vang lên.

Tin Tin nhìn trên màn hình hiển thị tên người gọi đến thì thoáng qua một tia kinh ngạc.

"Chú Hào ạ... lâu lắm rồi không thấy chú gọi, cháu tưởng là chú quên luôn cháu rồi chứ?"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào cười nhẹ, nói.

"Chú làm sao quên được tiểu gia hóa đáng yêu như cháu đây? Cháu đang làm gì đó?"

Tin Tin:"Cháu vừa tan trường ạ."

Lê Gia Hào:"Chú mời cháu ăn cơm được không?"

Tin Tin hí hóp đôi mắt suy nghĩ.

"Nhưng cháu còn phải về ăn cơm cùng mẹ cháu, một mình mẹ cháu ăn sẽ rất buồn."

Lê Gia Hào:"Vậy mời cả mẹ cháu đi cùng là được..."

Tin Tin cười gian một tiếng."được ạ..."

Bín nắm tay em gái là bé Bống đi tới, hỏi Tin Tin.

"Cậu đang làm gì mà cười gian như vậy hả?"

Tin Tin cười càng thêm phần vui vẻ mà nói.

"Tớ nói cậu nghe, tớ đang giúp mẹ tớ thoát kiếp FA..."

Bín trong mắt nhìn Tin Tin ngạc nhiên hỏi.

"Cậu tìm người yêu giúp mẹ cậu sao? Tin Tin à cậu không thấy những đứa trẻ khác đều không muốn có bố mới sao? Cậu nghĩ xem có bố mới cậu sẽ ăn thiệt đó. Cậu đừng có mà ngốc."

Bé Bống bên cạnh nghe không hiểu gì thì lắc lắc cái đầu nhỏ nói, chu miệng ra, bé nhìn thấy bên kia bán kẹo rất ngon mà hai người anh này lại đang đứng đây nói chuyện gì đó, không thèm quan tâm, mua kẹo cho bé. Bống đưa tay náu áo của anh trai.

"Hai anh, em muốn ăn kẹo..."

Tin Tin:"Bống chờ một chút, anh đi mua cho em..."

Cô nhóc nghe vậy liền gật cái đầu nhỏ liên tục.

Tin Tin đưa kẹo cho cô nhóc, lại nhìn Bín nói

"Cậu không hiểu đâu. Mình khác các cậu, mẹ mình cũng cần có hạnh phúc, bà ngoại nuôi của mình nói. Nếu sau này có một người yêu mẹ và chấp nhận cả mình thì mình cũng phải vun đắp hạnh phúc cho mẹ. Mà bây giờ mình đã chọn được người phù hợp rồi, mình không biết tại sao nhưng mình cảm thấy rất thân thiết và quý chú Hào, cảm giác như chú ấy là người thân của mình vậy."

Advertisement / Quảng cáo

Bín gật gật đầu.

"cậu nói cũng đúng..."

Hoàng Ngân không biết đã đứng ở cạnh hai đứa nhỏ từ bao giờ, nghe thấy hai đứa trẻ nói chuyện, cùng điệu bộ của chúng cô thật sự muốn cười to.

"Này hai ông cụ non đừng ở đó mà ba láp ba xàm nữa đi về thôi."

Hoàng Ngân vuốt trán. Thật không biết có phải hai đứa nhỏ này lớn trước tuổi quá sớm không nữa. Nói toàn những lời như người lớn không thôi. Bín nhà cô còn đỡ, còn Tin Tin thì không phải nói nhiều, ai không biết còn nghĩ nó chính là conan luôn rồi, trí tuệ người lớn trong cơ thể của trẻ con... aizzz... có một đứa nhóc ấy làm con trai, thật đáng tự hào nhưng cũng là đau đầu lắm đây.

Nhà hàng KFC.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của cả hai mẹ con Trần Thanh Trúc và Tin Tin, Lê Gia Hào đã phải thỏa hiệp để đưa hai người tới nơi này. Cho dù anh nghĩ đồ ăn nhanh, nhiều dầu mỡ không tốt cho sức khỏe. Nhưng lại tự ăn ưi mình, lâu lâu ăn một lần cũng không sao...

Đồ ăn được đưa tới, hai mẹ con Trần Thanh Trúc và Tin Tin rất tự nhiên mà ăn thoải mái, nhất là Trần Thanh Trúc, hình tượng cũng không cần giữ nhiều, ăn đến nỗi dầu mỡ bóng loáng, hai má phồng lên.

Tin Tin âm thầm lắc đầu, ánh mắt nhìn mẹ mình chớp liên tục, "mẹ à! giữ hình tượng".

Nhưng quý cô nào đó vẫn là tự nhiên thoải mái không để ý, nhìn con trai chớp chớp mắt, thì nuốt cổ một miếng xuống rồi hỏi.

"Con trai... con bị sao vậy, có lông mi quặm sao?"

Tin Tin đầu đầy vạch đen, bé nhất định không nhận đây là mẹ mình đâu... huhu... người mẹ thông minh, xinh đẹp, vạn người mê của bé đã bị đui gà, cánh gà rán mang đi mất rồi. Tin Tin vô cùng hối hận vì đã đồng ý theo mẹ đi tới nơi này, sao bé lại không có nghĩ ra, trước món đồ ăn nhanh khoái khẩu này mẹ sẽ sẽ vứt bỏ hết hình tượng chứ.

Lê Gia Hào nhìn hai người một lớn một nhỏ trước mặt thì khóc mũi hơi nhếch lên một chút. Anh lấy khăn giấy đưa tới động tác như muốn lau miệng cho Trần Thanh Trúc, nhưng cô phản ứng nhanh, đưa tay lên cầm lấy khăn giấy, cười ngượng ngùng

"Cảm ơn..."

Lê Gia Hào nhìn cô, nói

"Em xem... em ăn đồ dầu mỡ dính đầy mép kia... ăn chậm thôi thật như đứa trẻ vậy."

A... khục... khục... Trần Thanh Trúc bị những lời nói của Lê Gia Hào dọa cho giật mình, bị sặc, ho lên sặc sụa, mặt nóng ran đỏ bừng như bị nung vậy. Cô trợn to hai mắt nhìn Lê Gia Hào như không thể tin nổi vào tai mình nữa. Thầm nói, anh ta không phải bị trúng tà chứ, sao lại nói chuyện với mình thân mật như vậy, cô và anh ta thân thiết lắm sao trời. Cố gắng bình ổn lại, cô nhìn Lê Gia Hào, nói.

"Lê tổng... anh... anh... cái đó... thật ngại quá..."

Cuối cùng lời ra tới miệng Trần Thanh Trúc lại ngậm ngùi nuốt trở về. Thôi vậy mặc anh ta muốn gọi thế nào thì gọi, nói ra sao cũng được.

Lê Gia Hào nhìn Trần Thanh Trúc cười khê.

Advertisement / Quảng cáo

"Em không cần gọi tôi là Lê tổng như vậy đâu, như vậy rất khách sáo... em cứ gọi tôi là anh Hào là được... gọi như vậy cho nó thân thiết... phải không Tin Tin."

Tin Tin vừa gặm cánh gà vừa lắng nghe, khi bị điểm danh bé liền gật đầu không ngừng, tò ý tán thành.

Trần Thanh Trúc trợn mắt nhìn con trai, thầm mắng "Thằng nhóc chết tiệt, chớ đấy, về nhà mẹ sẽ xử con đẹp mặt." Nhưng bên ngoài thì vẫn là cười tươi, nói

"Như thế... aizzz... vẫn là tôi gọi Lê tổng đã quen mắt rồi..."

(Còn tiếp)

Kiểu Lê: like, vote, nhấn theo dõi để ủng hộ mình nhé... đừng lướt qua nhanh quá, hãy cho mình ít động lực để viết tiếp nhé.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ngồi mát ăn bát vàng

Tập Đoàn Khánh Điền.

Lê Gia Hào ngồi ở vị trí tổng giám đốc nhìn Lê Gia Tuệ đang đứng trước mặt mình, lạnh lùng mở miệng.

"Có chuyện gì anh nói nhanh đi, tôi còn có một cuộc họp đang chờ."

Lê Gia Tuệ cười cười, nói.

"Cũng không có gì, anh nói nhanh thôi, không mất mấy thời gian của chú đâu. Chẳng là anh nghe nói bên tổng công ty có đầu tư vào dự án phim "Đánh mất thanh xuân" chú xem vị trí nữ chính có thể để cho Đào Hà Trang bên Hoàng Thiên đảm nhiệm được không?"

Lê Gia Hào:"Tôi nghĩ anh có phải tìm nhầm người rồi hay không đây. Chọn diễn viên là việc của đạo diễn và nhà biên kịch, còn tôi chỉ là một nhà đầu tư, tôi không tham gia quá trình tuyển chọn diễn viên nên không thể giúp anh được. Còn diễn viên bên anh muốn có vai diễn thì nói có ta tới casting."

Lê Gia Tuệ nắm chặt hai tay. Ai mà không biết trong cái giới showbiz này, nhà đầu tư, nhất là nhà đầu tư lớn như Khánh Điền, lời nói của họ chính là thánh chỉ với đoàn phim chứ. Chỉ cần họ nói một tiếng thì còn cần casting nữa sao. Nhưng cổ tình cái tên chết bầm này lại làm khó hần. Nhìn... hần nhìn, chờ một ngày nào đó hần sẽ...

Advertisement / Quảng cáo

"Hào à! Tập đoàn đầu tư lớn như vậy thì cũng cần tranh thủ một chút tài nguyên cho mình cũng đâu phải quá đáng đâu."

Lê Gia Hào:"Không hề quá đáng nếu như đó là vị trí diễn viên phụ, nhưng thứ anh muốn cổ tình lại là nữ chính. Anh không phải không biết nếu như nữ chính là người không thích hợp với bộ phim sẽ dẫn đến bộ phim thất bại. Mà bộ phim thất bại tiền đầu tư của tập đoàn mất trắng không thể thu hồi. Anh nói xem tôi có nên mạo hiểm không? Lại nói nếu như tôi mạo hiểm thì phải xem người đó là ai đã, còn cái người anh nói kia chưa đáng để tôi mạo hiểm đầu tư như vậy đâu."

Lê Gia Tuệ càng nghe càng đen mặt, vốn là hần cũng không muốn mặt nóng đi dán móng lạnh như thế này, nhưng Đào Hà Trang kia lại cứ cuốn lấy hần làm hần thấy phiền nên cũng tới nói vài tiếng. Thiết nghĩ Lê Gia Hào cũng cho hần vài phần mặt mũi, ai ngờ...

"Được rồi... nếu chú đã nói vậy thì anh cũng không có lời nào để nói nữa. Không làm phiền chú nữa, anh đi trước."

Bên ngoài của Lê Xuân Trường vừa tới cửa đã gặp ngay Lê Gia Tuệ. Cậu ta cười cả lơ, cả phát tiến lại.

"Anh Tuệ hôm nay rảnh rồi tới chơi sao?"

Lê Gia Tuệ nhìn Lê Xuân Trường trong lòng có chút khó chịu.

"Anh có chút việc tìm Hào. Còn chú dạo này tốt chứ? Nhìn cũng ra đáng nhân viên văn phòng rồi nhỉ?"

Lê Xuân Trường bị cả khía thì cười càng thêm phần muốn ăn đòn.

"Aizz... zò... cũng không có gì anh ạ, em đến để học hỏi đúc kết kinh nghiệm để sau này tự mình chấp chương gia tài của bố em ý mà, muốn sau này quản lý tốt thì cũng phải chịu vất vả chút đỉnh. Đầu có được nhàn rồi như anh, chỉ ngồi mát ăn bát vàng, mọi chuyện đã có anh Hào lo trước lo sau... em lại không có cái phúc khí ấy, nên cũng đành chịu thôi..."

Lê Xuân Trường trong lòng không khỏi cười lạnh mà bổ sung thêm. Hừ muốn cả khía ông đây sao, một tên ăn sẵn thì hơn gì ông đây mà nói. Mẹ nó còn chưa biết có phải người nhà không hay là sói mặt trắng nữa kia.

Lê Gia Tuệ bị Lê Xuân Trường làm cho tức giận tới đen mặt, hai tay nắm chặt, hai hàm răng va vào nhau nghiến lên, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Lê Xuân Trường.

Lê Xuân Trường thì cười càng thêm phần ngả ngón, khiêu khích, đi lại vồ vố vai Lê Gia Tuệ, nói.

"Thôi em đây bận lắm nên đi trước..."

Nói xong quay lưng đi còn cười thêm một chàng cười vang, gờ tay lên sau đầu vừa đi vừa vẩy.

Lê Gia Tuệ tức giận đến bốc khói.

"Hừ... chúng này cứ chờ đây cho tao..."

Cốc cốc...

Advertisement / Quảng cáo

"Mời vào..."

Lê Xuân Trường vừa cười vừa mở cửa đi vào, bộ dáng khoái chí.

"Anh... hi... hi..."

Lê Gia Hào:"Tâm trạng tốt quá nhỉ, xem ra dạo này chú rất thoải mái."

Nghe Lê Gia Hào nói, Lê Xuân Trường lập tức thu lại bộ dáng vui vẻ của mình lại, thay vào đó là một khuôn mặt buồn xụ xuống.

"Anh... em đây sắp bị tẩu hỏa nhập ma luôn rồi. Lâu lắm lúc này mới gặp được chuyện làm tâm trạng vui vẻ một chút lại bị anh dập tắt luôn rồi..."

Lê Gia Hào:"Sắp tới tập đoàn sẽ đầu tư vào một dự án phim, anh giao cho chú phụ trách. Nếu làm tốt sẽ cho chú một kỳ nghỉ để chú bung xõa..."

Lê Xuân Trường hai mắt như phát sáng khi nghe tới kỳ nghỉ và bung xõa, vội vàng cười lấy lòng.

"Anh... anh thật tốt... em hứa sẽ không để anh thất vọng..."

Lê Gia Hào:"Có hi vọng mới có thất vọng, mà với chú đây chỉ là phép thử anh không có hi vọng. Nhưng nếu hoàn thành tốt thì sẽ tạo dựng được kỳ vọng..."

Lê Xuân Trường:"Anh... anh đây là đang si nhục hay khích lệ em vậy."

Lê Gia Hào:"Tùy cách nhìn nhận..."

Lê Xuân Trường:"Vậy em coi là khích lệ đi..."

cốc cốc...

"Vào đi..."

Trợ lý Trần bước vào, nhìn thấy Lê Xuân Trường thì không khỏi nhăn mày.

Lê Xuân Trường thấy vậy liền chau chọc.

"Trợ lý Trần nhìn thấy em anh sao lại có cái biểu hiện như vậy chứ? Anh không nhớ em sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Trợ lý Trần ném cho cậu ta một ánh mắt đầy ghét bỏ.

"Gặp quý mới nhớ cậu... tôi đây nhìn thấy cậu là đau đầu..."

Lê Xuân Trường:"Anh như vậy là khinh người quá đáng lắm nha... đại thiếu gia như em đây đi theo anh làm chân sai vặt, anh còn ghét bỏ em..."

Trợ lý Trần:"Vậy cậu cách xa tôi một chút. Tôi chính là ghét bỏ cậu..."

Lê Gia Hào đưa tay đỡ trán, hai cái tên này lại hát tuồng gì đây.

(Còn tiếp)

Kiều Lê: like, vote và nhấn theo dõi để ủng hộ mình nhé.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Rắc rối của Lục Vĩ Thanh

Buổi trình diễn thời trang ra mắt bộ sưu tập mới của nhà thiết kế HeLen, tập đoàn Khánh Điền được diễn ra tại một sân khấu vô cùng lớn.

Ngay từ rất sớm trước đại sảnh đã tấp nập người ra kẻ vào, vô cùng náo nhiệt. Phóng viên có mặt mọi nơi, đối với họ đây là một dịp hiếm có khó tìm để moi được những tin hot có giá trị.

Một phóng viên có nhiều kinh nghiệm nhìn cậu phóng viên thực tập nói.

"Cậu phải mở cho to mắt ra mà chú ý. Nghe nói hôm nay rất nhiều nhân vật lớn sẽ xuất hiện đó. Cậu thật may mắn vừa mới vào thực tập đã được đến lấy tin sự kiện lớn này rồi."

Phóng viên thực tập kia chăm chú lắng nghe, một dạ hai vâng, cười tươi lấy lòng.

Advertisement / Quảng cáo

"Dạ... Vâng, em biết rồi ạ...tất cả em đều nghe theo anh..."

Lương Minh ôm eo Nguyễn Hàm Oanh đi vào đại sảnh.

Bên này Trần Thanh Trúc cùng Lục Vĩ Thanh cũng đi tới.

Trần Thanh Trúc trên người mặc một chiếc đầm màu trắng, khoe vai trần gợi cảm, kết hợp cùng bộ trang sức ngọc lục bảo. Mái tóc đen được chải ngược về phía sau. Cô mang đến cảm giác một người phụ nữ quyền lực và quyến rũ động lòng người. Đi bên cạnh cô là Lục Vĩ Thanh, một thân váy bó sát màu vàng tôn lên vóc dáng gợi cảm. Hai người vừa đi vừa đi vừa thảo luận một số vấn đề.

Trần Thanh Trúc đang đi thì nhớ tới mình bỏ quên ví cầm tay trên xe, cô quay sang nói với Lục Vĩ Thanh.

"Chị tới sân diễn trước xem kiểm tra lại lần cuối đi. Em quay lại lấy ví đã rồi sẽ qua xem bên người mẫu luôn..."

Lục Vĩ Thanh:"Được... em cứ đi đi..."

Cách đó không xa Lương Minh nhìn Lục Vĩ Thanh lại nhìn qua Trần Thanh Trúc, ánh mắt đôi phần dò xét.

Khi Trần Thanh Trúc vừa rời đi Lục Vĩ Thanh cảm thấy có người đang nhìn mình thì qua lại. Cô liền bắt gặp người đang nhìn mình kia lại chính là chồng cũ của mình thì thầm cười nhạt một tiếng.

Lương Minh đang chăm chú nhìn Lục Vĩ Thanh thì bị cô quay qua bắt gặp. Bốn mắt nhìn nhau... con người của Lương Minh thoáng chút co rút mạnh lại khi chạm vào ánh mắt có phần hờ hững của Lục Vĩ Thanh. Trong trái tim thoáng qua một tia mất mát khó nắm bắt...

Nguyễn Hàm Oanh phát giác ra có điều không thích hợp, cô ta nhìn Lục Vĩ Thanh cười giễu cợt, cả người mềm như không xương dựa vào lòng Lương Minh.

Lục Vĩ Thanh nhìn thấy một màn này thì vết thương tưởng chừng đã khép lại kia rỉ máu. Cô hít một hơi thật sâu bình ổn lại cảm xúc hờ hững cùng lạnh nhạt ban đầu. Lòng tự nhủ, như vậy cũng tốt nhìn cho rõ, đau tẽ tâm liệt phế một lần rồi sau này mắt sáng, tâm tịnh mới có thể sống tốt được...

Khi chạm mặt nhau, Nguyễn Hàm Oanh là người lên tiếng trước.

"Ai ôi!!! Nhìn xa không có nhận ra được chị nha... chị cũng được mời tới đây sao? Hay là đi cùng ai vậy?"

Advertisement / Quảng cáo

Lục Vĩ Thanh khẽ kéo khóa môi. Không trả lời, hơi gật đầu một cái rồi bước tiếp, cô thực sự không muốn đứng cùng hai con người trước mặt này một chút nào.

Lương Minh thấy Lục Vĩ Thanh không đáp lại lời Nguyễn Hàm Oanh mà chỉ gật đầu rồi đi tiếp thì liền lên tiếng.

"Ngay cả phép lịch sự tối thiểu cũng không có. Tôi nghĩ với dạng người như cô thì chắc chắn không thể nào là khách mời ở đây được, khuyên cô một câu nếu là theo người khác tới thì an phận một chút... hỏi đến cô là cho cô có mặt mũi rồi, cô đừng có mà không biết điều..."

Nguyễn Hàm Oanh nghe Lương Minh nói trong lòng vui tới nộ hoa nhưng vẫn là không thể hiện ra mặt, lại nhò nhệ nín tay Lương Minh.

"Anh Minh... anh đừng nói vậy, chắc chị vẫn có thành kiến với em nên mới như vậy. Dù sao em cũng là người có lỗi, chị ấy không thích em, không trách được..."

Lương Minh nhìn cô ả, cười, vuốt mái tóc của cô ta, nói

"Sao em cứ thiện lương như vậy, bị người ta xem nhẹ không tôn trọng mà vẫn nói tốt cho họ. Họ lại không biết điều, cho họ mặt mũi họ còn không cần... anh thật không biết nói gì với em nữa..."

Lục Vĩ Thanh nhìn hai người tình chàng ý thiếp thì chỉ cười trừ rồi định bước đi thì bị Nguyễn Hàm Oanh ngăn lại.

"Chị... chị đi đâu vậy? Chị đừng có ở đây chạy loạn kéo lại gây ra chuyện đấy... chị không biết rằng khu vực biểu diễn người không phận sự không thể vào đâu..."

Đúng lúc này một người đàn ông trung niên đi tới, gọi Lục Vĩ Thanh.

"Ôi! Cuối cùng cũng tìm được cô rồi, cô mau đi tới bên này cùng tôi một chút..."

Lương Minh nhìn người đàn ông lại nhìn Lục Vĩ Thanh, nói.

"Tôi còn tưởng là ai dẫn theo cô tới chứ... hóa ra cô cũng đã lộ bản chất của mình rồi đấy? Cô theo ông ta có tốt không?"

Lục Vĩ Thanh nhìn Lương Minh lạnh giọng.

Advertisement / Quảng cáo

"Anh ăn nói cho cẩn thận... sĩ nhục người khác làm thú vui, anh sẽ không có kết quả tốt đâu. Trước khi nói bất cứ điều gì thì anh nên để não của mình hoạt động đi, đừng để đến lúc bị người ta nói là không có não thì không hay đâu."

Lương Minh:"Thật không ngờ bản chất thật của cô lại kinh tởm như vậy... nhanh mồm nhanh miệng giáo biện làm gì? Tôi cho cô biết chỉ cần tôi nói một câu thôi cô sẽ lập tức bị đuổi ra khỏi đây đấy. Vậy nên đừng có chọc tức tôi, người không có não chính là cô đó."

Người đàn ông đứng đó ban đầu là không hiểu chuyện gì nhưng nghe qua lời hai người nói cũng đại khái hiểu đôi chút liền lên tiếng.

"Vị tiên sinh này... anh...có phải có hiểu làm gì hay không?"

"Vị này... chắc là ông không biết đâu cô Thanh đây là người quen của chúng tôi, tôi không biết anh đã quen cô ấy được bao lâu rồi nhưng mà chắc là anh không có biết cô Thanh đây rõ bằng chúng tôi đâu... chúng tôi chỉ là khuyên vài lời khuyên là muốn tốt cho cô ấy một chút ấy mà..."

Không để cho người đàn ông kia nói hết lời, Nguyễn Hàm Oanh đã nhanh chóng, sốt ruột ngắt lời.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Rắc rối của Lục Vĩ Thanh (Tiếp)

Lục Vĩ Thanh cười lên một tiếng.

"Lương Minh, Nguyễn Hàm Oanh, hai người đủ chưa? Tôi nói cho hai người biết. Tôi là người như thế nào, sống ra sao có liên quan tới mấy người sao? Tôi đây không cần các người vào vợ ở đây nói mấy lời chường tai tôi. Hừ...tôi đây không thèm cùng các người nói chuyện biết vì sao không?... chính là khinh thường bản mệnh, phí lời, nói với các người không bằng để hơi đề thờ còn hơn..."

"Chị... a...aaa..."

Bất ngờ Nguyễn Hàm Oanh lại nắm lấy tay của Lục Vĩ Thanh, bên dưới tà váy dài không ai chú ý tới lấy chân đạp vào chân của Lục Vĩ Thanh. Lục Vĩ Thanh bị đau liền hất mạnh một cái, Nguyễn Hàm Oanh thuận thế né được như đã có chuẩn bị từ trước hoa hoa lệ lệ, yếu đuối mà ngã xuống, kêu lên một tiếng đau đớn.

Lục Vĩ Thanh bị đau đến trắng bệch cả mặt nhưng vẫn cố nhịn xuống một hơi không than, cô quay sang nhìn Nguyễn Hàm Oanh một cái, còn chưa kịp lên tiếng thì Nguyễn Hàm Oanh kia đã làm kẻ ác cáo trạng trước, cô ta trên mặt là bộ dáng đau đớn, chật vật, nước mắt tuôn rơi, nghẹn ngào nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Chị... chị hiểu lầm ý em rồi...chị không thể tha lỗi cho em được ư?...híc...híc... chị sao lại không có hiểu cho em chứ... vốn dĩ là em và anh Minh chính là yêu nhau từ trước, nhưng sau này giữa chúng em xảy ra chút chuyện hiểu lầm, anh ý... mới... em biết là chị đã thích anh ấy từ khi chúng em bên nhau... ai cũng có quyền giành hạnh phúc của mình... nhưng chị à... anh Minh thực sự không có yêu chị mà... chị... dù sao chúng ta cũng là chị em mà... "

Lương Minh ôm Nguyễn Hàm Oanh vào lòng lạnh lẽo nhìn Lục Vĩ Thanh nói.

"Nói xin lỗi Oanh ngay... rồi rút khỏi nơi này. Nơi này không phải nơi mà loại người hạ tiện như cô có thể tới được đâu..."

Lục Vĩ Thanh nhện xuống đau đớn ở chân, cố gắng đứng thẳng người nhìn Lương Minh, nói.

"Tại sao tôi phải xin lỗi cô ta... tôi chẳng làm gì sai cả. Còn chuyện rời khỏi đây tôi sao phải nghe theo lời anh, anh nói tôi biến là tôi phải biến sao? Anh nghĩ anh là ai vậy..."

Lúc này sự nhốn nháo của bên này đã thu hút không ít sự chú ý, nhưng tất cả chỉ là đứng xem trò vui mà thôi. Cũng có không ít những lời bình luận, chỉ trích không ngớt.

Người A:"thật là thú vị a... các người nhìn xem tôi không nhìn lầm chứ, kia không phải là giám đốc Lương của Thái Hòa tập đoàn Nhật Minh sao?"

Người B:"Không lầm đâu, chẳng phải anh ta thì là ai nữa. Nhìn đi cô gái kia chính là vợ cũ của anh ta đó, nhìn cũng đẹp mà không biết tại sao mới ly hôn rồi."

Người C:"Tôi nói các người không biết đâu, cái cô gái anh ta đang ôm lại chính là em gái cùng cha khác mẹ với vợ cũ của anh ta đó, thật thú vị nha..."

Người A:"Anh nói thật sao?"

Người C:"Thật... thật một trăm phần trăm luôn. Tôi là họ hàng xa với hai cô gái đó sao lại không biết chứ... nhưng nghe theo những lời vừa rồi của cô em thì xem ra là cô chị thừa cơ hội cô em cùng giám đốc Lương kia có chút trực tiếp thì xen vào làm tiêu tam năng tay trên của cô ta. Mà bây giờ hiểu lầm đã hóa giải lên giám đốc Lương đã ly hôn với cô chị để quay lại cùng cô em rồi... aizzz... chuyện tình cảm này thật là rắc rối rồi..."

Lương Minh nghe những tiếng nghị luận xung quanh thì mặt càng lúc càng thêm đen lại. Nhưng trái lại bên cạnh anh ta Nguyễn Hàm Oanh cười thầm sung sướng. Lục Vĩ Thanh vẫn là một bộ dáng hờ hững, lạnh lùng.

Nguyễn Hàm Oanh bộ dáng tủi thân nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Anh Minh... em không có sao đâu. Anh đừng trách chị Thanh, em nghĩ chắc là chị không cố ý xô mạnh như vậy đâu..."

Vừa nói xong cô ta lại như bị đau mà mềm người dựa vào Lương Minh, khuôn mặt tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Lương Minh thương xót người tình, ôm cô ta vào lòng rồi nhìn qua Lục Vĩ Thanh, lạnh giọng.

"Cô mau nói xin lỗi Oanh, rồi biến khỏi nơi này nếu không tôi gọi bảo vệ đưa cô ra ngoài..."

Nguyễn Hàm Oanh:"Anh hay là thôi đi... em không có sao đâu..."

Lương Minh vỗ vỗ tay an ủi cô ta rồi nhìn sang Lục Vĩ Thanh lớn tiếng.

"Cô còn không mau nói xin lỗi... đừng để đến khi tôi thẳng tay lại nói tôi không cho cô mặt mũi, quá đáng không nề tình..."

Lục Vĩ Thanh bật cười thành tiếng.

"Haha... ôi thật là... haha... sao từ trước đến giờ tôi lại không biết rằng mặt mũi của tôi lại cần các người tới cho vậy? Lại nói anh có nề tình tôi sao? Tôi với anh có tình sao? Haha... cười chết tôi rồi..."

Lương Minh lần này thực sự là bị Lục Vĩ Thanh chọc cho tức giận đến thổ huyết luôn rồi. Anh ta liền nói lấy điện thoại ra gọi đi...

Rất nhanh đã có mấy nhân viên bảo vệ chạy đến. Một người trong số đó tiến lên hỏi Lương Minh.

"Giám đốc Lương anh gọi chúng tôi có việc gì vậy? Có ai gây chuyện cần sao?"

Lương Minh chỉ vào Lục Vĩ Thanh mà nói với mấy người bảo vệ.

Advertisement / Quảng cáo

"Các anh mau mang người phụ nữ này ra ngoài cho tôi. Tôi không muốn nhìn thấy cô ta ở đây..."

Mấy nhân viên bảo vệ nhìn Lục Vĩ Thanh nói.

"Cô có thể cho chúng tôi xem thư mời được không?"

Lục Vĩ Thanh vốn là trợ lý của Trần Thanh Trúc cô được giao trách nhiệm thay mặt Trần Thanh Trúc sắp xếp một số công việc của show diễn, nên thư mời với cô là không cần thiết vì cô vốn không được coi là khách mời mà là chủ nhà. Nhưng có tình lúc này mấy nhân viên bảo vệ này lại hỏi cô có thư mời hay không? Thật nực cười mà.

(Còn Tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Rắc rối của Lục Vĩ Thanh (Tiếp)

"Tôi không có thư mời, tôi là..."

Lục Vĩ Thanh đang muốn giải thích, nói rằng mình là trợ lý của nhà thiết kế HeLen nhưng cô còn chưa nói xong thì Nguyễn Hàm Oanh đã cắt lời.

"Anh Minh, anh đừng làm khó chị nữa... bỏ qua đi anh..."

Lương Minh nhăn mày nhìn mấy người bảo vệ.

"Các anh cũng nghe thấy cô ta nói rồi đấy. Cô ta không có thư mời, các anh còn không đưa cô ta ra ngoài, có cần tôi nói với tổng giám đốc của các người một tiếng không?"

Mấy người bảo vệ nhìn nhau khó xử. Ở đây ai mà không biết giám đốc Lương chính là bạn của sếp tổng của bọn họ chứ, vậy nên mấy người bảo vệ ái ngại nhìn Lục Vĩ Thanh nói.

"Xin lỗi cô, nếu không có thư mời vậy mời cô ra ngoài thôi..."

Bốp... bốp...

Advertisement / Quảng cáo

"Diễn thật hay... cho hỏi vị tiểu thư xinh đẹp trong lòng giám đốc Lương đây có phải là một nữ minh tinh không nhỉ?"

Trần Thanh Trúc vốn đang định đi ra xe lấy ví rồi đi tới chỗ mấy người mẫu chuẩn bị thì sực nhớ ra có chuyện cần phải sửa lại một chút ở sân catwalk nên đổi hướng, thật không ngờ lại được chứng kiến một màn này.

Một người trong đám đông thấy Trần Thanh Trúc hỏi vậy liền nói.

"Cô thật là tinh mắt, nếu không ai nói tôi cũng không có nhận ra đâu. Có gái kia chẳng phải chính là diễn viên mới nổi Nguyễn Hàm Oanh sao?"

Một người khác đứng bên cạnh cũng phụ họa theo.

"Đúng vậy... bây giờ có người nói thì mới nhận ra nha..."

Một người khác lại nói.

"Tôi nhìn ra lâu rồi, chẳng qua câu chuyện của bà người họ đáng chú ý hơn lên không có nói ra thôi."

Nguyễn Hàm Oanh trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Trần Thanh Trúc nghe mọi người nghị luận sôi nổi liền nói tiếp.

"Đúng là một diễn viên tài ba nha... giờ điện anh nọ có đây một tượng vàng oscar nha... còn giám đốc Lương đây muốn đuổi bạn của tôi ra khỏi đây sao? Anh còn chưa hỏi ý kiến của tôi đâu? Như vậy thật bất lịch sự đó..."

Lương Minh nhìn Trần Thanh Trúc nhưng không thể nhận ra cô là ai, nhưng khí thế cùng áp lực cô mang đến khiến cho hắn biết rằng cô không hề đơn giản.

Nhưng Nguyễn Hàm Oanh thì khác cô ta tức giận nhìn Trần Thanh Trúc lớn tiếng.

"Cô là ai... đừng có mà ở đó nói hươu nói vượn. Giám đốc Lương là ai mà làm việc còn phải hỏi tới ý kiến của cô..."

Trần Thanh Trúc cười nhìn Nguyễn Hàm Oanh nói.

"Tôi là ai cô không cần quan tâm. Nhưng các người vũ nhục, xúc phạm, bạn tôi thì phải xin lỗi. Còn muốn đuổi bạn của tôi ra khỏi nơi này thì phải hỏi tôi có đồng ý không đã..."

Nguyễn Hàm Oanh tức giận đến đỏ hết cả mặt lên chỉ vào Lục Vĩ Thanh mà nói.

"Cô đừng có mà đổi trắng thay đen, người cần phải xin lỗi chính là chị ta, là chị ta đẩy tôi ngã, là chị ta sai trước... còn việc đuổi chị ta ra ngoài là vì chị ta không có thiệp mời..."

Lương Minh ở một bên cũng lên tiếng.

"Tôi không biết cô đây (Trần Thanh Trúc) và cô ta (Lục Vĩ Thanh) có quan hệ như thế nào, nhưng tôi không chỉ là khách ở đây mà tôi còn là bạn của tổng giám đốc Lê, nên việc bạn cô đây bạn gái tôi, chi cần cô ta xin lỗi là được. Nhưng việc cô ta không có thiệp mời thì phải rời khỏi đây, quy định ở đây là như vậy..."

"Chỗ này có chuyện gì?"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào vừa tới nơi thì đã nhận được tin Lương Minh cùng tình nhân chạm mặt vụ cũ gây náo loạn ở đây nên liền tới xem.

"Tổng giám đốc..."

"Tổng giám đốc..."

"..."

Mấy người nhân viên của tập đoàn thấy Lê Gia Hào liền cúi chào anh.

Lương Minh nhìn thấy Lê Gia Hào liền nói.

"Hào... thật ngại quá... gây chuyện chỗ cậu... nhưng mà cậu tới cũng thật tốt..."

Nhân viên bảo vệ bên cạnh liền tiếp lời Lương Minh, tay chỉ vào Lục Vĩ Thanh.

"Tổng giám đốc... cô đây không có thiệp mời nhưng không hiểu sao lại vào trong này còn cùng giám đốc Lương va chạm ạ..."

Lương Minh lại nói.

"Tôi cũng không muốn gây khó dễ cho cô ta đến mức này nhưng là cô ta đẩy bạn gái tôi lại không xin lỗi nên tôi thực không nhịn được..."

Trần Thanh Trúc nắm lấy tay Lục Vĩ Thanh, cho cô một ánh mắt an ủi.

"Giám đốc Lương anh như vậy là không đúng đâu. Rõ ràng là bạn gái anh làm đau bạn tôi, hai người xúc phạm bạn tôi không ít. Tôi cho hai người biết hôm nay hai người không xin lỗi... hừ... không được đâu..."

Nguyễn Hàm Oanh bộ dáng âm ỉm, nói.

"Không có... là cô ta có lỗi trước..."

Trần Thanh Trúc cười lạnh.

"Vậy sao?"

Lương Minh:"Tất cả mọi người ở đây đều biết. Mọi người cũng không phải là mù hết đâu, cô có thể hỏi họ..."

Trần Thanh Trúc:"Mọi người không mù... chỉ là bị che mắt... cái này tôi còn phải khen bạn gái anh một tiếng, cô ta diễn rất tốt..."

Nguyễn Hàm Oanh:"Cô đừng có mà ngậm máu phun người..."

Trần Thanh Trúc liền chỉ vào một chiếc camera ở phía trên một góc tường, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Muốn biết tôi có ngậm máu phun người hay không xem nó liền rõ..."

Nguyễn Hàm Oanh nhìn chiếc camera mà trong lòng run rẩy không thôi. Tại sao ở góc đó lại có một chiếc camera chứ, vậy...

Lê Gia Hào quay sang nói với một người bên cạnh mấy lời, người kia liền rời đi. Một lát sau đã trở lại.

Một đoạn vi deo được phát trên máy tính, trong đoạn vi deo là cảnh xô đẩy ban nãy của Nguyễn Hàm Oanh và Lục Vĩ Thanh. Trong video mọi người liền chú ý thấy thời điểm ấy dưới chân của hai người Nguyễn Hàm Oanh đã đưa chân sang đạp vào chân Lục Vĩ Thanh, mà phát đây kia chỉ là theo phản xạ của Lục Vĩ Thanh mà thôi, nhìn qua tưởng chừng rất nặng nhưng lại là không hề chạm tới người Nguyễn Hàm Oanh. Mà kĩ thuật diễn của Nguyễn Hàm Oanh dưới sự phân tích của những người có mặt hoàn toàn bị vạch trần.

Nguyễn Hàm Oanh run rẩy nắm lấy tay Lương Minh.

"Anh Minh... anh phải tin em... đây... không... không phải là như vậy đâu anh..."

(Còn tiếp)

Kiểu Lê: Like, vote, nắn theo dõi cùng bình luận đưa ra ý kiến đề ủng hộ mình nhé.

CHÚC CÁC BẠN ĐỌC TRUYỆN VUI VẼ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Rắc rối của Lục Vĩ Thanh (tiếp)

Lương Minh sững sờ nhìn chằm chằm vào màn hình máy vi tính trước mặt, hai tay nắm chặt lại cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi Nguyễn Hàm Oanh...

"Cô tại sao lại muốn làm như vậy?..."

Nguyễn Hàm Oanh tay bám chặt lấy người Lương Minh, nước mắt không ngừng tuôn rơi, lắc đầu liên tục.

Lương Minh xoay người sang nói với Lục Vĩ Thanh.

"Thực xin lỗi..."

Rồi hần ta lại nhìn Nguyễn Hàm Oanh một cái, lớn tiếng

Advertisement / Quảng cáo

"Còn không mau nói xin lỗi..."

Nguyễn Hàm Oanh ánh mắt ầng ậng nước nhìn Lương Minh..

"Em..."

Trần Thanh Trúc nhún nhún vai.

"Giám đốc Lương, anh thấy tôi nói đúng chứ, bạn gái anh thực sự xứng đáng là một minh tinh, diễn rất tốt nha. Người bị đau là bạn tôi, chưa kịp kêu một tiếng, còn cô ta thì hay rồi đập người ta một cước xong rồi lại nói người ta đẩy mình, cái trình độ vừa ăn cướp vừa là làng này... chắc... chắc... đã là đạt tới cảnh giới thượng thừa rồi nha... Giờ một lời xin lỗi cũng ngập ngừng, tôi đây thấy nếu cô ta không muốn thì cũng không cần nói đâu..."

Lục Vĩ Thanh nhìn Trần Thanh Trúc đang đứng trước mặt lên tiếng bảo vệ mình, trong lòng dâng nên một dòng nước ấm áp chảy qua, mắt nóng lên, nước mắt như muốn chảy ra. Nhưng do đứng lâu lại cộng thêm chân cô khi nãy bị Nguyễn Hàm Oanh dùng sức mà đạp giờ đột nhiên đau buốt, khiến cô khụy xuống, nín lấy Trần Thanh Trúc.

Trần Thanh Trúc vội vàng đỡ lấy Lục Vĩ Thanh, diu cô tới ghế ngồi xuống. Lại nói cô vén váy lên để lộ ra cái chân với một mảng tím đen khá lớn.

Trần Thanh Trúc nháu mày, lạnh giọng nói.

"Ngu ngốc... chị không biết đau sao. Bị cô ta làm cho đau như vậy còn đứng ở đó... nhìn xem, cái chân thành cái móng heo luôn rồi. Để đến lúc tàn phế luôn xem chị kêu thế nào..."

Lục Vĩ Thanh bị chửi thì chỉ biết ngượng ngừng đưa tay lên sờ sờ lỗ mũi.

"Còn không phải giữ hình tượng sao? Cũng thế khóc nháo ăn vạ được."

Trần Thanh Trúc:"Người ta không đau còn khóc nháo, ăn vạ đến thế kia mà. Chị không thế sao? Đau cũng không biết kêu. Đáng đời..."

Hai người lòi qua tiếng lại vài câu, càng nói thì sắc mặt của Nguyễn Hàm Oanh bên cạnh càng đen lại, cúi thấp đầu, giảm sự tồn tại của mình xuống.

Những người đứng xem náo nhiệt thì lại một phen chỉ trỏ.

Người A:"Aizz... zoo... nhìn xem, diễn xuất trên phim thì thấy không ra gì nhưng ngoài đời lại xuất sắc nha..."

Advertisement / Quảng cáo

Người B:"Còn không phải sao, tôi thấy cô ta áy à... đây là bản chất đi... Người ta đau còn chưa kêu một tiếng. Còn cô ta thì hay rồi, diễn đến xuất quỷ nhập thần, khiến tất cả mọi người đều tin a..."

Người C:"Đến vai xứng với lòng dạ, nội tâm rắn độc vu hại người khác thì phải tốt thôi...bản chất rồi..."

Nguyễn Hàm Oanh nghe những lời bình luận về mình thì gần như mất bình tĩnh mà hét lên.

"Các người thì biết gì mà nói chứ... chị ta (Lục Vĩ Thanh) mới là lòng dạ rắn rết... chị ta tới đây chính là để câu dẫn đàn ông. Chị ta không có thiệp mời mời vẫn lên vào đây, các người thì biết cái gì chứ?... chị ta chính là hồ ly tinh, chuyên đi câu dẫn đàn ông, làm tiêu tam..."

Lương Minh thấy Nguyễn Hàm Oanh đang hô to gọi nhỏ, như một người đàn bà chợ búa, thì trong lòng dâng lên một cổ chán ghét, sẵn giọng quát.

"Thôi đi... còn chưa đủ mất mặt sao?"

Trần Thanh Trúc đi đến trước mặt Nguyễn Hàm Oanh, giơ tay lên.

Bốp... bốp...

Mắng

"Mồm miệng không sạch sẽ, cô nói không thấy ngượng mồm hay sao hả? Là em nhưng câu dẫn anh rề, khiến chị mình cùng anh rề ly hôn, chị và cháu bị đuổi ra đường, vậy mà còn giám lớn lối như vậy. Hừ... tôi đây hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt biết thế nào là con giáp thứ mười ba mặt dày, vừa ăn cướp vừa la làng, đổi trắng thay đen, nói vợ chính thành tiêu tam... lợi hại... lợi hại..."

Nguyễn Hàm Oanh bị Trần Thanh Trúc làm cho tức giận hét lớn.

"Cô thì biết cái gì mà nói há. Chính là chị ta chen ngang vào tình cảm của tôi và anh Minh. Tôi chỉ lấy lại thứ thuộc về mình thôi..."

Trần Thanh Trúc nhún nhún vai.

"Vậy sao? Vậy cô và Lương Minh cưới gả rồi sao? Hai người mới chỉ yêu đương rồi lại chia tay rồi mà thôi... Lương Minh cưới Lục Vĩ Thanh là do cô ấy ép sao? không hề... Nhưng mà Khi hai người vùng chộm thì Lục Vĩ Thanh và Lương Minh chính là vợ chồng được pháp luật công nhận đấy. Đến bây giờ cô ấy buông tay thành toàn cho đôi cầu nam nữ các người, vậy mà các người vẫn to mồm tới si và cô ấy. Các người còn là con người sao?..."

Trần Thanh Trúc càng nói càng tức giận, cô chỉ tay vào Lương Minh quát lên.

Advertisement / Quảng cáo

"Còn anh... giám đốc Lương... anh sao lại ngấm mồm chật như vậy. Tôi thấy anh chính là một thằng đàn ông hèn hạ, nếu anh còn yêu cô Oanh vàng bé nhỏ của mình thì tại sao lại muốn cùng Lục Vĩ Thanh kết hôn. Nếu đã kết hôn rồi tại sao lại phản bội, lại tôn thương cô ấy. Cô ấy có đặc tội với anh sao? Còn bé Na, con bé đặc tội với anh sao? Tôi thấy anh cùng cái cô Oanh này vô cùng xứng đôi, hợp thành cực phẩm tra nam tiện nữ đấy..."

Lương Minh bị Trần Thanh Trúc mắng câu huyết lâm đầu, tức giận đến mặt mày tím tái.

"Đây không phải chuyện của cô, cô đừng quá phận."

Trần Thanh Trúc:"Vốn là không muốn xen vào nhưng tại các người gây sự trước, tưởng rằng tôi muốn nể các người sao, chẳng qua tôi đây thấy chuyện bất bình không thể đứng yên mà thôi. Hừ mắng các người tôi đây còn lo bản mệnh đấy...Hừ..."

Lê Gia Hào nhìn cô gái đang hùng hổ mắng bạn mình kia mà đầu chảy đầy vạch đen. Mắng người ta chán rồi cô lại lo bản mệnh, thật đúng là một cô gái độc miệng, tức chết người mà.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Yêu nam

Lương Minh cố gắng kiềm chế lại cơn tức giận. Nhưng khác với anh ta Nguyễn Hàm Oanh không nhịn được, cô ta lao đến, giơ tay lên...

"A... đau... đau..."

Khi cánh tay của cô ta cách khuôn mặt Trần Thanh Trúc một khoảng, thì đã bị Trần Thanh Trúc bắt lại, vận một cái, khiến cô ta kêu lên thảm thiết.

Ngay sau đó Trần Thanh Trúc liền dùng lực đẩy mạnh một cái làm cho cô ta (Nguyễn Hàm Oanh) ngã nhào xuống đất. Không những vậy cô còn phui phui tay ra chiều ghét bỏ.

Ai nhìn thấy màn này cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Lương Minh lúc này triệt để mất mặt cùng tức giận, nhìn Trần Thanh Trúc rồi lại nhìn Lục Vĩ Thanh, nói.

"Hai người các cô được lắm..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc cười vui vẻ thừa nhận.

"Cảm ơn đã quá khen... vậy chúng tôi đi trước nhé..."

Nguyễn Hàm Oanh oán hận, trừng mắt nhìn hai người, cười nói.

"Không có thiệp mời lại có thể ung dung đi vào trong, các người tương tập đoàn Khánh Điền là cái chợ sao? Hừ... cần thận lại bị báo vệ lôi ra ngoài ngay bây giờ đấy..."

Trần Thanh Trúc cười nhìn Lê Gia Hào, nói.

"Lê tổng anh tới nói một câu, xem là tôi có thể vào hay là sẽ bị đuổi ra ngoài đây. Anh nói một chút tôi sẽ tự mình đi, kéo đến lúc có người gọi báo vệ tới tôi ra ngoài, việc mất mặt như thế trái tim nhỏ bé này của tôi thực sự là chịu không nổi đâu..."

Lê Gia Hào đầu đầy vạch đen, anh không đầu sao nằm yên cũng trúng đạn vậy. Anh nhìn Lương Minh ánh mắt cảnh cáo như muốn nói anh ta quản cho tốt bạn gái mình đi.

Lương Minh bị ánh mắt kia của Lê Gia Hào dọa sợ, một cảm giác lạnh lẽo truyền dọc theo sống lưng, lan khắp cơ thể. Qua điều này anh ta lại cảm thấy cô gái kia thực không đơn giản chút nào. Lương Minh quay sang trừng mắt nhìn Nguyễn Hàm Oanh, ánh mắt sắc lẹm khiến cho cô ta rụt cổ lại, nhưng vẫn là oán hận nhìn hai người Trần Thanh Trúc và Lục Vi Thanh.

Lê Gia Hào đi tới chỗ Trần Thanh Trúc nói với cô, cũng như nói với mọi người có mặt.

"Làm sao lại có thể có người giám tới lời em ra ngoài được... Quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, em hà có gì phải tức giận. Chúng ta vào trong thôi..."

Trần Thanh Trúc nhìn Lê Gia Hào một cái, lại nghĩ tới anh ta là bạn thân của tên sở khanh Lương Minh kia thì lòng mày nhàu lại có phần xa cách.

"Nếu Lê tổng đã có lời tôi đây cũng đâu thể không nể mặt mà tiếp tục so đo đây. Vậy chúng tôi đi trước..."

Lê Gia Hào nhận ra sự xa cách, thậm chí là có cả chán ghét trong lời nói và ánh mắt của Trần Thanh Trúc, anh hơi có phần không hiểu rốt cuộc anh đã đắc tội với cô khi nào vậy.

Trần Thanh Trúc đi Lục Vi Thanh rời đi, bên này Lê Gia Hào cũng cùng Lương Minh rời khỏi. Nguyễn Hàm Oanh thì đi tới hướng phòng vệ sinh.

Nhân vật chính đã rời đi đám đông cũng giải tán nhanh chóng, nhưng cũng có một vài người chụm đầu lại bàn tán vài điều.

...

Rất nhanh sau đó không đầy hai giờ đồng hồ, show diễn ra mắt bộ sưu tập thời trang đầu tiên hợp tác giữa nhà thiết kế HeLen và tập đoàn Khánh Điền diễn ra.

MC dẫn chương trình là bộ đôi MC đang vô cùng hot trong giới giải trí hiện nay.

Mở đầu chương trình là một vài tiết mục ca, múa, nhạc... với sự góp mặt của những nghệ sĩ nổi tiếng của các công ty giải trí thuộc tập đoàn Khánh Điền.

Thêm vài phần giao lưu giới thiệu về Show diễn.

Advertisement / Quảng cáo

Hai MC tung hứng nhịp nhàng nào động bầu không khí.

MC Nam:"Show diễn hôm nay được giới thờ trang đánh giá vô cùng cao, và được chờ đón của giới mộ điệu. Hà Duyên cô có phải là tin đồn thời trang không?"

MC nữ tên Hà Duyên mỉm cười ngọt ngào trả lời.

"Tất nhiên rồi, tôi luôn muốn sở hữu những bộ cánh thật đẹp, những thiết kế mới nhất... mà tin chắc rằng không phải riêng tôi đâu mà cả anh Minh Quân và cả quý vị quan khách đang ở đây nữa cũng như tôi vậy..."

MC nam Minh Quân:"Đúng vậy... đây cũng là lý do hôm nay chúng ta có mặt tại đây, tại show diễn ngày hôm nay. Tin chắc rằng bộ sưu tập (BST) thời trang được trình làng ngày hôm nay sẽ không làm mọi người thất vọng..."

MC nữ Hà Duyên:"Vâng... nhưng trước khi BST thời trang được trình diễn trên sân catwalk chúng tôi xin kính mời lên sân khấu tổng giám đốc Lê Gia Hào có đôi lời..."

Lê Gia Hào từ ghế ngồi đứng lên, bước tới phía sân khấu chính. Ánh đèn flash chớp nhảy liên hồi. Anh bước từng bước chậm rãi, vững chắc như một vị vua đi thị sát vậy, ánh mắt hờ hững, khỏe môi thoáng chút cong nhẹ khi lướt đến một bóng hình.

Àm... âm...

Bùm... bùm...

Biết bao trái tim thiếu nữ loạn nhịp mà đập liên hồi khi nhìn thấy anh (Lê Gia Hào).

"Ôi trái tim của tôi rơi mất rồi..."

"Ồi!!! Lê tổng thật soái..."

"Tôi muốn rụng trứng luôn rồi... sao lại đẹp trai tới vậy chứ..."

"A!!!!... Lê tổng... em yêu anh..."

Trần Thanh Trúc nhìn thấy một màn này thì lăm bằm một câu.

"Yêu nghiệt... chẳng phải thứ gì tốt lành..."

Lục Vi Thanh bên cạnh nghe thấy liền nói.

"Em đang nói Lê tổng sao? Chị thấy anh ta rất được đấy chứ. Hôm nay không biết sẽ có bao thiếu nữ mắc bệnh tương tư khổ lụy vì tình đây..."

Trần Thanh Trúc:"Xời ôi!... vật hợp theo loài, bạn bè chơi với nhau thân thiết với cái tên sở khanh Lương Minh kia chắc chắn chẳng khá hơn hẳn là bao đâu..."

Lục Vi Thanh:"Trước đây em cũng đâu có thành kiến với Lê tổng đâu sao hôm nay lại thế. Đừng nói là vì anh ta là bạn của Lương Minh đấy nhé..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc gật đầu như gà một thóc.

"Đúng vậy..."

Lục Vi Thanh không khỏi buồn cười, chỉ tay vào trán Trần Thanh Trúc mà nói.

"Em ý a...ghét gì mà tới mức đó vậy. Chị đây là người trong cuộc còn không có phản ứng thái quá như em đâu... Lương Minh là Lương Minh. Lê tổng là Lê tổng không thể đánh đồng hai người họ với nhau được..."

Trần Thanh Trúc hơi bùi môi, nói.

"Hừ hiện tại em đây chính là không thích hần. Nhất là cái bộ dáng câu người kia... yêu nam..."

Trần Thanh Trúc Không hiểu làm sao trong trái tim cô có phần khó chịu khi nhìn thấy bộ dáng yêu nam kia của Lê Gia Hào, lại cả những thiếu nữ si mê anh. Cô thực buồn bực không thôi. Tự nhủ liên quan quái gì tới mình chứ... đáng ghét...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Trần Bích Ngọc

Lê Gia Hào tiếp nhận lấy mic của nam MC cười nói.

"Lời đầu tiên tôi xin cảm ơn quý quan khách đã bớt chút thời gian vàng ngọc của mình tới dự buổi ra mắt BST thời trang ngày hôm nay của chúng tôi. Đây là show diễn đánh dấu lần đầu tiên hợp tác giữa tập đoàn Khánh Điền và nhà thiết kế HeLen. Rất mong rằng BST này sẽ mang tới sự hài lòng, thỏa mãn cùng vui vẻ cho tất cả quý vị... xin chúc quý vị có một buổi tối vui vẻ và hạnh phúc..."

Ngay tiếp theo sau vài lời chia sẻ của Lê Gia Hào chính là phần được nhiều người mong đợi nhất, show diễn thời trang chính thức bắt đầu.

Bộ sưu tập lần này được Trần Thanh Trúc gọi là “Clouds” (những đám mây). BST gần gũi và chiếm được nhiều tình cảm của giới mộ điệu với bảng màu nhã nhặn, sang trọng được kết hợp với họa tiết in tươi mát, phom dáng trang nhã, dễ cao tính ứng dụng.

Chất liệu lụa, crepe và satin mỏng nhẹ là những nguyên liệu chính được sử dụng trong công cuộc tạo dựng nên “Clouds”. Những phom dáng cầu kỳ nhưng nhẹ nhàng và bung phồng khiến cho người xem hiểu được lí do tại sao chúng lại được gọi tên như vậy. Gần về cuối là sự xuất hiện của người mẫu nam đi theo tháp tùng những cô nàng trong những bộ xiêm y lộng lẫy hơn cả thủy. Chúng được xem như là những mẫu thiết kế cho dạ tiệc buổi đêm và thắm đỏ sự kiện.

Hai mẫu thiết kế sau cùng là sự kết hợp của cặp đôi: Quý ông với bộ suit xanh nước biển với phần cổ các tân và một tiểu thư cùng váy cúp ngực ôm sát được đính kết tỉ mỉ, ở thế đối trọng với chân váy có phom dáng cầu kỳ, phức tạp được sắp đặt cẩn thận từng đường kim nếp gấp có chủ định để khiến chúng có được một tổng thể hoàn hảo. Đồ quí thực là tay nghề đỉnh cao và đạt chuẩn của một nhà thiết kế hàng đầu..

Show diễn kết thúc trong sự hài lòng thỏa mãn của các vị khách cùng những đơn hàng lớn nhỏ tới tấp được định ra. Lê Gia Hào bận rộn không ngừng, mà một bên Trần Thanh Trúc đã từ cửa sau mà đi ra lên xe đi thẳng về nhà. Bỏ lại sự ồn ào náo nháo của bao người muốn tìm cô.

Advertisement / Quảng cáo

Về đến nhà Trần Thanh Trúc mệt mỏi tới mức không thèm tháo giày đã ném mình lên sofa nằm dài trên đó.

Tín Tin nhìn mẹ mình lắc đầu, nói.

"Mẹ... mẹ có thể giữ hình tượng một chút có được không?"

Trần Thanh Trúc:"Cút... mẹ đây đang mệt chết đây... với lại đây là nhà mẹ... hình tượng cái con khi, mẹ con đây không cần..."

Tín Tin đưa tay lên nâng trán.

"Mẹ... mẹ ế quai không sai..."

Trần Thanh Trúc ném cho con trai một cái gối, quát lên.

"Biến... mẹ cần nghỉ ngơi, con đừng có lải nhải làm phiền mẹ..."

Tín Tin lắc lắc cái đầu nhỏ, đi vào bếp rót một ly nước mang đến cho bà mẹ đang nằm dài than mệt của mình.5

"Mẹ uống nước đi..."

Đưa ly nước cho mẹ xong bé liền đưa tay lên bắt đầu massage cho mẹ mình.

Trần Thanh Trúc uống một ngụm nước rồi đặt ly xuống bàn, nằm im híp mắt lại như một con mèo lười hưởng thụ sự chăm sóc đặc biệt của con trai.

"Con trai ngoan... coi như con có lương tâm..."

Tín Tin cười cười tiếp tục massage...

~~~~~

Trần Thanh Trúc hôm nay rảnh rỗi không có việc gì làm một mình thơ thẩn dạo phố. Đến trưa liền rẽ vào một nhà hàng bên cạnh đường để ăn trưa, khi cô đang tìm bàn để ngồi thì bất chợt bị một người ôm vào lòng. Khi cô đang định lấy chân đạp người kia thì người đó liền nện tiếng.

"Em yêu... em tới rồi sao, anh còn tưởng em còn đang giận anh chứ..."

Trần Thanh Trúc:"Giận... giận... cái...ực..."

Mẹ nó chứ... Trần Thanh Trúc thực muốn chửi bậy một tiếng, cô đang gặp quý sao? Vốn là cô tưởng có tên điên nào nhận nhầm bạn gái, nhưng ai ngờ người kia lại là Lê Gia Hào chứ. Mẹ nó vậy nhưng lại còn đang nhìn cô cười đến nở hoa nữa kia, nụ cười chói lóa chọc mù mắt người khác.

Trần Thanh Trúc khẽ quát nhỏ một tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

"Cười cái gì mà cười...yêu nam..."

Lê Gia Hào ôm Trần Thanh Trúc vào lòng, nói nhỏ vào tai cô.

"Giúp anh một chút, anh sẽ hậu tạ..."

Trần Thanh Trúc đảo mắt nhìn quanh một vòng, thấy đứng cạnh đó còn có một cô gái đang nhìn hai người bọn họ, vậy là cô liền hiểu ra vấn đề. Cô nói nhỏ đủ hai người nghe.

"Giúp anh cũng được, nhưng anh phải hứa với tôi một chuyện... hắc... hắc..."

Lê Gia Hào nhìn bộ dáng hồ ly giáo hoạt của cô gái trong lòng, trái tim như bị gõ nhẹ mà run lên một hồi. Anh gật đầu.

"Được... giúp anh... liền đồng ý với em"8

Trần Thanh Trúc cười tươi, nói.

"Được... vậy thành giao..."

Bộ dáng hai người ôm ấp thì thào to nhỏ kia lọt vào trong mắt Trần Bích Ngọc lại như kim đâm vậy. Cô ta liền tiến đến cười, nói.

"Anh Minh... đây là..."

Lê Gia Hào ôm eo Trần Thanh Trúc nói với Trần Bích Ngọc.

"Đây là bạn gái anh..."

Lại cúi người dịu giọng nói với Trần Thanh Trúc.

"Còn đây là Ngọc, em gái của Sơn bạn anh..."

Trần Thanh Trúc nở một nụ cười tiêu chuẩn, hướng Trần Bích Ngọc nói.

"Chào cô... rất vui được gặp cô... tôi là Trần Thanh Trúc..."

Trần Bích Ngọc cười 9 gương mặt tiếng rồi nói.

"Chào cô... tôi là Trần Bích Ngọc..."

Như chiều suy nghĩ một lát cô ta (Trần Bích Ngọc) Lại nói tiếp.

Advertisement / Quảng cáo

"tôi và anh Hào quen biết đã lâu, nhưng đây là lần đầu tôi gặp cô thì phải, cô và anh ý mới quen nhau sao?"

Trần Thanh Trúc trong lòng cười nhạt một tiếng, lại huých huých khủy tay vào người Lê Gia Hào mà nói nhỏ.

"Đây là vận đào hoa của anh sao? Thú vị thật, chưa gì đã ra chiều phú đầu đẹp mắt rồi...chắc... chắc... cái này tôi thích nha..."

(Còn tiếp)

Kiểu Lê:

CHÚC CÁC BẠN ĐỌC TRUYỆN VUI VẼ.

Nhớ like, vote, nhấn theo dõi và bình luận ý kiến để ủng hộ mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Anh thật xấu

Lê Gia Hào trán nổi nần ba vạch đen, thâm than. Vận đào hoa cái quỷ gì chứ, anh đây đang muốn tránh, không muốn đào hoa có được không? Nhưng sao hoa đào cứ bám rồi nờ trên đầu anh vậy này. Nhất là em gái của bạn thân của mình nữa chứ. Có ai muốn hoa đào anh đây xin nhường...

Trần Bích Ngọc thấy Trần Thanh Trúc huých khủy tay vào Lê Gia Hào, rồi lại thấy hai người thì thầm to nhỏ, trong lòng không khỏi có chút vui mừng vì mình vừa rồi đã tung chiêu phú đầu thành công.

Trần Thanh Trúc nhún nhún vai nói.

"Hóa ra là bạn lâu năm của anh Hào. Nhưng sao tôi chưa từng nghe anh ấy nhắc tới cô vậy nhỉ?"

Rồi cô (Trần Thanh Trúc) nhìn sang Lê Gia Hào làm bộ đáng xụ mặt.

"Anh thật xấu, thường ngày chỉ nói tới những người bạn thân là nam nhân mà không kể gì tới những cô bạn như cô Ngọc đây, làm em kỉnh tưng quá à..."

Lê Gia Hào liền nhéo nhéo mũi cô đầy cung chiều.

Advertisement / Quảng cáo

"Anh giả nói sao? Bình dấm chua như em mà đồ người khổ là anh đây, lại phải chạy đông tây mà đồ. Lại nói anh không có bạn là nữ, nếu có cũng chỉ là quen biết bình thường, gặp nhau thì chào một tiếng mà thôi. Mà cô Ngọc đây chỉ là em gái của bạn anh... Với mối quan hệ như thế anh đâu có thể nhớ hết được..."

Trần Thanh Trúc cười cười nhìn Trần Bích Ngọc, thấy cô ta mặt có chút cứng đơ, mặt tự nhiên.

Đúng lúc này phục vụ đi tới đưa menu cho ba người nên đã vừa lúc làm dịu đi bầu không khí.

Món ăn được bung lên, cổ tình Trần Thanh Trúc lại gọi một đĩa tôm thật to.

Trần Bích Ngọc nhìn đĩa tôm kia liền nói.

"Cô Trúc đây có vẻ thích ăn tôm?"

Trần Thanh Trúc mỉm cười lắc đầu, nói.

"Ăn tôm hay ăn cái gì khác không quan trọng, tôi không phải là người quá kén ăn. Mà là ăn tôm sẽ tăng thêm tình thú cho các đôi đang yêu đương. Mỗi lần ăn tôm thì tôi chỉ việc ngồi ăn còn việc lột vỏ tôm là của anh Hào, khi nhìn anh ấy vì mình mà cẩn thận lột vỏ tôm tôi cảm thấy rất hạnh phúc..."

Nói đến đây cô còn cổ tình ngược đời mắt long lanh nhìn Lê Gia Hào mà làm nũng.

"Anh nói xem có phải anh cũng hạnh phúc khi chúng ta đi hẹn hò, đi ăn anh đều chăm sóc em không?"

Lê Gia Hào cười cung chiều nói.

"Hạnh phúc của một người đàn ông chính là được chăm sóc bảo bọc và làm người con gái mình yêu hạnh phúc. Mà em lại là cô gái anh yêu nên anh rất hạnh phúc khi được chăm sóc em..."

Khi nói những lời này Lê Gia Hào rất thật tâm, ánh mắt tràn đầy yêu thương mà nhìn Trần Thanh Trúc không hề có một phần giả dối.

Trần Thanh Trúc trong lòng thầm than nhẹ một tiếng "anh à... anh không đi làm diễn viên thực là một tổn thất vô cùng lớn cho giới giải trí đó. Có cần làm người ta sồn hết da gà, làm vào áo giac như thật vậy không?"

Trần Bích Ngọc ngồi đối diện hai người thì đã bị nhồi cho một đống câu lương đến nghẹn rồi, hai tay nắm chặt, ánh mắt như muốn phun lửa tiêu sủng Trần Thanh Trúc tới nơi.

Kết thúc bữa cơm, Lê Gia Hào đã hoàn thành xuất sắc vai trò một người bạn trai tận tâm, chăm sóc, yêu thương bạn gái khi đã bóc hết một đĩa tôm to, bung trà rót nước, lau miệng cho bạn gái... Mà nhiệm vụ của Trần Thanh Trúc chỉ là ăn và hưởng thụ sự phục vụ, săn sóc của anh (Lê Gia Hào). Thỉnh thoảng lại còn nhàn rỗi nhét thêm ít câu lương cho Trần Bích Ngọc.

Trần Bích Ngọc ra về trong tình trạng ăn no một bụng câu lương không thể tiêu hóa hết, tức giận tới mức cau có quá mà gầy hết lớp phấn dày trên mặt...

Trong xe của Lê Gia Hào.

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào nhìn bộ đáng híp mắt lười biếng của cô gái ngồi ở ghế phụ, cười nói.

"Hôm nay cảm ơn em..."

Trần Thanh Trúc:"Không có gì, anh chỉ cần nhớ anh nợ tôi một lời hứa là được rồi, hiện tại tôi chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra sẽ nói với anh."

Lê Gia Hào cười gắt đầu, lại tiếp tục chăm chú lái xe.

Trần Thanh Trúc nằm chán liền xoay sang hỏi Lê Gia Hào.

"Tôi thực sự bội phục anh thật đó, diễn rất tốt... oscar nợ anh một tượng vàng danh giá..."

Lê Gia Hào nhìn sang cô, nói.

"Nếu tôi nói khi đó là lời thật tâm của tôi, mà không phải là diễn em có tin không?"

Trần Thanh Trúc bị câu trả lời của Lê Gia Hào làm cho đứng hình trong vài giây, nhưng sau đó cô lại cười to.

"Haha... anh thật là vui tính..."

Lê Gia Hào biết cô không tin chỉ biết cười khổ, không nói gì nữa mà tiếp tục lái xe.

Trần Thanh Trúc về đến nhà, khi cô đang đứng bên ban công thì có một cuộc điện thoại gọi tới vào chiếc điện thoại đen đặc biệt trên mặt bàn bên cạnh. Nhìn dây số đang hiển thị trên màn hình, bắt máy. Đầu bên kia tiếng một người đàn ông có chút khàn khàn vang lên.

"Chúng tôi đã tra ra được một số thông tin về Trần Gia..."

Trần Thanh Trúc lạnh lùng nhếch khóe môi, giọng nói không thể hiện một chút cảm xúc.

"Tôi cần tài liệu chi tiết, vẫn nguyên tắc cũ..."

Người đàn ông đầu bên kia nghe cô nói liền cười lên sảng khoái.

"Tôi rất thích cách làm việc của cô đây. Được... vậy cứ nguyên tắc cũ mà làm theo... còn có chuyện về giám đốc Lê Gia Tuệ của công ty giải trí Hoàng Thiên, chúng tôi nhất thời vẫn chưa tra ra thông tin gì có giá trị cả, làm cô thất vọng rồi..."

Trần Thanh Trúc:"Không sao, các anh cứ từ từ mà làm, cần thận đừng dễ bị phát hiện là được..."

Advertisement / Quảng cáo

Người đàn ông bên kia:"Được..."

Cúp điện thoại Trần Thanh Trúc lặng lẽ nhìn ra xa xa, lầm nhảm nói một mình. "Lê Gia Tuệ... che dấu cũng đủ sâu..."

Cô lại cúi người cầm điện thoại lên và gọi đi.

Điện thoại được kết nối, đầu bên kia một giọng nói của phụ nữ vang lên.

"Quý nhân hay quên cuối cùng cũng nhớ tới ta rồi sao?"

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phim hoạt hình

Trần Thanh Trúc không để ý tới người kia mà nói luôn mục đích của mình với một giọng nói lạnh nhạt.

"Giúp tôi tra một người..."

Người bên kia cười đến thấp phần vui vẻ nói.

"Haha... đại mỹ nhân của tôi ời ơi có bây giờ cũng để mất tôi đàn ông hay sao? Tôi nói cô nghe trên thế giới này đàn ông chỉ toàn những kẻ giả dối... chỉ có phụ nữ với phụ nữ mới có thể mang đến hạnh phúc cho nhau mà thôi..."

Trần Thanh Trúc nháu chặt lông mày, giọng nói hờ hững.

"Tôi không có hứng thú chơi trò chơi đồng tính, đồ giả chị đây không thích... chỉ thích đồ thật... đồ thật mới tốt..."

"Phụt... khụ... khụ... mẹ nó... cô học xấu xa từ bao giờ vậy hả?... hại chết chị đây sặc cà phê rồi..."

Người phụ nữ đầu dây bên kia kích động ho lên sặc sụa không ngừng.

Trần Thanh Trúc kéo nhẹ khóe môi, nói.

"Tra ra cho tôi toàn bộ thông tin về người kia... cô sẽ có thứ kia..."

Advertisement / Quảng cáo

Người phụ nữ kia nghe Trần Thanh Trúc nói xong thì im lặng một vài giây, rồi lại cười phá lên.

"Haha... được... thành giao..."

Cúp máy Trần Thanh Trúc cười nhẹ một tiếng, đi đến bên laptop mở ra một phần email mới được chuyển đến.

~~~~~

"Anh Tín Tin... em muốn ăn gà rán... đi mà..."

Ngoài cổng trường ba đứa nhóc đang đứng dưới một bóng cây to. Cô nhóc với một chiếc váy màu hồng phấn kiểu đáng công chúa, trên đầu thắt hai bím tóc, khuôn mặt trắng hồng phúng phính, nắm tay một cậu nhóc làm nũng. Bên cạnh là một cậu nhóc đưa tay lên xoa xoa trán bộ dáng đau đầu không thôi.

Tín Tín nhìn cô nhóc đang nắm tay mình mà neho liền nhỏ giọng dụ dỗ.

"Hôm qua mới ăn rồi, hôm nay không thể ăn nữa như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe, sẽ bị béo phì ra đó. Mà béo sẽ rất xấu không ai thèm yêu đâu... Bống ngoan, nghe lời thì sẽ được nhiều người yêu..."

Bé Bống hơi chu cái miệng nhớ lên hỏi lại.

"VẬY anh Tin Tin cũng yêu em chứ?"

Tin Tin:"CÓ chứ... Bé Bổng vừa ngoan lại nghe lời, còn vô cùng xinh đẹp... ai ai cũng yêu cả."

Bé Bổng cười tí mắt thích chí liền nói.

"VẬY em sẽ không đòi ăn gà rán nữa...nhưng..."

Tin Tin thấy biểu tình rồi rầm của cô nhóc thì liền nói.

"Một tháng ăn hai lần..."

Bé Bổng hai mắt tỏa sáng nhìn Tin Tin, đến trên má của cậu nhóc hôn một cái thật kêu.

"Anh Tin Tin là tốt nhất..."4

Bìn liếc xéo đứa em gái của mình một cái, nói.

"Con nhóc vô lương tâm, anh chăm sóc em hết lòng cũng không có thấy em nói anh tốt nhất bao giờ..."

Bé Bổng liền chạy đến chỗ anh trai hôn một cái thật kêu lên má anh mình, nói.

"Anh trai cũng là tốt nhất."

Bìn nhéo mũi em gái mà mắng.

"Cái đồ đeo miệng..."

Bìn quay sang nói với Tin Tin.

"Mấy cái đứa kia cứ nói cậu như vậy cậu vẫn chịu sao?"

Tin Tin lắc đầu nhỏ của mình.

"Kệ chúng nó, không cần quan tâm tới làm gì cả."

Advertisement / Quảng cáo

Bìn:"Cậu cứ để như vậy chúng nó càng quá đáng hơn... hừ... phải làm gì để cho bọn nó chữa cái thói bất nạt người khác đi."

Tin Tin:"Cậu kệ đi... mình không muốn rắc rối đâu..."

Bìn tức giận nhìn cậu bạn nói.

"Cậu đúng là nhện được... mấy thằng đó chúng nó cậy nhà chúng nó giàu nên khinh người, nhưng chúng ta cũng đâu có kém sao phải sợ bọn nó..."

Tin Tin:"Mình không sợ bọn nó, mình chỉ là không muốn mang đến rắc rối cho mẹ mình mà thôi. Đến trường để học, hồi đầu mà quan tâm tới mấy đứa tôm tép không thôi ảnh hưởng ấy làm gì..."

Bìn:"Được rồi mình sẽ nghe theo lời cậu lần này..."

Tin Tin:"Ừm..."

Bìn:"Nhưng cậu nó đang làm mai cho mẹ cậu mà, bao giờ cậu sẽ có một người bồ nữa đây?"

Tin Tin:"Cứ từ từ rồi khoai sẽ như..."

Lúc này xe đón ba đứa nhỏ cũng tới nơi, ba đứa nhóc theo nhau lên xe trở về.

Tin Tin về đến nhà thấy Trần Thanh Trúc đang ở nhà cậu liền nói.

"Mẹ hôm nay ở nhà sao?"

Trần Thanh Trúc nhìn con trai mỉm cười dịu dàng.

"Ừm, con hôm nay cũng trở về sớm vậy?"

Tin Tin:"Bọn con hôm nay được cho nghỉ sớm hơn mọi khi."

Trần Thanh Trúc với điều khiển tivi mở lên, kênh cô mở ra là một kênh đang riêng cho thiếu nhi.

Tin Tin nhìn mẹ mình nói

"Con muốn xem chương trình kiến thức... mẹ... mẹ lớn rồi còn xem hoạt hình không thấy mắt mệt sao?"

Trần Thanh Trúc lườm cậu nhóc một cái.

"Con bớt nói nhảm lại đi. Xem hoạt hình có gì là không tốt, rất dễ thương và trong sáng, rất thích hợp để giải trí sau một ngày làm việc mệt mỏi..."

Tin Tin lè lưỡi liếc đầu một cái rồi đi vào phòng mình.

Bốp... một cái gối lăn long lóc dưới sàn nhà.

Trần Thanh Trúc hét lên.

"Thằng nhóc thôi..."

~~~~~

Reng reng..

"Alo... hà... biết rồi... vậy chị thông báo cô ta đến đúng giờ..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc nhận lời tạo hình cho Đào Hà Trang để cô ta tham dự buổi lễ trao giải giải thưởng Mai Vàng. Một giải thưởng có uy tín và tiếng vang lớn của giới giải trí trong nước.

Trần Thanh Trúc là người coi trọng giờ giấc, khi cô đến trước mười phút và còn phải chờ Đào Hà Trang đến muộn cô cảm thấy vô cùng bức xúc.

Lục Vi Thanh thấy cô đang khó chịu liền đi đến nói với quản lý của Đào Hà Trang.

"Cô nói cô Hà Trang bên cô có tới hay không đây?"

Quản lý vương nhìn sang nói.

"Có... có... chắc là kẹt xe rồi.)

Trần Thanh Trúc ngó qua đồng hồ một lần, nói.

"Nếu mười phút nữa cô Hà Trang không tới tôi sẽ hủy đi lần tạo hìn này... nhận tạo hình cho một người khác..."

Quản lý Vương nghe Trần Thanh Trúc nói xong liền lau mồ hôi lạnh. Đi ra ngoài gọi điện thoại cho Đào Hà Trang.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Stylist

Mười phút trôi qua rất nhanh mà Đào Hà Trang vẫn chưa tới, Trần Thanh Trúc nói với quản lý Vương.

"Tôi không chờ nữa, buổi tạo hình hôm nay coi như bỏ đi..."

Nói rồi cũng không để cho quản lý Vương nói thêm bất kỳ câu nào nữa mà đi thẳng một mạch ra ngoài.

Quản lý Vương lại một lần nữa gọi điện cho Đào Hà Trang, điện thoại vừa thông đã giục vội vã.

"Bà cô của tôi ơi!... cô làm gì mà còn chưa tới, HeLen đã đi mất rồi, mà thời gian đi thăm đồ cũng chỉ còn năm tiếng nữa mà thôi, làm sao tìm được người tạo hình cho cô đây..."

Đào Hà Trang bên kia không hiểu đã nói gì mà mặt mày quản lý Vương cũng giãn ra đôi chút, cúp máy liền chạy đuổi theo Trần Thanh Trúc.

Trần Thanh Trúc cùng Lục Vi Thanh đi qua một căn phòng thì nghe thấy tiếng cãi nhau tranh chấp khá lớn tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

Trong phòng Lại Na nhìn Đàm Chi Lan nói.

"Đàm Chi Lan cô đừng có mà quá đáng quá, rõ ràng chị Hoa đã nhận lời tạo hình cho tôi ở sự kiện này rồi, là cô cường tình đoạt lý..."

Đàm Chi Lan nhún nhún vai, cười châm chọc.

"Hừ... tôi đây thích như vậy đấy, cô có giỏi thì tới cắn tôi đi..."

Stylist Hoa đứng bên cạnh nhìn hai người thờ dãi một tiếng, rồi nói với Lại Na.

"Em thông cảm cho chị... chị thực sự là..."

Lại Na cố nặn ra một nụ cười nói với stylist Hoa.

"Không sao đâu chị, em hiểu... thôi đến nước này thì để em tự làm vậy..."

Quản lý của Lại Na tức giận tới muốn đánh người, nhìn Đàm Chi Lan mắng lớn.

"Cái loại người như cô sẽ không có kết quả tốt đâu... tôi sẽ chống mắt lên mà nhìn... nhìn đến ngày cô bị Lại Na nhà chúng tôi dẫm dưới chân..."

Đàm Chi Lan bật cười nhìn người quản lý kia, nói.

"Ngu ngốc... với cái tình cảnh này của cô ta thì chỉ có thể để tôi dẫm dưới chân mà thôi... đừng có hòng mà ngóc đầu lên...hừ... đừng có tưởng một lần được làm vedette cho BST lớn là có thể bay lên làm sao hạng A... nằm mộng đi..."

Trần Thanh Trúc nghe đã hiểu câu chuyện của những người bên trong, cô nói nhỏ với Lục Vi Thanh mấy lời rồi đi ra bên ngoài gọi điện thoại.

Năm phút sau Lại Na theo chân Lục Vi Thanh tới. Trần Thanh Trúc quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, nói.

"Cô Lại Na..."

Lại Na nhìn cô gái trước mắt mình lộ một chút nghi ngờ hỏi nhỏ.

"Tôi là Lại Na... còn cô là NTK HeLen..."

Trần Thanh Trúc mỉm cười nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Đúng vậy..."

Không có gì đáng ngạc nhiên cả vì suốt quá trình làm việc trước và sau khi diễn ra show diễn thời trang lần trước Trần Thanh Trúc luôn trong vai là một thư ký nhỏ, cô chưa từng lộ diện ra cho mọi người biết đến cô là NTK HeLen.

Lại Na nhìn Trần Thanh Trúc có phần rối rắm mờ mịt.

"Vậy cô đây hôm nay tìm tới..."

Trần Thanh Trúc cũng không muốn vòng vo mất thì giờ cũng vào thẳng vấn đề.

"Tôi hôm nay sẽ làm stylist cho cô... cô xoay một vòng cho tôi nhìn kỹ một chút..."

Lại Na kinh ngạc nhìn Trần Thanh Trúc, lắp bắp hỏi lại.

"Cô... cô... cô nhận tạo hình cho tôi sao?"

Trần Thanh Trúc gật đầu khẳng định.

"Đúng vậy... trước đó tôi đã từng nói người được chọn làm vedette cho BST của tôi, tôi sẽ nâng đỡ... giờ thì chúng ta bắt đầu đi..."

Trần Thanh Trúc chọn cho Lại Na một bộ đầm dạ hội với thiết kế xuyên thấu khá gợi cảm. Đặc biệt bộ cánh được chít eo giúp cho Lại Na khéo léo khoe ra vòng eo con kiến nhỏ nhắn của mình. Bộ cánh xuyên thấu với đường xẻ

ngực gọi cảm tôn lên vòng một quyền rừ.Thiết kế tôn nét gọi cảm trên chất liệu vải xuyên thấu đi kèm sequin lóng lánh... Bên cạnh đó điểm nhấn của thiết kế còn khá độc đáo bởi phần chân váy, kèm họa tiết hoa cỏ điển. Kết hợp lối trang điểm và thần thái sắc sảo quyền rừ khiến cho Lại Na thực sự tỏa sáng.

Quản lý của Lại Na tròn mắt nhìn cô (Lại Na) đầy kinh ngạc, rồi kích động nắm lấy tay của Trần Thanh Trúc nói

"Trời ơi! HeLen cô chính là thần tiên sao? Thật cảm ơn cô... tôi.. tôi.. có một việc muốn nhờ cậy cô... sắp tới Lại Na nhà chúng tôi có một buổi chụp hình thời trang cho tạp chí Sắc Đẹp chúng tôi muốn từ lần lên hình tạp chí lần này có thể gây ấn tượng tốt để chuẩn bị castings cho một bộ phim truyền hình... cô có thể giúp chúng tôi tạo hình cho Lại Na trong lần chụp hình này được không?..."

Trần Thanh Trúc:"Được..."

Quản lý của Lại Na thấy Trần Thanh Trúc đồng ý thoải mái mà không cần suy nghĩ thì vui mừng đến rớt nước mắt. Vốn dĩ cô ta chỉ muốn thử vận may một chút, xem có thể tranh thủ một lần này thuyết phục để HeLen tạo hình cho Lại Na trong lần chụp hình tới hay không mà thôi. Những tưởng phải năn nỉ ý ỏi nhiều lắm cũng chưa chắc được cô đồng ý. Không nghĩ tới HeLen lại có thể đồng ý thoải mái đến vậy. Thật là một niềm vui ngoài sức tưởng tượng còn hơn cả bắt được vàng nữa.

"Thật... thật... thật sao?... ôi!!! Cảm ơn cô... cảm ơn cô nhiều lắm..."

Cạch..

Cửa phòng lúc này bật mở ra Đào Hà Trang khoác tay Lê Gia Tuệ là lướt đi vào, đi sau là quản lý Vương cùng một trợ lý. Trần Thanh Trúc đeo khẩu trang vào nhìn mấy người bước vào, ánh mắt tối đi vài phần.

Advertisement / Quảng cáo

Đào Hà Trang cười, nói

"Xin lỗi tôi có chút việc bận nên không thể tới đúng giờ, đã để cô HeLen đây phải chờ lâu rồi..."

Trần Thanh Trúc:"Tôi không có chờ cô..."

Đào Hà Trang thoáng sững sờ có chút mất mặt, cô ta đảo mắt một vòng suy nghĩ thì vô tình lướt qua bên cạnh nhìn thấy Lại Na ở đó. Đào Hà Trang thoáng chút ngáy ngẩn, cô ta biết Lại Na, lần trước vị trí vedette của cô ta chính là bị Lại Na nâng mất. Không thể không nói Lại Na hôm nay vô cùng tỏa sáng, tỏa sáng tới chói mắt vậy. Năm tay siết chặt lại.

Mà Lê Gia Tuệ bên cạnh Đào Hà Trang thì đang nhìn Lại Na tới xuất thần, ánh mắt như muốn dán luôn lên người cô ấy.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Stylits (tiếp)

Trần Thanh Trúc trong lòng dâng lên một cảm giác khinh bỉ cùng chán ghét với hai người trước mặt, nhưng vẫn là không nói gì, cô lại quay lại chăm chú chọn phụ kiện cùng giày cho Lại Na.

Thấy Trần Thanh Trúc không có phản ứng gì với mình Đào Hà Trang cất giọng nhẹ nhàng nói.

"Cô HeLen phiền cô tạo hình gấp cho tôi một chút, thời gian tôi đi thăm dò còn gần ba giờ nữa, tôi biết cô HeLen là bậc thầy có tiếng nên rất tin tưởng rằng trong thời gian ngắn này cô sẽ giúp tôi thực nổi bật..."

Trần Thanh Trúc vẫn không để ý đến cô ta mà chăm chú vào việc chọn phụ kiện, giày và nhìn Lại Na chỉ dẫn thợ làm tóc chỉnh lại những chỗ chưa được.

Đào Hà Trang đẩy đẩy Lê Gia Hào vào cái, nói nhỏ với hắn.

"Anh mau nói gì đi chứ, em còn phải chọn trang phục, trang điểm rồi làm tóc nữa không có nhiều thời gian đâu."

Lê Gia Hào hơi cau mày nhìn Trần Thanh Trúc mà lên tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

"Cô HeLen chúng tôi thực xin lỗi vì đã để cô chờ lâu, nhưng bây giờ thời gian đi thăm dò đã gần kề, cô mau giúp Hà Trang chuẩn bị đi thôi."

Trần Thanh Trúc đưa một đôi giày cho Lục Vĩ Thanh rồi xoay sang nói với bốn người kia.

"Tôi đã nói rồi, buổi tạo hình hôm nay của tôi cho cô Đào Hà Trang hủy bỏ. Cô không hề có sự tôn trọng đối với tôi, vậy nên không có lý do gì để tôi tiếp tục làm stylits cho cô cả, không chỉ lần này mà sau này tôi cũng sẽ không hợp tác cùng cô nữa."

Đào Hà Trang tức giận đến nghiêng răng ken két mà nói.

"Cô nói hủy là hủy được sao hả. Tôi nói cho cô biết hôm nay cô phải làm cho tôi thật nổi bật, mà tôi muốn bộ váy mà cô ta đang mặc kia, bộ váy đó không nhằm thì nó được chuẩn bị cho tôi thì phải, tôi muốn nó."

Vừa nói cô ta vừa chỉ vào người Lại Na.

Trần Ghanh Trúc cười khẩy, khoanh tay trước ngực, nhìn Đào Hà Trang mà trả lời lại.

"Thứ nhất người tôi muốn là cô, cô tính xem từ giờ hẹn đến khi cô tới thì có tới trễ hai giờ bốn mươi phút... thời gian của cô là vàng ngọc vậy thời gian của tôi là gì hả? Cô đến muộn so với thời gian hẹn như vậy thì xem như nghỉئم nhiên hủy bỏ buổi hẹn, chẳng có ai rảnh rồi đến mức ngồi không mà chờ cô hơn hai giờ đồng hồ như vậy đâu. Thứ hai cô nói về bộ trang phục kia thì tôi cho cô biết đó là thiết kế của tôi, nó là của tôi không phải của cô tôi muốn cho ai mặc đó là quyền của tôi... Thứ ba, hiện giờ tôi đang bận tạo hình cho Lại Na nên không thể nhận tạo hình cho cô được phiền cô tìm người khác..."

Đào Hà Trang nhìn Lê Gia Tuệ bộ dáng ủy khuất làm nũng.

Lê Gia Tuệ vỗ vỗ tay cô ta an ủi, lại nhìn Trần Thanh Trúc, nói.

"Cô HeLen tôi là Lê Gia Tuệ giám đốc công ty giải trí Hoàng Thiên, hôm nay Hà Trang là vì có chút chuyện đi cùng tôi nên mới đến muộn, mong cô bỏ quá cho, nể mặt tôi đây mà tạo hình cho cô ấy..."

Trần Thanh Trúc:"Không cần nói nhiều, hôm nay cho dù là Lê Gia Hào tổng giám đốc tập đoàn Khánh Điền có tới đây nói chuyện tôi cũng không làm...các người đi tìm người khác đi..."

Ý tứ chính là Lê Gia Hào tổng giám đốc tập đoàn Khánh Điền đến nói chuyện cũng còn không được. Lê Gia Tuệ anh là cái tha gì mà cần phải nể mặt chứ.

Lê Gia Tuệ sao lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của Trần Thanh Trúc, hần lạnh lùng nhìn Trần Thanh Trúc mà nói.

"Cô không nên quá phận, ở đời thì nên biết mình là ai, ở đâu, đừng có làm điều gì ngu xuẩn mà về sau lại hối hận, không thể làm lại thì khổ lắm đó..."

Trần Thanh Trúc:"Giám đốc Lê đây là đang uy hiếp tôi sao?"

Lê Gia Tuệ:"Tùy cô... nếu cô nghĩ là như vậy..."

Trần Thanh Trúc nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả mà nói.

"Nhưng rất tiếc tôi đây trời sinh bú đing bình cđng đđu không sợ uy hiếp đđu..." trong lòng nói thêm. Quan trọng là các người uy hiếp không nổi..

Lê Gia Tuệ thực sự bị chọc cho nổi giận, sắg giọng, quát lên.

"Cđ đđng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cđ có tin tôi sẽ phong sát cđ hay không. Cđ tốt nhất nên an phận một chút..."

Trần Thanh Trúc cười lên một tiếng, nhìn Lê Gia Tuệ chẳm chọc.

"Rất tiếc tôi không biết uống rượu nên rượu mời rượu phạt tôi đđu không uống. Còn phong sát tôi sao? Anh không có bản lĩnh đđ đđu... làm người ấy mà nên biết mình là ai a..."

Lê Gia Tuệ:"Cđ... cđ..."

Cuối cùng Lê Gia Tuệ lưạ gặg công tâm đđt tay Đđo Hả Trang ra ngoài, trong lòng thẳm thẳ sẽ tìm cơ hội cho cđ thấy hẳn là ai..

~~~~~

Bar Thiên Đườg Lê Gia Hào đi vào tiến thẳng tới phòng bao riêng. Trong phòng một người đản ông đđng ngồi đợi sẵn ở đđó, thấy anh thì buông ly rượu trên tay xuống đđng dặ bắt tay chào hỏi.

Lê Gia Hào cũng không vòng vo quá nhiều liền vào việc chính.

"Đđ có manh mối..."

Người đản ông đđy sang cho anh một sắp tài liệu..

Lê Gia Hào lật giờ từng trang một đọc thông tin trên đđó. Còn người đản ông kia thì ung dung hút thuốc uống rượu nhìn anh.

Lê Gia Hào đọc xong tập tài liệu, gắp lại, nhìn người kia nói.

"Không có thông tin gì đđc biệt có giá trị cả... tiếp tục tra..."

Người đản ông kia đđng dặ đi ra của nói.

"Được..."

Người kia rời đi, Lê Gia Hào cũng đđng dặ, nhưng khi anh vừa mới ra đến cửa đđ nhìn thấy một bóng đắg khá quen thuộc ở đđng xa.

Ở hành lang tầng hai của Bar, Trần Thanh Trúc vừa đi vừa mắg trong lòng ngăn lẳn xui xẻo khi để mất đđu một người.

"Mẹ nó chứ... cái tên kia là quý sao? Nhắg một tý đđ biến mất rồi, mình cũng đđu phải beo hay cộp gì đđu cơ chứ..."

Mà trong một góc nhỏ một người đản ông đắg người yêu mị, đđng đđng núp ở một góc nhìn bẻ phía Trần Thanh Trúc.

(Còn tiếp)

Kiều Lê: CHÚC CÁC BẠN ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ

Đđng quên like, vote và nhấn theo dõi để ủng hộ mình nhẻ...

Bạn đđng đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* đđng tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mạc Văn Nhiên

Trần Thanh Trúc đđo mất một vòng nhìn xung quanh, cđ có cảm giác có người đđng nhìn mình. Kéo nhẹ khóa môi cười gặo hoạt như một tiểu hồ ly, cđ đi đến một khúc quanh nắp vào đđó.

Người đản ông yêu mị cười cười, đưạ tay lên làm đđng tác vuốt ngược mái tóc của mình, bộ đắg đắc ý mà đi ra.

Bụp...

"A!!!!..."

Nhưng khi vừa đi qua một khúc quanh gần đđo anh ta đđ đã bị đắg lên, mà khi nhìn thấy người đắg lên mình từ phía sau kia là ai thì anh ta thẳm chừi tục một tiếng, vừa né đòn đắg tới, miệng thì nói không ngừng.

"Bà cđ của tôi ời!... nghe anh nói... nghe anh nói..."

Trần Thanh Trúc ra chiều rất nhanh quét đến, vừa đắg vừa nói.

"Nói cái con khỉ... vừa nhìn thấy em là trốn... anh trốn cái gì há? Mạc Văn Nhiên anh chết chắc rồi..."

"Ai ui... hehe... cái này... aaa... anh nào giám trốn em chứ? Anh đđy mong gắp em còn không đđng nữa là... sao lại trốn chứ..."

Vừa né đòn của Trần Thanh Trúc Mạc Văn Nhiên trong lòng kêu khổ không ngừng, nếu là người khác thì không nói. Không phải anh ta đắg không lại cđ mà là anh ta không có đám... bà cđ trước mặt này của anh nếu anh tránh né không tiếp chiêu, thì cđ sẽ chỉ đắg cho vui một chút mà thôi. Nhưng nếu anh đắg thẳng cđ thì xem như tự mình tìm khổ rồi..."

Trần Thanh Trúc thấy Mạc Văn Nhiên không cùng mình đắg mà chỉ né tránh, thì cũng nhẳm chán mà không đắg nữa. Phúi phúi tay ching lại quần áo trên người, Trần Thanh Trúc đi đến khoác tay lên vai Mạc Văn Nhiên nói.

"Không đắg nữa, anh em mình lâu ngày không gắp lại đi... chúng ta đi uống vài ly..."

"Hả... hắc... hắc... cái đđó..."

Mạc Văn Nhiên cười

mặt nhẳn nhỏ như trái khỏ qua (mướp đắg). Méo mó lấp bắp, bộ đắg khổ não...

"Cái đđó... anh... à... anh chính là đạo này cđ bệnh trong người nên phải kiêng rượu... không thể uống... để khi khác... khi khác anh bồi em uống đđng không?"

Đđu sao? Có cho Mạc Văn Nhiên hẳn nười lắ gan cũng không có giám bồi bà cđ trước mặt này uống rượu đđu. Bà cđ này thường ngày tự biết mình tầu lượg không tốt, không giám uống linh tinh. Nhưng khi bắt đđng người mà cđ tin tưởng thì sẽ gặ người đđo uống rồi tiến đến cho người đđo ăn hành đến thẳm thì thôi. Mà rất không may rằng những người trong danh sách kia rất ít mà Mạc Văn Nhiên hẳn không biết kiếp trước mắc nợ gì Trần Thanh Trúc mà lại

được có mặt trong danh sách quý hiếm kia.

Còn một việc nữa đó chính là nếu để cho tiểu ma vương trong nhà kia biết được anh ta cùng bồi mẹ cậu nhóc uống rượu thì coi như tập xác định luôn rồi. Mà số hần sao lại khổ như vậy chứ, gặp ở đâu không được lại có tình gặp ở bar chứ... số anh thật khổ mà...

Trần Thanh Trúc mở to mắt nhìn Mạc Văn Nhiên tỏ vẻ bất mãn.

"Anh lừa quý hả? Không uống được rượu vậy anh tới đây làm gì?"

Mạc Văn Nhiên cười lấy lòng, nói.

"Anh mới về nước nên đến đây hẹn bạn thôi ý mà?"

Trần Thanh Trúc:"Cút... hẹn bạn cái con khỉ, anh lại đến đây chêu hoa ghẹo nguyệt chứ gì? Em đây hôm nay nhân danh bảo vệ chính nghĩa, mang anh đi uống vài ly..."

Mạc Văn Nhiên:" lý thuyết gì đây?anh từ chối..."

Trần Thanh Trúc:"Anh chối không được, em đây đã lâu lắm rồi không được nếm vị rượu rồi... hôm nay khó khăn lắm mới có anh tới cùng uống, anh đừng hòng chạy... nhưng mà..."

Advertisement / Quảng cáo

Mạc Văn Nhiên nuốt nước bọt đánh ực một cái hỏi ngay.

"Nhưng mà cái gì?"

Trần Thanh Trúc cười gian một tiếng. Đi vào phòng nói chuyện, nói rồi cô liền rào bước đi đến một gian phòng đẩy cửa đi vào. Vừa vào phòng cô quan sát khắp căn phòng một lượt mới nói.

"Anh giúp em tra một người..."

Mạc Văn Nhiên như thờ nhẹ ra một hơi, vỗ ngực nói.

"Tưởng chuyện gì, việc này là chuyên môn của anh mà, em nói đi..."

Trần Thanh Trúc:"Lê Gia Tuệ..."

Mạc Văn Nhiên:"Em tra tên đó làm gì? Có gì để mà tra cơ chứ? Nhảm chán "

Trần Thanh Trúc:"Anh có tra hay không?"

Mạc Văn Nhiên:"Tra... tra thì tra... hừ..."

Trần Thanh Trúc:"Đừng nhìn bề ngoài mà phán đoán, hần ta không hề đơn giản đâu, ngay cả Suốt Minh cũng không tra nổi một tin có giá trị đấy."

Mạc Văn Nhiên trợn mắt ngạc nhiên.

"Lợi hại tới vậy... tốt... anh đây có hứng thú... Tra..."

Trần Thanh Trúc cười, đắc chí, nói.

"Em chờ tin của anh..."

Mạc Văn Nhiên:"Vậy anh đi trước nhé... có tin sẽ báo em ngay..."

Mạc Văn Nhiên mở cửa đi ra ngoài, nhưng chợt anh nghĩ ra một điều, anh bị hớ rồi. Giận dữ quay lại nhìn Trần Thanh Trúc, mà gần giọng...

"Là anh cả nói cho em biết anh tới đây? Là hai người bày mưu hớ anh?..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc nhún nhún vai, cười nói.

"Bây giờ anh hỏi có ý nghĩa không? Ai bảo anh quá lười đi... muốn nhờ anh, anh toàn trốn. Lại nói cũng không thật nói dối anh đâu, đúng là Suốt Minh không thể tra được nên em mới cần cao thủ như anh ra tay. Mà anh thì chỉ thích dùng biện pháp khác người mới nhận lời vậy nên...hehe..."

Mạc Văn Nhiên nghiêng rắng mà nói.

"Anh nhận lời nhưng sau khi có kết quả em phải tìm anh cả uống ba bữa rượu..."

Trần Thanh Trúc:"khụ khụ... cái đó... anh ba... em uống rượu rất khủng bố sao?"

Mạc Văn Nhiên:"Vô nghĩa..."

Nói xong nghênh ngang rời đi, miệng thầm chữ" mẹ nó anh cả xấu xa...Đề xem lần này có chính chết anh không?" hừ...hừ... hờ anh sao? Những tưởng thời gian này an nhàn sung sướng mà tìm mấy em xinh đẹp, giờ thì hay rồi, lại có việc...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Nam nữ thụ thụ bất tương thân

Trần Thanh Trúc ở trong phòng đắc ý không thôi, cười một mình.

Cạch...

"Ai..."

Bốp...

Nghe thấy tiếng động phát ra ở đằng sau tâm bình phong Trần Thanh Trúc xoay người nhìn qua hướng phía phát ra tiếng động, quát lên một tiếng tiếp theo là ra chiêu đánh tới.

Lê Gia Hào phản ứng nhanh né người qua, cúi người, bắt lấy tay của Trần Thanh Trúc kéo người qua, ôm lấy trước ngực, khóa miệng run rẩy, giọng nói trầm khàn vang lên.

Advertisement / Quảng cáo

"Người phụ nữ này, sao em hung dữ như vậy hả? Thật là..."

Lê Gia Hào trăn trối lên ba vạch đen, tự sờ mũi ngưỡng ngẩng. Đời anh đây là lần đầu tiên nghe lên chuyện của người khác bị phát hiện, mà người phụ nữ này cũng quá con mẹ nó hung dữ rồi. Nếu ban nãy anh không phản xạ nhanh, thần thủ lĩnh hoạt, thì một chiếc kia của Trần Thanh Trúc cũng khiến anh ném mũi máu luôn rồi.

Trần Thanh Trúc bị Lê Gia Hào ôm chặt không cự được thì tức giận không thôi.

"Nghe lên người khác nói chuyện, đáng bị ần đòn..."

Lê Gia Hào bị mắng vẫn cười nói.

"Anh không hề nghe lên nhá, mà là em và người kia vào đây rồi nói, bắt buộc anh phải nghe thôi...thính giác anh hoàn toàn bình thường, được không?"

Khi này Lê Gia Hào nhìn thấy Trần Thanh Trúc trên hành lang, vốn là muốn đến hỏi cô vài câu, nhưng lại thấy cô đuổi theo một người đàn ông, rồi hai người lôi kéo nhau đi đến hướng mình, tò mò anh liền nấp vào căn phòng này. Nhưng không ngờ tới hai người bọn cô cũng vào ngay sau đó.

Trần Thanh Trúc có chút ghen hờn nhưng vẫn cố cái.

"Vậy anh cũng không biết lên tiếng sao? Cố tình nghe lên mà còn làm ra bộ thanh cao... hừ..."

Lê Gia Hào:"Không nghe lên thì làm sao có thể biết được em đang cho người theo dõi anh trai anh chứ... hử?"

Trần Thanh Trúc trong lòng gào thét, lệ rơi không ngừng. Cô chắc chắn hôm nay ra cửa bước nhầm chân trái, đi ra cửa vào giờ xấu nên mới đến đuôi đến cỡ này. Đụng nhầm tên gia hỏa khó dây này không nói, lại còn bị hấn nghe lên phát hiện ra mình cho người điều tra anh trai hấn nữa chứ, xúi xẻo hết chỗ nói mà... nhưng không thể nhận a...

"Ai... ai...ai nói là tôi cho người điều tra anh trai anh hả. Trên đời này người tên Lê Gia Tuệ cũng không phải chỉ có mình anh trai của anh đâu. Không nhẽ ai tên Lê Gia Tuệ đều là anh trai anh chắc?"

Lê Gia Hào cười thành tiếng, nói.

"Haha... miệng lưỡi trơn tru lắm. Nhưng nói để em biết nhé người mang tên Lê Gia Tuệ tuy nhiều nhưng chân chính để em có thể bỏ công sức tìm người điều tra chỉ có một. Mà nếu anh nhớ không lầm thì đã có lần em dò hỏi anh về anh trai anh đi. Lại nói người có tên Lê Gia Tuệ mà ngày cả Suốt Minh cũng không điều tra được gì thì chỉ có thể là anh trai anh thôi."

Trần Thanh Trúc:"Anh đang ở đây khoe khoang anh trai mình lợi hại hay sao?... mà anh có thể buông tôi ra được rồi đấy..."

Lê Gia Hào:"Sao phải buông như vậy cảm giác vô cùng tốt... nói chuyện rất thoải mái..."

Advertisement / Quảng cáo

Cảm giác tốt cái con khi ý... cảm giác gì tốt... Trần Thanh Trúc phải nhịn lắm mới không khỏi chửi bậy ra miệng. Cố gắng nhịn xuống nói.

"Nam nữ thụ thụ bất tương thân... anh buông ra đi chúng ta từ từ đàm đạo... như thế này nói chuyện thực không có tốt lắm đâu..."

Lê Gia Hào:"Không sao? Nếu em coi trọng anh đây sẽ chịu trách nhiệm với em...cứ để vậy, nói chuyện vô cùng tốt."

Không nhịn nổi độ dày da mặt này của Lê Gia Hào nữa, Trần Thanh Trúc nghiêng răng mà nói.

"Chịu trách nhiệm cái con khi... bà cô tôi đây cóc cần anh chịu trách nhiệm gì cả? Buông tôi ra, như thế này rất khó chịu có hiểu không hả? Đồ mặt dày này...aaa... um..."

Trần Thanh Trúc còn chưa có mắng xong thì đã bị người nào đó bắt ngờ xoay người lại, ngay sau đó là một nụ hôn đáp xuống... nụ hôn sâu dần. Lê Gia Hào càng hôn càng cảm thấy môi của người con gái trong ngực ngọt ngào, càng lúc càng muốn nhiều hơn... lưỡi anh cạy mở hàm răng cô mà tiến vào. Nụ hôn mỗi lúc một sâu hơn.

Trần Thanh Trúc bị bất ngờ ban đầu là đơ ra, nhịp tim bỗng tăng tốc đập dồn dập như trống trận, ánh mắt mở to, nhưng khi nụ hôn sâu hơn thì hơi nước bắt đầu bao phủ khiến ánh mắt cô dần trở lên mơ màng...

Kết thúc nụ hôn Trần Thanh Trúc đã mềm nhũn cả người dựa hẳn vào lòng Lê Gia Hào, ánh mắt mê mẩn dần được thay thế bằng lửa giận. Mẹ nó cô đã bị hôn môi... nụ hôn đầu của cô... nhưng người cô như bị hạ được rồi, chỉ có thể trừng người đang ôm mình mà thôi...

Thấy cô như vậy Lê Gia Hào cười đến vui vẻ hơn.

"Về sau không cho chửi bậy nữa... mà anh đây đã điểm tên đánh dấu rồi, từ nay em chính thức là bạn gái anh..."

Trần Thanh Trúc:"Tôi chửi bậy anh quản cái cóc khô... còn nữa ai là bạn gái anh hả? Anh có tỏ tình sao? Tôi có đồng ý sao? Mẹ nó... bà cô tôi đây cũng có giá nhá, không phải mở rau ngoài chợ mà anh cầm lên thì là của anh đâu... um..."

Lại một nụ hôn sâu tiếp đến. Lần này sau nụ hôn thì Trần Thanh Trúc đã thấy mình ngồi trên đùi của Lê Gia Hào ở sôpha từ lúc nào rồi. Cô thầm hỏi anh ta làm thế nào vậy?

Khi cô còn đang mơ màng cùng thắc mắc vấn đề kia thì giọng nói khàn khàn đầy ma lực vang lên.

"Về sau không cho chửi bậy nữa nghe không hả?"

Trần Thanh Trúc vô thức gật gật đầu. Lúc này Lê Gia Hào mới hài lòng gật gật đầu.

"Thế mới ngoan..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc:"Mẹ... ực...hì hì..."

Trần Thanh Trúc đang muốn chửi tục nhưng lại phanh lại kịp thời, cười nhạt vài tiếng. Trong lòng bực bội không thôi nhất định khi này không phải là cô đâu...cô không có sợ anh ta đâu, cô nhìn...

Lê Gia Hào nhìn cô, cười nói tiếp.

"Trước, em làm bạn gái anh. Những thứ kia về sau anh sẽ bù lại cho em... anh sẽ không để em chịu thiệt đâu..."

Trần Thanh Trúc:"Hừ... anh đây là đang dụ con nít hả? Làm bạn gái anh rồi thì những thứ kia còn ý nghĩa sao? Anh trước mắt làm theo lẽ thường đi... chuyện hôm nay chị đây rộng lượng bỏ qua cho anh..."

Nói rồi thừa dịp Lê Gia Hào lơ lửng sự chú ý Trần Thanh Trúc liền xoay người đứng dậy, thoát khỏi lòng anh...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Say rượu

Lê Gia Hào nhìn cô cười nói.

"Được.. kể từ hôm nay anh sẽ chính thức theo đuổi em. Còn việc anh trai anh, anh cũng có vài lời cần nói cho em biết..."

Trần Thanh Trúc im lặng nghe Lê Gia Hào nói một tràng dài, thì tròn xoe mắt ngạc nhiên.

"Điều anh nói là thực? Sao anh lại nói cho tôi biết những điều đó..."

Lê Gia Hào:"Anh nói đều là thật. Em là người anh quan tâm đến, hạ quyết tâm theo đuổi, anh đã xác định em chính là người con gái của mình, vậy nên có một số việc em muốn biết, anh biết thì sẽ nói cho em biết..."

Trần Thanh Trúc bất giác cười thành tiếng.

"Hắc hắc... vậy thì tốt... hoan nghênh anh tới theo đuổi..."

Lê Gia Hào sờ trán mình như thăm "cô gái nhỏ em thật thú vị..."

Trần Thanh Trúc đang định đi ra ngoài thì bất chợt xoay người lại cô thấy Lê Gia Hào nhìn mình cười, thì liền nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Chúng ta đi uống vài ly đi..."

Lê Gia Hào không hề chần chừ một giây liền đồng ý:"Được..."

Trần Thanh Trúc thấy anh đồng ý thì phấn khích vô cùng, lần trước say rượu cô được anh đưa về, vậy là Lê Gia Hào đã được thêm tên vào danh sách được Trần Thanh Trúc tin tưởng làm bạn bởi rượu của mình. Và cũng rất nhanh sau đó Lê Gia Hào đã phải hồi hận đến tít ruột về việc đồng ý cùng cô uống rượu.

Xuống tới quầy bar, Trần Thanh Trúc hướng phục vụ gọi liền mấy ly rượu, mỗi ly là một loại khác nhau. Cô nhìn Lê Gia Hào nói.

"Đã lâu lắm rồi tôi không được uống rượu rồi, thực là nhớ hương vị cay cay của chúng quá..."

Lê Gia Hào ngồi bên cạnh cô, nói.

"Vậy hôm nay anh bồi em."

Trần Thanh Trúc cười lên sáng khoái, ánh mắt nhìn những ly rượu trước mắt như tỏa sáng, cầm một ly lên cùng Lê Gia Hào cụng ly.

"Zoo... cạn nào..."

"..."

Một thời gian ngắn sau, các ly rượu đã cạn gần hết... Trần Thanh Trúc mơ màng nhào vào ngực Lê Gia Hào.

"Ừm.. mỹ nam..thật là soái...um.. nào cùng chị đây đi ngắm sao nào..."

Lê Gia Hào ôm người con gái đang say trong ngực, anh không ngờ từ lượng của cô kém như vậy... cũng không ngờ lần này cô say so với lần trước còn khó đối phó hơn. Lần trước cô cũng vẫn coi như là có chút ý thức tự chủ, mà lần này là say triệt để luôn rồi.

Trần Thanh Trúc đưa tay lên捏o má, lại hôn khắp mặt anh, rồi lại nói.

"Ôi!!! Mỹ nam... yêu quá... cùng ngắm sao nào... nào mình cùng ngắm sao đêm nào... mỹ nam à... chúng ta quen nhau sao? Sao nhìn anh quen mắt vậy nh?... ừm..."

Lê Gia Hào:"Quen... em là bạn gái tôi..."

Trần Thanh Trúc mơ màng nhìn nhìn Lê Gia Hào rồi lại捏o má, rồi đưa tay tới sờ soạng khắp ngực anh, lại áp má vào ngực anh nghe tiếng tim đập rồi cười.

"Hắc hắc... mỹ nam.. soái ca... anh là người yêu tôi ư? Tốt tốt... nào chúng ta đi ngắm sao đêm..."

Lê Gia Hào nhỏ giọng nói.

"Giao hôm nay không ngắm sao nữa, chúng ta về thôi."

Trần Thanh Trúc:"Không... không muốn về... muốn ngắm sao cơ? Ngắm sao..."

Lê Gia Hào bất lực trước sự mê nheo của cô nàng chỉ còn cách đồng ý.

"Được... dẫn em đi ngắm sao... đi nào..."

Trần Thanh Trúc nghe thấy được đi ngắm sao thì tò vè phấn khích ôm cổ Lê Gia Hào rồi trên mặt anh hạ tới một nụ hôn thật vang. Trần Thanh Trúc tỉnh lại nếu biết mình đã làm ra chuyện gì lúc này đây chắc chắn sẽ che mặt mà khóc lớn, cô chính là bị ma men nhập, người này không phải là cô đầu... thật mất mặt... che mặt.

Lê Gia Hào với hành động này của cô thì lại rất hài lòng, cười đến xuân hoa nở rộ. Anh ôm lấy cô muốn điu đi, lúc này cô lại không đi mà ngồi xuống mê nheo tiếp.

Advertisement / Quảng cáo

"Mối chán không muốn đi nữa... mỹ nam.. công.. muốn công..."

Lê Gia Hào đầu dô đầy vạch đen, hết cách anh khom lưng xuống mà cõng cô.

Trần Thanh Trúc trên lưng Lê Gia Hào bắt đầu hát vang..

"Đến chiếc lá cũng cần có nhau.

Sao em không giữ nỗi yêu thương.

Lạc về đâu giữa con gió chiều về.

Lá cứ trôi buồn miền man.

Bỗng muốn khóc cho lòng nhe nỗi đau.

Sao em không cứ khóc cho vui đi.

Vẫn biết thế nhưng lòng chợt đau thắt.

Chuyện vui em hãy giữ cho nỗi buồn đừng qua đây.

Khi đêm còn lại trong kí ức.

Em giữ một thời ta êm ảm

Có nước mắt đầm lãn vết dài dài trên mi

Qua đi thật rồi con mơ ấy.

Miền man chuyện buồn riêng em thôi.

Bỗng có nước mắt rơi thật nhiều hôm nay..."

Tiếng hát của cô hòa vào trong màn đêm, gió thổi nhẹ bên người, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi, cô khóc... lặng lẽ khóc như vậy...

Đặt cô vào trong xe, thất dậy an toàn cho cô, Lê Gia Hào nhìn cô, cô vẫn khóc, vừa khóc vừa hát bài hát Bỗng Dưng Muốn Khóc ấy... cứ như vậy khóc không ngừng, khóc đến thương tâm...cô khóc khiến cho trái tim anh thất lại, anh luống cuống không biết làm sao để đỡ được cô nữa. Anh lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô dịu dỗi.

"Em đừng khóc nữa, không phải em muốn đi ngắm sao sao, bây giờ chúng ta lên đi..."

Trần Thanh Trúc ngược ánh mắt mẹ man nhìn anh, nói.

"Chúng ta đến phòng tập võ đi..."

Lê Gia Hào:"Sao lại đi phòng tập võ. Em nói muốn đi ngắm sao mà..."

Trần Thanh Trúc:"Hu hu... đi phòng tập võ... huhu...muốn đi phòng tập võ... mỷ nam thật xấu xa...huhu..."

Thấy cô lại khóc Lê Gia Hào lại luống cuống mà đồng ý.

Advertisement / Quảng cáo

"Được... được... đi phòng tập võ... em đừng khóc nữa..."

Hai người vừa vào tới phòng tập thì Trần Thanh Trúc đã đánh tới, Lê Gia Hào tránh né linh hoạt, nhưng chính vì thế đã khiến cho Trần Thanh Trúc không hài lòng lớn tiếng quát.

"Đánh... không đánh lại, tôi đây đánh chết anh... đánh với tôi..."

Lê Gia Hào đầu cúi kín vạch đen, hồi hận tím ruột vì đã cùng cô uống rượu... không thể không đánh vậy là anh cùng cô đánh, vừa đánh vừa để ý, tránh né, mềm mỏng để không khiến cô bị thương, lại không để cô phát hiện ra anh đang tránh không đánh thật sự...

Cuối cùng mệt quá cô đã nằm xuống sàn không đánh nữa, nhắm mắt lại..

Lê Gia Hào lúc này cũng đã mệt đến thở không ra hơi, nghỉ một lát, khi nhìn sang bên cạnh thì phát giác ra cô gái nào đó đang ngủ một cách ngon lành thì cười lên một tiếng, cẩn thận bế cô lên..

Trần Thanh Trúc bị bế hơi nhúu mày lại, môi nhỏ bất mãn chu ra, lăm lăm

"Đồ xấu xa...ừm... chán ghét..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Say rượu (tiếp)

Lê Gia Hào đưa được Trần Thanh Trúc về tới nhà đã rất khuya rồi. Đặt cô nằm lên giường, anh theo chân Tin Tin ra ngoài. Tin Tin nhìn anh hỏi.

"Hôm nay chú cùng mẹ cháu uống rượu sao?"

Lê Gia Hào:"Đừng vậy."

Tin Tin khoanh tay trước ngực nghiêm túc nhìn Lê Gia Hào nói.

"Mong chú từ lần sau sẽ không bồi mẹ cháu uống rượu nữa..."

Lê Gia Hào:"Sẽ không có lần sau đâu, một lần là quá đủ rồi..."

"Ờe...ờe...ờe...mẹ kiếp thật khó chịu..."

Advertisement / Quảng cáo

Đúng lúc này thì từ trong phòng Trần Thanh Trúc nôn hết ra ngoài sân nhà, miệng chỉ thè vài tiếng.

Lê Gia Hào cùng Tin Tin chạy ngay vào trong phòng. Nhìn thấy một bãi chiến trường cùng mùi nôn, chua chua, khó ngửi xộc lên mũi. Tin Tin bịt mũi lại nói với Lê Gia Hào.

"Rượu là chú bồi uống, giờ hậu quả chú tới dọn..."

Lê Gia Hào nhăn mày, đây là lý luận gì vậy, nhưng là người lớn anh cũng không thể để cho bé dọn được. Vậy là lần đầu tiên trong đời Lê đại tổng tài một tập đoàn lớn đã phải đi dọn dẹp bãi chiến trường rác thải phế phẩm của rượu gây nên cho cô bạn gái danh chưa chính, ngôn chưa thuận của mình, khổ mà không thể khóc.

Nửa tiếng sau Lê Gia Hào mới từ trong phòng bước ra ngoài. Anh nhìn Tin Tin đang ngồi trên sofa xem trương trình thể giới động vật. Anh ngồi xuống bên cạnh bé hỏi.

"Mẹ cháu lần trước say rượu không như lần này?"

Tin Tin nhìn anh cười, nói.

"Đây mới chân chính là say, lần trước mẹ cháu chỉ được coi là ngà ngà say mà thôi, chưa phải say thật, khi đó mẹ cháu vẫn còn có chút tự chủ bản thân, vẫn biết mình là ai..."

Lê Gia Hào khó hiểu lắc đầu, nói.

"Say mà cũng phân cấp bậc sao?"

Tin Tin:"Đừng vậy a...Chắc hôm nay chú đã được mẹ cháu cho ăn hành khá nhiều rồi... nhìn chú là cháu đủ hiểu. Những người kia bây giờ chỉ cần nhìn thấy mẹ cháu mà cách đó có quán rượu thì đều chạy xa luôn rồi. Hôm nay chắc chắn chú đã được lọt vào mắt xanh của mẹ cháu nơi quán rượu rồi. Nhưng mẹ cháu rất tự chủ, chắc do lâu rồi chưa được uống rượu nên thấy nhớ hương vị... aizzz... đã không uống được nhưng mà lâu không uống lại thêm, lại nhớ là sao nhỉ... chú... chú có thấy ngược đời không?"

Lê Gia Hào gật đầu tán thành.

~~~~~

Hôm sau Trần Thanh Trúc tỉnh dậy đã là Mười một giờ trưa, đầu đau như búa bổ, cô đưa tay lên xoa xoa cái đầu của mình. Khịt khịt mũi ngửi người mình, bất giác nhăn mũi lại, lẩm bầm

"Aizz... lại nôn sao? Hối chết đi được..."

Cổ lè cái thân rệu rã, uể oải của mình vào phòng tắm gội, làm vệ sinh cá nhân rồi đi ra bên ngoài.

Tin Tin đã đến trường, trong nhà chị Tư giúp việc đang làm việc thấy Trần Thanh Trúc đi ra liền nói.

"Cô dậy rồi. Tin Tin nói tôi nhắc cô ăn cháo rồi uống thuốc, thuốc thang bé để ở trên bàn. Cô đứng là có phúc khi có một đứa con như Tin Tin. Thông minh, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, lại biết chăm sóc người khác. Có một đứa con như vậy cũng bỏ công hi sinh thanh xuân, vất vả sinh nó ra..."

Trần Thanh Trúc nghe chị Tư nói thì cổ cười một tiếng đáp lại.

"Vâng...Thằng bé chính là cuộc sống của em đây chị, nó ngoan lắm ạ..."

Advertisement / Quảng cáo

Lại nói nhỏ thêm một tiếng "ngao đến khiến em phải đau lòng..."

Ăn cháo, uống thuốc rồi lại trở lại phòng nằm xuống, người cô giờ chẳng còn chút sức lực nào nữa rồi.

Tin Tin trở về đã mười sáu giờ ba mươi chiều, cậu nhóc vừa vào nhà đã nhìn thấy mẹ mình đang nằm dài xem hoạt hình thì nói.

"Mẹ đã xuống khỏi giường rồi sao?"

Trần Thanh Trúc nhìn con trai cười lấy lòng.

"Hi hi... con trai... con đã đi học về rồi sao?"

Tin Tin đôi gầy xong đi vào cất cặp xách rồi đến ngồi xuống bên cạnh mẹ mình nói.

"Mẹ đã thân quen với chú Hào đến như thế từ khi nào vậy?"

Trần Thanh Trúc bắt gặp nghĩ tới chuyện tối hôm trước, thì lại nghiêng răng nói.

"Ai thêm thân quen với anh ta chứ?... hừ... chắc chắn đó không phải mẹ con đâu..."

Tin Tin đầu xuất hiện ba vạch đen, nhìn mẹ mình.

"Còn cần ai nói sao? Chỉ cần nhìn cái bộ dạng say xin của mẹ là đủ biết rồi. Không thân quen và tin tưởng mẹ giám uống tới mức đó..."

Trần Thanh Trúc thoáng chút chột dạ, chữa cháy.

"À... cái đó... cái đó là do lần trước mẹ say anh ta đưa mẹ về nên mẹ thấy anh ta cũng đáng tin tưởng nên mới cùng uống một chút. Lại nói đã lâu lắm rồi mẹ chưa được uống rượu nên có chút thêm..."

Tin Tin lắc lắc đầu nhỏ nói.

"Vậy chúc mừng mẹ lần này mẹ chắc chắn đã hành hạ người ta đến thất điên bát đảo. Thiệt dễ mất mặt luôn rồi..."

Trần Thanh Trúc mở to mắt nhìn Tin Tin hỏi.

"Con nói sao cơ? Mẹ đã làm gì?"

Tin Tin liền cười như hồ ly mà nói ra sự tình của đêm qua ở nhà, cuối cùng còn bỏ thêm một câu.

"Ồ nhà thì như vậy nhưng con giám cá lúc trước khi về nhà thì mẹ đã cho chú ý ném qua trăm ngàn khó ai luôn rồi đi. Nhìn bộ dáng lúc đó của chú ấy con đã vô cùng đồng cảm. Và nếu có bác cả, bác hai cùng bác ba ở đây họ sẽ rơi nước mắt khi nhìn thấy chú ấy nữa kìa..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc ngượng ngùng dè dặt hỏi.

"Con trai mẹ say rượu khủng bố lắm sao?"

Tin Tin: lắc đầu cười.

"Mẹ hỏi thừa... mẹ hạnh người ta lên bờ xuống ruộng, mẹ nói xem..."

Trần Thanh Trúc:"Hắc hắc... cái đó... cái đó là do rượu làm không phải mẹ..."

Tin Tin:"Mẹ... để giữ hình tượng và bớt bán hành đề nghị mẹ từ nay về sau không uống rượu nữa... ok..."

Trần Thanh Trúc:"Ồ... mẹ biết rồi..."

King koong... tiếng chuông cửa đúng lúc vang lên. Tin Tin chạy ra mở cửa.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 47: Anh đây chịu thiệt nuôi không em

Cửa vừa được mở ra đã thấy Lê Gia Hào tay xách đến một đồng đồ đứng ở đó. Tin Tin tròn xoe mắt nhìn anh, hỏi.

"Chú... chú tới chơi ạ... hay là tiện đường ghé đến vậy?"

Lê Gia Hào:"Hà?"

Tin Tin nhìn ra vẻ khó hiểu của Lê Gia Hào thì liền nói.

"Cháu thấy hình như chú vừa đi siêu thị mua đồ thì phải, nhiều đồ như vậy..."

Lê Gia Hào như hiểu ra cười lên vui vẻ, nói.

"Đồ này là chú mua tới cho hai mẹ con cháu..."

Advertisement / Quảng cáo

Tin Tin:"Ồ!!!!... chú vào nhà đi ạ. Chú mua những gì mà nhiều vậy?"

"Ai tới vậy con trai..."

Tiếng Trần Thanh Trúc từ trong vọng ra. Cô vừa hỏi xong thì đã thấy Lê Gia Hào xách theo một đồng đồ to chà bá đi vào, nhìn cô nói.

"Anh tới xem em thế nào rồi. Hôm qua uống nhiều vậy chắc hôm nay rất mệt, em có muốn ăn chút gì không?"

Trần Thanh Trúc thấy người tới là Lê Gia Hào thì mặt hơi xụ xuống, cô vẫn còn đang ghi thù anh ta đó. Nhưng nghĩ lại nếu như lời con trai cô nói thì cô cũng đã hành anh ta đủ khổ rồi, chắc cũng được coi như là hòa đi.

Lê Gia Hào cất đồ, rồi đến ngồi cạnh Trần Thanh Trúc.

"Hôm qua em là stylist tạo hình cho Lại Na còn nhận lời tạo hình cho buổi chụp hình tạp chí sắp tới của cô ta?"

Trần Thanh Trúc đang chăm chú xem hoạt hình, nghe Lê Gia Hào nói thì gật đầu trả lời.

"Đúng vậy... có chuyện gì sao?"

Lê Gia Hào:"Anh được biết đáng lý ra hôm qua là em đã nhận lời làm stylist cho Đào Hà Trang cơ mà, sao lại đổi ý không làm nữa, khiến cho cô ta hôm qua tạo hình vô cùng mất mặt và mờ nhạt, bị chê bai đến thảm. Còn Lại Na hôm qua đã một bước trở nên rực rỡ nhất. Lại nói hôm qua cô không ít người đã bức xúc mà trì chích em đó..."

Trần Thanh Trúc:"Là cái cô Đào Hà Trang kia không coi ai ra gì, đã đến muộn lại còn vênh váo xem thường người khác tôi đây nhìn chừng mắt... còn ai muốn có ý kiến thì mặc kệ họ, quan tâm làm gì cho mệt óc..."

Lê Gia Hào cười lắc đầu.

"Em vẫn luôn tùy hứng như vậy sao? Cái cô Lại Na kia có gì đặc biệt mà anh cảm thấy em có vẻ để mắt tới cô ta vậy?"

Trần Thanh Trúc:"Tôi vẫn luôn như vậy, làm những điều mình thích. Còn cái cô Lại Na kia sao? Tôi để ý đến cô ta vì cô ta là người có thực lực, lại không chiều trò quy tắc ngầm như một số người..."

Lê Gia Hào cười to một tiếng, nhận không được liền đưa tay nhéo má Trần Thanh Trúc một cái, nói.

"Em đó... thật khiến người ta đau đầu mà..."

Bất ngờ bị nhéo má Trần Thanh Trúc tức giận trừng mắt nhìn Lê Gia Hào mà gắt.

"Aizzz... ui... anh bị dờ hả? sao lại nhéo má tôi? Nhan sắc mỹ miều này của tôi anh nhéo hỏng rồi thì anh lấy gì đền hả?"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào bị vô chọc cho cười càng to hơn, nói.

"Nhéo hỏng thì anh đây nuôi em tới hết đời, đến khi đó coi như em còn được lời nữa kia..."

Trần Thanh Trúc bị chọc cho xù lông liền nhảy dựng lên.

"Xì... ai cần anh nuôi... hừ... chị đây không cần đâu... anh làm như anh bấu lăm ấy..."

Lê Gia Hào tự hời anh đây trăm ngàn gái theo đuổi tại sao lại đi thích một cô nàng như vậy chứ? Ông trời đang trêu người sao? Anh đưa tay nhéo nhẹ cái mũi cô một cái.

"Anh đây chịu thiệt nuôi không em, em còn ghét bỏ đây là cái lý gì hà... mà lại nói anh đây từ hôm qua đã bị Lê Gia Tuệ cùng giám đốc Trương oanh tạc cho bụng nào vì cái việc em làm đây. Khó khăn lắm mới dàn xếp xong. Lê Gia Tuệ còn muốn em đừng tạo hình cho Lại Na mà đến tạo hình cho Đào Hà Trang. Còn bên kia giám đốc Trương đang muốn phong sát Lại Na..."

Trần Thanh Trúc tức đến bật cười nói.

"Mẹ kiếp... bọn họ tưởng mình là ai mà dờ sai khiến tôi chứ hả?... còn phong sát Lại Na... hừ... chờ đó, người tôi đã để mắt tới mấy tên mấ dịch này đáng chết..."

Lê Gia Hào đỡ trán, thở dài.

"Em đó lại chửi tục... lần này xem như thôi, bỏ qua cho em một lần. Còn chuyện kia tùy em, em muốn làm thế nào liền làm vậy đi..."

~~~~~

"A...aaa... khôn kiếp..."

Đào Hà Trang nhìn những hình ảnh chụp mình cùng những bình luận chê bai trên mạng thì tức giận đập đồ trong phòng.

Lê Gia Tuệ nhìn cô ta như vậy thì hơi nhũn mày lại, nhưng vẫn hạ giọng dụ dỗ nói.

"Em bình tĩnh lại đi, việc này anh sẽ giải quyết..."

Đào Hà Trang phẫn hận, đôi mắt như bốc lửa, giọng nói lạnh lẽo.

"Lần này anh phải xử đẹp con Lại Na kia cho em, phong sát nó khiến cho nó không thể ngóc đầu lên được, tốt nhất là cắt luôn khỏi cái giới này, trở về làm đứa chăn lợn mới được. Còn HeLen... phải khiến cô ta khuất phục mà làm việc cho chúng ta, cô ta là cái thứ gì chứ...phi..."

Lê Gia Tuệ đi đến bên cạnh Đào Hà Trang ôm cô ta vào lòng, gay hấn từ từ luồn vào trong váy của cô ta, đầu gục vào vai cô ta, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Em yên tâm đi, việc phong sát Lại Na thì đã có cái lão già giám đốc Trương kia làm rồi haha... không biết Lại Na cô ta đắc tội gì với hân ta mà khiến hân ta không dưới mộ lần phong sát cô ta rồi. Còn HeLen anh sẽ có cách khiến cho cô ta ngoan ngoãn nghe theo chúng ta."

Đào Hà Trang nghe thấy Lê Gia Tuệ nói vậy thì cười lên vui vẻ như hoa. Ánh mắt lúng liếng đưa tình nhìn Lê Gia Tuệ...

Lê Gia Tuệ nhìn bộ dáng câu dẫn mê người của cô ta kim lòng không được liền cúi xuống ngậm lấy môi cô ta cùng triền miên. Rất nhanh nhiệt độ trong phòng tăng cao, những tiếng rên rỉ, mùi nhục dục tỏa khắp nơi.

(Còn tiếp)

Kiều Lê: CHÚC CÁC BẠN ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ.

Đừng quên bấm Like, vote, theo dõi và bình luận để lại ý kiến cho mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 48: Sóng

Lê Gia Tuệ nhìn Đào Hà Trang bộ dáng thẹn thùng đi vào phòng tắm thì nhếch môi cười lạnh một tiếng.

Reng...reng...

Điện thoại đúng lúc này đổ chuông, hần (Lê Gia Tuệ) châm một điếu thuốc rít vào một hơi nhả khói, mới chậm rãi đưa tay bấm nghe. Điện thoại vừa kết nối bên kia một giọng của đàn ông trầm khàn vang lên.

"Cậu dạo này có vẻ nhàn rồi quá nh?"

Lê Gia Tuệ lại hít một hơi thuốc nữa, nhả khói, cười lên, nói.

"Haha... rảnh gì chứ... tìm tôi có chuyện?..."

Người kia cười lên ha ha, khoái chí nói.

"haha... tôi mang đến cho cậu tin mừng đây..."

Lê Gia Tuệ:"Ồ!... vậy sao? Nói một chút, mấy khi ông mang tới chuyện vui cho tôi.. chuyện hiểm đây..."

Advertisement / Quảng cáo

Người kia lại cười lên một tràng dài, nói.

"Haha... tin chắc cậu nghe chuyện nì sẽ thấy vui về không ngừng đâu... haha... bên..."

Lê Gia Tuệ nghe người kia nói xong, hai mắt như tỏa sáng, rít một hơi thuốc nữa rồi ném xuống chân dập đi, kích động hỏi lại.

"Tin tức ông nói là chính xác chứ? Mẹ nó... đúng là tin vui mà... haha...tốt... rất tốt..."

Người kia:"Tôi đã nói rồi mà... haha... bước tiếp theo cậu tính sao đây?"

Lê Gia Tuệ:"Haha... tính gì nữa chứ... hừ... cứ như kế hoạch ban đầu mà làm..."

Người kia có chút sững sốt, thêm chút bất ngờ mà hỏi lại.

"Cậu không định..."

Lê Gia Tuệ:"Không chưa phải lúc, chờ một thời gian nữa đi..."

Người Kia:"Được thôi..."

Cúp máy Lê Gia Hào nở một nụ cười lạnh lẽo, nơi đấy mắt là một tầng hận ý mỏng bao phủ.

Đào Hà Trang từ trong đi ra, trên thân chỉ cuốn một chiếc khăn tắm, nhìn câu dẫn người vô cùng, cô ta tiến lại chỗ Lê Gia Tuệ, nói.

"Anh hôm nay có đến công ty không?"

Lê Gia Tuệ không quay lại nhìn cô ta mà cất tiếng trả lời.

"Không... hôm nay anh có chút việc..."

Đào Hà Trang:"Vậy em đi trước nhé..."

Lê Gia Tuệ:"Ừm..."

Đào Hà Trang vừa rời đi Lê Gia Tuệ cũng đi tắm rồi đi ra ngoài.

~~~~~

Trần Thanh Trúc vừa bước chân vào tập đoàn Khánh Điền thì đã va vào một người.

"Aizzz...ui..."

Khi vừa mới ngẩng đầu lên nhìn người mình va phải thì Trần Thanh Trúc không khỏi cảm thán người ta nói không phải oan gia không đụng mặt mà. Người cô vừa đụng phải lại chính là Trần Bích Ngọc.

Trần Bích Ngọc cũng nhận ra cô, liền tức giận mà mắng người.

"Cô đi mất để trên trán hay sao hả?"

Trần Thanh Trúc đang muốn nói lý với cô ta thì một người đã lên tiếng trước cô rồi.

Lê Xuân Trường đi tới nhìn thấy một màn này thì trào phúng nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Ấy... đây không phải là Trần Bích Ngọc tiểu thư sao? Nhìn xa xa mà tôi lại tưởng lầm là từ khi nào mà trụ sở tập đoàn của chúng ta lại cho hàng tôm tép ngoài chợ dọn hàng tới bán rồi chứ... nhưng lại gần hóa ra là không phải..."

Trần Bích Ngọc tức giận trừng mắt nhìn Lê Xuân Trường mà lớn tiếng.

"Lê Xuân Trường cậu nói cái gì hả? Cậu cẩn thận kéo tôi cắt lười cậu ném cho chó ăn đấy..."

Lê Xuân Trường:"Tôi... tôi cắt đi... cô hung dữ cái gì chứ, bộ đáng chua ngoa, nói có là đồ bán hàng tôm tép ngoài chợ quả là si nhục mấy người bán tôm tép ấy chứ... hừ... nhìn bộ dáng của cô xem..."

Trần Bích Ngọc:"Cậu...cậu..."

Lê Xuân Trường:"Cậu... cái gì mà cậu... ai là cậu của cô, đừng gọi loạn tôi đây không có đứa cháu nào chua ngoa danh đá như cô đâu..."

Trần Thanh Trúc nghe Lê Xuân Trường nói mà suýt nữa bật cười thành tiếng, âm thầm gợn ngón tay cái lên ngợi khen cậu ta.

Lê Xuân Trường nhìn Trần Thanh Trúc, nói.

"Mỹ nữ em mới tới sao? Em ở bộ phận nào vậy?"

Trần Thanh Trúc nhin cười lại, hào cảm nhìn Lê Xuân Trường, nói.

"Tôi tới tìm người."

Lê Xuân Trường cười hi hi tiến đến.

"Em tìm ai, nói ra tôi giúp em tìm..."

Trần Thanh Trúc:"Tôi tới tìm Lê Gia Hào."

Lê Xuân Trường tròn xoe mắt hứng thú nhìn Trần Thanh Trúc.

"Em tìm anh tôi làm gì? Anh ấy..."

Trần Bích Ngọc bị lơ một bên thì tức giận, cười lạnh mà mĩa mai.

"Tướng mình là ai mà tới tận đây chứ. Tốt nhất nên đi về đi kéo lát nữa bị bảo vệ lôi ra ngoài thì nhục lắm đó. Bị đá rồi còn cố chạy tới đây để làm gì chứ..."

Trần Thanh Trúc cười nhìn Trần Bích Ngọc.

"Cô đừng có suy bụng ta ra bụng người như vậy chứ. Cô không được người ta để ý đến thì bảm dai, phiền hà không thôi... chắc chắc... nhưng rất tiếc tôi không giống cô đâu... tôi đi trước đây..."

Nó xong Trần Thanh Trúc cũng không nán lại nữa mà đi thẳng tới thang máy mà đi lên. Lê Xuân Trường cũng vội vàng chạy theo cô.

"Chờ tôi với, tôi cũng đang lên đó."

Trần Bích Ngọc bị bỏ lại thì cũng hết lên.

"Tôi cũng lên, các người chờ đó cho tôi."

Cốc cốc...

"Mời vào..."

Advertisement / Quảng cáo

Cách...

Cửa phòng vừa mở ra Trần Bích Ngọc đã vội lao vào, chạy đến ngồi cạnh Lê Gia Hào, bộ dáng tíy khuất muốn ôm lấy anh, nhưng lại bị anh tránh né, cô ta có chút hụt hẫng nhưng rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nói.

"Anh Hào em rất nhớ anh. Anh biết không khi này em còn bị người ta va vào làm đau nhức hết cả người, mà cái tên chết bầm kia còn tới nói em là bà bán hàng tôm téo ngoài chợ nữa, anh phải đòi lại công bằng cho em đây..."

Lê Gia Hào về mặt lạnh nhạt, không nhìn cô ta mà xoay sang nhìn Trần Nhất Sơn đang ngồi bên đối diện cùng Lương Minh và Hà Tùng Bách, nói.

"Em cậu, cậu tới giải quyết đi..."

Trần Nhất Sơn nhàn nhạt liếc nhìn Trần Bích Ngọc.

"An phận chút đi, đừng có làm loạn quá, tôi không muốn đi xử lý những hậu quả ngu ngốc của cô gây ra nữa đâu."

Trần Bích Ngọc bắt giác rụt cổ lại, một cảm giác hàn băng lạnh lẽo chạy dọc sống lưng cô ta. Từ nhỏ cô ta đã rất sợ người anh này của mình rồi, luôn là như vậy, lạnh nhạt, không quá quan tâm tới chuyện gì. Và đặc biệt giường như anh không thích cô ta, nhưng vì bị ông nội và bà cô ta o ép quá nên vẫn giúp cô thu dọn một số sự việc rắc rối mà cô ta gây ra. Trong ánh mắt kia luôn luôn là một mảng hồ hững như vậy, không đặt cô ta vào mắt, bộ dáng cao cao tại thượng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sóng (tiếp)

Trần Nhất Sơn nhìn sang Lê Gia Hào nói với anh.

"Mình đã nói rất nhiều lần rồi mình không muốn quán chuyện của cô ta. Nếu cô ta làm phiền cậu, cậu cứ theo ý mình mà làm, không cần để ý đến mình đâu."

Lê Gia Hào:"Được thôi...người anh em..."

Cách...

Lúc này cửa lại mở ra lần nữa, Trần Thanh Trúc cùng Lê Xuân Trường bước vào. Trên tay Trần Thanh Trúc còn xách một đôi giày cao gót, chân cô lại đi chân đất, Lê Xuân Trường đi bên cạnh dìu cô đi vào.

Lê Xuân Trường vừa vào đến phòng liền chỉ tay vào Trần Bích Ngọc mà mắng.

"Cô đi đứng như vậy à... xô đẩy người khác như vậy, nói cô là phường chợ búa bán tôm cá đúng là oan uổng cho họ quá, họ còn lịch sự hơn cô gấp trăm gấp ngàn lần. Họ có ghé ghé cũng là lúc bán hàng mà thôi, chứ cách cư xử họ lịch sự hơn cô nhiều..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào nhìn thấy Lê Xuân Trường dìu Trần Thanh Trúc vào thì vội đứng dậy, đi đến, khom người, trong sự ngạc nhiên của mọi người mà ôm cô lên, đi đến sôpha ngồi xuống.

Đặt cô ngồi lên sôpha anh mới hỏi.

"Đây là có chuyện gì xảy ra vậy?"

Chưa cần Trần Thanh Trúc lên tiếng Lê Xuân Trường đã thao thao bất tuyệt mà nói.

"Còn không phải do cái người đàn bà đánh đá chua ngoa, thiên kim đại tiểu thư Trần gia kia sao. Khi này ba người bọn em gặp qua dưới đại sảnh, rồi cùng nhau lên đây. Đến lúc thang máy mở cửa bọn em đang định đi ra thì bắt gặp cô ta từ phía sau du mạnh khiến cho cô gái xinh đẹp này bị ngã, gót giày mắc vào cửa thang máy gãy luôn, chắc cô ấy bị chẹo chân rồi."

Lê Gia Hào đến bàn gọi điện thoại đi, nói với trợ lý Trần phân phó vài câu.

Trần Nhất Sơn đưa mắt yên lặng nhìn Trần Thanh Trúc, một cảm giác thân quen bất giác ủa đến, nó có cảm giác thân thiết không thể diễn tả. Từ sâu trong tim anh dâng lên một cảm giác nhói đau. Đôi mắt anh bỗng chốc co rút lại...

Hà Tùng Bách hiếu kỳ quan sát Trần Thanh Trúc một hồi, ánh mắt của anh ta khiến Trần Thanh Trúc có phần ngượng ngùng.

Lê Gia Hào phát giác ra điều gì đó không thích hợp liền quay sang nhìn Hà Tùng Bách.

"Cậu còn nhìn nữa, coi chừng tôi móc mắt cậu ra..."

Hà Tùng Bách cảm thấy rung mình một cái, vội cười ha hả lấy lòng.

"Cái đó... thất lễ rồi. Là tôi hiểu kỳ một chút thôi... cô quá xinh đẹp rồi."

Nói xong trong lòng bất mãn mà bổ sung thêm một câu trách móc đối với Lê Gia Hào "cái đồ hẹp hòi nhà cậu. Nhìn một chút cũng không cho... hừ...cậu có bạn gái là oai lắm hay sao?" Khoan... bạn gái... Hà Tùng Bách như phát hiện ra một điều thú vị, lại len lén mà nhìn Trần Thanh Trúc thêm lần nữa.

Lương Minh vừa nhìn đã nhận ra ngay Trần Thanh Trúc chính là người đã khiến cho anh ta mất mặt hôm vừa rồi tại show diễn thời trang của tập đoàn Khánh Điền lần trước. Lương Minh nhìn cô không có quá nhiều thiện cảm.

Trần Thanh Trúc nhận ra ánh nhìn của Lương Minh, cô liếc nhìn anh ta một cái, không vui vẻ gì cho mấy, nhìn thấy bàn mặt của anh ta là cô lại chỉ muốn tiến đến đập cho một trận rồi, anh ta chính là điển hình của những gã đàn ông bội bạc không đáng tin cậy.

Lê Gia Hào ngồi xồm xuống nâng chân của Trần Thanh Trúc lên, anh thấy nơi mắt cá chân của cô có một mảng tím bầm kèm theo một chút sưng, ánh mắt liến tòi lại. Đưa tay sờ lên vết bầm, khẽ nắn từng chút một.

"A...aaa... anh nhẹ tay một chút đi, đau chết đi được ấy, cô biết không hả..."

Trần Thanh Trúc bị đau đến la toáng lên, hơi nước phủ kín mắt, nhưng nhìn như thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy là cô đang làm nũng vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào thấy cô kêu đau thì liền dừng tay lại, nhìn cô hỏi.

"Đau lắm sao..."

Trần Thanh Trúc phồng má, nhìn anh nói.

"Anh thử bị đẩy bắt ngờ khi đang đi trên một đôi cao gót mười phân đi xem có đau không... aizzz...ui đau chết tôi rồi..."

Lê Gia Hào đầu xuất hiện một đàn quạ đen bay qua, nhỏ giọng mắng cô.

"Ngày thường bớt đi giày cao gót lại không được sao, nhìn một chút cái chân của em gãy rồi xem em làm sao mà khóc."

Trần Thanh Trúc:"Phi phui cái mồm quạ đen nhà anh đi, ai gãy chân hả, đen thôi chứ đồ thì quên đi. Với phụ nữ giày cao gót chính là thời trang là đẹp đấy... anh thật không có mắt thẩm mỹ gì cả..."

Lê Gia Hào:"Thẩm mỹ cái gì, chỉ bất tội cái thân..."

Trần Thanh Trúc:"Tôi đây chính là yêu cái đẹp, thích như vậy đó, giày cao gót chính là vật bất ly thân...hừ..."

Lê Gia Hào:"Em...em đó... ngang bướng..."

Cốc cốc...

"Vào đi..."

Trợ lý Trần Lãnh từ ngoài đi vào, trên tay là một gói thuốc.

Lê Gia Hào đón lấy gói thuốc từ trên tay Trần Lãnh, nhẹ nhàng bóc rồi xoa bóp cho Trần Thanh Trúc.

"A...aaa... đau... đau... nhẹ một chút..."

Lê Gia Hào nhìn cái cổ chân ngày một sưng của cô, lông mày nhíu chặt lại. Xoa xong thuốc liền đứng dậy nhìn Trần Bích Ngọc, nói.

"Là cô đây có ấy?"

Trần Bích Ngọc bị thái độ, sắc mặt, cùng giọng nói của Lê Gia Hào dọa sợ đến run cả người lắp bắp.

Advertisement / Quảng cáo

"Không... không phải em có ý... là... là khi đó, em hơi vội lên đi nhanh quá mà va vào cô ta mà thôi..."

Lê Xuân Trường tức giận nhìn Trần Bích Ngọc nói dối trắng trợn thì lớn tiếng.

"Cô là có ý, chính mắt tôi nhìn thấy cô(Trần Bích Ngọc) đẩy cô ấy(Trần Thanh Trúc). Giờ cô lại còn chối à..."

Trần Bích Ngọc nhìn Lê Xuân Trường ánh mắt như bắn lửa.

"Lê Xuân Trường tôi và anh cũng coi như là có chút quen biết, anh cho dù không có thích tôi thì cũng không nên trắng trợn vu cáo cho tôi như vậy chứ. Tôi cần gì phải đi đẩy cô ta làm gì? Lại nói anh cho dù có võ ra nhìn đã thấy yếu mền sắc đẹp của cô ta cũng không cần vì bảo vệ cô ta mà đổ oan cho tôi như vậy đâu. Ai biết hai người có diễn trò để đổ lỗi lên người tôi, khiến cho anh Hào ghét tôi hay không..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Sóng (tiếp)

Lê Xuân Trường lửa giận công tâm, chỉ tay vào mặt cô ta mà sẵng giọng.

"Mẹ kiếp... cô đứng là đáng ghét mà, cô đẩy người ta xong không quay lại một câu xin lỗi cũng không nói, giờ lại nói chúng tôi diễn trò, chúng tôi có diễn trò hay không, con mẹ nó cô nhìn cổ chân cô ấy một chút..."

Trần Thanh Trúc liếc nhìn Trần Bích Ngọc trào phúng một câu.

"Nếu cô có quá thích bạn trai tôi, muốn mặt dày bám lấy cũng không cần trắng trợn đến vậy đâu. Nói để cô biết cho dù thế nào cô hỏi anh ấy một chút giữa tôi và cô anh ấy nguyện tin tưởng ai đây..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Xuân Trường nghe Trần Thanh Trúc nói liền cười ha hả, khoái chí nhìn Trần Bích Ngọc. Lại âm thầm gio ngón tay cái lên với Trần Thanh Trúc, chiều này ra quá đẹp. Cô nhìn đi, cô nói tôi diễn trò sao, nhưng cô chính là mặt dày thêm khát bại trai tôi, nhưng trong mắt bạn trai tôi lại không thèm nhìn đến cô một cái, cho dù cô nói thế nào anh ấy cũng chỉ có tin tôi mà thôi. Cô có làm gì cũng vô ích mà thôi. Tức chết cô đi. Lê Xuân Trường trong lòng sung sướng nhìn Lê Gia Hào ánh mắt như muốn nói. Anh em hôm nay bảo vệ chị đầu như vậy đáng được khen nhà, mau khen em đi.

Lê Gia Hào ném lại cho cậu ánh mắt khinh bỉ, cậu nhìn xem chân cô ấy bị như vậy mà cậu còn muốn được khen, mơ đi.

Lê Xuân Trường thầm cảm thán, thật không ngờ hôm nay anh lại có vận may đến vậy, được gặp bạn gái anh Hào chị dâu nhỏ. Nhìn độ cung chiều, săn sóc quan tâm kia là đủ biết anh trai anh để tâm đến chị dâu tới mức nào rồi. Lê Xuân Trường thầm tính toán nên kết giao chiêm cảm tình với chị dâu, sau này bị anh trai bắt nạt liền tìm chị dâu làm chủ giúp. Và sau này sự thật đã chứng minh đây chính là một quyết định vô cùng sáng suốt của anh chàng.

Hà Tùng Bách này giờ yên tĩnh giờ không nhịn nổi nữa liền lên tiếng nói với Trần Bích Ngọc.

"Ngọc à! Lần này em hơi quá đáng rồi, ở đây ai cũng biết em thích Hào nhưng tình cảm không thể cưỡng cầu được. Em lại đẩy cô ấy (Trần Thanh Trúc) khiến cô ấy thành ra như vậy, cô ấy là bạn gái Hào, mà dù cho cô ấy không phải đi chẳng nữa em vẫn phải nói lời xin lỗi đi..."

Trần Bích Ngọc phần hận nắm chặt tay, căm tức nhìn Trần Thanh Trúc, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

"Ừ' đây... là tôi đẩy cô ta đấy, cô ta thì có gì tốt mà khiến ai ai cũng nói cho cô ta như vậy. Các người gặp cô ta được mấy lần chứ, còn em... em đã quen biết tất cả từ nhỏ tới giờ, vậy mà hôm nay vì cô ta mà mọi người nói em như vậy sao? Cô ta có gì tốt chứ?"

Lê Xuân Trường"Chúng tôi chỉ là đứng về lẽ phải mà thôi..."

Trần Bích Ngọc lúc này mắt kiềm chế hết lên.

"Lẽ phải cái gì chứ, là tôi quen với anh Hào trước, là tôi yêu anh ấy trước, cô ta có gì hơn tôi mà lại được anh ấy yêu chứ, người anh ấy yêu nên là tôi mới phải..."

Nói tới đây cô ta nhìn sang Lê Gia Hào cười nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Tại sao? Tại sao vậy... người anh yêu tại sao không phải là em?"

Lê Gia Hào lạnh nhạt nhìn cô ta đáp lại.

"Tình cảm chính là thứ không thể nói rõ bằng lời được, tôi không có tình cảm với cô chính là sự thực, điều này tôi đã nói rất nhiều lần rồi, chỉ là cô không hiểu mà thôi..."

Trần Bích Ngọc bỗng nhiên cười lên sặc sụa, nước mắt tràn xuống như mưa.

"Không hiểu... đúng vậy em vẫn luôn là không hiểu, không hiểu tại sao ngày trước là một Mạc Văn Anh em có thể chấp nhận đi, vì cô ta tốt trước em, ở bên cạnh anh lâu hơn em, cô ta xinh đẹp, giỏi giang, dịu dàng... cô ta hiểu anh. Nhưng anh cũng thấy rồi cô ta đã rồi đi, phản bội anh, khiến anh thương tâm. Nhưng em từ đầu đến cuối vẫn ở bên anh, em yêu anh, yêu anh không một chút dối gian, không rời không bỏ, vậy tại sao anh vẫn không nhìn tới em. Em những tưởng vết thương lòng của anh khi khép lại anh sẽ chấp nhận em, nhưng tại sao lại không thể, tại sao lại là cô ta mà không phải là em chứ? Tại sao? Rồi anh sẽ có ngày hối hận thôi. Cô ta cũng sẽ như Mạc Văn Anh kia..."

"Im miệng lại... có nháo đủ chưa hả? Còn chưa có đủ mắt mặt hay sao? Cô nhìn lại mình mà xem, còn ra cái thể thống gì nữa không..."

Trần Nhất Sơn nhìn thấy ánh mắt Lê Gia Hào tối lại, sắc mặt như mây đen phủ kín, không khí trong phòng đột ngột hạ xuống đến lạnh buốt sống lưng. Anh biết Lê Gia Hào đã triệt để bị chọc tức rồi. Ai ở đây cũng biết Mạc Văn Anh chính là điều cấm kỵ, không được nhắc đến ở trước mặt Lê Gia Hào. Mà hôm nay Trần Bích Ngọc lại có tình khơi dậy nó, lại còn nói bạn gái mới này của anh (Lê Gia Hào) cũng sẽ như Mạc Văn Anh kia, đúng là chán sống rồi. Phải biết rằng cô gái (Trần Thanh Trúc) này chính là bạn gái đầu tiên và duy nhất sau bao nhiêu năm biến cố kia xảy đến. Vậy mà Trần Bích Ngọc lại nói những lời kia...

Trần Thanh Trúc nhận ra sự bất thường của Lê Gia Hào, cô cười nhẹ một tiếng, thật hiểu kỳ về cô gái mang tên Mạc Văn Anh kia quá. Nhưng sao trái tim cô lại đau vậy...

Trần Nhất Sơn xoay người nói với Lê Gia Hào.

"Hào à! Mình nghĩ cậu trước mắt nên đưa bạn gái cậu đi kiểm tra lại chân đã, còn việc chúng ta đang bàn thì để khi khác..."

Rồi anh (Trần Nhất Sơn) hơi cúi người hướng Trần Thanh Trúc nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Hôm nay thực xin lỗi cô, là em gái tôi ngang ngược nên mới xảy ra có sự này, cô trước mắt đi kiểm tra một chút, tiền thuốc men thăm khám cứ tính hết cho tôi... một lần nữa thành thực xin lỗi cô..."

Trần Thanh Trúc nhìn Trần Nhất Sơn cười nhẹ gật đầu, trong ánh mắt cô thoáng qua chút cảm giác thân thuộc khó nói thành lời.

"Không có gì, chỉ mong anh sẽ quản giáo em gái mình tốt một chút..."

Lê Gia Hào không nói gì chỉ cúi đầu ôm lấy Trần Thanh Trúc đi ra ngoài.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Sóng (tiếp)

Lương Minh là người ngồi im lặng từ đầu tới giờ lúc này mở thờ nhẹ ra một hơi, mắng một câu.

"Mẹ nó... ngột ngạt chết rồi..."

Hà Tùng Bách nhìn cánh cửa khép lại, cũng vuốt ngực, thở hắt ra.

"òì trời!!! Trái tim của tôi, hôm nay là ngày gì vậy trời... đau tim mà chết mất..."

Lê Xuân Trường ôm ngực trừng mắt nhìn Trần Bích Ngọc.

"Mẹ kiếp... cô hôm nay ăn phải gan hùm hay sao hả? Cô theo đuổi thì cứ theo đuổi đi, còn bày đặt du đẩy con nhà người ta. Đã vậy còn không an phận nhận lỗi cho qua, còn phát điên cái gì. Tự nhiên đi nhắc đến Mạc Văn Anh cái con khỉ ý... mẹ nó dọa chết ông đây rồi..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Nhất Sơn lạnh lùng quét mắt qua nhìn Trần Bích Ngọc, khiến cô ta sợ run lên, ánh mắt của Trần Nhất Sơn như bập bùng ánh lửa giận dữ ở trong đó.

"Mạc Văn Anh là cái tên mà cô có thể tùy tiện hô to gọi nhỏ trước mặt Hào sao? Cô muốn chết hả? Bảo cô an phận một chút sao có cứ phải gây chuyện vậy chứ? Tháng này cắt tiền tiêu vật một tháng, an phận lại đi. Hào không hề có chút tình cảm nào với cô cả, cô từ bỏ đi, đừng có lượn lờ trước mặt cậu ấy nữa kéo tới lần sau hậu quả cô gánh không nổi đâu..."

Trần Bích Ngọc sững sờ ngồi bệt xuống sàn nhà, nước mắt không ngừng chảy xuống...

Những người còn lại cũng chẳng có ai đến an ủi cô ta một tiếng mà chỉ lắc đầu lần lượt rời đi.

~~~~~

Trong bệnh viện, Trần Thanh Trúc sau khi chụp Xquang kiểm tra xong thì thấy bị rạn xương, phải bó bột lại. Cô nhìn Lê Gia Hào nói.

"Lê tổng bận rộn nhiều công việc thì cứ đi trước đi, tôi đã gọi điện cho trợ lý của mình đến rồi. Cảm ơn anh đã đưa tôi tới bệnh viện..."

Lê Gia Hào nhìn cô ánh mắt âm trầm, nói.

"Anh ở lại với em. Dù sao em thành ra như vậy ít nhiều gì thì cũng liên quan đến anh..."

Trần Thanh Trúc cười lên một tiếng.

"Haha... nói cũng phải. Aizzz... hoa đào bên người anh biết cắn người, hung dữ như vậy sau này tốt nhất chúng nên giữ khoảng cách một chút..."

Lê Gia Hào:"Anh đã nói sẽ theo đuổi em, vậy nên chuyện giữ khoảng cách là không thể có..."

Trần Thanh Trúc nhún nhún vai.

"Anh nói xem hiện tại tôi chưa có thực sự là bạn gái của anh

vậy mà đã thành ra như thế này. Nếu như tôi là bạn gái anh thực sự thì có phải sẽ bị xé xác tới thành thịt vụn hay không. Vẫn là nên thôi đi, tôi đây còn con nhỏ thực không hợp với anh đâu. Thiết nghĩ anh nên tìm những đối tượng trẻ trung, xinh đẹp. Tỷ dụ như hoa hậu, á hậu, diễn viên điện ảnh, hay hotgirl chẳng hạn..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào:"Nhưng anh lại chỉ có cảm tình với em mà thôi..."

Trần Thanh Trúc cười to, ôm lấy trái tim mình mà nói.

"Lê tổng à! Tôi nói anh chứ sao cứ thả thính như vậy nhì..."

Lê Gia Hào:"Vậy em đáp là được. Anh đây từ trước tới giờ chỉ thả thính với mình em thôi..."

Trần Thanh Trúc:"Ồi!!! Lê tổng anh có nhầm gì không, tin chắc rằng bạn gái trước của anh cũng bị anh thả cho không ít thính đi..."

Lê Gia Hào hơi chút lạnh mặt lại, nói.

"Không hề..."

Nhìn sắc mặt của anh như vậy Trần Thanh Trúc cười nhẹ, tiếng cười của cô trong veo như chuông bạc, êm tai, nhưng lại có phần hờ hững cùng lạnh nhạt. Cô nghiêm túc nhìn anh nói.

"Lê Gia Hào..."

"Hà..."

Lê Gia Hào hơi thoáng giật mình nhìn cô. Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh như vậy, không phải diễn kịch, mà lúc này chỉ có hai người mà thôi.

Trần Thanh Trúc chuyển rời ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nói.

"Nếu chưa quên được người cũ, hà có gì phải tìm người mới... tình cảm không thể cưỡng cầu. Anh đừng cưỡng ép mình như vậy, sẽ có lúc người kia trở về, đến lúc ấy anh sẽ làm tổn thương người mới đấy. Anh không cần nhìn ai quá xa, hãy nhìn ngay bạn anh đi, Lương Minh. Nếu anh chưa từ bỏ hoàn toàn người kia trong quá khứ vậy đừng tìm đến người mới, như vậy sẽ là ác lăm anh biết không... ở bên cạnh một người nói yêu mình nhưng lại nhớ tới bóng hình một người khác, thì thật là bất hạnh. Trái tim tôi nhỏ bé lắm, bản thân tôi cũng ích kỷ lắm, tôi không hi vọng người yêu mình nhớ nhưng một bóng hình bất cứ người con gái nào cả. Tôi muốn một trái tim, một tình yêu là trọn vẹn..."

Lê Gia Hào từng sờ nghe cô nói, trái tim anh bỗng đau nhói lại, anh nhìn cô, im lặng như thế một lúc lâu, sau đó mới cất lời.

"Đó là quá khứ mà thôi... anh sẽ không như Lương Minh..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc:"Con người thì không ai hoàn hảo cả, ai cũng có quá khứ, có những quá khứ nên giữ lại không được phép quên. Nhưng riêng trong tình yêu nam nữ thì không được n giữ quá khứ trong tim, nhất là bóng hình người cũ... người khác tôi không biết nhưng riêng tôi, tôi ích kỷ vô cùng, tôi không chấp nhận mình là sự chấp vả, không hoàn chỉnh trong tình yêu..."

Lê Gia Hào:"Cho anh thời gian anh sẽ mang một trái tim như em mong muốn tới chứng minh cho em thấy. Lê Gia Hào anh không phải là một kẻ đa tình. Trái tim này của anh cũng nhỏ lắm, chỉ chứa được một người mà thôi..."

Trần Thanh Trúc:"Được..."

Trần Thanh Trúc khẽ nhắm mắt lại, hít một hơi dài bình ổn lại cảm xúc của chính mình. Không hiểu sao khi này nhìn thấy vẻ mặt của Lê Gia Hào khi nhắc đến người tên Mạc Văn Anh kia, cô đầu tiên là thấy hiếu kỳ, nhưng kèm theo đó là một cảm xúc bức bối không nói lên lời. Cô chỉ muốn tiến đến mà hỏi anh có phải anh vẫn còn nhớ đến cái cô Mạc Văn Anh kia hay không. Rồi khi anh nói anh theo đuổi cô, cô chợt cảm thấy đau nhói trong tim, xót xa cùng trào phúng... tức giận không thôi. Cô không khỏi nghĩ tới Lương Minh và Lục Vĩ Thanh. Có thể nói, đúng là vật hợp theo loài mà, là bạn bè thì phải giống nhau thôi. Nếu như cô chấp nhận làm bạn gái anh ta, vậy phải chăng khi người cũ quay lại cô sẽ trở thành bạn sao của Lục Vĩ Thanh chăng?

(Còn tiếp)

Kiểu Lê: Vì lý do thời gian có hạn nên mình không thể báo chương được. Hôm nay có chút rảnh hơn mọi ngày vậy nên mình sẽ mang đến chút áp thấp nhiệt đới, 4 chương mà thôi. Mọi người đọc nhớ like, vote, theo dõi và bình luận đưa ra ý kiến đề ứng hộ mình nhé. Nếu có thời gian mình sẽ cố gắng tạo ra áp thấp nhiệt đới nhiều hơn.

CHÚC CÁC BẠN CÓ NHỮNG PHÚT GIẤY ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tin tức, ông cố sắp đến

"Mẹ... mẹ nói xem sao lại có thể để mình bị ngã thành như thế này được chứ, thật là mất mặt mà..."

Tin Tin vừa gọt táo vừa liến thoắng nói chuyện.

Trần Thanh Trúc cầm lên một quả táo vò cũng không gọt cắn mạnh một miếng, nhai thật mạnh như nhai kê thù của mình vậy.

Tin Tin mở lớn đôi mắt nhìn mẹ mình mà la lên.

"Mẹ... mẹ ăn như vậy cũng được sao? Cẩn thận lại đau bị đau bụng thì con xem mẹ sẽ làm sao đây..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc ném luôn quả táo vào sọt rác phía xa. Nhìn con trai, nói.

"Con nói con là giống ai chứ, lấm lòi như vậy. Mẹ con đây hôm nay quả là xui xẻo rồi. Mà không, phải nói là từ khi về nước đã liên tục bị xui xẻo đi... aizzz... đương yên, đương lành gặp ngay phải chuyện chả ra làm sao cả..."

Tin Tin đưa đến cho mẹ mình quả táo đã gọt vỏ, rồi nói.

"Cái đó không phải xui xẻo bình thường đâu mẹ. Con nghe nói người ế thăm niên cũng hay xui xẻo như vậy đó. Mẹ phải yêu đi, như vậy mới đổi vận được, tốt nhất là kết hôn luôn cho xung hì, đảm bảo vận đỏ như hoa hồng. Tình yêu màu hồng, có tình yêu vào vận xui tự nhiên tiêu tan..."

Trần Thanh Trúc cắn mạnh miếng táo, hai má phồng lên nuốt xuống, trừng mắt nhìn con trai.

"Cút... con bót bớt đi... suốt ngày chỉ có nghĩ cách mang mẹ gả ra ngoài... hừ... mẹ đây yêu tự do, không lấy chồng. Lấy chồng, yêu đương có gì tốt chứ, cứ ở vậy nuôi thân béo mồm... người ta nói ế nó là xu thế rồi..."

Tin Tin đưa tay đỡ trán, ngao ngán thở dài một hơi, bao giờ mẹ cậu mới yêu đây, cứ như vậy chẳng phải sẽ thành bà cô già khó tính hay sao... Bỗng như nghĩ ra điều gì đó, hai mắt của Tin Tin như phát sáng lên vậy.

"Mẹ... ông có hôm nay gọi điện sẽ về Việt Nam có việc và kết hợp đi du lịch cùng thăm cố hương luôn đó. Ông có còn nói, đợt này về Việt Nam sẽ tìm cho mẹ một đức lang quân như ý nữa nhé..."

Trần Thanh Trúc trợn to mắt, kinh ngạc la lớn, hốt hoảng nuốt một miếng nước bọt, đánh ực một cái, nói.

"Cái gì?... không phải chứ... con trai mẹ con năm nay mới hai mươi bốn tuổi hoa khôi. Còn trẻ vô cùng, chưa thể gọi là ế đâu, con nói xem có phải không? Con xem... hì hi... lần này ông cố tới, con có thể giúp mẹ nói một chút... để ông cố..."

Tin Tin lắc nhẹ cái đầu nhỏ, cười nói.

"Tuy mẹ mới hai mươi bốn tuổi, nhưng mà bao năm qua vẫn không mảnh tình vắt vai, không có kinh nghiệm yêu đương gì nhiều. Mà theo như gì Giang nói phụ nữ chính là yêu năm mươi chọn mười lấy một. Vậy nếu mẹ không yêu từ bây giờ thì đến bao giờ mẹ mới lấy được chồng đây... mẹ tốt nhất lên chọn lấy một người để có thể nói chuyện yêu đương lấy chút kinh nghiệm đi, rồi mang tới cho ông cố nhìn một chút... ông cố cũng là lo lắng quan tâm đến mẹ mà thôi"

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc đầu chảy đầy vạch đen, nhìn con trai cười khò.

"Con trai, con nghĩ tìm chồng giống như ra chợ mua rau sao? Cái gì mà yêu năm mươi, chọn mười, lấy một chứ? Điều là gặt người, mẹ con mà làm theo như vậy chắc chả ai giám đến lấy mẹ đâu, họ chả chạy cho xa ý..."

Tin Tin"\"Mẹ... muối của mẹ càng ngày càng nhiều, mẹ bót lấy giùm con... lấy như mẹ con còn không đỡ nổi nói chi đến người khác chứ?\"

Trần Thanh Trúc liếc con trai một cái."\"Thằng nhóc thôi...hừ...không giúp thì thôi, bót nói nhảm đi, đời không muối nhạt nhẽo lắm biết không? Mà con nhạt hơn mẹ sao? Nói không biết ngược mồm há nhóc?\"

Tin Tin nhún vai, hơi chút chột dạ, cười cười. Lại như nhớ ra điều gì liền vội vàng hướng mẹ mình, kéo khóc mồm như tiểu tình lính, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng giáo hoạt, nói.

"\"Lần này ông cố đến không hề đơn giản đâu nha... con nhận được tin từ bác Nhân. Bác nói là lần này về Việt Nam ông cố được chú Hàn hộ tống tới. Mẹ... mẹ nói xem lần này mẹ trốn được không?\"

Trần Thanh Trúc mở mắt thật to, miệng mở lớn, lắp bắp, hỏi lại con trai.

"Con nói cái gì chứ? Cái tên Hàn báms giai như địa gia kia cũng tới ư? Khi thật... không ổn rồi... Con trai, mẹ chuẩn bị đi công tác Hàn Quốc một thời gian, con sẽ chuyển đến nhà bạn Bin ở tạm một thời gian nhé..."

Tin Tin đen mặt nhìn mẹ mình.

"Mẹ... mẹ không thể như thế được đâu. Mẹ nói mẹ bây giờ có thể đi công tác sao? Lại nói mẹ tránh được lần này nhưng lần sau mẹ tránh mãi được ư? Con thấy mẹ nên từ bỏ đi..."

Trần Thanh Trúc đau lòng nhìn cái chân bó bột to thù lù của mình, lại nghĩ đến cái bản mặt của cái tên Hoàng Thiên Hàn kia lại tức đến học máu.

Hoàng Thiên Hàn là cháu đích tôn của Hoàng Thiên Vũ bạn từ thời hàn vi của ông ngoại nuôi của cô. Hai nhà có mối thâm giao từ rất lâu rồi. Mà Hoàng Thiên Hàn cách đây hai năm không hiểu ăn trúng cái thứ gì lại đột nhiên đổi tính quay sang thích Trần Thanh Trúc cô. Tuyên bố không phải cô không lấy vợ. Trần Thanh Trúc thật không ra nước mắt, mẹ nó không phải cô không lấy là cái quý gì chứ. Không chi có như vậy, hai lão nhân gia hai nhà lại vô cùng ủng hộ mối nhân duyên này, nếu như thành công thì hai nhà thân càng thêm thân.

Advertisement / Quảng cáo

Lại nói thái độ quá quyết cùng điên cuồng theo đuổi của Hoàng Thiên Hoàng đã đẩy Trần Thanh Trúc vào thế khó xử, cô không yêu hẳn, cho dù nói như thế nào đi chăng nữa, hẳn cũng báms giai không buông, mềm mỏng có, cứng rắn có, nhưng hẳn vẫn là không buông. Ngay cả Hà Quý Nhân cũng vì em gái mà ra mặt bẹn gấp hẳn, khuyên giải hết lời nhưng hẳn vẫn là không thay đổi, một mực theo ý mình. Cách theo đuổi của hẳn cũng làm cho Trần Thanh Trúc nhiều phen khóc không ra nước mắt, thật không thể kêu khổ cùng ai.

Trần Thanh Trúc nhớ lại những tháng ngày Hoàng Thiên Hàn theo đuổi mình kia thì rùng mình một cái. Mặt méo xeo, ù rù nhìn con trai.

"Con trai... con mau nghĩ cách giúp mẹ đi. Mẹ thực sự không muốn cái tên gia hỏa kia đến đây để bày mấy cái trò kia đâu..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hoa đã có chủ

Tin Tin cũng có chút hơi nhừ đầu khi nghĩ đến cái ông chú ấy đến đây, thì cậu nhóc cũng khổ không kém mẹ cậu là mấy đâu. Tin Tin nheo mắt, suy tư, nói.

"Mẹ cứ từ từ để con nghĩ..."

Trần Thanh Trúc cắn miếng táo khê gât gât đầu.

"Con mau mau nghĩ đi, từ giờ đến khi ông có tới con phải nghĩ ra cách đó. Nếu không... mẹ sẽ... hehe..."

Tin Tin trợn mắt thật lớn, ầm ục nhìn mẹ mình.

"Mẹ... mẹ như vậy Là chơi xấu..."

Trần Thanh Trúc thản nhiên liếc cậu nhóc một cái, cười cười thích thú.

"Mẹ là mẹ... mẹ có quyền..."

Advertisement / Quảng cáo

Tin Tin"\"Mẹ..."

Trần Thanh Trúc:"hehe... nhưng trước nhất con hãy lấy cho mẹ cái nạng tới đây đi, mẹ con mình phải về thôi, ở đây thật khó chịu quá đi mất..."

Tin Tin gật gật đầu rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng ngay khi Tin Tin vừa chạy ra ngoài thì Lê Gia Hào lại từ ngoài đi vào.

Trần Thanh Trúc ngạc nhiên nhìn anh, hỏi.

"Anh tới có việc gì sao?"

Lê Gia Hào có chút khó chịu trong lòng. Anh vì lo lắng cho cô mà bỏ cả một cuộc họp để tới đây. Biết cô sẽ về nhà luôn hôm nay, anh lo lắng cô đi chuyển chỗ ở, chạy tới chỉ sợ cô về rồi, vậy mà cô thì sao chứ, nhìn thấy anh chẳng những không có chút vui mừng nào, lại còn hỏi anh tới đây có việc gì. Mẹ nó... anh đúng là bị cô làm cho tẩu hỏa nhập ma luôn rồi. Anh không vui liếc cô một cái, nói.

"Tôi đưa em về nhà."

"À!!!"

Trần Thanh Trúc hơi có chút mất tự nhiên, ngượng ngùng sờ mũi, à lên một tiếng.

Lúc này Tin Tin cũng đã trở lại trên tay cầm theo một cái nạng. Trần Thanh Trúc bảo nhóc đưa cho cô để cô chống đi.

Lê Gia Hào khẽ nheo mắt nguy hiểm nhìn Trần Thanh Trúc cùng chiếc nạng trên tay cô.

Trần Thanh Trúc khó hiểu nhìn anh, đang định nói gì đó, thì bất ngờ...

"A... anh... anh...anh làm gì vậy, bỏ tôi xuống..."

Lê Gia Hào chẳng nói lời nào liền tiến đến khom người ôm Trần Thanh Trúc lên.

Trần Thanh Trúc bị bất ngờ liền la lớn. Lê Gia Hào liền nhìn cô nói.

"Anh cũng không có phải chưa từng ôm em qua, em la cái gì chứ. Lại nhìn một chút chân em như vậy, chống nạng dò dẫm đi bao giờ mới ra tới ngoài, chưa kể sân nhà ở đây trơn trượt chẳng may lại ngã nữa thì sao?"

Trần Thanh Trúc có chút cứng họng không thể nói thêm được gì, mặc anh ôm như vậy, nhưng trong miệng vẫn lụng bụng một vài câu bất mãn.

Tin Tin lon ton xách túi chạy theo phía sau.

Dọc hành lang biết bao ánh mắt đổ dồn về phía họ. Trần Thanh Trúc ngượng ngùng úp mặt vào ngực Lê Gia Hào không dám ngẩng đầu lên nhìn nữa.

Một cô y tá tóc ngắn nhìn thấy đáng vẻ soái ca của Lê Gia Hào thì mặt có chút đỏ lên, tim đập loạn nhịp, nói.

"Ồ! Thật là soái... không biết anh ấy là ai nhỉ, mình muốn tới làm quen..."

Cô y tá bên cạnh tóc xoắn dài cũng hướng ứng theo.

Advertisement / Quảng cáo

"Đúng vậy... thật là đẹp trai quá mà...tôi muốn rượt trúng quá à..."

Một cô y tá khác hơi đứng tuổi hơn một chút xì nhẹ một tiếng, nói.

"Các cô không thấy anh ta đang ôm một cô gái sao? Các cô ở đó mà ảo tưởng, đi làm đi. Trai đẹp đều là có chủ rồi không có tới lượt các cô đâu."

Hai cô y tá kia đều đồng loạt xoay sang phản bác.

"Không chắc đâu, biết đâu đó là em gái, hay chỉ là bạn bè bình thường của anh ấy thôi thì sao."

"Đúng vậy...chưa có thử thì làm sao biết chứ. Mặc kệ tôi muốn tới làm quen a..."

Tin Tin đứng lúc đi tới nghe thấy ba người đang nói chuyện, cậu nhóc đảo mắt một vòng, đi đến nở một nụ cười tho thảo khiết nhất, cất giọng nói trẻ con non nớt lên nói.

"Các cô muốn tới làm quen như vậy, mẹ cháu sẽ không vui đâu... mẹ cháu mà nổi giận thì... aizzz nha... thật là lo lắng quá mất thôi..."

Ba cô y tá nhìn cậu nhóc trước mặt, lại nhìn nhau một chút.

Cô y tá đứng tuổi cười nói với hai cô y tá kia.

"Các cô nhìn một chút, cậu nhóc này rất giống người kia, mà anh ta lại đang ôm mẹ cậu nhóc... haha... tôi đã nói rồi, người ta là hoa đã có chủ, không tới phiên các cô đâu, các cô còn không có nghe. Người ta ngay cả von cũng có luôn rồi kia..."

Hai cô y tá kia giờ đã tiu ngưu, nhận ra trai đẹp, chuẩn soái ca đã có chủ mất rồi, thật là buồn bực.

Trần Thanh Trúc thấy Tin Tin chậm chạp phía sau liền gọi.

"Tin Tin... con làm gì ở đó vậy, nhanh lên nào..."

"Dạ..."

Tin Tin dạ một tiếng với mẹ, rồi quay sang mỉm cười nói với ba cô y tá.

"Cháu đi trước đây ạ. Tạm biệt các cô..."

Nói xong cậu nhóc như làn gió chạy đi, trong mắt lấp lánh một vài tia gió hoạt, lạnh lợi.

~~~~~

"Lương Minh anh buông tôi ra... anh nói đi anh muốn cái gì đây?"

Lục Vi Thanh đang đi mua chút thuốc cầm hạ sốt cho con gái. Trên đường về tiện thể đi qua siêu thị liền ghé vào mua chút đồ về nấu cháo. Nhưng người ta có câu"oan gia ngõ hẹp" quả khôn có sai. Vô tình cô lại gặp Lương Minh ở đây. Lương Minh nhìn thấy Lục Vi Thanh liền đi đến chỗ cô, nhìn món đồ trong tay cô, đột nhiên nắm lấy tay cô, đoạt lấy túi đồ rồi kéo cô ra một góc này đây.

Lương Minh thấy cô gầy gầy mạnh như vậy thì nói lỏng tay buông tay cô ra, nhìn cô hỏi.

"Em mua thuốc cho ai vậy?"

Advertisement / Quảng cáo

Lục Vi Thanh nghe hẳn hỏi thì cười lên trào phúng một hồi.

"Haha... từ bao giờ mà anh đây lại quan tâm tới việc tôi mua thuốc cho ai vậy... tôi mua cho ai trước kia có chút quan hệ với nhau anh không hỏi một lời, giờ chúng ta là người dung nước là thì anh tới hỏi. Chuyện này có phải ngược

đôi quá rồi hay không?"

Lương Minh nghe Lục Vi Thanh trào phúng, nói như vậy không hiểu sao trái tim hắn như bị ai đó bóp nghẹt vậy... chẳng hề giống một cái xoa đi cái cảm giác kia, hắn nói

"Tôi chỉ muốn biết có phải là bé Na ốm rồi hay không, dù sao con bé cũng là con tôi mà..."

Lục Vi Thanh ngược mắt nhìn Lương Minh như nhìn một người ngoài hành tinh vậy, bắt giác lại bật cười chua chát, nói.

"Lương Minh... anh đang kể chuyện hài hay sao? Từ khi nào anh lại coi bé Na là con anh vậy? Chẳng phải anh từng nói con bé không phải con anh hay sao? Anh từng nói tôi không có tư cách sinh con của anh hay sao? Mẹ nó chứ... Lương Minh hôm nay anh uống lộn thuốc hay sao hả? Nếu không có chuyện gì vậy tôi đi trước. Lần sau anh có phát điên làm ơn đừng có tìm tôi..."

(Còn tiếp)

Kiều Lê: Like, vote, nhấn theo dõi và bình luận đưa ra ý kiến ủng hộ mình nhé...

Chúc Các Bạn Có Những Phút Giấy Đọc Truyện Thật Vui Vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 54: Trần Nhất Sơn tới thăm

Lương Minh nghe Lục Vi Thanh nói xong thì trái tim hắn kịch liệt co rút lại.

Lục Vi Thanh cũng chẳng để ý nhiều tới hắn cô nói xong liền dời gót đi ra bên ngoài, bỏ lại một mình Lương Minh đứng đó.

Nhìn theo bóng Lục Vi Thanh rời đi, Lương Minh như muốn nói điều gì đó nhưng lại không thể mở lời, cuối cùng lại thốt lên một câu.

"Nếu cần tôi có thể trợ cấp cho hai mẹ con cô một khoản."

Lục Vi Thanh dừng bước lại, cũng không thèm xoay lại nhìn hắn, chỉ lạnh nhạt nói

"Không cần... tôi sinh được, nuôi được..."

Nói xong liền bước tiếp. Nước mắt cô cứ vậy tuôn rơi xuống, nếu nói không đau lòng là giả, nói hết yêu là giả, nhưng lý trí cô luôn nhắc nhở, người đàn ông này không thuộc về cô...

Advertisement / Quảng cáo

Lương Minh nhìn nhìn theo bóng lưng quật cường của cô, trong lòng dâng lên một cỗ chua xót, trái tim như bị ai bóp nghẹt lại không thể thở nổi. Hắn đưa tay lên đặt vào nơi ngực trái, đau... Ánh mắt hắn co rút lại, hắn sai rồi... sai thật rồi...

Nguyễn Hàm Oanh từ trong đi ra nhìn thấy Lương Minh đứng đó, một mình đang hút thuốc, cô ta liền chạy đến, ôm lấy tay hắn làm nũng.

"Sao anh lại ra đây vậy? Lâm em đi tìm anh mãi..."

Lương Minh lạnh nhạt nhìn người con gái đang ôm tay mình làm nũng kia, hắn chợt cảm thấy chán ghét trong lòng. Thời gian này đã có rất nhiều chuyện đã giúp hắn sáng mắt ra một vài phần, người con gái hắn cho rằng là đơn thuần nhất giờ đây đã không còn đơn thuần nữa rồi...

Lương Minh gạt tay Nguyễn Hàm Oanh ra, nói.

"Em hôm nay tự đi về đi, anh có chút việc đi trước một chút..."

Nói xong cũng không để ý nhiều liền đi thẳng, bỏ lại Nguyễn Hàm Oanh hậm hực buồn bực đứng đó.

Lương Minh lái xe vô định trên đường vậy mà bất tri bất giác lại lái tới chung cư nơi mà hai mẹ con Lục Vi Thanh và bé Na ở. Lấy một điếu thuốc ra hút, ánh mắt hắn nhìn lên trên phía những tầng nhà cao cao vút...

~~~~~

Cốc... cốc...

Trần Thanh Trúc nghe thấy tiếng chuông cửa liền la lớn.

"Tin Tin... con mau ra mở cửa xem ai đến kia..."

Tin Tin được ngày chủ nhật ngủ ở nhà thì cả ngày hôm nay đã bị mẹ mình sai tới bù đầu luôn rồi. Cậu vừa đi ra vừa nói với mẹ mình.

"Mẹ không đứng lên vận động đi, mẹ cứ nằm như vậy, đợi đến khi chân mẹ khỏi thì mẹ sẽ thành heo đấy..."

Trần Thanh Trúc ôm gối bập rang bọ, mắt vẫn xem hoạt hình, xung quanh đồ ăn vật chất đông, vô tư vừa ăn vừa nói.

"Yên tâm đi con trai, mẹ con đây thân hình chuẩn, ăn bao nhiêu cũng vẫn vậy, không sợ mập..."

Tin Tin nghe mẹ mình nói thì chỉ biết lắc đầu cảm thán, sao nhiều người khổ sở giữ dáng, hít thở thôi cũng mập, còn người mẹ này của nhóc lại chẳng phải để ý nhiều, ăn bao nhiêu cũng chẳng mập vậy...

"Chào chú... chú hỏi ai ạ..."

Nhìn qua màn hình trên cửa, Tin Tin thấy một người đàn ông, dáng người cao to, khuôn mặt cân đối, ngũ quan sắc nét, vô cùng đẹp trai, trên người mang theo cỗ hơi thở có phần lạnh lùng.

Người kia nghe thấy giọng nói là của một đứa trẻ thì có chút hơi sững sốt một chút, nói với bé.

Advertisement / Quảng cáo

"Chú đến tìm cô Trần Thanh Trúc."

Tin Tin đảo mắt một vòng, nói

"Chú tìm mẹ cháu ạ. Vậy chú chờ một lát ạ..."

Nói xong cậu nhóc liền chạy vào trong.

"Mẹ... có người tới tìm mẹ..."

Trần Thanh Trúc có chút ngạc nhiên, ai lại tới đây tìm cô vậy, những người quen biết cô, Tin Tin đều biết cả mà. Cô đứng dậy với lấy cái nạng chống, đi ra cửa, nhìn thấy người tới là Trần Nhất Sơn thì thoáng qua vẻ trầm tư, đưa tay mở cửa.

Vào đến phòng khách, Tin Tin đã rất nhanh thu dọn xong cái đồng bừa phứa của mẹ mình tự bao giờ, Trần Thanh Trúc âm thầm nâng ngón tay cái khen ngợi con trai.

Trần Nhất Sơn nhìn thấy Tin Tin thì có chút giật mình một chút...

Trần Thanh Trúc nhìn anh cười, nói.

"Anh ngồi đi... anh tới tìm tôi có chuyện gì sao?"

Trần Nhất Sơn thu hồi lại suy nghĩ ngồi xuống, mở lời.

"Hôm nay tôi tới đây là để hỏi thăm và nói lời xin lỗi với cô đây..."

Trần Thanh Trúc cười nhẹ một tiếng, nhìn Trần Nhất Sơn.

"Lỗi không phải của anh... Anh không cần phải như vậy."

Trần Nhất Sơn hơi có chút khó xử, nhìn cô gái trước mắt mình, một cô cảm giác gần gũi thân thiết ủa đến, anh nói.

"Dù sao tôi cũng là anh trai của Ngọc... Tôi muốn thay mặt em gái mình xin lỗi cô..."

Trần Thanh Trúc nhún mày, có một chút không vui.

"Tôi nói điều này nếu như mất lòng mong anh bỏ quá, nhưng em gái anh đã là người trưởng thành, cô ấy nên chịu trách nhiệm về những việc mà mình làm ra. Anh tuy nói là anh trai cô ta nhưng cũng không thể nào cứ mỗi việc cô ta làm ra thì anh lại là người phải đi thu dọn lại tàn cuộc như vậy được. Anh nên để cô ta hiểu được một điều có làm có chịu, chứ không phải là cô ta làm nhưng người đến chịu trách nhiệm rồi xin lỗi lại là anh, còn cô ta thì phải mong sạch sẽ làm như không liên quan đến mình vậy. Xin lỗi lời xin lỗi này của anh tôi không thể nhận. Nếu muốn nói xin lỗi thì anh nói em gái anh tới..."

Trần Nhất Sơn có chút xấu hổ, không biết nói sao, anh hiểu Trần Thanh Trúc nói rất đúng...

Đúng khi Trần Nhất Sơn còn lúng túng chưa biết nói ra sao thì ngoài cửa có tiếng chuông vang lên, Tin Tin chạy ra mở cửa, Lê Gia Hào bước vào.

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào vừa vào cửa thì nhìn thấy Trần Nhất Sơn, đôi lông mày nhún lại, nói.

"Sơn sao cậu ở đây?"

Trần Nhất Sơn nhìn đồng hồ trên tay Lê Gia Hào, lại nhìn về mặt kia của anh thì có chút buồn cười, nói.

"Mình tới thăm cô Trúc..."

Lê Gia Hào nhìn Trần Thanh Trúc đang rất tùy tiện ngồi gác chân trên sô pha, lại nhìn Trần Nhất Sơn cùng một đồng lớn quả ngồi đó, trong lòng thật khó chịu. Anh nhìn sang Tin Tin nói.

"Tủ lạnh nhà cháu có nước lạnh không?"

Tin Tin có chút khoai chỉ nhìn Lê Gia Hào, lại nhìn mẹ mình cùng Trần Nhất Sơn, một đạo linh quang xẹt ngang đáy mắt. Lại hướng Lê Gia Hào gật gù đầu, nói.

"Có ạ..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Rắc rối cuốn Trần Nhất Sơn

Uống một hơi hết một cốc nước lạnh khá lớn, Lê Gia Hào mới nhìn Trần Thanh Trúc cùng Trần Nhất Sơn vẫn đang nói chuyện ở sô pha, anh liền đi đến, ngồi sát vào Trần Thanh Trúc.

Trần Thanh Trúc nhìn Lê Gia Hào nói.

"Anh ngồi sát vào tôi làm gì, qua bên kia ngồi cùng bạn anh đi. Anh không biết nam nữ thụ thụ bất tương thân sao hả?"

Lê Gia Hào đen mặt nhìn Trần Thanh Trúc, nhưng vẫn là không rời ra, làm mặt lạnh với cô, xoay người sang nói chuyện cùng Trần Nhất Sơn.

"Cậu về nói với cô em gái của cậu một tiếng, mình không muốn chuyện như thế lặp lại lần nữa, nếu có lần sau mình sẽ không bỏ qua đâu...bảo cô ta tới xin lỗi."

Trần Nhất Sơn gật gù đầu biểu tình đã hiểu. Trò chuyện đôi ba câu nữa cũng cáo từ ra về.

Advertisement / Quảng cáo

~~~~~

Cạch...kết...

Ở một gian nhà xưởng giường như đã bị bỏ hoang khá lâu rồi, một người đàn ông mặc đồ đen đứng im lặng trong bóng tối, lặng lẽ hút thuốc. Phía sau ông ta cánh cửa nhà xưởng bị ai đó đẩy ra, một bóng người cao lớn bước vào đi đến đứng sau lưng người kia, cất giọng nói.

"Kế hoạch tiến hành khá thuận lợi bên kia không hề có bất kỳ một chút nghi ngờ hay động tĩnh gì cả."

Người kia vẫn đứng xoay lưng lại, gật gù đầu.

"Tốt... tốt... cậu làm mọi việc cẩn thận một chút đừng có để lại bất cứ cái đuôi nào để người ta nắm được đuôi. Lê Hoàng Khánh và vợ hắn cũng không có phải dao cùn đâu. Còn cả cái tên Lê Gia Hào kia nữa cũng rất khó chơi đó. Cậu tốt nhất vẫn nên chú ý một chút..."

"Tôi biết rồi... tôi sẽ chú ý..."

"Được rồi... tiếp theo tôi có một số việc cần giao cho cậu trực tiếp thực hiện. Làm cho tốt vào, xong việc sẽ có khoản đãi..."

"Được..."

"Được rồi, cậu đi trước đi..."

Khi người kia vừa đi khỏi thì phía trong bóng tối một bóng người nữa đi ra, nhìn ra cánh cửa vừa khép lại, cười lên từng tràng cười lạnh lạnh, tiếp theo là một giọng nói của phụ nữ vang lên.

"Haha... không ngờ... thực không ngờ ông lại có thể nghĩ ra cái chiêu bài này... quá ư là cao tay rồi..."

Người đàn ông hít một hơi thuốc từ từ nhà khói, không nhanh không chậm cười nhạt mà đáp lời người phụ nữ.

"Cũng chẳng phải là cao chiêu gì... nhưng bắt quá đúng vô cùng tốt... lại nói cô hôm nay rảnh rồi tìm tôi tán gẫu chuyện này sao?"

Người phụ nữ, toàn thân mặc đồ đen kín mít, đứng hòa mình vào trong bóng tối không thể nhìn ra khuôn mặt của người này, chỉ nghe giọng nói của người kia vang lên nhàn nhạt lại có chút lạnh lẽo.

Advertisement / Quảng cáo

"Cũng không có gì cả, chỉ là muốn tới cùng ông hợp tác làm ăn một chút mà thôi... ông thấy thế nào? Không tồi chứ?"

Người đàn ông nghe người phụ nữ kia nói thì tâm tình cũng vui vẻ cười lên một hồi.

"Không tồi, không tồi... nghe rất được đó... được... tôi hợp tác cùng cô... haha..."

Người phụ nữ trong bóng tối nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo cùng ánh mắt sắc lạnh mang theo nhiều đạo tính toán âm hiểm.

"Vậy trước mắt ông cho tôi mượn một chút nhân lực, tôi muốn làm một chút việc được chứ?"

Người đàn ông lại hút thuốc, nhà khói, nghe người phụ nữ nói muốn mượn nhân lực thì cười lạnh.

"Cho cô mượn nhân lực không phải không thể nhưng bắt quá... việc này làm cho tôi có chút khó xử a..."

"Tôi cũng không cần nhiều, ông cho tôi mượn tầm bốn năm người là được rồi..."

"Ừm... được thôi..."6

~~~~~

choang...choang...

Trong một căn phòng được bày trí rất nhiều thư pháp, trang hoàng theo phong cách hoài cổ, một ông lão tức giận đập tan ly trà xuống đất.

Trần Bích Ngọc run run đứng giữa phòng nhìn ông nội mình đang nổi trận lôi đình.

Trần Nhất Minh tức giận trừng mắt nhìn Trần Bích Ngọc lớn tiếng.

"Cô nói đi... cô suốt ngày chỉ có ăn không ngồi rồi, đã không giúp được gì rồi lại còn suốt ngày gây phiền phức. Cô có biết rằng bệnh viện của chúng ta đang rất cần Khánh Điền đầu tư hay không? Vậy mà cô lại chạy đến đó gây sự. Vừa nãy tổng giám đốc bên đó cũng đã nói rõ nếu như cô không tới xin lỗi thì lần đầu tư này coi như bỏ đi. Cô nói rõ một chút, cô đã làm lên chuyện tốt gì rồi..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Bích Ngọc bị ông nội mình mắng thì chột dạ.

Ba hôm trước Trần Nhất Sơn đã tìm cô, nói cô nên đến xin lỗi cái người kia(Trần Thanh Trúc). Nhưng cô ta không nghe theo, cô ta cho rằng mình là em gái của Trần Nhất Sơn, nên Lê Gia Hạo khẳng định là sẽ nhìn mặt của Trần Nhất Sơn mà không có khó dễ gì mình cả. Huống gì hai gia đình cũng là có mối giao hảo từ trước. Nghĩ như vậy cô ta liền vênh vào hát mặt lên trời, tự đắc, con à kia là cái gì chứ, cùng lắm anh Hạo cũng chỉ là vui đùa đường một chút thôi, có tư cách gì mà đề cô ta tới xin lỗi cơ chứ. Nhưng ngàn vạn lần cô ta lại không thể ngờ sự tình lại chuyển thành như vậy. Lê Gia Hạo vậy mà lại có thể không nề mặt mà xuống tay. Cô ta vội vàng khóc lóc kể khổ.

"Ông nội... thật sự con cũng không có làm gì cả. Ông tin con đi mà... nhất định là con à đàn bà kia đã nói với anh Hạo gì đó mới khiến anh ấy không có nề tình mà làm vậy... đúng vậy... ông nội... ông không biết đầu anh Hạo đã bị con hồ ly kia quyến rũ mất rồi, hôm đó con chỉ là vô tình đụng vào cô ta một chút ấy vậy mà cô ta lại kêu la nói rằng con cố tình đẩy cô ta. Con thật không ngờ cô ta lại còn có bản lĩnh khiến anh Hạo làm đến mức này. Ông nội... ông tin con đi con thực sự không có làm cái gì quá đáng hết..."

Trần Nhất Minh nghe cháu gái nói vậy thì lửa giận xông lên tức giận đến dưng cả râu. Tên nhóc Lê Gia Hạo kia thế nhưng chỉ vì một con đàn bà mà lại làm như vậy với ông...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Rắc rối cuốn Trần Nhất Sơn (tiếp)

"Hồ đồ... tên nhóc vắt mũi chưa sạch này thật là quá đáng mà..."

"Ông nội... ông phải lấy lý công bằng cho cháu gái... cháu là thích anh Hạo từ rất lâu rồi. Lại nói hai nhà có mối thâm tình cũng không cạn, nếu kết làm thông gia thì còn gì bằng. Ông nội... ông nói xem..."

Trần Bích Ngọc cũng nhân cơ hội này mà tranh thủ một chút để cho Trần Lão giúp mình một chút.

Trần Nhất Minh nghe cháu gái nói trong mắt thoáng qua một tia suy xét cùng tính toán. Đúng vậy nếu hai nhà kết thành thông gia, mà cháu gái mình gả cho Lê Gia Hạo sẽ trở thành tổng tài phụ nhân, vậy sau này vốn liếng rót vào bệnh viện để mở thêm vài chi nhánh cũng không phải là không thể. Tốt...rất tốt... về mặt lúc này của Trần Lão cũng hòa hoãn vài phần, gặt đầu, cười nói.

"Được... mối nhân duyên này ông sẽ giúp cháu giành lấy..."

Trần Bích Ngọc vui sướng nhảy lên, hô lớn.

Advertisement / Quảng cáo

"Ông nội... con yêu ông nhất..."

Cốc...cốc...

"Vào đi..."

Khi hai ông cháu trong phòng còn đang vui vẻ bàn tính đến mối duyên tốt đẹp trong tương lai thì có người gõ cửa cắt đứt mạch nói chuyện. Trần Nhất Minh có chút hơi mất hứng, nhăn mày.

Cửa được mở ra là hai cha con Trần Nhất Long và Trần Nhất Sơn đi vào.

Nhìn thấy hai người Trần Nhất Minh liền nói.

"Sơn... cháu xem bạn tốt của cháu đang làm cái gì vậy hả? Chỉ vì một con đàn bà mà có thể nói không đầu tư là không đầu tư. Lại nói cháu là đang làm cái gì? Em gái cháu chịu ủy khuất cháu cũng không biết đi đòi lại công đạo, người nhà chúng ta đâu có thể dễ dàng để cho người ta khi dễ như vậy hả?"

Trần Nhất Sơn bị Trần Nhất Minh nói đến mụ mị đầu óc, không hiểu chuyện gì xảy ra. Bất quá liếc qua Trần Bích Ngọc lại xấu chuỗi lại những lời vừa rồi của Trần Nhất Minh thì sực tỉnh liền sáng tỏ. Anh nhàu mày liền nói.

"Ông nội... thứ nhất người lần này có lỗi là cháu gái yêu quý của ông. Thứ hai Hạo không phải vì một người đàn bà mà trở mặt với chúng ta mà vì cháu gái ông ngu ngốc đi chọc đến vậy ngược của cậu ta. Thứ ba, cháu không phải là cái hột rác mà suốt ngày phải chạy theo mong cô cháu gái này của ông mà dọn dẹp những cái cục diện rồi rấm mà cô ta gây ra. Từ nay về sau chuyện của cô ta cháu không muốn, cũng không quan nữa. Cô ta lớn rồi đủ trưởng

thành rồi, đã nhận thức được việc gì nên và không nên làm, chịu trách nhiệm về việc làm của bản thân rồi... còn nữa đó ông không cần lo cháu ông bị bắt nạt đâu, cô ta còn ngang ngược như vậy, không để ai vào mắt thì cũng sẽ có ngày nhận được bài học đích đáng cũng không có gì để nói cả..."

Trần Nhất Minh nghe Trần Nhất Sơn nói xong thì tức giận đập bàn, trừng mắt nhìn anh quát lớn.

"Đó là em gái mày... mày nói vô trách nhiệm như vậy mà được à..."

Trần Nhất Sơn trấn định nhìn Trần Nhất Minh, giọng nói lạnh lẽo, ánh mắt băng hàn trống rỗng.

"Cháu chỉ có một người em nhưng còn không có biết là em trai hay em gái đâu..."

Trần Nhất Long nghe thấy Trần Nhất Sơn nói vậy thì trợn mắt tức giận, nãy giờ yên lặng giờ lại nguyền rủa mà quát lên.

"Mày cầm nôm cho tao... mày chỉ có một người em gái đó chính là Trần Bích Ngọc mày nghe rõ chưa?"

Advertisement / Quảng cáo

Trần Nhất Minh cũng trợn mắt trừng trừng nhìn Trần Nhất Sơn.

"Mày... mày... mày muốn phản rồi... cứng cáp, đủ lông, đủ cánh rồi muốn bay đi sao? Vậy phải xem lão già này có cho phép không đã."

Trần Bích Ngọc nhìn tình hình liền hướng Trần Nhất Sơn bộ dáng như nhược của em gái nhỏ, nói.

"Anh... anh đừng như vậy mà... anh như vậy sẽ làm ông tức giận đó..."

Trần Nhất Sơn, lạnh lẽo liếc xéo Trần Bích Ngọc một cái khiến cô ta rùng mình rụt cổ lại không có dám nói tiếp nữa.

Trong phòng một cổ áp bức cùng lạnh lẽo bao phủ cả căn phòng. Trần Nhất Sơn, hừ lạnh một tiếng.

"Sau này bất cứ chuyện gì liên quan đến Trần Bích Ngọc cháu sẽ không quản nữa..."

Trần Nhất Minh:"Vậy mày cũng không cần quản việc của cái nhà này nữa...mày cứ cho tao..."

Trần Nhất Sơn kéo khõe môi, cười lên một tiếng.

"Được ạ... nếu ông đã nói vậy thì cháu sẽ nghe theo..."

Nói xong anh như muốn rời đi.

Trần Nhất Minh chết sững sờ khi nghe Trần Nhất Sơn trả lời, sao lại có thể như vậy chứ. Sao nó lại nói như vậy? Trần Nhất Minh rất hiểu cháu trai mình, Trần Nhất Sơn từ nhỏ tính tình đã lãnh đạm, lạnh nhạt với tình cảm của mọi người xung quanh. Không quan tâm đến mọi thứ. Nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới ngay cả cái gia đình này, cơ ngơi này cũng là không để mắt tới. Trước đây không phải Trần Nhất Minh hay là Trần Nhất Long chưa từng uy hiếp bắt anh làm những việc anh không muốn, nhưng chưa có lần nào anh lại phản ứng như lần này.

"Cháu... cháu..."

Trần Nhất Long giờ phút này cũng không thể nhìn được nữa, đi đến trước mặt Trần Nhất Sơn.

"Bốp...bốp..."

Advertisement / Quảng cáo

Hai cái tát ghánh xuống, khiến mặt Trần Nhất Sơn đau rát, rất nhanh là hai đầu tay đỏ đến chói mắt hiện lên trên khuôn mặt điển trai, lạnh lùng. Trần Nhất Sơn đứng im đó chịu trận không mảy may để ý đến, như thể người vừa bị đánh không phải là anh vậy.

Trần Nhất Long đánh xong liền lớn tiếng mà mắng.

"Mày đúng là cái đồ nghiệt chủng do con đàn bà đáng chết đó sinh ra mà... mẹ kiếp số ông đây xui xẻo tám đời mới có loại nghiệt chủng như mày làm con... nuôi mày vất vả cũng thành công đã trắng, không thể nhờ vả bất cứ việc gì. Bây giờ đủ lông đủ cánh, cứng cáp rồi thì muốn tạo phản hả? Tao nói cho mày biết nếu là hôm nay mày bước ra khỏi đây một bước thì cũng đúng có trở về nữa..."

Trần Nhất Sơn ánh mắt khê động, đảo một vòng lạnh lẽo nhìn Trần Nhất Long. Lại nhìn một bóng người phụ nữ nãy giờ đang đứng ngoài cửa nghe ngóng kìa.

"Ba... gọi ông một tiếng ba này là vì dòng máu đang chảy trong người tôi đây, nhưng không có nghĩa là ông muốn hồ ngôn loạn ngữ thế nào cũng được. Ông nói cái gì cũng không sao, tùy ông. Nhưng ông không được phép sỉ nhục mẹ tôi... Ông đừng có nghĩ rằng tôi ngu ngốc không biết gì cả? Nói cho ông biết, cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra đấy..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Hận

Trần Nhất Long nhất thời có chút chột dạ, nhưng rất nhanh đã bị hấn lấp liếm đi, hấn vẫn mắt lên nhìn Trần Nhất Sơn mà quát.

"Mày im đi cái đồ bất hiếu, vong ân phụ nghĩa... mày thì biết cái gì? Tao nói về mẹ mày sai sao? Mẹ mày chính là cái loại gái trác nết, lăng loạn... hử..."

Trần Nhất Minh tức giận đứng một bên ho lên từng hồi.

"Khụ...khụ... Sơn... nếu hôm nay mày bước ra khỏi đây thì cũng đừng bao giờ quay trở lại nữa...khụ...khụ... nhà này không có loại con cháu như mày..."

Advertisement / Quảng cáo

Vũ Thúy Loan bên ngoài nhếch nhếch khóe môi lên châm chọc một hồi, chỉnh lại tâm trạng liền chạy vào, nắm lấy tay Trần Nhất Sơn bộ dáng mẹ hiền nói.

"Sơn... con đừng có ngang bướng cãi lời ông nội con nữa mà... con mau xin lỗi cha và ông con đi. Lại nói nếu con không muốn quản chuyện của Ngọc thì từ nay mẹ sẽ trông chừng nó... con đừng có vì thế mà chọc giận đến ông và ba con..."

Nói đến đây bà ta dừng lại một chút lại xoay sang nói với Trần Nhất Minh và Trần Nhất Long.

"Ba... ba nghe con nói... Sơn nhất thời nổi nóng mới như vậy mà thôi. Dù gì nó cũng là cháu của ba, ba chấp với con trẻ làm gì? Ba giữ gì sức khỏe... còn mình à! Minh đứng vì chuyện đã qua mà nhắc lại nữa, giữ sao cũng là chuyện đã qua rồi. Người có lỗi cũng là... aizzz... thôi đủ sao Sơn nó cũng là một tay mình đào tạo, dạy dỗ mà nên người, thành tài như bây giờ, mình nói xem đâu thể vì mẹ Sơn... thôi... thôi... mình bỏ qua cho con đi... chẹp chẹp... nói ra cũng lạ con nó tính nết sao lại giống...aizzz..."

Trần Nhất Sơn bên cạnh cười lạnh một tiếng, nhìn người mẹ kế của mình, quì lại xúng đáng phong lên một diễn viên hạng A tầm cỡ quốc tế. Diễn rất tốt, nghe bên ngoài như là muốn tốt và nói đỡ cho Trần Nhất Sơn nhưng thực ra lại cố ý làm như vô tình mà nhắc lại một số điều khiến cho Trần Nhất Minh và Trần Nhất Long có kị nhất. Khiến cho họ không những không giảm đi sự phẫn nộ với Trần Nhất Sơn mà còn tăng lên một bậc nữa.

Trần Nhất Sơn không khỏi cười lạnh trong lòng, vợ kịch này đã diễn bao lần rồi, bao năm qua vẫn vậy, vẫn không thay đổi, anh cũng lười phản ứng lại, nếu đã vậy chỉ bằng thuận theo đi, buông bỏ không cố giữ nữa sẽ khiến anh nhẹ nhõm không cần cố kị quá nhiều nữa.

Trần Nhất Minh tức giận công tâm trừng mắt nhìn Trần Nhất Sơn, thẳng tay chỉ ra cửa mà quát.

"Cút... cút...khụ... khụ..."

Trần Nhất Long cũng phát tiết mà lớn tiếng.

"Trần Nhất Long tao đây từ nay coi như chưa có đứa con như mày... mày cút đi cho khuất mắt tao..."

Advertisement / Quảng cáo

Vũ Thúy Loan trong mắt hé lộ vui mừng, nhưng bên ngoài vẫn là nói với Trần Nhất Sơn, bộ dáng lo lắng cho con trai.

"Sơn à! Con đừng có như vậy nữa... mau nói xin lỗi với ông nội và cha con đi... con nói con đó sao lại như vậy chứ, cho dù con không thích con bé Ngọc nhưng dù gì con bé cũng là em gái con, con hà cớ gì phải làm như vậy, thiệt thân... con xem con là con trai ba con nhưng sao một chút giống ông nội và ba con con cũng không có vậy? Mau... mau tới nói xin lỗi ông nội và ba đi con..."

Trần Nhất Long nghe Vũ Thúy Loan nói thì ánh mắt thâm trầm lại, càng tăng thêm thập phần tức giận mà nói.

"Còn không chắc có phai con tôi không đâu... không cần nói gì nữa, có nói cũng vô ích... mau cuốn xéo khỏi đây cho khuất mắt tôi..."

Trần Nhất Sơn cười lạnh một tràng, tiếng cười lạnh lẽo thê lương, mang theo chút tịch mịch cùng đau thương, rồi xoay người rời đi.

~~~~~

Bar Thiên Đường, Trần Nhất Sơn uống hết một chai rượu Whisky, bên cạnh là Hà Tùng Bách, Lương Minh, Lê Gia Hào đang nhìn anh ta với ánh mắt khó hiểu.

Trần Nhất Sơn cười lên một tràng cười sặc sụa, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống, trong men say anh nói.

"Các cậu biết không, tôi từ năm bảy tuổi đã không có mẹ ở bên nữa. Ba tôi, ông ta cứ tưởng rằng tôi khi đó còn nhỏ không biết được bất cứ điều gì, nhưng ông ta đã làm rồi, tôi biết... tôi biết hết... biết ông ta đã lạnh nhạt với mẹ tôi, tàn nhẫn đánh đập mẹ tôi như thế nào, tôi đều biết hết. Đến một ngày kia mẹ tôi bị ông ta đuổi ra đường như một con chó, trong khi đang mang thai... ực... ực..."

Nói đến đây Trần Nhất Sơn như lâm vào ký ức, anh ta uống một hơi hết tiếp một cốc rượu nữa, nước mắt chảy dài trên gò má, ánh mắt trống rỗng, bi thương, nói tiếp.

Advertisement / Quảng cáo

"Hận... tôi từng hận... rất hận ba tôi... sau khi đuổi mẹ tôi đi, ông ta đã đưa về một người phụ nữ, nói với tôi về sau bà ta sẽ là mẹ của tôi... haha... mẹ sao? Mẹ tôi chẳng phải đã bị ông ta đuổi đi rồi sao? Còn em tôi nữa, nó còn chưa ra đời... thời gian sau đó tôi đã sống chật vật vô cùng, tôi đã cố gắng để sống để vượt qua, tôi không muốn quan tâm quá nhiều thứ, lạnh nhạt với tất cả vì tâm tôi đã chết rồi... Những người đó không ngừng... không ngừng nhồi nhét vào đầu tôi hình ảnh mẹ tôi xấu xa vô cùng, vô cùng... ực... ực..."

Lại uống thêm một ly nữa, dừng lại một chút, nói tiếp.

"Tôi vậy nhưng cũng có khi hận mẹ mình. Hận vì sao khi đó mẹ không mang tôi theo cùng. Hận vì tại sao mẹ không quay trở lại tìm tôi... cho tới bây giờ tôi đã biết... biết hết rồi... đau... đau lắm... tôi hận cái nhà họ Trần này, hận những con người giả dối kia... tại sao? Tại sao lại dối với tôi như vậy? Tại sao lại dối với mẹ tôi như vậy? Vậy mà họ còn muốn tôi làm con rồi mới mặc cho họ đưa bọn... haha... nực cười..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tháo bột

Trần Nhất Sơn vừa uống rượu, vừa nói, lúc khóc, lúc lại cười lên lạnh lẽo. Ba người Lê Gia Hào, Hà Tùng Bách và Lương Minh nhìn anh ta như vậy, để cho anh ta phát tiết ra tất cả. Đây là lần đầu tiên Trần Nhất Sơn như vậy. Kể từ khi còn nhỏ chơi chung với nhau, đã qua bao nhiêu năm đây là lần đầu tiên Trần Nhất Sơn bộc lộ ra tâm trạng bi thương, đau khổ và thống hận của bản thân trước mặt người khác. Từ trước tới giờ anh luôn mang trên mình một lớp vỏ bọc bên ngoài lạnh lùng cứng thờ ơ, không để bất cứ thứ gì vào trong mắt, vẫn luôn lạnh lùng như vậy.

Cho dù bốn người là bạn thân chơi với nhau từ khi còn trên ghế nhà trường, nhưng không phải việc gì cũng biết, nhất là những chuyện tế nhị trong gia đình thế này. Họ hiểu điều tốt nhất bây giờ là để cho bạn mình phát tiết ra cảm xúc của mình, lắng nghe anh ta tâm sự...

Cả ba người im lặng nhìn Trần Nhất Sơn, nhìn anh ta giãy xéo đau khổ, cũng lặng lẽ uống cùng...

~~~~~

"A... ngựa quá... ngựa quá... chị Tư mang cho em cái dưa tới đây với... ngựa chết em rồi..."

Trần Thanh Trúc ngồi trên ghế sofa vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem hoạt hình thì một trận cảm giác ngựa ngáy nơi bó bột truyền đến, càng lúc càng thêm phần khó chịu không thôi, liền la hét.

Chị Tư từ trong bếp lộ đầu ra nói.

"Không được đâu, em mà cứ đòi như vậy sẽ hỏng luôn chân đấy."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc hơi trẻ môi.

"Ngựa lắm đó chị biết không? Lại nói da em không có mòng quá như vậy đâu. Huhu... sao lại bó bột chứ, ngựa chết người ta rồi... không được... em phải đi kiểm tra rồi tháo bột ra thôi..."

Chị Tư lắc cái đầu cười cười vẫn là đưa đến cho có một cái dưa, nói.

"Đây của cô đây, nhưng mà gãi ít thôi đó. Mà hôm nay tôi muốn về sớm một chút trong nhà có chút việc được chứ?"

Trần Thanh Trúc thích thú lấy cái dưa mà chọc chọc vào chỗ cái chân bị bó bó bột khoái chí cười thỏa mãn. Nghe chị Tư nói xong thì gật gật đầu.

"Oa... thích quá... vâng... chị có việc thì chị cứ về sớm đi cũng được, không sao đâu."

Chị Tư vừa rời đi, Trần Thanh Trúc nhàm chán tắt tivi, đi vào thư phòng của mình bắt đầu vẽ...

King koong... kingkoong..

"Đến đây... ai đến vậy ta... ôi cái chân của tôi..."

Tiếng chuông cửa vang lên Trần Thanh Trúc tay với cái nạng chống ra bên ngoài. Nhìn thấy người đến chính là Lê Gia Hào thì bĩu môi một cái, mở cửa ra.

"Aizzz... zoo... xem ai đến nào... Lê đại tổng tài sao hôm nay rảnh rồi đến đây vào giờ này vậy?"

Lê Gia Hào nghe giọng điệu của Trần Thanh Trúc thì lộ ra chút bất đắc dĩ, cười nói.

"Em nói xem, cái điệu bộ này của em có phải là đang oán giận anh không đến thăm em hay không hà?"

Trần Thanh Trúc xì mũi, chu môi, nói.

"Aizzz ui... nào giám... nào giám... lại nói oán giận anh làm gì? Anh thấy tôi nhảm chán vậy sao? Anh đến thăm hay không tôi cũng không có để ý cho lắm đâu, đừng tự dất vàng lên mặt...hừ..."

Lê Gia Hào trên tay xách theo một đồng hồ cười cười, lắc đầu đi vào bên trong phòng bếp cất đi.

Khi ra đến ngoài phòng khách lại thấy một màn khiến anh cảm thấy thế giới quan của mình bị đá kích không nhỏ.

Trần Thanh Trúc ngồi trên sofa xung quanh rải đầy vỏ của những món đồ ăn vặt bị vứt ra, mà cô thì đang xem hoạt hình, mồm đang ăn một cái gì đó, mà tay thì đang dùng đũa mà chọc chọc vào trong cái chân bó bột.

Lê Gia Hào đưa tay lên nâng trán, lắc đầu, nói.

"Em đang làm gì vậy?"

Trần Thanh Trúc không để ý nhiều liền nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Ngựa quá nên đang gãi chân đó, anh không thấy sao?"

Lê Gia Hào đầu có một đàn quạ đen bay qua, trên chổi nhìn cô gái trước mặt.

"Ngựa lắm sao?"

Trần Thanh Trúc ại oán quay sang nhìn anh, gật gật đầu.

"Ngựa... ngựa lắm đó... thật là khó chịu vô cùng a..."

Lê Gia Hào tiến đến không nói nhiều nhắc bóng Trần Thanh Trúc lên bệ về phòng ngủ của cô.

Trần Thanh Trúc bị bất ngờ theo bản năng vòng tay lên ôm cổ của Lê Gia Hào miệng la lên.

"Ấ... a... anh... anh làm gì vậy..."

Một đường ôm cô đến phòng ngủ, đặt cô xuống, lại đi ra ngoài lấy cho cô cái nạng vào, nói.

"Em thay đồ đi, anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra lại một chút..."

Trần Thanh Trúc có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh hiểu ra vấn đề liền gật gật đầu.

Một tiếng đồng hồ sau hai người đã đến bệnh viện. Bác sĩ sau khi kiểm tra lại một lượt cho Trần Thanh Trúc liền nói với hai người.

"Không có vấn đề gì lớn cả. Sau khi kiểm tra tôi thấy cô đây cũng có thể tháo bột được rồi..."

Trần Thanh Trúc hai mắt tỏa sáng nhìn bác sĩ vui mừng.

"Có thể tháo rồi sao? Tốt quá..."

Bác sĩ nhìn cô kích động vui mừng như vậy, cũng nói.

"Tháo được rồi. Nhưng sau khi tháo bột cô vẫn phải chú ý không vận động mạnh, không nên đi dầy cao gót..."

Trần Thanh Trúc vừa nghe vừa nghe vừa gật đầu lia lịa.

"Được... được... tôi sẽ chú ý..."

Sau khi tháo bột Trần Thanh Trúc vui mừng cười đến rạn giọng, vừa đi vừa nói.

"Thật là thoải mái quá đi mất... cứ tưởng phải mất một tháng chịu đựng, thật không ngờ có thể tháo sớm hơn, thật là tốt quá đi mất..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào đi bên cạnh cô nhìn một bộ dáng này thì vô cùng bất đắc dĩ.

"Em cẩn thận một chút đi, bác sĩ cũng đã nói rồi, trong thời gian này em bớt chạy nhảy lại một chút đi..."

Trần Thanh Trúc nhìn Lê Gia Hào bộ dáng rất không vui.

"Anh cứ thử cái cảm giác bị bó bột đi lại khó khăn phải ở nhà một thời gian dài, còn phải chịu cái cảm giác ngứa ngáy khó chịu xem... hừ..."

Lê Gia Hào nhìn cô ánh mắt lóe lên tia cười, nói.

"Em tưởng ai cũng như em, không đâu đi cái dôi giấy cao hần mười phân, lại bị người ta đẩy cũng không thể né được ngã đến rạn xương sao? Anh không có ngốc như vậy..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59

"Anh... anh... anh nói ai ngốc hả? Anh mới ngốc đó. Tôi bị như thế này còn không phải vì bị anh liên lụy sao? Hừ..."

Trần Thanh Trúc bắt nể, đương nhiên lại bị chê cười là ngốc, cô bị như thế này chính là bị người này hại, vậy mà giờ lại nói cô ngốc, thật là đáng ăn đòn mà.

Lê Gia Hào chột dạ một chút, không sai có đúng là bị mình liên lụy nên mới bị như vậy. Anh liền áy náy cười, nói.

"Là anh sai rồi... vậy để chuộc lại lỗi lầm gây ra hôm nay anh mời em ăn cơm để tạ lỗi đi..."

Trần Thanh Trúc cũng rất sáng khoái mà đồng ý. Thực ra cũng không phải cô nhỏ mọn quá, dù sao người ta cũng đã nói vậy rồi cô cũng không thể làm cao được.

Đến một nhà hàng hải sản, Trần Thanh Trúc không hề khách khí liền gọi một số món khá đắt đỏ, như tôm hùm, cua hoàng đế, mỳ hải sản...

Người ta nói oan gia ngõ hẹp đúng là không sai, Trần Thanh Trúc không khỏi cười khổ một tiếng. Khi cô vừa gọi món xong thì lúc này Lương Minh cùng Nguyễn Hàm Oanh lại hướng chỗ hai người các cô đi tới. Trần Thanh Trúc lúng búng nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Khi thật... muốn ăn một bữa cho ngon miệng cũng không có được..."

Lê Gia Hào ngồi quay lưng lại với hai người kia nên không có nhìn thấy, nghe Trần Thanh Trúc nói vậy liền hỏi cô.

"Sao vậy?"

Trần Thanh Trúc bĩu môi một cái, không mấy vui vẻ mà nói.

"Thì chuẩn bị có người mình không ưa đi đến đứng đưa trước mặt, làm ảnh hưởng đến khẩu vị vô cùng. Số tôi đúng là số khổ ăn uống mà, muốn ăn một bữa cho ngon miệng vậy mà cũng bị phá đám nữa là sao chứ?"

Nghe cô nói vậy, Lê Gia Hào liền quay lại nhìn thì nhìn thấy hai người Lương Minh và Nguyễn Hàm Oanh đang đi tới chỗ mình.

Lương Minh đi đến cười nói với Lê Gia Hào.

"Hào... thật trùng hợp quá đấy, cậu cũng tới đây dùng bữa sao?"

Lê Gia Hào nhìn Lương Minh, lại nhìn Nguyễn Hàm Oanh trong mắt có một chút không vui, nhưng dù sao đây cũng là bạn anh..

"Ừ... cậu cũng là đến dùng cơm sao?"

Nguyễn Hàm Oanh đứng bên cạnh Lương Minh nhìn Lê Gia Hào ánh mắt sáng lên, mỉm cười, nói.

"Lê tổng... chào anh... thật không ngờ có thể gặp anh ở đây...đây là?"

Lê Gia Hào đơn giản không nói nhiều liền giới thiệu.

"Đây là Trúc, bạn gái tôi."

Nguyễn Hàm Oanh nghe anh giới thiệu thì trong lòng xiu xuống, nhìn cô gái đang ngồi trước mặt mình, cười nói.

"Chào cô Trúc... tôi là Oanh là bạn gái của anh Minh, bạn của Lê tổng đấy. Nếu không ngại chúng tôi có thể ngồi cùng không?"

Lương Minh nghe Nguyễn Hàm Oanh nói vậy cũng liền nói.

"Đúng vậy... Dù sao cũng là chỗ quen biết..."

Nói đến đây lại nhìn sang Trần Thanh Trúc cười ngược một chút nói tiếp.

"Không biết cô đây có để ý không?"

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc nhún nhún vai, không muốn nói gì. Trong lòng thầm nghĩ "mẹ nó... bà cô tôi để ý... nhưng bất quá tôi đây muốn xem hai người diễn kịch gì... hừ...câu nam tiện nữ, hôm nay bà cô đây cũng muốn vui vẻ dạy dỗ các người một chút..." Trên tay cô lại lấy đi động nhân đi một tin.

Lê Gia Hào thấy Trần Thanh Trúc không phản đối, vậy anh cũng không tiện, vậy là ban đầu muốn dùng bữa hai người với nhau giờ thành bốn người. Lê Gia Hào đi qua ngồi xuống bên cạnh Trần Thanh Trúc để cho hai người Lương Minh và Nguyễn Hàm Oanh ngồi phía đối diện. Lê Gia Hào lại vẫy tay với phục vụ, gọi thêm mấy món nữa.

Thức ăn được đưa lên, Trần Thanh Trúc cũng chẳng nói gì trực tiếp hướng đến thức ăn trên bàn mà ăn thoải mái.

Nguyễn Hàm Oanh nhận ra Trần Thanh Trúc chính là người khiến cô ta xấu hổ cùng mất mặt lần trước, nhưng cô ta thực không có ngờ rằng Trần Thanh Trúc lại là bạn gái của Lê Gia Hào. Bất quá như vậy thì đã sao chứ, nhìn nét ăn không ý tứ kia của Trần Thanh Trúc, cô ta không nhịn được liền châm chọc.

"Không biết cô đây làm nghề gì? Có vẻ như cô không có thường xuyên đến những nơi sang trọng như thế này để dùng bữa thì phải. Là chỗ thân tình tôi góp ý một chút, cô ăn như vậy thực khiến cho người ta nghĩ rằng cô là tham ăn đó..."

Trần Thanh Trúc lấy khăn lau miệng một cái, không vui liếc mắt nhìn Nguyễn Hàm Oanh. Cô còn chưa có đụng đến cô ta vậy mà cô ta đã vội vàng đưa đầu ra muốn được bắm rồi, đã vậy cô cũng không cần khách khí.

"Làm bìu làm tịch làm gì chứ? Ai là chỗ thân tình với cô? Tôi thích thì tôi ăn. Tôi ăn thế nào liên quan đến cô sao? Tôi ăn là tiền của cô à? Mẹ nó... mặt mũi cô lớn quá nhì, ai cho cô cái quyền phán xét người khác như vậy hả?"

Lê Gia Hào thấy Trần Thanh Trúc phát hỏa thì không vui liếc mắt nhìn Nguyễn Hàm Oanh lại ý vị mà nhìn Lương Minh.

Lương Minh rất không vui trừng mắt nhìn Nguyễn Hàm Oanh, nói.

"Cô không nói, không có ai bảo cô là châm đầu."

Nguyễn Hàm Oanh ủy khuất nhìn Lương Minh.

"Em... em...em chỉ là..."

Trần Thanh Trúc nhướn mày cười lạnh.

"Chỉ là... chỉ là cái gì hả? Chỉ là muốn tỏ ra thanh cao, mắt cao hơn đầu giáo huấn người khác... có mặt mũi lớn quá nhì?"

Lương Minh biết Trần Thanh Trúc không ưa gì mình và Nguyễn Hàm Oanh nên vội vàng giải hòa.

"Thời thôi... chúng ta dùng bữa thôi, đồ ăn nguội hết rồi. Đừng vì hiểu lầm mà mất vui... mà cô Trúc này tôi muốn hỏi cô về một người có được hay không?"

Trần Thanh Trúc nhướn mày, gạt đầu.

Lương Minh thấy cô gạt đầu liền nói.

"Cô có quen biết với Lục Vĩ Thanh sao?"

Trần Thanh Trúc ý vị như có như không nhìn Nguyễn Hàm Oanh. Chỉ thấy cô ta biểu tình cứng ngắc ngồi ở đó, tay cầm ly rượu như muốn siết vỡ đến nơi vậy. Chạm rài nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Đó là bạn tôi."

Lương Minh"Ồ! Vậy cô có biết đạo gần đây cô ấy sống thế nào? Có tốt không?"

Trần Thanh Trúc nhún nhún vai, nhếch môi cười lạnh, trả lời.

"Tôi nói này giám đốc Lương. Anh ở trước mặt bạn gái hỏi về một người con gái khác như vậy không sợ bạn gái anh buồn sao?"

(Còn tiếp)

Kiểu Lê: Like, vote, theo dõi và để lại ý kiến tương tác ủng hộ mình nhé.

Chúc Các Bạn Đọc Truyện Vui Vẻ và Có Những Phút Giấy Thoải Mái..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Mặt dày

Lương Minh bị Trần Thanh Trúc hỏi như vậy có chút hơi ngượng mặt một chút. Nhưng rất nhanh sau đó hắn ta hắng giọng một cái xua tan đi cảm giác ngượng ngùng kia mà nói.

"Không có gì cả, cho dù chúng tôi có chia tay rồi đi chăng nữa thì vẫn có thể đứng ở khía cạnh nào đó vẫn có thể quan tâm đến nhau mà. Tôi chỉ là muốn biết cuộc sống của cô ấy có ổn không mà thôi. Tôi tin chắc là Oanh cũng sẽ không có nhò mọn đến mức để ý tới chuyện này đâu."

Trần Thanh Trúc như có như không nhìn về phía Nguyễn Hàm Oanh thăm ý, nói.

"Phải không?"

Nguyễn Hàm Oanh trong lòng đã tức giận đến nổi bão luôn rồi. Nhưng bên ngoài mặt vẫn là tỏ vẻ không sao, cười, nói.

"Đúng vậy. Tôi sẽ không có để ý đâu. Nói cho đúng là tôi cũng muốn biết chị ấy có cuộc sống thế nào?"

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc cảm thấy vô cùng tức cười với hai con người này. Một người là em gái cùng cha khác mẹ, làm tiểu tam cướp chồng chị gái. Một người là chồng cũ của Lục Vi Thanh lại đến hỏi thăm, bộ đáng vô cùng quan tâm. Trần Thanh Trúc không khỏi bội phục cái độ dày da mặt của hai con người này, liền phá lên cười.

"Haha... thật là nực cười a... Chị Thanh thật đúng là có điểm phúc to lớn. Khi kết hôn thì là do được chọn làm thể thân. Chồng không thương, nhà chồng không chấp nhận. Đau hơn cả là bị em gái cùng cha khác mẹ cắn một cái không thể phản kháng. Khi ly hôn rồi thì lại được chồng cũ hỏi thăm, quan tâm. Tiểu tam cao thượng đau lòng cuộc sống. Mẹ nó... cho hỏi da mặt hai người làm bằng gì vậy? Sao mà dày quá, dày đến độ đao thương bất nhập luôn rồi."

Nguyễn Hàm Oanh thực không thể tiếp tục nhin được nữa, đứng bật dậy, mà lớn giọng.

"Cò... cò... cò đúng có mà quá đáng, chuyện này là chuyện riêng của chúng tôi, chưa cần đến một người ngoài như cô đến để phán xét đâu."

Lương Minh cũng đang định nói gì đó thì một giọng nói phía sau vang lên, giọng nói không mang theo mấy phần cảm xúc, thậm chí là mấy phần lạnh nhạt.

"Vậy chắc tôi là người trong cuộc thì có thể tới nói rồi. Những lời bạn tôi vừa nói chắc các người đã nghe rõ, những lời đó chính là những lời tôi muốn nói, chắc tôi cũng không cần tự mình nói lại một lần nữa đâu nhỉ?"

Giọng nói này khiến Lương Minh cứng đờ cả người, cổ họng khô khốc không biết nói gì, chỉ từ từ quay lại nhìn Lục Vi Thanh đang đứng đó, một thân đồ jane cứng cáp khỏe khoắn năng động.

"Em... Thanh..."

Nguyễn Hàm Oanh thấy Lục Vi Thanh đứng đó, nắm tay nắm chặt lại, cố gắng kìm chế lại cảm xúc trong lòng, cố nở một nụ cười, nói.

"Chị... chị cũng tới đây dùng bữa sao? Bọn em vừa muốn hỏi thăm tới chị. Chị dạo này tốt không?"

Lục Vi Thanh cười nhạo một tiếng, nhìn hai người họ một lượt, khẽ chép miệng.

"Em gái mặt của em trát nhiều phấn dày quá, nên ăn nói cũng không có ngượng miệng nhì. Trát ít ít thôi kéo hòng da mặt đấy. Trát dày như vậy thảo nào nói láo, nói chuyện trái lương tâm mà mặt không thể đỏ nổi. Nhưng mà khi tức giận thì phấn gây thành đường luôn rồi kia..."

"Chị..."

Nguyễn Hàm Oanh siết thêm chặt nắm tay, mím môi lại, cúi đầu một bộ dáng ủy khuất như bị người ta bắt nạt vậy.

Lương Minh đứng bên cạnh thấy một màn này thì liền lên tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

"Thanh... em hiểu lầm rồi, bọn anh chỉ là muốn hỏi thăm quan tâm đến em một chút thôi."

Lục Vi Thanh nhìn Lương Minh lạnh nhạt, trào phúng, nói.

"Vậy sao? Vậy thì phải cảm ơn hai người rồi."

Lê Gia Hào nhìn thấy một màn này thực sự là vô cùng khó xử không biết phải làm như thế nào, thì lúc này Trần Thanh Trúc lại nói muốn rồi đi, vậy là trong lòng anh thở ra một hơi nhẹ nhàng. Chấm dứt cái không khí dương cung bặt kiểm này.

Lục Vi Thanh nghe Trần Thanh Trúc muốn rồi đi thì cũng đi theo. Nhưng khi cô xoay người đi thì bị Lương Minh nắm tay lôi lại. Cô nhìn anh ta một cái, lạnh nhạt rút tay ra.

"Xin hỏi anh có chuyện gì sao?"

Lương Minh có chút không biết nói gì liền không nở mà buông tay ra.

Một màn này Trần Thanh Trúc nhìn thấy, trong lòng không khỏi cười lạnh trong lòng.

~~~~~

"Anh Minh đợi em với... chậm một chút..."

Trước cửa một căn hộ trung cư cao cấp, Lương Minh sắc mặt âm trầm, khí tức lạnh lẽo, nhìn qua đã biết tâm trạng vô cùng tệ. Nguyễn Hàm Oanh chân mang giày cao gót, mặc váy bó sát lạch bạch chạy đuổi theo phía sau.

Cạch... cửa nhà mở ra, Lương Minh vừa vào nhà đã đi thẳng tới phòng bếp. Nhưng anh ta gần như là chết chân tại chỗ, nhìn cảnh tượng trong phòng bếp. Khắp nơi là bát đĩa cùng đồ ăn thừa la liệt, thậm chí có cả mùi chua chua khó ngửi bốc lên xộc thẳng vào mũi, khiến cho tâm trạng của hắn vốn đã tệ nay càng thêm phần trầm xuống, ánh mắt u ám quay lại nhìn Nguyễn Hàm Oanh vừa mới theo sau vào cửa.

Nguyễn Hàm Oanh biết hẳn là người thích sạch sẽ, lại nhìn khung cảnh mình bây bữa, cùng sắc mặt âm trầm kia, thì một cảm giác lạnh lẽo truyền dọc sống lưng, lấp bắp nói.

"Anh...anh nghe em nói... là hôm qua, chị giúp việc đột nhiên có việc bận... nên...nên..."

Lương Minh thấy cô ta lấp bắp nói, liền đẩy cô ta sang một bên đi tới phòng khách, rồi phòng ngủ, tất cả, khắp nơi, đều bây bữa đến không thể chịu nổi.

Advertisement / Quảng cáo

Nguyễn Hàm Oanh vội vàng chạy theo, tay chân luống cuống muốn dọn mà không biết nên bắt đầu từ đâu.

Lương Minh nguyên lai là ba ngày trước có việc phải đi đến thành phố Đà Nẵng công tác, vậy nên một mình Nguyễn Hàm Oanh ở lại đây, mà cô ta vốn là một người bày bữa, trước đó biết Lương Minh ưa sạch sẽ, gọn gàng, ngăn nắp nên trước mặt anh cũng cố tỏ ra mình là một người chín chu, sạch sẽ. Nhưng khi không có Lương Minh thì cô ta lại trở lại đúng con người thật, bây bữa mọi thứ và khắp mọi nơi, ở dơ không thể tả. Nhưng đúng khi này số cô ta lại vô cùng nhỏ đó là chị giúp việc xin nghỉ vài hôm, mà Lương Minh lại xong việc trước kế hoạch, trở về sớm hơn một ngày. Thế là mới có tình trạng này.

Lương Minh nhìn căn nhà của mình giờ đã không khác gì một bãi rác thải, lửa giận bùng lên, trừng mắt nhìn Nguyễn Hàm Oanh.

"Người giúp việc nghỉ vậy cô không có tay sao? Bình thường cô cũng sạch sẽ lắm cơ mà, hay đây mới là con người thật của cô? Cô mau dọn sạch nhà lại cho tôi..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chúng ta chia tay đi

Nguyễn Hàm Oanh luống cuống, nhìn xung quanh, nói.

"Đề... đề... đề em gọi người giúp việc đến. Anh chờ một chút..."

Lương Minh trừng mắt nhìn cô ta, tức giận quát lên.

"Cô thu... cô không có tay à? Bày được thì phải thu được..."

Nguyễn Hàm Oanh không thể nói lại được gì, biết Lương Minh tức giận thì cũng không có giám trái lời, liền cúi xuống bắt đầu thu thập một thứ.

Hai giờ đồng hồ sau rốt cuộc cũng coi như là tạm ổn.

Lương Minh nhìn khắp nhà một lượt, nói với Nguyễn Hàm Oanh.

"Cô dọn đồ của mình đi, tôi muốn ở một mình, sau này không có chuyện gì thì đừng đến tìm tôi nữa..."

Advertisement / Quảng cáo

Nguyễn Hàm Oanh như không tin vào tai mình nữa trần trối nhìn Lương Minh, nước mắt trơ trào tuôn rơi, bộ dáng muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu.

"Anh... anh nói thế là có ý gì chứ? Anh đừng có như vậy mà, em... em đã làm gì sai chứ..."

Lương Minh không muốn nói nhiều, dứt khoát lên tiếng.

"Chúng ta chia tay đi..."

~~~~~

Do chân của Trần Thanh Trúc bị đau lên buổi chụp hình của Lại Na đã bị lùi lại. Trần Thanh Trúc vừa mới đi đến thì Lại Na cùng quản lý của mình đã chạy đến đón.

Nơi chụp hình lần này được Trần Thanh Trúc chọn chính là một khuôn viên của một resort nghỉ dưỡng cao cấp.

Nhưng người ta nói "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Vô duyên đối diện bất tương phùng." Không biết đạo gần đây, từ khi trở về nước, Trần Thanh Trúc cô luôn luôn phải gấp mặt, chạm trán với những người cô không thích, mà càng là người cô chán ghét bao nhiêu không muốn gặp ra sao thì lại càng gặp nhiều.

Khi một ekip chụp ảnh của Lại Na bên này vừa tiến vào trong khuôn viên đã được hẹn trước để chuẩn bị cho buổi chụp hình, thì bên kia một ekip chụp hình khác cũng tiến vào. Mà ekip này lại không phải là của ai khác mà chính là của Đào Hà Trang.

Khi hai bên chạm mặt thì quản lý của Đào Hà Trang đi đến, cười đầy giễu cợt nói.

"Yo... xem ai đây nào? Là mình tinh Lại Na sao? Sao? Cũng đến đây chụp hình? Nhưng rất tiếc địa điểm này chúng ta đã hẹn rồi, các người vẫn là đi về đi."

Trần Thanh Trúc nhú mĩ tâm như suy nghĩ điều gì đó, rất nhanh đã có kết quả. Đám người này là đến kiểm có gây sự, gây rối.

Hai bên không ai chịu nhường cho ai, thế cục căng co cứ vậy mà trôi qua từng giờ.

Lúc này một người đàn ông trung niên đi tới, cất giọng nói ồm ồm lên.

"Các vị đây là..."

Trợ lý của Lại Na thấy đây chính là quản lý của nơi này liền đi đến lên tiếng.

"Chào ông... tôi là trợ lý của cô Lại Na, bên tôi trước đó đã lên hệ với bên ngài và đã được đồng ý để chúng tôi tới đây chụp hình."

Người quản lý trung niên tên là Triệu Đình, ông ta làm quản lý ở đây đã được năm năm, tiếng nói cũng có mấy phần phân lượng. Nghe quản lý của Lại Na là Hoàng Nguyệt nói vậy liền cười ha ha nói.

"À! Quản lý Hoàng...thì ra là cô. Vậy thì các cô cứ tiến hành đi thôi..."

Hoàng Nguyệt nghe thấy vậy liền hô ekip của mình chuẩn bị để chụp.

Bên này quản lý Vương của Đào Hà Trang cũng tiến đến trước mặt của Triệu Đình.

"Chào ông tôi là quản lý của cô Đào Hà Trang. Trước đó giám đốc Lê bễb tôi hình như cũng là gọi điện đến cho bên ông thì phải."

Advertisement / Quảng cáo

Triệu Đình thành thật gạt đầu, nói.

"Đúng vậy..."

Quản lý Vương nghe Triệu Đình xác định lại nói tiếp.

"Bây giờ chúng tôi muốn chụp nhưng tại sao lại có một ekip khác cũng tới đây chụp như vậy?"

Triệu Đình có chút khó xử nhìn hai ekip, đầu đầu không thôi.

"Vậy các người xem thương lượng một chút một người chụp trước, một người chụp sau vậy, có được hay không?"

Đào Hà Trang nét mặt không vui nói.

"Giám đốc Lê nhà chúng tôi chính là người đã muốn cho tôi chụp ở nơi này. Mà tôi lại không có ý muốn nhường cho người khác đâu."

Quản lý Hoàng bên cạnh nghe thấy cũng nói.

"Chúng tôi đã hẹn trước, các người không thể chen chân vào được."

"Ồ đây là có chuyện gì?"

Ngay lúc này Trần Nhất Sơn đi đến. Anh mặc một bộ vets đen lịch sự, nhưng như có như không mang theo một cỗ khí tức lạnh lẽo.

Quản lý Triệu Đình như vớ được bùa hộ mệnh vội vàng đi đến nói lại tình hình ở đây cho anh.

Ánh Mắt Trần Nhất Sơn đảo một vòng vô tình nhìn thấy Trần Thanh Trúc trong nhóm người. Anh nói.

"Ai hẹn trước thì chụp trước."

Quản lý Vương nghe Trần Nhất Sơn nói liền nó nhảy lên

"Này anh là ai... anh có biết lịch của chúng tôi là ai hẹn không?"

Trần Nhất Sơn lạnh nhạt nhìn quản lý Vương một cái, nói.

"Tôi không có cần biết lịch của các người là ai sắp xếp, nhưng ở đây có nguyên tắc của nó. Ai hẹn trước thì chụp trước..."

Đào hà Trang tức giận đi ra lấy điện thoại gọi đi. Sau một lúc thì quay lại đưa điện thoại cho Trần Nhất Sơn.

Trần Nhất Sơn tiếp lấy điện thoại, nói.

"Alo...tôi là Trần Nhất Sơn."

Advertisement / Quảng cáo

Bên kia nghe thấy tiếng của Trần Nhất Sơn vừa dứt thì Lê Gia Tuệ bên kia cười lên vui vẻ, cất lời.

"Là Sơn sao? Aizzz... yo... Sơn à chú xem có thể chiều cổ đến người củ tôi một chút..."

Trần Nhất Sơn nghe giọng nói bộ dáng như không phải là nhờ vả mà là sai khiến mình thì vô cùng khó chịu, trả lời.

"Không thể?"

Lê Gia Tuệ bị từ chối, rất nhanh đã đề cao âm lượng như muốn ra oai với đối phương.

"Sơn... người ta nói không nề mặt tăng cũng nề mặt phật chứ... tôi đã nói như vậy rồi mà cậu cũng không cho một chút mặt mũi sao? Được... vậy cậu chờ xem cậu như thế nào qua..."

Trần Nhất Sơn" anh nhọc lòng quan tâm quá."

Sau một hồi giằng co cuối cùng vẫn là êkị của Lại Na giành được chỗ tốt. Mà bên kia Đào Hà Trang chỉ có thể ngậm ngùi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nếu cô ấy thắng

Êkíp của Lại Na rất nhanh bắt tay vào việc. Bối cảnh được bố trí chụp là khuôn viên cây xanh hoa lá rực rỡ, tràn đầy sức sống.

Lại Na được trang điểm theo tông màu nhẹ nhàng thoát tục, mặc trên người một bộ váy trắng nhẹ nhàng từ chất liệu lụa mỏng, phiêu phiêu trong không gian tựa như thần tiên.

Trần Thanh Trúc căn chỉnh, chỉ đạo ekip làm việc theo một trình tự, phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Nhanh chóng những tấm hình đầu tiên đã có.

Trần Thanh Trúc nhìn Lại Na miệng nói không ngừng chỉ đạo cả ekip.

"Lại Na... nghiêng sang trái một chút... đúng rồi... Tốt... chụp..."

"..."

"Em ơi ánh sáng... tốt... chụp..."

"..."

"Na... bên phải... bên phải... em chú ý một chút... ánh mắt...tốt... chụp..."

Advertisement / Quảng cáo

"..."

Liên tục những bức hình đẹp được đưa ra. Lúc này Lại Na trở vào trong thay đồ mới. Những người trong ekip lúc này mới có một phen bàn luận.

Nhiếp ảnh gia nhìn thành quả trên máy gạt đầu liên tục.

"Tốt... vô cùng tốt... không biết stylist này là ai mà làm được như vậy, tạo hình, bối cảnh, căn chỉnh cách diễn, phỏ đáng quá đẹp."

Người của tạp chí"phải công nhận cô gái này làm việc vô cùng chuyên nghiệp đó..."

Nhân viên hậu cần:"Không biết Lại Na đào đầu được một stylist như vậy, thật thần kỳ nha... nghe nói lịch chụp đã bị hoãn lại chỉ vì chờ người này đó."

Người của tạp chí:"Còn không phải sao? Lần chụp hình này với Lại Na vô cùng quan trọng. Bất quá tin tưởng lần này sẽ mang đến nhiều tài nguyên sau khi bộ ảnh này được tung ra đấy..."

Lại Na rất nhanh đã có một tạo hình mới bước ra tiếp tục chụp hình.

Sau một thời gian dài làm việc một mõi cuối cùng thì công việc cũng đã hoàn thành. Trần Thanh Trúc đang lúc muốn ra về thì Trần Nhất Sơn tiến đến.

"Cô Trúc xong việc rồi sao?"

Trần Thanh Trúc xoay người lại nhìn thấy Trần Nhất Sơn đang đi về phía mình, cô khẽ gật đầu, trả lời.

"Đúng vậy... mà chuyện hôm nay cũng vô cùng cảm ơn anh..."

Trần Nhất Sơn cười lên một tiếng.

"Không có gì đó là nguyên tắc mà thôi. Nhưng mà tôi có thể mạo phép mời cô dùng cơm hay không?"

Trần Thanh Trúc lúc này cũng là không tiện từ chối, liền đồng ý.

Hai người đi đến một nhà hàng, sau khi gọi món thì là ngồi chờ đợi.

Trần Nhất Sơn nhìn Trần Thanh Trúc, lên tiếng trước.

"Cô Trúc trở về Việt Nam đã quen với cuộc sống chưa?"

Trần Thanh Trúc nhấp một ngụm nước trà, mỉm cười.

"Tôi sống ở đây từ nhỏ, rời khỏi đây chỉ là năm năm lên khi trở về cũng không có gì là lạ lắm cho lắm. Chỉ là có một số kỉ niệm còn vấn vương khiến người ta phải nuối tiếc mà thôi, trở về thì cảnh còn mà người lại không thấy nữa cũng cảm thấy chạnh lòng cũng cô đơn..."

Trần Nhất Sơn nghe ra trong lời nói của Trần Thanh Trúc mang theo một nỗi buồn man mác, anh mỉm cười, nói.

"Cuộc sống là như vậy mà, thay đổi từng ngày dù là con người hay cảnh vật, miễn là chúng ta lưu giữ những gì tốt đẹp để nhìn về tương lai mà sống là tốt rồi."

Trần Thanh Trúc có cảm giác khi tiếp xúc, nói chuyện, ngồi cùng một chỗ với Trần Nhất Sơn có luôn có một cảm giác thân thiết cùng tự nhiên vô cùng. Cô nhìn anh ta cười cười, tay khuấy khuấy nhẹ ly nước của mình, tâm trạng buồn lòng nhẹ nhàng.

~~~~~

Reng... reng...

"Alo..."

Advertisement / Quảng cáo

"Cậu nói xem tôi mang tin gì đến cho cậu đây?"

Lê Gia Hào vô cùng đau đầu xoa trán, có cảm giác muốn đánh chết cái tên gia hỏa trong điện thoại kia.

Hà Tùng Bách bên kia vẫn ngây ngô cười lên từng tràng dài, rất vui vẻ.

Lê Gia Hào thực hết cách với hần liền không kiên nhẫn.

"Có chuyện mau nói, có rắm mau thả... đừng có mà ở đó nhảm chán cười như một tên vừa từ trại ra."

Hà Tùng Bách đang khoai chí thì cả người như bị dội một gáo nước lạnh cho xiu xuống, rống lên.

"Con nẹ nó... Lê Gia Hào... cậu nói ai từ trại ra hả? Ông đây liều mạng với cậu. Ông đây vốn là muốn mang đến tin tốt cho cậu, nhưng giờ mất hứng rồi, bỏ đi..."

Lê Gia Hào khóc mũi run rẩy một cái, nói.

"Cậu còn lên thiên một hồi, có tin tôi tổng cậu vào trại vào ngay ngày mai hay không?"

Hà Tùng Bách tức giận giậm chân, hậm hực không thôi.

"Lê Gia Hào coi như cậu giòi... Ông đây không thèm chấp... Nói cho cậu biết, ba ngày nữa ở Thiên Đường có một buổi đấu giá, nghe nói là có một món đồ mà Lão Long Đầu đang săn lùng."

Lê Gia Hào nghe Hà Tùng Bách nói xong liền trở lên nghiêm túc, hỏi.

"Cậu chắc chứ? Là thứ gì?"

"Chắc chắn một trăm phần trăm. Ông đây phải tốn biết bao công sức mới có thể moi được cái thông tin kia đó. Nghe nói món đồ đó là một chiếc nhẫn bạch ngọc..."

"Nhẫn bạch ngọc?..."

"Đúng vậy... chính là nhẫn bạch ngọc..."

"Được tôi biết rồi, cậu kiểm vé mời đấu giá đi."

"Được... không thành vấn đề..."

Cúp điện thoại xuống Lê Gia Hào như lâm vào trầm tư, nhẫn bạch ngọc kia là có ý nghĩa gì, lại có thể khiến Lão Long Đầu muốn có đây? Đã vậy bắt chấp là gì Lê Gia Hào cũng muốn tranh.

Cốc... cốc...

"Vào đi..."

"Anh... em có việc muốn tìm anh thương lượng một chút..."

Lê Xuân Trường từ bên ngoài đi vào, vừa vào đến phòng đã vội lên tiếng.

Lê Gia Hào nhìn cậu ta gật đầu, nói.

"Chuyện gì? Nói một chút anh nghe..."

Lê Xuân Trường cười cười chân chó lấy lòng, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Anh có một hạng mục phim mới, kịch bản tốt, bên mình mới đầu tư, nhưng bên Giải Trí Hoàng Thiên đang muốn nhét Đào Hà Trang vào, nhưng em từ chối quan hệ của mình biết được chị dâu đang muốn nâng đỡ một nghệ sĩ mới, là người mẫu lần sân sang diễn xuất. Anh nói xem có nên nâng người giúp chị dâu hay không?"

Lê Gia Hào về mặt nghi ngờ nhìn Lê Xuân Trường.

"Chú đang nói cái gì? Nói rõ một chút."

"Là thế này, theo em được biết chị dâu lần này đã ra tay nhận làm stylist tạo hình chụp ảnh cho một người mẫu, tên là Lại Na. Mà trong thời gian này đã có va chạm với Đào Hà Trang cùng Lê Gia Tuệ. Ngay hôm trước là ngày chụp hình cũng có tranh chấp xảy đến, sau đó Lê Gia Tuệ đã hạ lệnh phong sát Lại Na. Mà lúc này chị dâu lại bị Đào Hà Trang chọc giận đã tuyên bố vai nữ chính của bộ phim kia sẽ là của Lại Na. Chị ý muốn nâng đỡ Lại Na cho dù có mời Đào Hà Trang cùng Lê Gia Tuệ cũng không thể can. Nếu không giành được chị ấy sẽ bỏ không làm stylist nữa, cùng xin lỗi hai người kia."

"Vậy còn nếu cô ấy thắng?"

"Nếu chị dâu thắng. Vậy thì hai người kia phải xin lỗi chị ấy, sau này thấy chị ấy ở đâu phải tới chào hỏi, gọi một tiếng mẹ..."

"Phụt... khục...khục... gọi cô ấy là mẹ sao? Cái này... khẩu vị cũng quá là nặng rồi..."

"Aizz... cái này bây giờ cũng thật là to chuyện. Chị dâu nhỏ thực sự chứng mất hai kẻ kia, lần này chị dâu đã tuyên bố nói Lại Na là người chị muốn nâng đỡ sau này là nàng thơ của chị ấy. Vậy nên trận đấu này là khẳng định vị thế cũng sức ảnh hưởng của chị dâu đó..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Cuộc chiến trên mạng

Lê Gia Hào kéo nhẹ khóa mới cong cong, trong mắt là một mảng linh quang chớp động, vui vẻ.

"Để cho chị dâu cậu ra oai phủ đầu đi. Tôi cũng đành cố gắng chấp nhận có mấy đứa con hơi lớn xác một chút vậy. Haizz..."

Nghe Lê Gia Hào nói xong khỏe miệng Lê Xuân Trường co quắp dừ dội. Mẹ nó quá vô si rồi. Cũng chỉ là phải cầu nguyện cho mấy cái người kia số nhọ quá mà thôi.

~~~~~

Mấy ngày tiếp theo Lê Gia Tuệ tung ra tin tức phong sát Lại Na khiến cho một số hoạt động của cô bị ảnh hưởng không nhỏ, thậm chí có những hợp đồng quay quảng cáo cũng có nguy cơ bị hủy. Quản lý Hoàng giờ đây như ngồi trên đồng lửa, đi đi lại lại trong phòng, nhìn Lại Na đang xem điện thoại thì chỉ tiếc rên sát chẳng thành, thở dài thườn thượt.

Advertisement / Quảng cáo

"Mẹ nó cái tên giám đốc Lê Gia Tuệ kia thật là đáng ghét. Còn cả cái con tiểu hồ ly Đào Hà Trang kia nữa, mẹ nó...có cái mẹo gì mà vĩnh mật lên chứ, cũng chỉ là cái thứ bán mình, làm đi mà thôi... càng nghĩ càng tức, chúng nó phong sát em lần này thật là vô lý mà... tức chết mất..."

Lại Na ngược nhìn quản lý Hoàng, biểu tình lạnh nhạt, điềm tĩnh, nói.

"Chị thực làm gì cho nó nhanh già chứ. Chẳng phải cô HeLen đã nói rồi sao, có cô ấy chống lưng, em tin tưởng những người kia không có làm gì được em đâu."

"Aizz... cũng chỉ mong là như vậy mà thôi. Chị chỉ sợ có ấy mới về nước, chưa vững chân thì không biết có chống được cho em hay không nữa."

"Chị đừng lo, em cảm thấy cô ấy cũng không phải là dễ chọc đâu. Không biết chừng sau này em lại nhờ vào sự nâng đỡ của cô ấy mà một bước lên thành sao thì sao?"

"Mong là như vậy. Nếu là như thế chị đây cũng không ngại ngại mà làm chân chó theo sau đâu...haha..."

Mà lúc này tạp chí tuần san Sắc Đẹp đã tung ra số mới nhất, ảnh bìa chính là Lại Na. Cô trên ảnh, một vẻ đẹp thoát tục, khí chất thanh cao, trong trẻo lại có mấy phần lạnh lùng trong một bộ váy lụa tắng tung bay, giữa khung cảnh tràn đầy hoa lá...

Khi tuần san Sắc Đẹp vừa bán hết với một số lượng không nhỏ tạp chí, thì bất ngờ lúc này trên trang cá nhân của Lại Na tung ra một bộ ảnh mới thu hút hàng nghìn lượt like và chia sẻ của cộng đồng mạng.

Cũng là lúc này đoàn làm phim Duyên Tiền Định tung ra poster chính thức, trên trang web chính thức của bộ phim cũng đã hé lộ những diễn viên castings cho những vai diễn. Trong đó vai nam chính đã được ấn định, do ni đóng đây cho sao nam hạng A đang vô cùng hot là Minh Khang. Nữ chính đang trong quá trình tuyển chọn, hai ứng cử viên sáng giá cho vai nữ chính này chính là Đào Hà Trang và Lại Na.

Tin tức vừa đưa ra đã làm bùng nổ một cuộc chiến giữa fan hâm mộ của hai người vô cùng gay gắt.

Fan Đào Hà Trang:"Tôi nói này còn cần gì phải tuyển chọn làm gì cho nó mất công, chọn Hà Trang nhà chúng tôi là được rồi. Lại Na kia là ai chứ, chỉ là một người mẫu không chuyên mà thôi, diễn suất cái gì chứ."

Fan Lại Na:"Cái gì mà người mẫu không chuyên chứ? Nói mà không biết ngược mồm sao? Đào Hà Trang kia cũng chỉ là một cái bình hoa di động mà thôi. Cứ để mà xem dùng thực lực mà nói chuyện, chứ cái kiểu chiều trò thì hơn gì ai..."

Advertisement / Quảng cáo

Fan Đào Hà Trang:"Đề rồi xem... hừ...dùng thực lực nói chuyện thì Lại Na chị xứng làm gạch lót đường mà thôi..."

"..."

Số lượng fan của Đào Hà Trang đông át đảo fan Lại Na. Nhất thời fan Lại Na có chút bị yếu thế hơn, nhưng không vì thế mà sức chiến đấu suy giảm đi.

Nhất thời sóng gió trên các trang mạng nổi lên, giương cung bạt kiếm, càng đẩy độ nóng của bộ phim lên cao. Đạo diễn của bộ phim là một cây gao cội trong nghề, làm việc vô cùng nghiêm túc và khó tính, mà biên kịch của bộ phim lại là một nhà biên kịch yêu cầu với diễn viên vô cùng cao. Bộ phim này năm nay được giới chuyên môn đánh giá rất cao, được dự đoán là sẽ làm mưa làm gió trong thời gian sắp tới.

Trong khi các trang web đang sôi sục vì độ nóng của Duyên Tiền Định thì tại một nhà hàng năm sao, Lê Gia Tuệ cùng Đào Hà Trang đang mời com đạo diễn Đinh Trọng Thành và Biên kịch Bích Trần cùng một số nhà đầu tư.

Lê Gia Hào thể hiện tư cách chủ nhà nâng ly lên tươi cười, hào sảng nói.

"Các vị.. Duyên Tiền Định lần này chắc chắn sẽ tạo lên thành tựu rất lớn. Chúng ta cùng nâng ly vì sự hợp tác lần này."

Đạo diễn Đinh Trọng Thanh lạnh nhạt khách khí.

"Giám đốc Lê nói quá rồi, phim còn đang giai đoạn chuẩn bị mà... bất quá tôi cũng mong rằng những lời kia của giám đốc Lê sẽ thành sự thực. Rất cảm ơn các vị đã tin tưởng Đinh Trọng Thanh tôi đây..."

Một nhà đầu tư, cười ha hả tiếp lời.

"Đạo diễn Thanh thật là khiêm tốn, tôi tin chắc rằng với tài năng của ông bộ phim này sẽ thành công rực rỡ... còn cả biên kịch Bích Trần nữa...rất hân hạnh khi được hợp tác cùng các vị đó..."

Lê Gia Tuệ uống cạn một ly, liền hướng đạo diễn và biên kịch nói.

"Hai vị tôi biết các vị với bộ phim Duyên Tiền Định này vô cùng đề tâm. Không biết nữ chính có thể để Hà Trang chúng tôi đảm nhận được không. Tin chắc rằng với khí chất của cô ấy sẽ làm hài lòng các vị."

Đào Hà Trang cười nhẹ nhàng, ánh mắt long lanh, yếu điệu nâng ly.

"Lần này tôi rất mong sẽ có cơ hội được hợp tác cùng các vị, mong các vị chỉ giáo."

Đạo diễn cùng biên kịch đều khẽ nhún mày nhìn nhau. Bọn họ ở trong nghề này lăn lộn cũng không có phải ngày một ngày hai. Sao lại không hiểu việc những nhà đầu tư, đầu tư cho phim là muốn nhét người của mình vào kia chứ. Nhìn vào bữa tiệc ngày hôm nay cũng đủ biết, nhưng nếu là một vai phụ thì không sao nhưng đây là nữ chính, là linh hồn của bộ phim bọn họ không thể bỏ được. Tuy rằng trước đó đối với Đào Hà Trang này đúng là cảm thấy là người khá thích hợp với vai diễn này. Nhưng cũng không phải là phù hợp nhất...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tiệc

Biên kịch hơi có chút khó xử, khéo léo đưa đẩy.

"Với khí chất của cô Hà Trang chúng tôi cũng vô cùng thương thức. Nhưng các vị cũng biết diễn xuất còn phải là có duyên hợp nữa. Chuyện này cứ để đến khi castings quyết định đi. Tôi tin rằng cô Hà Trang đây nếu có năng lực đến khi đó thể hiện ra sẽ là một lần khẳng định mình vô cùng tốt..."

Biết rằng không thể nóng vội được, Lê Gia Tuệ lại cười nói nâng ly.

"Đúng vậy... đúng vậy... vậy để đến khi casting Hà Trang nhà tôi mang thực lực ra nói chuyện vậy, tin 1 rằng sẽ không để các vị thất vọng đâu. Chỉ là cũng mong các vị chiều cố tôi cô ấy một chút..."

Đạo diễn" được... được... giám đốc Lê đã mở lời chúng tôi nhất định phải chiều cố rồi..."

Nhà đầu tư khác:"hào chúng ta nâng ly nào...chúc cho Duyên Tiền Định thành công rực rỡ..."

"Nâng ly..."

"Chúc thành công..."

Advertisement / Quảng cáo

Nhất thời bầu không khí được khuấy động vô cùng náo nhiệt.

~~~~~

"Alo..."

"Này, bà cô của tôi ời, giờ này em vẫn còn ngủ được hay sao hả? Em có biết rằng Lại Na bên kia đã gấp đến mức như kiến bò chảo lửa hay không?2 vậy mà em còn ngủ được hay sao? Em còn ngủ nữa chắc chắn em chò mà nhận thua đi."

Trần Thanh Trúc đang vui đùa vào chán ngủ nướng thì bị Lục Vi Thanh gọi điện đến, xà một tràng dài. Trần Thanh Trúc vì tối hôm trước thức khuya về thiết kế, giờ này hai mắt như gấu trúc, cá người mệt mỏi không một chút tinh thần. Nhưng vẫn là cô thức dậy, nghe một tràng tiếng lầm nhảm đến kết kén lỗ tai của Lục Vi Thanh, liền ngáp một cái, nói.

"Bình tĩnh một chút đi, gấp cái gì chứ?3 Chị có biết phá giấc ngủ của người khác là thất đức lắm không?"

Lục Vi Thanh cũng vô cùng bất đắc dĩ, nói.

"Phá giấc ngủ của em, nhưng cứu cuộc đời người khác đó..."

"Nói tiếng người đi bà chị..."

"Em không biết sao Lại Na bên kia đang có hàng loạt hợp đồng có nguy cơ bị hủy bỏ chỉ vì Lê Gia Tuệ kia phong sát hay không? Em còn không có biện pháp thì bảo người ta sống sao?"

"Biết... biết rồi chờ một chút, em giải quyết. Chị bảo Lại Na gửi những hợp đồng đó qua cho em..."

"Biết..."

Cúp điện thoại Trần Thanh Trúc bộ dáng rất không tình nguyện mà lết cái thân hình mệt mỏi, rã rời của mình đi vào trong phòng vệ sinh. Dù sao họa này cũng là mình châm, không đập cho tốt nó cháy cả mặt mình. Trần Thanh Trúc thật muốn chửi bậy mà, xui xẻo thế nào mà từ ngày về nước cô không được yên ngày nào. Lần này giải quyết xong chắc phải đi chùa xin bùa cầu an lành quá. Toàn gặp oan gia không đâu không à.

Sau khi vừa than thở vừa làm vệ sinh cá nhân xong đi ra đến ngoài thì đã có email5 gửi tới, cô xem qua một lượt, nhếch nhếch khóe miệng lấy điện thoại gọi đi.

Tút...tút...

"Alo... em út, lâu lắm mới thấy nhớ tới chị đây... chị thật thương tâm nha..."

Trần Thanh Trúc sau khi điện thoại kết nối được, nghe người kia than thở thì đầu xuất hiện vài đường hắc tuyến. Khẽ ho khan, nói.

"Khúc... khúc... chị hai, chị bom bót lại... ai mà không biết chị đang ngọt ngào đến vậy, em cũng là không muốn phá rồi phút đấy ngọt ngào của chị cùng anh rể, lại nói em cũng không có thích ăn cầu lương đâu..."

"hắc hắc... vậy sao? Ai bảo em ể làm chị, để giờ đây thấy người ngọt ngào lại phải chạy xa hà cưng?"

"Ế!!! Ể... cái gì mà ể... em đây chỉ là đang tìm người từ từ để yêu thôi... hừ..."

"Ây... zooo... tiểu gia hóa nhà em chắc chắn là không ở nhà đi..."

Advertisement / Quảng cáo

"Cái này có liên quan gì?"

"Chắc chắn tiểu Tin Tin không có ở nhà em mới giám mạo miệng như vậy... hắc hắc... nếu để tiểu Tin Tin nghe được những lời vừa rồi... em nói xem...haha..."

"Mẹ nó... Nguyễn Như Hoa... chị... chị chờ đó cho em..."7

"Haha... thôi không có đùa nữa, với người tránh cãir lương như em hôm nay tìm chị chắc chắn có việc, nói chuyện chính đi."

"Hehe... coi như chị còn có lương tâm. Chị giúp em một chuyện đi."

"Nói. Bớt dong dài chị đây còn phải đi hẹn hò..."

"Nguyễn Như Hoa... chị bớt rài cầu lương được không?"

"Chị không cấm em rài. Em rài đi..."

"Chị... chị chờ đó. Đến khi em có em mang đến nhét cho chị bội thực mới thôi... hừ..."

"Chị đây chờ mong..."

"Cút... mẹ nó, yêu đương thì giỏi lắm sao? Hừ..."

"Thế em có nói chuyện chính không?"8

"Có... nói chứ...em tìm chị ăn bao nhiêu thua thiệt, ngu sao mà không nói... Em vừa rồi bị người ta chọc đến..."

Trần Thanh Trúc đơn giản nói rõ sự tình cần nhờ và với Nguyễn Như Hoa.

Nguyễn Như Hoa là con gái bảo bối của chủ tịch tập đoàn Minh Khai, tập đoàn xuất, nhập khẩu và phân phối Mỹ Phẩm lớn nhất trong nước, có các chi nhánh ở nhiều nước khác nhau. Mà chồng của Nguyễn Như Hoa lại là đại gia trong giới Công Nghệ.

Lần này phần lớn các hợp đồng kia của Lại Na là ký kết với các công ty con dưới trướng tập đoàn Minh Khai, vậy nên Trần Thanh Trúc liền tìm tới Nguyễn Như Hoa.9

Nguyễn Như Hoa nghe xong liền sáng khoái đồng ý giúp đỡ, không một chút lãn tãn. Với cô dù sao chuyện này cũng không có ảnh hưởng gì, lại nói có thể giúp đỡ người em thân thiết lên chăng có gì phải suy tư cả.

"Được... chị giúp em... nhưng mà em làm sao lại đi cụng đầu với cái tên Lê Gia Tuệ kia vậy?"

"Aizzz... chị nói xem, em cũng là vô cùng bất đắc dĩ a... lại nói đụng cũng là đụng rồi, em không thể để người ta ngồi lên đầu mình được. Như vậy rất mất mặt đó..."

"Em đó... mà hôm nào có thời gian hẹn gặp nhau một chút đi. Lâu lắm chị chưa có gặp Tin Tin rồi đó."

"Biết... biết... chị làm gì nhớ đến em, ai cũng vậy chỉ nhớ tới cái tên nhóc thú kia thôi."

Advertisement / Quảng cáo

"Cút... nhớ em làm gì? Chị là chị nhớ tới tiểu soái ca thôi..."

"Hừ...hừ... là tên nhóc thú thì có."

"Em chê thú thì mang tới cho chị nuôi."

"Em ngại chị phiền a..."

"Khẩu thị tâm phi..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Người tình trăm năm

"Sao? Anh nói cái gì chứ? Sao lại có thể như vậy được?"

Đào Hà Trang vừa đến văn phòng giám đốc công ty gái trí Hoàng Thiên tim Lê Gia Tuệ thì được hân cho biết không thể phá đám được Lại Na, cô ta vô cùng sững sốt cùng tức giận vô cùng.

Lê Gia Tuệ cũng bất lực, mấy hôm trước hân ta đã tìm tới mấy công ty kia, vận dụng mối quan hệ của mình để khiến cho họ phải đồng ý hủy hợp đồng với Lại Na đồng thời là để Đào Hà Trang thể chân. Vốn dĩ mọi chuyện đã thành vậy nhưng hôm nay hân lại nhận được tin từ bên kia nói rằng cao tăng bên ấy đã đề ý tới chuyện này, yêu cầu bọn họ không được hủy hợp đồng. Lê Gia Tuệ hân cũng là vô phương luôn rồi.

"Anh cũng đâu có thể ngờ được là Lại Na kia lại có thể may mắn như vậy chứ. Thật là tức chết mà."

Đào Hà Trang tức giận đến vận vẹo cả lớp phấn trang điểm trên mặt, nghiến răng mà nói.

"Em nghĩ chắc chắn là việc lần này là HeLen kia những tay vào rồi. Cô ta chắc chắn là không có để đối phó đâu. Anh xem nói với bên tập đoàn dùng tư cách là nhà đầu tư, gây sức ép với đạo diễn và biên kịch một chút."

Advertisement / Quảng cáo

"Em trông dễ lắm sao? Em đừng quên Lại Na kia cũng là người của tập đoàn, cho dù em hay là cô ta diễn chính đối với họ cũng không có quá quan trọng đâu. Hai người ai diễn cũng là như nhau, tiền họ vẫn là nhận vào tay. Em thấy họ sẽ đề ý đến, tài nguyên này chúng ta phải dùng một chút thủ đoạn vậy...hừ..."

"Khốn kiếp thật. Anh đường đường là con trai cả của chủ tịch tập đoàn mà một chuyện như thế này họ lại giám không để tiếng nói của anh lọt tai sao?"

"Em đừng quên người đang chủ quản công ty là Hào đó. Với nó thì vẫn là đặt lợi nhuận lên hàng đầu, tôn chỉ là các diễn viên dưới trướng tập đoàn là cạnh tranh tài nguyên công bằng. Nếu không em nghĩ sẽ cân bằng được tình thế giữa các công ty con ư?"

"Nhưng chuyện này đâu có ảnh hưởng quá nhiều..."

"Em đừng quên chuyện này đã làm qua lớn, nếu trước đó chuyện kia có thể đè ép được thì chuyện này dễ nói. Nhưng giờ người chúng ta đối đầu là HeLen, mà sau lần này em cũng thấy đấy, cô ta cũng không phải là quả hồng mềm đâu. Mà tập đoàn trong tình hình này càng sẽ bảo thủ đứng ở thế trung hòa."

"Thật là... vậy thì cái này không được, cái kia cũng không xong, vậy thì dùng thực lực nói chuyện, em không tin em lại thua một đứa nghiệp dư mới lần sản."

"Anh sẽ giúp em một chút... yên tâm đi..."

~~~~~

"Oa... cô HeLen thật giỏi a... có thể nhanh gọn xử lý tất cả như vậy, xem ra lần này chúng ta có thể yên tâm dựa vào cái cây đại thụ này rồi."

Quản lý Hoàng lúc nàu cao hứng đến độ muốn tung hô tên của HeLen thành thần tượng luôn rồi.

Lại Na bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, tâm tình cũng là rất tốt.

"Em đã nói rồi em tin cô ấy mà. Cô ấy cũng không phải nhân vật bình thường đâu. Nếu không chị nghĩ cô ấy sẽ đối đầu với Lê Gia Tuệ sao?"

"Đúng vậy a... ừm... sau này chúng ta phải bám chặt lấy cây đại thụ này mới được."

~~~~~

Sân bay, một nhóm người trong đó có một ông cụ khá lớn tuổi một chút, râu tóc bạc phơ, ánh mắt sáng, tinh thần vui vẻ nhìn về phía cổng trước mặt, khi thấy hai bóng hình một lớn một nhỏ đang đứng đó thì mỉm cười hiền từ.

Bên cạnh ông cụ là một người thanh niên tầm 30 tuổi, ăn mặc thời thượng, vô cùng soái ca, khiến cho biết bao tình thần thiếu nữ bấn loạn mà rớt nhịp.

Advertisement / Quảng cáo

"Ông cố... ông cố..."

Tin Tin đứng bên ngoài nhảy lên vẫy tay vui vẻ gọi ông cụ. Trần Thanh Trúc đứng bên cạnh nhìn bộ dáng này cũng phải cười lên thành tiếng.

"Nhóc con... con an ổn lại một chút đi, lòi nhoi..."

Trần Thanh Trúc cốc nhẹ vào đầu cậu nhóc một cái mà mắng.

Tin Tin xoay người khề ai oán mà trẻ nhẹ cái môi ra.

"Mẹ... cốc nhiều sẽ ngốc thật đó..."

Đúng lúc này thì ông cụ đã đi đến nơi, cười hiền từ, ôm lấy cậu nhóc.

"Ôi Tin Tin của ta... ta nhớ cháu quá..."

Tin Tin vòng tay ôm lấy cổ của ông cụ, hôn lên hai má của ông, khiến cho ông cụ cười lên sáng khoái.

"Haha... Ngoan... ngoan..."

"Ông cố... con rất... rất nhớ người..."

Trần Thanh Trúc nhìn hai cụ cháu đang ôm nhau thể hiện nhớ nhưng thì trong mắt là một sự vui vẻ, hạnh phúc đáng trân.

"Ông... ông đi đường đã mệt, chúng ta về nhà thôi."

"Aizzz... không mệt... không mệt... ông vẫn khỏe lắm nói không chừng chưa chắc một đứa ngủ nướng đã theo nỗi đâu."8

Trần Thanh Trúc trăn trối cạn lời. Chỉ còn biết cười và cười. Một bên là hai cụ cháu một già một trẻ còn đang hăng say hàn huyên. Cô đành xoay sang nói với mấy người bên cạnh mang theo hành lý đi ra xe trước một bước. Nhưng lúc này người đàn ông ban nãy đi bên cạnh ông cụ đi đến sau một chút, nhìn thấy Trần Thanh Trúc thì kích động chạy lại, ôm lấy cô kích động.

"Ồi!!! Người tình trăm năm của tôi... tôi thật là nhớ em mà. Nhớ đến điên dại, lặn lội đường xa tới tìm em đây. Nhìn thấy em ở đây đón tôi, tôi thực quá cảm động mà..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc đầu chảy đầy hắc tuyến, cùng một đám quạ bay qua. Cái tên này vừa tới đã bắt đầu làm nhảm rồi, ai... ai mang hẳn đi giùm cái. Tuy rằng là bị ôm bất ngờ như vậy cô chút khó chịu nhưng cũng không tiện phát tác, chỉ cố hết sức gỡ tay anh ta ra, miệng lầm bầm cảnh cáo.

"Mẹ nó... anh buông tôi ra ngay... nếu không bà cô tôi đây cho anh ném mùi đau khổ đó."

"Aizzz thật là nhỏ mọn mà, lâu ngày không gặp muốn ôm một chút cũng hẹp hòi"

(Còn tiếp)

Like, vote, nhấn theo dõi và bình luận để lại ý kiến tương tác với mình nhé.

Chúc các đọc truyện vui vẻ và thư giãn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Phim

"Hẹp hòi cái con khi ấy... bà cô tôi đây chính là không thích để anh ôm đấy...hử..."

Người đàn ông khuôn mặt tò vò đau khổ, đưa tay ôm lấy ngực mình, bộ dáng ai oán nhìn Trần Thanh Trúc.

"Người tình trăm năm của tôi, sao em lại nhẫn tâm, phủ phàng với tôi như vậy chứ? Em khiến trái tim tôi thật muốn tan nát mà..."

Trần Thanh Trúc liếc xéo anh ta một cái, hừ mũi.

Advertisement / Quảng cáo

"Bớt làm lố đi đi. Ai mà không biết anh còn một nắm em gái dự phòng, yên tâm đi trái tim anh không ai bóp nát nỗi đâu."

"Oan uổng... oan uổng quá... anh đây chỉ chung tình với một mình em mà thôi. Là những yêu tình nhện kia bua vẩy anh không tha, bắt anh về động bồng tơ đó chứ. Nhưng em yên tâm anh đây chỉ một lòng một dạ với em, bọn chúng không thể quyến rũ được anh đây..."

Trần Thanh Trúc đầu có một đàn quạ đen bay qua. Mẹ nó... tên này lại bắt đầu phát điên gì đây, hẳn nghĩ đây là phim tây du ký chắc. Bên cạnh đó Tin Tin nhìn một màn này liền nhìn mẹ mình với một ánh mắt đồng cảm, ánh mắt như muốn nói. Mẹ... mẹ cố lên...

Trần Thanh Trúc thực không thể nhìn tiếp được cảnh này nữa liền đi ra xe.

Lúc này cũng từ trong đi ra có một cô gái, ăn mặc thời thượng, đáng người yêu điệu, mái tóc dài suôn mượt tha thướt, kéo hành ký đi ra. Dừng lại nhìn khắp sân bay một vòng, khẽ thở dài một tiếng, lại tiếp tục đi ra ngoài vẫy taxi.

Cạch...cạch... một chiếc vali nhỏ màu hồng từ trên đồng hành lý cao ngất của cô ta rớt xuống, mà chỗ rơi lại đúng gần chân Trần Thanh Trúc. Cô (Trần Thanh Trúc) nhìn thấy vậy thì nhặt giúp cô ta.

Cô gái nhìn Trần Thanh Trúc mỉm cười, nói.

"Cảm ơn..."

"Không có gì?"

Lúc này bên trong xe của Trần Thanh Trúc tất cả mọi người đã yên vị, ông cụ thấy cháu gái chưa lên xe liền gọi.

"Nhóc con còn làm gì ngoài đó vậy?"

Advertisement / Quảng cáo

"Dạ..."

Trần Thanh Trúc nhìn cô gái ở đó cười một cái rồi xoay người lên xe.

~~~~~

Buổi castings cho bộ phim Duyên Tiền Định. Từ rất sớm các diễn viên đến castings đã có mặt tại đây để chuẩn bị.

Sau một quá trình căng thẳng thì một số vai nam phụ số một và nam phụ số hai đã được lựa chọn.

Lúc này trong phòng chờ, Đào Hà Trang đứng đó lấy phong thái cao cao tại thượng mà nhìn Lại Na, hừ lạnh cất lời.

"Khuyen cô một câu thôi bây giờ từ bỏ còn giữ được chút mặt mũi, tôi cũng không có khó dễ cái vị đã giúp đỡ cô kia, ép cô ta vì cô mà bỏ nghề. Dù gì tôi cũng tiếc nuối cái gọi là tài năng của cô ta. Chẹp... chẹp... thật là đáng tiếc mà..."

Lại Na tức giận liếc nhìn cô ta một cái, nhưng vẫn là không có nói gì.

Tiếp theo rất nhanh đã đến vòng castings của hai người.

Đào Hà Trang và Lại Na cả hai đều được gọi vào cùng một lúc.

Bộ phim Duyên Tiền Định là một bộ phim nói về cuộc đấu tranh bảo vệ dân tộc, hai nhân vật chính trong quá trình kể và sát cánh với nhau đã nảy sinh tình cảm, mối tình của hai nhân vật chính vượt qua bao khó khăn, có cả máu và nước mắt, trong tình yêu đó không chỉ có tình yêu nam nữ thường tình mà còn là cả tình yêu đất nước, tình thần dân tộc.

Advertisement / Quảng cáo

Bộ phim lấy bối cảnh là Năm 1922, thực dân Pháp đô hộ Việt Nam, các phong trào kháng chiến chống Pháp xuất hiện khắp nơi. Để đàn áp các phong trào này, chính quyền Pháp đảo tạo một số người Việt thành một đội đặc nhiệm chuyên săn lùng, tiêu diệt những lực lượng kháng chiến mà chúng cho là phiền loạn. Viên sĩ quan Pháp đứng đầu đơn vị này tên Derue hứa hẹn sẽ trao quyền chỉ huy lại cho Minh (nam phụ 1) khi ông về Pháp, với điều kiện Minh (np1) phải tìm bắt được thủ lĩnh nghĩa quân Kháng Pháp.

Cuộc ám sát Chánh Sở mật thám do tổ chức của Bảy Núi thực hiện bị phá vỡ vì có nội ứng (tuy nhiên cuối cùng Chánh Sở cũng bị giết chết). Nữ chính tên Mai, con gái của Bảy Núi, bị Minh(np1) bắt. Sau khi tra tấn không kết quả, nữ chính bị nhốt biệt giam. Vì không muốn ảnh hưởng đến cha mình, nữ chính quyết định tự tử. Nam chính tên Cường, một sĩ quan trong đội đặc nhiệm, thuyết phục và giúp nữ chính trốn thoát. Thực chất đây là một âm mưu do Minh(np1) dàn dựng. Minh(np1) muốn dùng nam chính chinh phục lòng tin của nữ chính và để nữ chính dẫn nam chính về căn cứ bí mật của nghĩa quân. Khi nam chính giấu nữ chính trong nhà thì bị Minh(np1) và Danh(np2) phát hiện. Nam chính và nữ chính chống trả và chạy thoát, tìm đường về với nghĩa quân. Trước khi đi, nam chính muốn đến gặp cha là ông Thám lần cuối. Cuộc đối thoại giữa nam chính và cha cho thấy họ cũng có tình thân dân tộc nhưng muốn hợp tác với Pháp để canh tân xứ sở. Tại đây, nam chính và nữ chính lại bị quân Pháp phát hiện và để thoát khỏi thành phố, họ trốn lên một chiếc xe tải chở các công nhân đến mỏ sắt.

Tại khu mỏ, vì giúp đỡ một công nhân khác nên nữ chính bị cai mỏ đánh đập, nam chính và nữ chính tiếp tục bỏ trốn. Chứng kiến cảnh người Pháp đối xử tàn ác với dân Việt, cũng như cảm phục trước tinh thần yêu nước của nữ chính, nam chính bắt đầu chuyển hóa. Trong một đêm trốn tránh nơi căn nhà hoang, nam chính và nữ chính đã yêu nhau và biết được hai người khi nhỏ đã gặp nhau và được hai nhà đính ước từ trước. Tin vật được mang bên mình là hai mảnh ngọc đeo trên cổ. Duyên trời tác hợp, thuận lý, thuận tình ở bên nhau.

Ở thành phố, Minh(np1) đã giết chết ông Thám (cha của nam chính) trong lúc tra khảo ông. Minh(np1) và Danh(np2) bí mật hẹn gặp nam chính, nhắc nhở về vai trò hai mặt của nam chính và cảnh cáo nam chính không được lung lạc, nhưng nam chính đã thật sự thay đổi chiến tuyến. Trong một đêm đối đầu, Danh(np2) bị nam chính giết chết. Nam chính và nữ chính đến được ngôi làng nghĩa quân đang ẩn náu, nhưng tại đây nam chính gặp phải sự nghi ngờ của những người thuộc phe nghĩa quân. Trong khi đó, Minh(NP1) vẫn theo dõi nam chính và biết được căn cứ nghĩa quân ở đâu.

Sáng sớm, Minh(NP1) dẫn quân lính Pháp đến bao vây tấn công ngôi làng, bắt tất cả nghĩa quân. Bảy Núi bị đưa về thành phố, những người còn lại bị đem ra xử bắn. Trên đoàn tàu áp giải Bảy Núi, viên sĩ quan Derue bội hứa với Minh(Np1) và giới thiệu một sĩ quan Pháp khác kế nhiệm ông. Gã sĩ quan mới mà mai về quá khứ mẹ của Minh(np1) là gái mại dâm, Minh(np1) tức giận giết hết cả hai viên sĩ quan Pháp và định vu khống tội giết người cho Bảy Núi. Trong khi đó ở làng, những người sắp bị xử bắn cùng dân làng nổi dậy chống lại quân lính Pháp. Giữa cuộc chiến, nữ chính, nam chính cùng hai người nghĩa quân khác rời đi để tìm cách giải cứu Bảy Núi. Đoàn tàu bị phục kích ngay ở khe núi, sau một trận đầu súng gây cản, nam chính và nữ chính đánh gục hết lính Pháp rồi đối đầu với Minh(np1). Sau một hồi đánh nhau ác liệt, nam chính và nữ chính lấy lưới dao đâm chết Minh(np1), giải cứu Bảy Núi thành công. Nam chính và nữ chính đưa Bảy Núi về làng. Hai người ở bên nhau thành hôn, đi đến thập nhang cho những người đã hi sinh, cùng nắm tay nhau đi về nơi ánh chiều tà.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Quý nhân hay quên

Bộ phim lần này với nữ chính có yêu cầu tương đối cao. Xinh đẹp, thông minh lại phải biết một chút về võ thuật. Mà Lại Na trước đó đã nghiên cứu rất kỹ kịch bản, cũng tìm một trung tâm học qua một chút võ thuật cơ bản. Bên cạnh Đào Hà Trang cũng chẳng kém. Hai người được chỉ định diễn hai phân cảnh giống nhau.

Sau đó đạo diễn cùng biên kịch tiến hành hội ý đánh giá kín. Sau cùng đưa ra quyết định là chọn Lại Na làm nữ chính.

Thông tin từ đoàn làm phim đưa ra đã gây lên một nhiệt lượng sôi trào trên mạng. Các fan cuồng của Đào Hà Trang kiên quyết phản đối. Mà fan của Lại Na lại ngược lại, ủng hộ, tung hô đạo diễn và biên kịch sáng suốt.

Lúc này bên ngoài đại sảnh, Trần Thanh Trúc nhoen miệng cười nhìn Lê Gia Tuệ.

"Thế nào... anh cũng lên thực hiện lời hứa đi thôi."

Lê Gia Tuệ tức giận, trừng mắt nhìn Trần Thanh Trúc, lớn tiếng.

"Cô... cô cũng có bản lĩnh đó."

Advertisement / Quảng cáo

"Cảm ơn đã quá lời rồi. Nhưng mà giám đốc Lê có phải đã quên điều gì không?"

Lê Gia Tuệ sao không hiểu cô muốn nói gì, nhưng hần lại quyết già ngu tới cùng.

"Cô HeLen có ý gì? Tôi không hiểu."

Trần Thanh Trúc cười thành tiếng, già ngu sao? Được cho hần già ngu.

"Giám đốc Lê xem chừng anh cùng tiểu nhân, nói lời ngọt lời cũng không sai biệt lắm đi. Aizzz... thôi bỏ đi... nếu đã là quên thì cũng là chuyện thường của tiểu nhân và động vật cấp thấp, tôi cũng không có truy cứu làm gì... bỏ đi..."

Lê Gia Tuệ bị Trần Thanh Trúc nói cho tức giận công tâm muốn nổ phổi. Không thể không nói miệng lưỡi của cô gái trước mặt này vô cùng giáo hoạt. Giờ nếu hần nhớ thì phải thực hiện lời hứa, xin lỗi cùng gọi cô là mẹ. Nếu quên thì hần nghiêm nhiên là cùng một loại với tiểu nhân và động vật cấp thấp. Lê Gia Tuệ hận không thể bóp chết Trần Thanh Trúc. Mà Trần Thanh Trúc lại ở một bên khoanh tay bộ dáng ung dung nhìn hần như cười giễu cợt vậy.

Đào Hà Trang lúc này không nhận được liền lên tiếng.

"Cô HeLen làm người cũng không nên quá đáng quá đâu."

Trần Thanh Trúc nhếch nhếch khóe môi, cười lạnh một tiếng.

"Quá đáng sao? Xin hỏi cô đây tôi là làm gì mà bị cho là quá đáng nào. Mà nếu tôi nhớ không có sai thì lời hứa kia cũng không có thiếu phần của cô đâu..."

Đào Hà Trang cũng cứng họng, không thể phản bác được gì, nghiêng rằng, trừng mắt nhìn Trần Thanh Trúc.

"Cô... cô..."

Trần Thanh Trúc:"Cô... cô cái gì? Các người rút cuộc muốn thế nào đây?"

Lê Gia Tuệ biết chuyện lần này là không thể tránh khỏi, liền nhủ mày nói.

"Ồ đây nhiều người không có tiền, hay là tôi mời cô HeLen đây một bữa cơm có được hay không?"

Biết hẳn ngại nơi đây nhiều người, lắm tai mắt, hẳn là sợ mất mặt Trần Thanh Trúc cũng không ép, cấp cho hắn một chút mặt mũi liền đồng ý, dẫn theo Lục Vi Thanh cùng Lại Na và quản lý Hoàng theo cùng.

Mà lúc này trong một căn phòng đạo diễn cùng biên kịch nhìn người đàn ông trước mặt, cười nói.

"Lê tổng... mọi việc đã xem như là xong, anh thấy..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào cười cười, gật đầu nói.

"Ngày mai tôi sẽ nói người phụ trách đầu tư lần này chỉnh lại hợp đồng, tăng thêm hai phần trăm vốn đầu tư cho các người."

Đạo diễn cười lên vui vẻ, gật đầu lia lịa.

"Tốt... tốt... cảm ơn Lê Tổng. Mà nói thật Lại Na không hổ là người mà Lê tổng muốn nâng đỡ, thực không tệ đâu, tương lai sẽ trở thành một sao hạng A nhanh chóng trở thành một cây in tiền đó..."

Biên kịch cũng gật đầu tán thành nói.

"Đúng vậy, thực không ngờ cô gái đó là một người mẫu rề rang mà diễn xuất vô cùng tốt. Là một mầm non có thiên phú đáng để nâng đỡ..."

Lê Gia Hào:"Hai vị nói vậy tôi đây cũng yên tâm. Rất mong lần hợp tác này của chúng ta thành công tốt đẹp."

~~~~~

Trần Thanh Trúc hôm nay tâm trạng vô cùng vui vẻ trở về nhà, đang muốn lên giường ngủ một giấc thì có điện thoại gọi tới.

"Alo..."

Đầu bên kia là một giọng nữ vang lên.

"Quý nhân hay quên... còn nhớ tới ta hay không? Sao lâu vậy không có thấy gọi cho ta... ta đây thực sự là rất nhớ em nha..."

Trần Thanh Trúc đầu chảy đầy hắc tuyến, khóe miệng gật gật vài cái, nhăn mặt, nói.

"Nói chuyện cho đúng đắn một chút. Tôi đây không có hứng thú xây dựng ngôn tình bách hợp đâu."

Cô gái bên kia nghe cô nói vậy thì tỏ vẻ thương tâm mà nói.

"Aizzz... ời... trái tim bé nhỏ của ta... mỹ nhân... mỹ nhân... sao emỡ lòng nào tàn nhẫn mà đối với tôi như vậy chứ? Tôi đây thực lòng thực dạ giao trái tim chân tình này cho em mà... huhu... lại nói em không quan tâm tới nam nhân, vậy tôi đây với tỷ tỷ... tỷ tỷ sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Suốt đời này yêu em không thay lòng đổi dạ như lũ đàn ông thói ngoài kia đâu..."

Trần Thanh Trúc càng nghe sắc mặt càng đen lại, cổ điều tức lại tâm trạng, nghiêng rằng lại quát lớn qua điện thoại.

"Cút... con mẹ nó... bà cô đây không muốn dùng đồ giả, nói bao nhiêu lần rồi cô còn không hiểu hay sao? Khốn kiếp... có muốn bà cô tôi đây tìm người kia nói cho hắn biết cô đến tán tỉnh tôi hay không hả?"

Advertisement / Quảng cáo

"Ấy... ấy... đừng nóng... mỹ nhân... nóng như vậy làm gì, ảnh hưởng nhan sắc, không tốt, không tốt...hì hì... chị đây là mang đến tin tốt cho cung mà, đảm bảo cung nghe xong liền yêu chị đây liền..."

"phi... chị đây khinh. Bao nhiêu tâm trạng tốt bị cô chọc cho bay hết rồi. Nói đi, có cô thì có chuyện gì tốt..."

"Hắc hắc... nhưng mà chúng ta trước mắt phải thương lượng một chút..."

"Nói..."

"Tin tức này vô cùng đặc biệt, tôi vô cùng khó khăn, lẫn lộn ăn không ít khổ cực mới có thể có được... mỹ nhân có xem..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đấu giá bí ẩn

"Thêm hai phần trăm."

"Ấy zooo... mỹ nhân... thật sáng khoái. Chị đây thích..."

"Bớt dài dòng... nói chuyện chính..."

"Hehe... nói cho mỹ nhân biết, sau một quá trình lần lần tập phần khổ sở, chị đây đã biết được, cái tên Lê Gia Tuệ... chà chà... thật không tầm thường đâu à nha. Hắn có một mối quan hệ không hề đơn giản với Lão Long Đầu, một lão đại thần bí, khó lường trong hắc đạo. Aizzz... tôi nói này mỹ nhân, cô là muốn làm gì với cái tên kia vậy. Khuyến có một câu, phàm là những người có liên quan tới Lão Long Đầu kia đều không phải những kẻ thiện lương gì cho cam đâu."

"Lão Long Đầu?..."

"Đúng vậy, chính là Lão Long Đầu. Aizzz... còn nữa, có tin tức nữa là, sắp tới tại bar Thiên Đường có một cuộc đấu giá, mà Lão Long Đầu cũng sẽ tham gia, mà thứ hắn muốn, và nhất định phải có được là một chiếc nhẫn bạc ngọc."

"Cô lấy cho tôi một vé mời..."

"Này... vé mời thì có, nhưng cô nhất định phải cẩn thận đó. Nếu có thể tránh thì đừng có đụng tới cái người kia. Mẹ nó... hẳn thực là biến thái lắm đó."

"Cảm ơn cô... nhưng mà sẽ không có chuyện gì đâu."

Nội chuyện thêm một lát thì cúp điện thoại xuống, Trần Thanh Trúc trầm tư một chút. Lão Long Đầu...haha... không nghĩ đến, Lê Gia Tuệ này cũng thực có bản lĩnh a... nhưng... với chiếc nhẫn bạch ngọc kia cô lại thực sự có hứng thú...

~~~~~

Buổi đấu giá tại bà Thiên Đường là một buổi đấu giá được tổ chức ngầm, tính bảo mật thông tin vô cùng cao, cùng với đó là số lượng người tham gia cũng là được giới hạn. Kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt. Mỗi người tham gia đấu giá lần này đều là mạng mặt nạ tránh tiết lộ danh tính. Họ tới đây là muốn có thứ mình cần. Mà những thứ này, lai lịch cũng không có tầm thường, để tránh xảy ra những tranh đoạt thì danh tính phải giấu cho sâu.

Lê Gia Hào mặc một bộ quần áo màu đen, đeo mặt nạ cũng là màu đen, tiến vào, đi bên cạnh anh chính là cái tên có lợ phát phơ Hà Tùng Bách. Hắn mặc một thân màu đỏ rực, trên mặt là mặt nạ màu vàng ánh kim, vô cùng nổi bật.

Lê Gia Hào liếc nhìn hắn, lắc đầu.

Advertisement / Quảng cáo

"Cậu nhìn cậu xem, thật là như một con vẹt mà, cậu không sợ chọc mù mắt người khác sao?"

Hà Tùng Bách cười cười bộ dáng muốn ăn đòn, chep chep miệng.

"Cậu thật không có mắt nhìn, đây chính là thời trang. Cậu làm trong nghề mà sao có thể nói ra những lời như vậy được. Bộ quần áo này chính là một trong những thiết kế của cô gái HeLen kia đó nhé. Cậu lại có thể nói không đẹp..."

Lê Gia Hào nhìn cậu ta đầy khinh bỉ mà hừ lạnh.

"Tôi có nói là bộ quần áo này không đẹp sao? Cái tôi nói là cậu đó. Bình thường thì không nói làm gì, hôm nay lại tự mình làm nổi bật đến vậy, đến khi tranh đoạt được đồ, cậu không sợ những người kia dễ dàng tìm tới xé xác cậu."

Hà Tùng Bách lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, đây cũng không phải hóa trang, hẳn thực sự muốn chửi tục mà. Mẹ nó... hôm nay hẳn là tôi tranh đồ a...

"Không được, cậu vào trước tôi đi thay đồ."

Lê Gia Hào gật đầu đồng ý.

"Đi đi... lần sau cậu nhớ dùng não một chút..."

"Khốn kiếp... cậu đừng có si nhục tôi. Nói cho cậu biết... aizzz... không phải... là cậu có ý chơi tôi. Sớm không nhắc tôi, để đến khi tôi vất vả khổ sở xong, đến đây mới nói, để tôi lại phải đi lại vài vòng... mẹ nó... cậu dù thâm... cậu chờ đó cho tôi...hừ..."

Lê Gia Hào nhún nhún vai, cười trừ nhìn cậu ta. Hà Tùng Bách thật muốn tiến đến cho cậu ta một trận mà.

Khi Hà Tùng Bách vừa dời đi, thì một cô gái mặc một chiếc váy trắng, kiểu dáng đơn giản. Mang mặt nạ màu bạc, đi qua Lê Gia Hào. Anh khẽ nhíu mày lại một chút, người này rất quen, nhưng nhất thời anh lại không thể nhận ra được là ai. Cô gái ngồi xuống ngay bên cạnh anh, chân bắt chéo qua, ánh mắt nhìn xung quanh đánh giá một hồi.

Mà lúc này một ngoài cửa có một người đi vào, khí tức trên người hắn khiến người ta hít thở không thông. Hắn toàn thân một màu đen, nhưng nổi bật lại là chiếc mặt nạ bạc hình rồng trên mặt kia. Đi bên cạnh hắn là hai người, một nam một nữ, bộ dáng vô cùng cao ngạo lạnh lùng.

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào hít vào một hơi, Lão Long Đầu tự mình đến, cho thấy chiếc nhẫn kia vô cùng đặc biệt...

Khi anh đang mải suy nghĩ thì Hà Tùng Bách đi đến ngồi xuống bên cạnh anh. Nhỏ giọng nói.

"Này cậu thấy có lạ không?"

Lê Gia Hào khẽ nhướng mày nói.

"Có gì lạ?"

"Cậu không cảm thấy nếu chỉ là một chiếc nhẫn bạch ngọc thì hẳn có thể trực tiếp đến tìm ông chủ nơi này để mua lại là được rồi. Với thân phận của hắn còn sợ không lấy được nhẫn ư. Nhưng hẳn hôm nay lại phải tự mình đến đấu giá, cậu nói xem không lạ thì là gì?"

"Cậu hôm nay thông minh đột xuất, hay mới mượn được não ai vậy?"

"Mẹ nó... cậu bớt nhạo báng tôi đi... cậu nói một chút xem..."

"Rất đơn giản rằng người có nhẫn bạch ngọc này là một nhân vật không dễ chiều vào mà thôi."

Hà Tùng Bách tưởng sẽ được giảng giải điều gì đó, ai ngờ lại chỉ có như vậy, nhất thời cảm nín, trăn chối nhìn Lê Gia Hào. Thật muốn đánh người mà.

Cô gái bên cạnh hai người như có như không liếc mắt nhìn sang lồng mày nhàu chặt lại.

Lúc này người chủ trì từ trong đi ra, cúi người chào tất cả mọi người rồi nói.

"Chào mừng tất cả các vị đã đến với buổi đấu giá của chúng tôi ngày hôm nay."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đấu giá bí ẩn (tiếp)

Người chủ trì sau khi nói vài lời giới thiệu qua về cuộc đấu giá thì cũng đã đưa đến đồ vật được đấu giá đầu tiên, đó là một chiếc bàn. Chiếc bàn được làm từ đá malachite lục hay còn gọi là đá lỏng công, chuyên dùng để ốp bề mặt các bức tường ở cung điện lớn trên thế giới như điện Kremlin và cung điện Mùa đông ở Nga.

Được biết, đá lỏng công thuộc nhóm đá cứng - những loại đá có thang độ cứng trên 5, thủy tinh không thể cắt xước, chịu lực tốt, nhưng trọng lượng không đáng kể.

Chiếc bàn này có đường kính chỉ khoảng 70 cm, nặng chưa đến 80 kg, được chủ nhân đề giá 500 triệu đồng.

Bàn có độ dày khoảng 10 cm, độ cứng ở thang 7, vì thế có thể nói tác phẩm trường tồn, không hề chịu sự chi phối của các tác nhân bên ngoài, trừ phi có lực mạnh tác động bằng vật cứng hơn.

Hà Tùng Bách chép chép miệng nói.

"Nhạc đệm này cũng không có tệ nha, nhìn chiếc bàn cũng được đó chứ. Là một tác phẩm nghệ thuật vô cùng công phu và tỷ mỉ."

Lê Gia Hào liếc cậu ta một cái.

"Cậu thích có thể mua. Không ai cản cậu đâu."

Hà Tùng Bách nhún nhún vai, lắc đầu.

Advertisement / Quảng cáo

"Thời thôi... tôi chỉ thương thức nó một chút thôi, cũng không có ý muốn mua nó đâu."

Sau vài khúc nhạc đệm, cuộc đấu giá ước chừng đã qua được một nửa.

Lê Gia Hào liếc nhìn sang bên cạnh, thấy cô gái bên cạnh mình từ đầu vẫn ngồi yên đó không mấy may chú ý đến món đồ vật nào, cũng không có ý định rời đi. Lại nhìn đến đằng xa, ba người Lão Long đầu cũng vậy thì trong lòng có chút tỉnh toán.

Lại một khoảng thời gian rất lâu nữa trôi qua.

"Kể tiếp, chính là vật phẩm đấu giá cuối cùng lần này của chúng ta! Buổi tối hôm nay, chắc có không ít người đều là tới vì nó."

Khi tiếng người chủ trì lại vang lên lần nữa, tựa hồ lành lốt hơn trước không ít, cũng hưng phấn không ít.

Hà Tùng Bách kích động ngồi thẳng người dậy, ánh mắt như phát sáng, nhìn lên trên.

Mà bên cạnh cô gái kia cũng thẳng lưng ngồi dậy, nghiêm túc, chăm chú nhìn lên trên.

Lê Gia Hào lúc này cũng không chú ý đến xung quanh, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trong cái giá trên đài, vật phẩm bị miếng vải đen che khuất.

"Món vật phẩm đấu giá cuối cùng của chúng ta, trân phẩm tuyệt thế hiếm thấy, nhân bạch ngọc hòa điền!"

Kèm theo người chủ trì dứt lời, miếng vải đen cũng bị xốc mờ ra.

Trong phút chốc, đèn chân không phát sáng trên đài, nháy mắt bị ánh sáng ôn nhuận rực rỡ lấp lánh che dấu.

Trên đài dưới đài cách một khoảng cách, tất cả những ai có mặt đều nhìn nhân bạch ngọc trên đài giống như cũng không tính là lớn, nhưng hai mắt to lại bị ánh sáng màu trắng ôn nhuận kia làm kinh điển.

Ngọc thạch không thể so sánh với đá quý, theo lý thuyết sẽ không sáng lên, nhưng mọi người ai ai đều nhìn nó đến không thể rời mắt được.

Nhân bạch ngọc giống như lượn quanh một cỗ ánh sáng ôn nhuận, tinh tế ôn hòa, hấp dẫn thật sâu tằm mắt mọi người dưới đài.

Người đều có lòng yêu cái đẹp, ngọc thạch nhìn xinh đẹp hút tinh như vậy, tâm tình đều có thể sung sướng không ít.

"Nhân bạch ngọc hòa điền này, tinh chất tốt đến cực kỳ hiếm thấy, trên chiếc nhân bạch ngọc còn điêu khắc một đầu hồ ly tinh ngộ, phi thường trợ trường vận đào hoa, tình yêu tuyệt đối thuận buồm xuôi gió." Người chủ trì biết mọi người dưới đài cũng không có tâm tư nghe ông ta nói, liền không hề dọng dài hô lớn, "Giá khởi điểm, năm tỷ! Bắt đầu đấu giá!"

"Mười tỷ..."

Bên phía ba người Lão Long Đầu nâng bảng ra giá.

Hà Tùng Bách hai mắt mờ lớn, miệng lẩm bẩm.

"Con mẹ nó... chỉ là một cái nhân ngọc mà nâng lên đến mười tỷ..."

Chưa đề hấn than xong thì bên này Lê Gia Hào đã nâng bảng, nói giá.

"Mười năm tỷ..."

Hà Tùng Bách nuốt một ngụm nước miếng, trần trối nhìn bạn mình một cái.

"Mẹ nó... cậu điên rồi... có tiền cũng không phải ném như vậy chứ..."

"Hai mươi tỷ..."

Advertisement / Quảng cáo

Bên ba người kia tiếp tục.

Lần này là toàn trường rầm rộ lên, tiếng xì xào bàn tán sôi nổi nổ ra.

"Mẹ kiếp... thằng nào lại mang tiền đi vứt vậy?"

"Đúng là có tiền mà... điên...haha..."

"Nhiều tiền như vậy mua một chiếc nhẫn... thế giới này đúng là đủ điên rồi..."

"Ta phi... phi... mẹ nó đây là ném tiền qua cửa sổ..."

Bên cạnh đó cô gái kia chỉ lẳng lẳng chụp lên một tấm hình rồi gửi đi, lại lẳng lẳng ngồi chờ.

Lê Gia Hào lại tiếp tục giờ bảng.

"ba mươi tỷ."

Một mảng lạng i tờ...

"Bốn mươi tỷ..."

Lê Gia Hào giựt giựt khoe miệng.

"Năm mươi tỷ."

Cô gái váy trắng lúc này chợt nở một nụ cười, nhìn lên trên, giờ bảng lên.

"Năm tỷ năm trăm năm năm triệu..."

Một mảng chấn kinh xôn xao nhìn về phía cô gái.

"Mẹ nó... đây là ý gì chứ người ta trả đến năm mươi tỷ rồi kia, cô gái kia có biết đầu giá không vậy."

"Phi... đến phá rồi chắc... đương nhiên ra giá kiểu gì vậy trời..."

Trong khi mọi người đang xôn xao nghị luận thì bên trên đài một người trung niên bước lên, nhìn cô gái nói.

"Cô gái... ra giá như vậy, sao không ra từ đầu?"

Cô gái nhếch nhếch khóe môi, giọng nói trong veo, nhưng lại như có chứa hàn băng lạnh lẽo.

"Tôi muốn nghiệm chứng một chút..."

Một đường mây vân vũ,

Tinh trời bể mây mù. Vọng về đến thính giáo,

Cầu mong gặp cơ duyên."

Người trung niên cười lên thành tiếng, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Cơ duyên đến rồi, nhẫn này bán cho cô... cô gái, nếu cô đã ra giá như vậy tôi cũng không cần nói nhiều..."

Cô gái chỉ cười, gật đầu không nói.

Mà lúc này tất cả những người có mặt đều mù mịt không hiểu gì. Tất cả đều chú ý lên cô gái kia, ra giá ngược đời lại mua được nhẫn. Nhưng biết làm sao đây, chủ của chiếc nhẫn kia muốn bán lỗ vốn cũng không phải việc của họ mà. Lại nói cuộc đấu giá này ngay từ đầu đã nói là không làm theo lệ thường, vậy nên...

Lê Gia Hào đá đá Hà Tùng Bách.

"Cậu moi tin ở nơi nào?"

Hà Tùng Bách vô thức lắc lắc đầu.

Mà bên kia Lão Long đầu nhìn hai thủ hạ bên cạnh.

"Các người nói một chút... chuyện như thế này là sao?"

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Đấu giá bí ẩn (tiếp)

Hai tên thuộc hạ cúi đầu thấp giọng nói.

"Cái này chúng tôi thực không thể tra ra là có cái sự như thế này..."

Lão Long Đầu trừng mắt nhìn hai người, giọng nói âm lạnh nói.

"Cho các người cơ hội cuối cùng, bằng mọi cách phải đoạt được chiếc nhẫn kia về cho ta... nếu không... các người tự hiểu..."

Hai người kia vội cúi người đồng thanh nói.

"Vâng..."

"Vâng..."

Mà bên này cô gái kia đi lên lấy chiếc nhẫn bạch ngọc, cho vào túi xách, nhìn người đàn ông trung niên mỉm cười một cái. Ông ta nhìn cô nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Cô gái... lần sau đừng quá đùa bốn người như vậy, không tốt đâu. Những người đó không nên tùy tiện trêu vào."

Cô gái khẽ nhún nhún vai một cái, lắc lắc cái đầu nói.

"Cái này cháu làm quá đúng ý của vị gia nhà chú rồi. Không phải vị ấy muốn chọc điên cái lão mặt nạ bạc hay sao? Nếu lão ấy nổi điên, muốn làm gì cháu thì cũng phải xem lão ấy có bản lĩnh lần ra cháu hay không đã."

Người đàn ông trung niên cười, nói.

"Cô gái... ày... bỏ đi... đến cả cái vị gia nhà ta muốn tìm đến cô còn như đi trong sương mù thì những người kia cũng chẳng mong lần được cô rồi. Nhưng tôi nhớ không lầm là cô không hứng thú với những thứ này mà, sao lần này lại có vậy?"

Cô gái cười, cười, cầm chiếc nhẫn, nói.

"Cháu hứng thú với chiếc nhẫn a..."

Người đàn ông như đã hiểu điều gì đó, nhưng không nói, xoay người đi vào trong.

Cô gái cũng xoay người đi ra ngoài, mà theo phía sau cô là hai bóng người. Cô kéo khóe môi, cười, ánh mắt lóe sáng.

Cô ra cổng vẫy một chiếc taxi, lên xe, bảo lái xe lái đến một quán ăn cách đó không xa.

Đi vào trong quán cô gọi một tô phở rồi ngồi ăn ngon lành. Ăn xong tính tiền, rồi hướng ra bên ngoài mà đi.

Cô lại lên xe, lần này là đi tới phố đi bộ, nơi đây cũng đang diễn ra một lễ hội hóa trang, khá quy mô. Cô xuống xe hòa vào trong dòng người, đánh lạc hướng hai người kia trong một tích tắc khuất sau một tán cây, cô rút nhẹ chiếc nơ trước váy mình xuống, chiếc váy bông chóc liền trở thành một chiếc váy hoàn toàn khác lạ, với màu vàng trang nhã. Đưa tay nhẹ nhàng dỗi mặt nạ khác, lại tiếp tục hòa vào dòng người.

Lúc sau khi đã hoàn toàn thoát khỏi hai kẻ kia cô gái liền lên xe đi mất.

Hai kẻ kia ở trong đám đông mắt đầu cô gái thì tức đến dậm chân tại chỗ, nghiến răng ken két, hai mắt đỏ ngầu.

Lê Gia Hào từ đêm qua trở về tâm tình liền buồn bực không dứt. Cô gái kia là ai chứ? Chiếc nhẫn kia có cái ý nghĩa gì? Lại nói giá tiền đưa ra của cô gái cũng khá đặc biệt đi. Đúng lúc Lê Gia Hào còn đang có một đồng thất mắ

lớn búa vậy thì Hà Tùng Bách đến, vừa đặt mông xuống đã nói.

"Hào... tôi nói cậu nghe... Cô gái kia thể mà lợi hại nhè, ngay dưới mí mắt hai thủ hạ thân tín nhất của Lão Long Đầu điềm nhiên biến mất..."

Lê Gia Hào day day trán, nói.

"Cậu nghĩ một người có gan trời tức Lão Long Đầu, mang hẳn ra làm trò đùa, rồi lấy đi món đồ hẳn muốn là người đơn giản hay sao?"

"Cũng đúng... không phải chứ, cậu chẳng phải là cũng tranh cùng hắn sao? Cậu đang nói mình không đơn giản đó hả?"

"Vậy cậu nghĩ tôi đơn giản?"

"Không thể nào. Cậu mà đơn giản... mẹ nó... còn ai không đơn giản..."

Advertisement / Quảng cáo

"Vô nghĩa..."

"Ày... ày... mẹ nó lại bị cậu xoay mòng mòng, chóng mặt rồi... tôi nói cậu nghe, tôi vừa mới moi được một thông tin mới... mẹ nó chứ nếu moi được sớm hơn một chút thì tốt rồi."

"Chuyện gì?"

"Cậu biết không, chiếc nhẫn kia chính là do Đào Cô bán ra đấy."

"Đào Cô?"

Lê Gia Hào chấn kinh lớn tiếng, như thể không nghĩ đến, lại hỏi tiếp.

"Cậu chắc là Đào Cô chứ?"

Hà Tùng Bách gật đầu như bồ cùi, nói.

"Chắc chắn... chi là đó cũng không có phải đồ của Đào Cô. Mà là nghe nói là được bằng hữu của Đào Cô gửi gắm, nhưng vẫn phải theo quy tắc của Đào Cô mà làm."

Lê Gia Hào nhú mày, thờ dãi một hơi.

"Thảo nào Lão Long Đầu rất muốn có chiếc nhẫn kia mà lại không thể động thủ, hóa ra là Đào Cô. Nhưng chiếc nhẫn kia có cái gì mà có thể được cả Đào Cô và Lão Long Đầu để ý đến vậy? Còn cả cô gái kia nữa, cô ta là ai? Lão Long Đầu tự mình xuất thủ còn thua, thực là để người ta...aizzz..."

Hà Tùng Bách bên cạnh lại nói thêm.

"Nghe nói hôm qua Lão Long Đầu tự mình đi đến, tìm Đào Cô để thương lượng, nhưng không được đồng ý, nên mới phải chịu xuất đầu đi đấu giá đó."

"Đào Cô xưa nay tính tình cổ quái, làm việc không theo lẽ thường. Chỉ sợ rằng cái Lão Long Đầu kia đã đắc tội người ta rồi."

Hà Tùng Bách cười khoai chí, rung đùi thích thú.

"Hắc hắc... mẹ nó... thật muốn xem hai người đó đấu nhau mà... xem ai hơn ai đây..."

Lê Gia Hào lắc đầu nói.

"Hai người họ chỉ chú hòa không chú chiến, chỉ là không biết lớp giấy mỏng giữa họ ai sẽ chọc thủng đấy? Còn cô gái kia nữa, cậu tra cho tôi đi..."

Hà Tùng Bách nóng nảy hết lên.

"Tra... tra... tra cái con củ... mẹ kiếp, cô ta cứ như là bốc hơi luôn khỏi thế giới này vậy ý, một vết tích nhỏ cũng không tìm được..."

Lê Gia Hào nhìn Hà Tùng Bách, sắc mặt trầm xuống vài phần.

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi đã lên đặt chip định vị trên người cô ta rồi cơ mà, vậy mà cậu cũng không thể tra..."

"Chip đó của cậu, bị người ta bỏ vào một cái cây trên phố đi bộ rồi."

Lê Gia Hào chỉ biết lắc đầu, thờ dãi một hơi. Cô gái này quả nhiên không tầm thường, con chip hẳn dùng là một loại siêu nhỏ, có khả năng tránh khỏi máy dò, vậy mà vẫn bị phát hiện, lại còn nhanh như vậy.

Hà Tùng Bách bên cạnh than phiền.

"Cô gái đó đúng là thành thần luôn rồi, không chỉ cậu bị phát hiện máy theo dõi đâu. Ngay cả người của Lão Long Đầu vừa người vừa máy the dõi cũng không thể làm gì nổi cô ta đó."

Lê Gia Hào chỉ còn biết cười trừ, lắc đầu.

(Còn tiếp)

Kiểu Lê: Các bạn đọc, nhớ like, vote và theo dõi, bình luận để lại ý kiến ủng hộ mình nhé.

Do tính chất công việc, mình lại là tay ngang nên chịu nhiều yếu tố ảnh hưởng vì vậy chuyện ra không được nhanh, mong mọi người thông cảm và tiếp tục ủng hộ mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Người tình mùa đông

Trong một căn phòng rộng lớn, khắp nơi là một màu đen u ám, một người đàn ông mang mặt nạ bạc, nhìn hai người thuộc hạ của mình, lớn tiếng.

"Chỉ một con đàn bà, vậy mà cũng để mất đầu. Thật là một lúc vô dụng mà..."

Người đàn ông, cúi đầu thấp giọng.

"Cô ta thân thủ, cùng thủ đoạn vô cùng nhanh nhạy, ngay cả chip theo dõi đời mới của chúng ta cũng có thể trong thời gian ngắn mà phát hiện ra. Thực sự là quá..."

Người đàn ông đeo mặt nạ chính là người được gọi Lão Long Đầu tức giận, quăng tới một cái laptop vào người đàn ông.

"Phế vật..."

Người phụ nữ đứng đó khẽ run rẩy một cái.

Lão Long Đầu phát tay với bọn họ.

"Từ bây giờ nhiệm vụ duy nhất của hai người đó là tìm ra đứa con gái kia, lấy chiếc nhẫn về cho tôi. Nghe rõ chưa?"

Advertisement / Quảng cáo

Hai người kia cúi đầu, nói.

"Vâng..."

"Vâng..."

Hai người kia vừa đi, Lão Long Đầu liền nhủ mấy thờ dai, bỏ mặt nạ xuống.

"Đào Cô... có ý tứ lắm... chờ ta có chiếc nhẫn, để xem ai có thể ngăn được ta..."

~~~~~

Sáng sớm vừa mới thức dậy, vừa bước ra đến phòng khách, Trần Thanh Trúc đã bị dọa cho vô cùng sợ hãi. khắp nơi trong nhà đều là hoa hồng cùng bóng bay. Không cần suy nghĩ cũng biết là ai làm điều này rồi, Trần Thanh Trúc hít mắt lại, nâng một cốc trà nên.

Bụp...

A...aaa....

Từ trong rèm cửa Dịch Hân nhảy cẫng cẫng lên, la hét ôm tôi.

"Ui a... Trúc nữ nữ... em... em... em..."

Trần Thanh Trúc nhìn bộ dáng của hân, khoanh tay, cười khẩy.

"Em... cái gì mà em... ai cho anh bày bữa ra nhà tôi như vậy hả? Thu dọn ngay cho bà đây..."

Dịch Hân nhện đau, trong lòng nuốt xuống một ngụm khí, người phụ nữ này ra tay cũng thật là ác mà, đau chết hân rồi. Nhưng mà hân thích.

"Ai ui... nữ nữ, em còn trẻ như vậy xưng bà làm gì, lại nói anh còn hơn tuổi em, em sao có thể làm bà anh được."

Trần Thanh Trúc đầu óc ong ong, nhìn cái tên gia hỏa trước mặt mình nghiêng răng.

"Ai nói tôi ít tuổi hơn anh thì không thể làm bà anh, tôi muốn làm bà anh chỉ cần tìm một người vai vế lớn là ông anh mà lấy là được rồi, người Việt có câu "vừa bằng củ khoai, cứ ai mà gọi." Còn gì...hử..."

"Ấy ấy... nữ nữ... em đừng có như vậy, người mà vai ông của anh thì cũng đều ngoài bảy tám mươi hết rồi. Em đừng tự vui hoa dập liễu như vậy, chỉ bằng em lấy anh đi..."

"Cút... cút... mẹ nó... bị anh chọc giận đến mù mịt, nói năng lung tung luôn nó rồi... anh mau thu dọn hết chỗ này cho tôi đi."

"Nhưng đây là tấm lòng của anh mà, em không cảm động hay sao?"

"Cảm động cái con khi ấy. Trái tim của tôi đây chính là bằng sơn nữ nhân rồi, anh từ bỏ đi..."

Nói xong tức giận đập cửa mà đi ra ngoài.

Dịch Hân tiêu ngưu nhìn hoa và bong bóng trong phòng, hát lên bài hát Người Tình Mùa Đông.

"Đường vào tim em ôi bằng giá

Trời mùa đông mây vẫn hay đi về vẫn mưa,

Mưa rơi trên đường thăm thẳm thì

Advertisement / Quảng cáo

Vì đâu mưa em không đến

Đường vào tim em mây giăng kín

Bàn chân anh trên lối đi không thành

Những đêm khuya mưa buồn một mình

Có khi cho ta quên cuộc tình.

Từng cơn mưa hắt hiu bên ngoài sông thưa

Lắm khi mưa làm hồn ta nhớ mỗi ngày qua.

Nhớ con phố xưa vẫn âm thầm đợi chờ nhau,

Nhớ đôi vai ngoan em sợ trời mưa gió.

Từng ngày ta vẫn đưa em về qua phố

Vẫn chim cao trời mưa lũ, vẫn tiếng buồn xưa,6

Ôi bàn tay ai đã giữ em chiều nay?

Đường vào tim em bao cơn sóng

Để tình anh sắp đến xuân hoa mộng

Trái tim em muốn đòi lạnh lùng

Hỡi ơi, trái tim mùa đông "

Giọng hát ồm ồm của Dịch Hân vang khắp trong căn nhà.

Cạch...

Cửa phòng ngủ của Tín Tín bật mở, cậu bé cau mày nhìn ông chú đang ngồi trên đống hoa cùng bong bóng kia, uống bia mà hát, loạn xạ, tra tấn người khác.

"Chú Hàn... chú có thể dừng hát nữa có được không, cháu thực sự không chịu đựng được."

Dịch Hàn nhìn Tín Tín cười cười, đi đến, nhìn cậu bé, nói.

"Tín Tín cháu thấy chú hát cảm động quá nên không thể chịu được hay sao? Ôi!!! Tín Tín nhỏ bé, cháu mau giúp chú của đỡ mẹ cháu đi, chú sẽ làm ba ba của cháu. Sẽ yêu thương cháu mà... Tín Tín bé nhỏ..."

Tín Tín đầu chảy đầy hắc tuyến. Cậu là bị cái tiếng hát như tiếng sấm trư của chú ấy tra tấn đến không chịu được cơ mà, chứ đâu có phải cảm động đâu.

"Chú Hàn... gì Jennifer nói sẽ đến tìm chú đó..."

"Cái gì? Không thể nào... ôi!!!!... Tín Tín... chú có chuyện đi trước nhé..."

"Chú có thể đi, nhưng chiến trường phải dọn dề."

Advertisement / Quảng cáo

"À...à... chú sẽ gọi người dọn ngay..."

Tín Tín hai mắt sáng lên, đi vào phòng lấy điện thoại, gọi cho mẹ của mình, nhưng bất hạnh là điện thoại kia lại ở nhà.

Mà lúc này Trần Thanh Trúc vì bị chọc tức mà ra khỏi nhà, cô biết nếu lúc ấy mà không đi ngay thì cái tên chết bầm ở nhà kia sẽ tra tấn cô đến tẩu hỏa nhập ma vì những chiêu trò của hắn mắt, nhưng bây giờ nhìn lại, cô lại không có mang theo tiền, trên người là bộ quần áo thiết kế mặc ở nhà bằng lụa, không điện thoại, lại không thể trở về nhà vì không có biết người kia đã đi chưa nữa. Cô tự rủa thầm một câu, đen đủi, rồi hướng bác tài xế nói.

"Bác tài, cho tôi tới tập đoàn Khánh Điền..."

"Được..."

Lúc này trước văn phòng tập đoàn Khánh Điền, một cô gái ăn mặc trang nhã với một bộ vats công sở đứng đó, nói với lễ tân.

"Tôi muốn gặp tổng giám đốc của các người."

Lễ tân nhìn cô ta, mỉm cười, lịch sự, nói.

"Xin lỗi cô, tôi đã báo lại với bộ phận thư kí của tổng giám đốc rồi, nhưng trên đó nói, tổng giám đốc đang họp, cô lại không có hẹn trước vậy nên mong cô thông cảm cho. Phiên cô đăng ký lịch hẹn trước."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chị dâu

Cô gái đứng đó liền tức giận mà lớn tiếng.

"Nếu cô không để tôi vào các cô sẽ hối hận đó, hậu quả các cô không có gánh nổi đâu..."

Đúng lúc này Trần Thanh Trúc đã đi vào đến nơi, đi qua quầy lễ tân còn cười với mấy cô lễ tân ở đó một cái. Mấy cô lễ tân nhìn thấy cô thì không ngăn lại, còn chào hỏi với cô.

"Chào cô Trúc... cô tới tìm sếp tổng sao? Nghe nói sếp đang họp, chắc cô phải chờ đó."

Trần Thanh Trúc mỉm cười gật đầu.

"Không sao. Tôi lên văn phòng chờ cũng được. Các cô cứ làm việc đi."

Nói rồi cô đi lướt qua cô gái kia, nhìn cô ta một chút, lòng mày khẽ nhàu lại, cô gái này trông quen quen hình như là đã gặp ở đâu rồi thì phải. Nhưng dù sao cũng không phải việc của mình lên cô cũng không có quan tâm đến, một đường đi lên văn phòng của Lê Gia Hào.

Advertisement / Quảng cáo

Không hiểu tại sao trong tình trạng này cô lại nghĩ đến anh, nhưng dù sao đến cũng là đến rồi trực tiếp đi lên tìm anh là được, nhưng chợt cô nhớ ra điều gì đó, vỗ đầu mình một cái, tiền taxi... Lê Gia Hào còn đang họp, phải làm sao đây.

Đi đến cửa thanh máy, đang định quay lại thì có tiếng gọi phía sau.

"Chị dâu... chị dâu... chị tới tìm anh em sao? Anh ấy còn đang họp, chắc chị phải lên văn phòng chờ một chút đó ạ..."

Lê Xuân Trường từ xa chạy đến, cười cười, nói nói với cô, bộ dáng gọi chị dâu như thuận miệng lắm.

Trần Thanh Trúc nhìn người trước mặt, bộ dáng rối rắm, nhưng vẫn phải mở miệng.

"Này anh... anh đừng có gọi như vậy... còn nữa... anh có thể cho tôi mượn một trăm năm mươi nghìn không?"

"Hả?..."

Lê Xuân Trường chớp chớp mắt kinh ngạc một chút.

Trần Thanh Trúc ngượng ngùng.

"Tôi là có chút... ày... anh cho tôi mượn, đến chiều tôi sẽ mang tiền đến trả anh, hoặc anh cho tôi số tài khoản..."

Lê Xuân Trường hồi phục lại cười nói.

"Không phải như vậy đâu chị dâu. Chị cần bao nhiêu cứ nói em đưa... hi hi...không cần trả lại đâu..."

"Không có được, tôi mượn thì nhất định sẽ trả mà. Còn nữa anh đừng gọi tôi là chị dâu nữa mà..."

Lê Xuân Trường, móc ví đưa cho cô tờ năm trăm nghìn, Trần Thanh Trúc cảm tiền, nói cảm ơn rồi đi ra ngoài để trả tiền taxi.

Mà bên ngoài lúc này, cô gái kia, tức giận nói với lễ tân.

"Tôi chính là bạn gái của sếp tổng các cô đó. Các cô còn không cho tôi vào, hậu quả các cô không gánh nổi đâu."

Mấy cô lễ tân nhìn cô ta cười cười, nói.

"Cô ơi... chúng tôi nói này, chúng tôi làm việc ở đây đã mấy năm cả rồi, cũng có không ít người như cô đâu, nói cái gì mà bạn gái, rồi người yêu, cô cô còn nói là vợ của sếp nữa kia. Nếu ai nói như vậy chúng tôi đều tin thì cô mà bị đuổi việc từ lâu rồi. Còn nữa bạn gái sếp ấy à, cô không có nhìn thấy cô gái vừa này sao, cô ấy mới chính là bạn gái của sếp tổng đó..."

Advertisement / Quảng cáo

Cô gái kia ánh mắt chợt tối lại, âm trầm một mảng, anh có người mới rồi sao? Không thể nào đâu.

Đúng lúc này Lê Xuân Trường đi đến.

"Ồ đây có chuyện gì vậy?"

Mấy cô lễ tân đang muốn nói chuyện thì cô gái kia đã cướp lời.

"Trường à... em cũng tới đây làm việc sao? Chị nghĩ là em phải tiếp quản công ty của gia đình mình chứ? Chị tới tìm anh em, mà mấy cô này không có cho vào."

Lê Xuân Trường nhìn cô gái kia, nhàu mày, cười lạnh, nói.

"Mấy cô ấy làm như vậy là đúng rồi, tổng giám đốc tập đoàn Khánh Điền đâu phải ai muốn gặp cũng được, cô muốn gặp thì phen cô lấy lịch hẹn trước đi."

Cô gái kia cắn cắn môi, nhìn Lê Xuân Trường.

"Nhưng khi này chị thấy có người đi vào trong đó, trên người còn mặc đồ ngủ nữa kia, lại nói mấy cô này nói cô ấy là bạn gái của anh Hào..."

"Đừng vậy... đó là chị dâu tôi. Người yêu của anh Hào, đến tìm anh ấy, mà chuyện đó thì có liên quan gì đến cô sao?"

Không để cô ta nói xong Lê Xuân Trường đã chặn ngang lời của cô ta lại. Trong lòng thầm nhủ phải giải quyết nhanh mới được, chứ dây dưa lâu để chị dâu hiểu lầm thì không tốt, anh Hào sẽ lộ da mình mất.

Cô gái kia nghe Lê Xuân Trường nói thì hai tay nắm chặt lại, tức giận không thôi.

"Trường à! Chị biết em còn tức giận chị, nhưng dù sao thì chị và anh Hào cũng là..."

"Cô và anh Hào chẳng là cái gì cả..."

Lê Gia Hào chẳng để cô ta nói hết đã ngắt lời, lại xoay sang nói với lễ tân.

"Nếu cô ta còn lằng nhằng không chịu đi, gây phiền toái cho các cô, các cô cứ gọi bảo vệ tới tiễn cô ta. Còn giờ tôi phải đi trước."

Nói xong chạy đến phía Trần Thanh Trúc đang đi vào kia, đánh lạc hướng cô sang chỗ khác.

Cô gái kia vô cùng tức giận, quyết mặt dày đi đến sofa đằng xa ở đại sảnh ngồi chờ. Mà cô ta làm như vậy mấy cô lễ tân cũng không thể làm gì được, đành mặc kệ.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc được Lê Xuân Trường hộ tống tới văn phòng tổng giám đốc, để cô ở đó rồi rời đi.

Trần Thanh Trúc chẳng có gì làm liền đi xung quanh văn phòng xem xét một vòng, lại thấy có một gian phòng nghỉ ở phía trong liền đi đến, nghỉ ngơi nhằm chán lại nằm xuống, bắt trí bắt gác ngủ quên luôn.

Mà Lê Xuân Trường vốn là định đi thông báo với Lê Gia Hào một tiếng thì dọc đường lại có chút chuyện, cũng chạy đi làm, dự định làm xong thì đến nói cũng được. Ai ngờ lần này lại tạo ra một chuyện rồi như tơ vò, bị chính cho thắm vô cùng.

Lê Gia Hào họp xong thì trở về văn phòng, tiếp tục đánh giá hàng loạt các hợp đồng, bận đến bù đầu, không để ý nhiều đến xung quanh.

Mà lúc này Lê Gia Tuệ có việc đi đến tổng công ty thì bị cô gái kia chặn lại, hần ta thấy cô ta nài nỉ thì liền dẫn theo cô ta đi lên, đến lúc này thì lễ tân cũng chẳng thể ngăn nổi nữa.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Mặc Vân Anh

Cốc... cốc...

"Mời vào..."

Lê Gia Tuệ đi vào phòng, đi phía sau là cô gái kia, cô ta nhìn Lê Gia Tuệ bộ dáng vô cùng kích động, ánh mắt có chút ẩm ướt, đi đến.

"Anh Hào... em về rồi... anh Hào em... em rất nhớ anh..."

Lê Gia Hào nhàu mày nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt chợt trở nên âm trầm vài phần, không khí trong phòng bỗng chốc bị đè ép xuống, áp bức người vô cùng.

Lê Gia Tuệ cười gượng là đi đến, nói.

"Khi nãy anh vừa tới dưới lầu thì gặp cô ấy, cô ấy bị chặn dưới đó không thể đi lên, lên xin anh đưa cô ấy theo, anh..."

Lê Gia Hào khoát tay, nói.

"Không có gì, nếu đã đến rồi thì ngồi xuống đi."

Nói xong anh nói mấy với thư ký nói mang trà tới. Rồi nhìn Lê Gia Tuệ.

"Anh tới có việc gì sao?"

Lê Gia Tuệ cũng không có lằng nhằng quá nhiều, đi thẳng vào vấn đề, hai người bên này bàn bạc công việc, gần như là bỏ qua luôn cái sự tồn tại của cô gái kia. Cô ta cũng chỉ buồn bực ngồi đó quan sát văn phòng làm việc này một vòng, trong mắt đảo nhanh một vòng tính toán.

Advertisement / Quảng cáo

Bàn công việc xong thì Lê Gia Tuệ cũng rời đi. Lúc này cô gái kia đi đến nhìn Lê Gia Hào, đôi mắt ươn ướt, bàn tay nắm chặt lại, nhỏ nhẹ nói.

"Anh Hào... em về rồi..."

Lê Gia Hào không để ý đến cô ta cũng chẳng thêm liếc nhìn một cái, tiếp tục nhìn những tài liệu trên bàn.

Cô gái kia thấy anh không để ý tới mình, thì tiến đến đi vòng qua bàn làm việc của anh, nắm lấy bàn tay anh, nhưng lại bị anh đẩy ra. Lê Gia Hào liếc nhìn cô ta, lạnh giọng

"Cô tự trọng một chút...cô Mạc..."

Cô gái kia trần trần nhìn Lê Gia Hào, bộ dáng yếu ớt, như bị hành động cùng lời nói của anh làm tổn thương, nói

"Anh Hào... em... em chỉ là... chỉ là mới về nước, muốn tới thăm anh một chút. Em... em rất nhớ anh..."

Lê Gia Hào nhủ mảy mìn cho cô ta, không khỏi cười lạnh một tiếng mà tự giễu đây chính là người con gái khi xưa anh đã yêu thương, không tiếc bất cứ điều gì để có thể mang đến hạnh phúc cho cô ta nhưng cái mà anh nhận lại được sau này lại chỉ là sự phản bội trắng trợn, cùng sự trợ trờ đến tận cùng, bóp vỡ trái tim anh. Lâu nay anh vẫn không muốn nhắc đến cô ta không phải vì còn yêu, còn đau, mà chỉ vì cô ta chính là một vết nhơ, một sự kinh tởm, và sự tồn tại của cô ta trong ký ức luôn luôn nhắc nhở anh rằng anh đã có một thất bại vô cùng thảm. Lê Gia Hào lạnh lùng đứng dậy, đi đến bên cửa kính, nhìn ra ngoài không gian rộng lớn, giọng nói trầm âm vang lên, nhưng nó lại lạnh băng không mang theo chút nhiệt độ nào cả.

"Mạc Văn Anh... giữa chúng ta đã kết thúc từ rất lâu rồi, chẳng còn gì liên quan để cô phải nhớ nhưng nữa cả. Mà ở nơi đây cũng không chào đón cô, bản thân tôi cũng không cần cô tới hỏi thăm, tôi rất tốt..."

Nước mắt Mạc Văn Anh rơi xuống, đi lại sau lưng Lê Gia Hào.

"Anh còn giận em sao? Em biết khi đó em làm như vậy là không đúng, nhưng anh hãy hiểu cho em, em không có lựa chọn... anh Hào người em yêu chỉ có mình anh, anh hãy cho em một cơ hội, em đã trở về... mình bắt đầu lại từ đầu, được không anh..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào cười như không cười nhìn cô ta.

"Mạc Văn Anh... cô cho mình là ai vậy? Cô cho rằng tôi vẫn là cái thằng thanh niên mới lớn chưa hiểu rõ sự đời mặc cô đùa giỡn hay sao? Chuyện cũ tôi cũng không muốn nhắc lại nhiều làm gì. Cô và tôi đã chấm dứt, cô còn yêu hay không, với tôi không quan trọng, tôi chỉ biết rằng cuộc sống của tôi hiện tại vô cùng tốt, và tôi không muốn bắt đầu lại với cô, nói như vậy cô hiểu chứ?"

"Anh Hào... anh rồi lòng nào đối xử với em như vậy. Anh đã từng hứa với em sẽ tha thứ cho mọi lỗi lầm của em, sẽ bao dung em... vậy mà giờ đây một cơ hội anh cũng không cho em sao?"

"Nực cười... tôi nói sẽ bao dung cô nhưng không bao gồm cả việc cô phản bội tôi. Cơ hội sao?... haha... thứ lỗi cơ hội chỉ có một, nhưng cô đã bóp nát nó rồi. Nếu như cô trở lại với một phương thức khác có thể tôi sẽ nhìn cô với một ánh mắt khác nhưng cô trở lại như thế này thực làm tôi thất vọng, không muốn nói chuyện..."

Mạc Văn Anh sắc mặt đã chuyển sang màu gan heo luôn rồi, nhìn Lê Gia Hào, nước mắt tuôn rơi như mưa nhưng anh vẫn là không mảy may nhìn đến cô ta.

Lê Gia Hào không khỏi chắc lưỡi hit vào một hồi, anh còn nhớ khi xưa khi anh qua lại cùng Mạc Văn Anh, em gái anh từng nói, cô ta luôn cho em ấy một cảm giác giả tạo vô cùng, con bé còn nói cô ta là một kẻ dối mặt, trợ trờ, anh cũng dò hỏi nhưng khi con bé nói anh lại cho rằng điều đó cũng không sao, anh bao dung cô ta vì anh yêu cô ta. Nhưng giờ đây nghĩ lại anh lại thấy mình thật ngu ngốc, ngu đến hết thuốc chữa, mà em gái anh thật là tình tưởng. Lê Gia Hào đi đến sát cửa kính nhìn ra khung cảnh bên ngoài tránh nhìn đến Mạc Văn Anh, thì bất ngờ cô ta từ đằng sau lại ôm lấy anh, Lê Gia Hào xoay người đẩy cô ta ra, thì cô ta lại nhanh tay, linh hoạt ôm lấy cổ anh, ôm anh thật chặt, tạo thành một tổ hợp như hai người đang ôm ấp vậy.

Cạch...

Cạch...

Đúng lúc này hai cánh cửa, một là cánh cửa lớn của căn phòng, Lê Xuân Trường đang đứng chôn chân tại đấy, mắt chữ a, mồm chữ o, lắp bắp...

"Anh... anh... các người... chị dâu..."

Mà cánh cửa còn lại chính là cửa phòng nghỉ của văn phòng, Trần Thanh Trúc bộ dáng mông lung chưa tỉnh ngủ, khẽ dụi dụi mắt nhìn tình cảnh trước mặt, tròn xoe mắt, chớp chớp...

"A...aaa... các... các người..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Hiểu lầm

Lê Gia Hào gạt mình chắn kính, đầu óc trì trệ, còn chưa có kịp phản ứng gì cả thì Mạc Văn Anh đã kiễng chân lên, hôn lên môi anh.

Trần Thanh Trúc nhìn hai người đang ôm hôn nhau kia thì trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận không tên, cô không thêm để ý nhiều dặm chân chạy ra ngoài.

Lê Xuân Trường đứng ngoài cửa như chết chân tại chỗ, thấy Trần Thanh Trúc chạy ra ngoài thì chân tay luống cuống không biết phải làm sao.

Lê Gia Hào tức giận đẩy mạnh Mạc Văn Anh ngã xuống, lạnh giọng.

"Mạc Văn Anh... cô thật trợ trờ, cô mau rút khỏi đây cho tôi... rút..."

Mạc Văn Anh cười lên sảng sặc nhìn Lê Gia Hào chưa chất.

"Lê Gia Hào... anh thật nhẫn tâm, anh thật quên em rồi sao? Nhưng nếu đã vậy thì anh cũng không thể yêu người cô gái khác, anh chỉ có thể yêu em..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Xuân Trường điển tiết lao vào chỉ vào mặt Mạc Văn Anh mà quát.

"Mẹ nó... con dân bà trợ trờ, mặt dày này. Khốn kiếp... ông đây thực muốn một cước đạp chết cô, nhưng ông không muốn bẩn chân, rút...cút...cút ngay..."

Mạc Văn Anh nhìn Lê Xuân Trường nhếch khóe môi cười cười châm biếm.

"Cậu còn chưa có tư cách đuổi tôi đâu..."

Lê Gia Hào liếc mắt nhìn cô ta, nói với Lê Xuân Trường

"Chú gọi bảo vệ tiễn khách hộ anh. Anh đi trước..."

Lê Xuân Trường nghiêm túc gạt đầu.

"Vâng... anh cứ đi đi, để em... à mà... anh... chị dâu hình như sáng nay tâm trạng cũng không tốt, ra ngoài cũng không mang theo điện thoại với ví tiền đâu..."

Lê Gia Hào nhượng mấy, hỏi lại

"Sao chú biết..."

Lê Xuân Trường cười cười, gãi đầu.

"Cái này a... thì sáng nay chị ấy mặc nguyên một cây quần áo ở nhà, lại không có tiền trả tiền taxi, còn hỏi vay tiền em mà..."

Lê Gia Hào cũng không hỏi thêm, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Mạc Văn Anh nhìn theo bóng anh đi ra ngoài, liền gọi.

"Anh Hào... anh không muốn biết chuyện năm xưa sao?"

Lê Gia Hào chân không dừng bước, nói.

"Chuyện gì đi chẳng nữa giờ đối với tôi cũng chẳng quan trọng nữa, tôi không muốn biết."

Lê Xuân Trường nhìn Lê Gia Hào đi khuất bóng, liền nhìn Mạc Văn Anh, nhếch môi cười mỉa mai.

"Cô Mạc... mới cô rời khỏi đây. Cô cũng nghe anh tôi nói rồi đó, cô còn không rút tôi liền nhờ tới bảo vệ tiễn cô."

Mạc Văn Anh cắn chặt môi, nắm chặt nắm đấm lại, trừng mắt nhìn Lê Xuân Trường, đậm mạnh chân đi ra cửa.

Advertisement / Quảng cáo

Bên này Trần Thanh Trúc ôm một bụng lửa giận không có chỗ phát tác ra ngoài bắt taxi, lại nghĩ đến mình không mang điện thoại, cũng không có tiền, chỉ còn cách mang theo tức giận bảo tài xế đi về nhà mình.

Vừa vào đến cửa nhà cô đã đá văng cả giày đi thẳng vào sofa nằm xuống.

Tin Tin nghe tiếng động, từ trong phòng bước ra, nhìn thấy bộ giáng của mẹ mình thì đi đến, ngồi xuống bên cạnh mẹ mình cậu nhóc nghĩ rằng mẹ buồn bực vì chuyện ban sáng do Hàn Dạ gây nên, nên cười, nói.

"Mẹ... mẹ đừng có tức giận, tức giận sẽ mau già, ảnh hưởng đến nhan sắc đó. Mẹ yên tâm đi, thời gian này gì Dianna đã tới giải quyết chú Hàn cho mẹ rồi."

Trần Thanh Trúc nhìn con trai, ngữ khí mang theo vài phần phẫn nộ.

"Đàn ông đều không có một kẻ nào tốt cả. Con trai... sau này lớn lên mẹ cho con biết nếu đã yêu thương có gái nào thì chỉ được nhìn một mình cô gái đó thôi. Con mà lén phét mẹ xử đẹp con... hừ... một lũ nam nhân thói tha, mẹ quyết định cả đời không thêm đề ý tới tên nào cả. Chỉ tỏ rước bực vào mình, ảnh hưởng tới nhan sắc."

Tin Tin trên mặt đầy hắc tuyến, không phải chứ, sức công phá của chú Hàn chưa tới mức khiến mẹ mang cả chuyện sau này của nhóc ra nói như vậy chứ. Ui... ui... nhóc còn nhỏ mà...

Trần Thanh Trúc nhìn con trai đang mù mịt ngồi đó, liền nói.

"Mẹ mệt rồi, đi nghỉ đây."

Nói xong liền đi thẳng vào phòng, khóa cửa, ném mình lên trên giường, với lấy tai nghe, bật nhạc...

King koong...

Lê Gia Hào bên ngoài bấm chuông, cửa mở ra, Tin Tin ngạc nhiên nhìn anh, hỏi.

"Ồ!!! Chú Hào... chú tới chơi à..."

Lê Gia Hào nhìn cậu nhóc mỉm cười, cúi người hỏi.

"Mẹ cháu có nhà không?"

"Có à... mẹ cháu vừa về, bảo mệt nên vào phòng nghỉ rồi."

"Chú có thể vào tìm mẹ cháu không?"

"Được chú vào đi à..."

Lê Gia Hào được sự đồng ý của Tin Tin liền đi tới cửa phòng của Trần Thanh Trúc, gõ cửa.8

Bên trong phòng Trần Thanh Trúc cầm tai nghe, bật nhạc to, lại đang rối như tơ vò trong mớ bòng bong suy nghĩ của chính mình, lẩm nhẩm

Advertisement / Quảng cáo

"Tại sao mình lại có phản ứng như vậy chứ, mẹ nó... điên thật rồi, không lẽ mình lại động tâm... không thể nào... đàn ông đều là một đám thói tha... ui...phi phi... phải nói là chín mười phần trăm là thói tha... ôi... người đàn ông của tôi... sao anh còn mắc bệnh mù đường, mãi không tìm thấy em... Lê Gia Hào... đàn ông thôi, chờ đó cho bà... bà có tới nhất định không thêm đề mắt tới anh... hừ..."

Tự mình nói loạn xạ một hồi mà tâm tình thì ngày càng tệ hại hơn, cô dứt khoát nằm nhắm mắt nghe nhạc không thêm nghĩ nữa, nhưng không hiểu sao hình ảnh của Lê Gia Hào vẫn cứ lờn vờn xuất hiện trong tâm trí cô.

Cốc... cốc...

Gõ cửa một hồi mà bên trong vẫn không có phản ứng gì cả, Lê Gia Hào đã gấp như ngồi trên than hồng rồi.

Tin Tin đứng bên cạnh thấy Lê Gia Hào liên tục gõ cửa, lại gấp gấp, gấp gấp vô đầu bứt tai thì khó hiểu nhủ mấy nhìn anh nói.

"Chú có việc gấp tìm mẹ cháu sao? Nhưng hiện tại tâm trạng mẹ cháu không có tốt lắm... e rằng... không muốn nhìn thấy người khác đâu."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hiểu lầm (tiếp)

Lê Gia Hào nhìn cậu nhóc, hỏi.

"Mẹ cháu tâm trạng không tốt sao?"

Tin Tin chưa ý thức được vấn đề liền vô tư đáp lời.

"Vâng... khi này mẹ cháu từ bên ngoài trở về, tâm trạng vẫn luôn không tốt. Aizzz... cháu chẳng thể hiểu được là ai đã chọc giận tới mẹ cháu vậy nữa. Ngay cả cháu ban nãy nằm không cũng bị trúng đạn đó."

Cậu nhóc cũng vô cùng bất đắc dĩ a, mẹ cậu tâm trạng không tốt, phẫn nộ với nam nhân cậu không biết phải nói làm sao, nhưng lại đe dọa cậu, cậu nhóc thật muốn khóc mà. Cậu rất muốn nói, cậu còn nhỏ, còn rất nhỏ nha. Nhưng cậu đã nghĩ mãi mà không có ra, chú Hàn nhất định lực công phá cũng không cao đi, mà nhìn biểu hiện gấp gáp này của chú này, lại có câu hỏi kia, thì xem chừng tám, chín phần mười là liên quan tới cái người đang đứng đây rồi. Cậu nhóc neho neho mắt, nguy hiểm nhìn Lê Gia Hào, bộ dáng thấu hiểu sự tình nhìn anh.

"Chú có phải là bắt cá hai tay, bị mẹ cháu phát hiện không?"

Lê Gia Hào vội vàng xua xua tay.

"Không... không... không phải... chỉ là hiểu lầm... hiểu lầm thôi..."

"Hiểu lầm?"

"Đúng vậy... đúng vậy.. chỉ là hiểu lầm mà thôi... aizzz... mà thôi, cháu còn nhỏ có nói cháu cũng không có hiểu được, cháu có thể lên tiếng gọi mẹ cháu giúp chú được không?"

Tín Tín nhún nhún vai, tiến đến gọi cửa.

"Mẹ... mẹ ơi... mẹ... mở cửa con nhờ cái này một chút với..."

Mãi sau vài lần gọi vẫn là một cánh cửa im lìm không động tĩnh. Tín Tín thở dài lắc lắc cái đầu nhỏ mà đi ra ngoài.

Lê Gia Hào kiên trì thêm lúc nữa cũng đành từ bỏ đi ra ngoài, ngồi xuống sofa... thờ dài...

"Haizzz... phải làm sao đây?"³

Tín Tín hiểu kỷ niệm Lê Gia Hào, hỏi.

"Chú... chú không thực sự là bắt cá hai tay, bị mẹ cháu bắt được thật đó chứ?..."

Lê Gia Hào cười khổ một tiếng

"Không phải mà... chỉ là hiểu lầm thôi..."

Tín Tín lắc lắc cái đầu nhỏ, bộ dáng ông cụ non, thấu hiểu thể nhân, chậm rãi mở lời.

"Cháu nói chú nghe, mẹ cháu a... trên đời ghét nhất là tra nam với cầu nữ. Tiểu tam, đàn ông phụ tình... vốn không có tin vào tình yêu nam nữ, vậy nên hai mươi tư tuổi đầu mà chưa một mảnh tình vắt vai... aizzz... lại nói đến nếu như gặp phải người bất kỳ nào mà có hành động bắt cá hai tay, hay phụ tình, ngoại tình gì gì đó thì mẹ cháu sẽ là ghét tới như xúc c*t đồ đi luôn, cho dù là mới lần đầu gặp mặt. Ý... như chồng cũ của gì Thanh đó, tên là... à... Lương Minh... ày... mà chú hình như là bạn của chú đó thì phải. Thế thì lại càng thâm hơn, vốn dĩ bạn chú đã khiến mẹ cháu không thích mà chú nếu như để mẹ cháu bắt được... hiểu là chú bắt cá hai tay thì... ôi... cháu dám khẳng định sau này khi gặp chú thì mẹ cháu sẽ không cho chú sắc mặt tốt đâu..."

Lê Gia Hào âm thầm đưa tay lau mồ hôi, xong. Lần này xem như xong thật rồi. Càng nghĩ càng thấy mình lần này thật là thâm mà. Làm sao đây, con đường theo đuổi tình yêu toàn ở gà ở voi, giờ lại là đường núi quanh co hiểm trở làm sao đi tới được đây... càng nghĩ lại càng cảm thấy tức giận với Mạc Văn Anh kia mà.

Nhưng bất chợt như nghĩ tới gì đó, Lê Gia Hào nhìn Tín Tín cười, lấy lòng.

"Tín Tín... cháu giúp chú một chút..."

Tín Tín nghe Lê Gia Hào nói xong, trong lòng suy tính một vòng, nhưng vẫn là lắc lắc cái đầu nhỏ.

"Chú à... không thể được đâu...aizzz... chuyện này cháu muốn giúp chú cũng là lực bất tòng tâm a..."

Lê Gia Hào bắt lặc vò đầu bứt tai, ủ rũ ra về.

~~~~~

Mới sáng sớm mà các nhân viên của tập đoàn Khánh Điền hôm nay đã vô cùng căng thẳng, tình trạng nào bộ căng như dây đàn vậy, tất cả mọi người ai ai cũng đều khẩn trương vô cùng.

Bên ngoài một chiếc xe ô tô màu đen dừng lại, Lê Gia Hào xuống xe đi vào trong, anh đi đến đầu, áp suất giảm tới đó, tất cả nhân viên bị khí tức kia đè ép tới không dám thở mạnh. Đã một tuần rồi, không ai biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng một tuần này bọn họ cũng là vô cùng chật vật để trải qua a... Trong tuần này đã có không ít người, dù là quản lý cấp cao, hay là nhân viên công vụ nhỏ bé, bắt kẻ người nào nếu vô tình mắc lỗi sai mà để sếp tổng nhà họ bắt được, đều có chung một kết quả đó là thâm vô cùng.

Có một giám đốc trong khi báo cáo công tác quên không tắt điện thoại để chuông vang lên cắt ngang, liền bị giáng chức. Lại có một cậu nhân viên văn phòng đi làm muộn, hót hái làm sao mà đâm ngay vào sếp tổng, liền bị trừ mười phần trăm lương, lại bị khiển trách đến u đầu. Thế thâm nhất chính là có hai lễ tân, cùng với hai người bảo vệ cửa chính không hiểu chuyện để cho Mạc Văn Anh đi vào trong công ty, liền bị đuổi việc, không thể nói một lời thanh minh...

Những chuyện này nhất thời lan rộng khắp trên dưới tổng công ty, khiến nhân viên nom nớp lo sợ không thôi.

Nhưng thâm hơn cả chính là giải trí Hoàng Thiên, bị thanh kiểm tra, vậy vô cho thâm không nở nhìn, bao nhiêu tài nguyên vụt mất, chật vật.

Bên này Lê Xuân Trường cũng là ăn không đi khổ cực, trầy da tróc vẩy chống đỡ, nhưng cậu lại là người duy nhất hiểu nội tình, vậy là tìm mọi cách cứu vãn. Chạy khắp nơi để tìm hiểu, làm quen cùng Trần Thanh Trúc, mang tới đủ loại lý do để có thể mang cô tới công ty...

Lê Gia Hào đi đến phòng làm việc, liền đóng cửa lại, lúc này toàn bộ nhân viên mới thở ra một hơi.

Trần Thanh Trúc hôm nay phải tới tập đoàn Khánh Điền, mang tới bộ sưu tập sắp ra mắt.

Lê Xuân Trường nhận được tin thì mừng đến muốn khóc mà chạy xuống cửa để đón.

Nhưng cổ tình ông trời chiều người, lúc này bên ngoài cửa Mạc Văn Anh lại tìm tới cửa, mà ngay sau đó có cả Trần Bích Ngọc cũng tìm tới.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Hoa Hoa

Lê Xuân Trường nhìn thấy hai người kia thì khóc không ra nước mắt, chỉ còn biết ngửa mặt lên trời mà than.

"Ông trời ơi!!! Không phải đen đủi như vậy chứ?... một người đã loạn giờ hai người thì phải làm sao đây... con mẹ nó... thật là muốn lấy mạng người ta mà... ai... ai nói đảo hoa sẽ sung sướng đây... con mẹ nó... ông đây đập chết tên đó..."

Lê Xuân Trường bên này còn đang kêu trời chưa biết phải làm sao thì bên kia hai người phụ nữ đã chạm mặt, ánh mắt nhìn nhau dò xét, bắn ra những tia lửa giao nhau, mùi thuốc súng tràn ra nồng nặc.

Trần Bích Ngọc nhìn nhìn, đánh giá Mạc Văn Anh một hồi không khỏi nhếch mép cười lạnh, trào phúng mà nói.

"Yo... ai đây?... đây chẳng phải là Mạc Văn Anh... Mạc Hoa Hoa sao? Cô mới trở về hả? Bao năm ở trời tây có khác, tôi đây suốt chút nữa là không có nhận ra cô rồi... nhìn xem... chà chà... xem ra Vương Lão tổng chăm cô không có tới nha... haha..."

Mạc Văn Anh bị Trần Bích Ngọc dùng lời nói chọc tức không hề nhỏ. Trong lòng vận vẹo, lửa giận nổi lên. Không thể không nói miệng lưỡi của Trần Bích Ngọc ác vô cùng, mỗi lời nói của cô ta đều đâm đúng vào chỗ đau của Mạc Văn Anh.

Trần Bích Ngọc gọi cô ta là Mạc Hoa Hoa là nhắc nhở cô ta đã từng được một đại gia ngầm Trung Quốc bao nuôi, ông ta gọi cô ta là Hoa Hoa. Còn trời tây chính là nói cô ta mấy năm nay đều là sinh sống ở Trung Quốc. Vương tổng là người đã bao nuôi cô ta, ông ta năm nay tuổi đã sắp xỉ bảy mươi rồi. Năm xưa khi cùng Lê Gia Hào nói chuyện yêu đương, khi đó Lê Gia Hào và cô ta vẫn còn là sinh viên đại học. Mà Vương Tổng kia lại là một trong những đối thủ cạnh tranh của Khánh Điền thời bấy giờ. Mạc Văn Anh bắt cả hai tay, sau lại nhìn thấy thế cục nghiêng về phía cái người Vương tổng kia liền một cước đá bay Lê Gia Hào. Không chỉ có vậy cô ta còn làm một số chuyện khiến cho Lê Gia Hào đến sau này mỗi lần nghĩ lại đều vô cùng căm hận, và sau đó còn sinh ra cảm giác không tin tưởng vào phụ nữ và tình yêu, không muốn yêu nữa...

Mạc Văn Anh mất tức giận trừng trừng nhìn Trần Bích Ngọc, cảm giác tức đến nổi phổi nhưng chẳng thể làm gì.

Trần Bích Ngọc nhìn biểu hiện của cô ta lại càng làm tới, nói tiếp.

"Xem tôi này... hihi... lâu không gặp lại cô, nên gọi cô là Văn Anh hay là Hoa Hoa đây. Thôi chắc cô ở bên đó được gọi là Hoa Hoa đã quen vậy tôi gọi là Hoa Hoa nhé..."

Cũng chẳng để ý tới sắc mặt của Mạc Văn Anh bên này đã thành màu gan heo luôn rồi, Trần Bích Ngọc dừng lại một chút lại tiếp tục nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Hoa Hoa... lần này cô về Vương tổng có đi cùng cô không? Mà cô đã có đứa nhỏ chưa vậy? Mà cô hôm nay tới đây làm gì? Tìm anh Hào sao? Tôi nói này, cô cũng không phải là không rõ chuyện trước đó, giờ cô đã là người của Vương tổng người ta rồi, cũng không nên tới tìm, gây khó dễ cho anh Hào đâu, để người khác, nhất là Vương tổng nhà cô hiểu lầm thì không có hay lắm đâu."

Mạc Văn Anh hai tay siết chặt lại, thật là muốn chạy đến xé nát cái mặt cười kia của Trần Bích Ngọc mà. Nhưng vẫn là cố nhịn, nuốt xuống một cục tức trong họng, liếc xéo Trần Bích Ngọc mà nói.

"Tôi tới tìm anh Hào có liên quan tới cô đây sao? Tôi và cô có quen biết gì không? Nếu không thân quen thì phiền cô tránh đường, chuyện của tôi cô không có tư cách xía mũi vào đâu."

Trần Bích Ngọc nhún nhún vai, cười nhạt một tiếng, khinh thường nói.

"Chuyện của cô đúng là tôi không thể xen vào, nhưng chuyện của chồng tương lai của tôi thì tôi phải xen vào thôi. Cô cũng chỉ là một cái gì rách người khác chùi qua rồi mà cũng đòi trở lại đây sao? Mặt cô cũng thật là dày đó nha. Gớm... phiền cô nhìn lại mình một chút, cái mũi họ lý trên người cô nó nông nặc lắm. Đứng tưởng rằng tôi không biết cô có ý định gì khi trở về đây để tìm anh Hào. Nhưng nói cho cô biết cô từ bỏ đi... hừ..."

Mạc Văn Anh phẫn hận chỉ tay vào mặt Trần Bích Ngọc, lớn tiếng mà mắng, hai mắt vẫn lên những tia máu đỏ đầy tức giận.

"Cô... cô... cô đứng có mà quá đáng... hừ... cô nói tôi thì ịch gì... tôi như thể nào đi chẳng nữa cũng là người được anh Hào để trong tim, là người anh ấy quan tâm... cô cho rằng cái câu'tình cũ không rủ cũng tới'" là để nói chơi vui hả. Nói cho cô biết... tôi đây đã trở lại thì anh Hào chỉ có thể là của tôi mà thôi... haha... cô là cái thá gì chứ, đứng tưởng tôi không biết, cô đã thích anh Hào cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng cô đã bại dưới tay tôi một lần, mà tôi cũng đã một lần nắm được trái tim của anh ấy. Lần này cũng vậy thôi, cô vẫn là kẻ thua và trái tim anh ấy vẫn là nằm ở chỗ tôi... haha... cô chờ đó mà xem..."

Lê Xuân Trường vô đầu bứt tai, đứng cách đó không xa, nấp vào một góc nhìn cảnh hai người kia cãi nhau càng lúc càng hăng say, mà Trần Thanh Trúc lại sắp tới rồi. Gọi điện cho Lê Gia Hào mãi không có được vì anh giờ đang ở trong phòng họp. Liền rồi rầm gọi cho trợ lý Lãnh, phân phó vài lời, lại nhìn tới phía hai người kia đang cãi nhau.

Advertisement / Quảng cáo

Hai người phụ nữ to tiếng với nhau thu hút rất nhiều sự chú ý của nhiều người, nhưng bất quá cũng chẳng có ai dám tiến đến mà bắt quái cả, chỉ giám lướt qua dùng chân một chút rồi khề ri tai nhau mà thôi.

Lúc này bảo vệ đi tới nói chuyện cùng cả hai người nhưng không có ai là muốn rời đi cả, thậm chí còn có xu hướng nâng cao cục diện lên. Bảo vệ muốn dùng vũ lực nhưng lại ngại thân phận của hai người, cũng lưỡng lưỡng chân tay không biết xử trí ra làm sao.

Đứng lúc này bên ngoài cửa, Trần Thanh Trúc bước vào.

Lê Xuân Trường nội tâm sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Vận đào hoa gây họa

Lê Xuân Trường khóc không ra nước mắt trong lòng âm thầm rủa một tràng.

"Con mẹ nó chứ... đứa nào... là đứa nào nói đào hoa là tốt... mẹ nó... ông đây đốt nhà nó... hay rồi lần này thì xong thật rồi... anh hai ơi là anh hai. Anh xem cái vận đào hoa cắt chó nhà anh gây họa lớn rồi. Để xem lần này anh làm sao mà giải quyết đây. Không được... không được rồi... lần này mà không xong thì số phận của mình sẽ thảm vô cùng... ôi... tôi thật muốn chết mà..."

Lê Xuân Trường rủa một thì một hồi, lộn xộn, khó hiểu, bộ dáng mặt nhăn mày nhí, vô đầu bứt tai, vẫn chưa tìm được hướng giải quyết, thì bên kia hai người Trần Bích Ngọc cùng Mạc Văn Anh cãi nhau ngày một hăng say hơn. Bảo vệ đứng đó cũng lưỡng lưỡng tay chân không biết phải làm sao. Những lần trước chỉ có một người tới, không có xung đột gì, bọn họ có thể ngăn cản không cho lên, các cô cũng không thể làm gì chỉ có thể ăn vạ ngoài một chỗ chờ, chờ không được liền rời đi. Nhưng lần này thì hay rồi, hai người cãi nhau, nháo đến chừng này, thật khiến bọn họ khổ sở mà. Khuyến can thì cả hai không để vào tai, mà dùng vũ lực lôi kéo thì cả hai người này cũng chẳng vừa, không thể dùng... mấy người bảo vệ cũng lạng lạng, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, thật muốn chửi bậy mà.

Trần Bích Ngọc chỉ tay vào mặt Mạc Văn Anh khinh bỉ cười lạnh mà nói.

"Tinh cũ... cô mà cũng xứng sao? Cô chẳng qua cũng chỉ là một cái giấy rách bị vứt bỏ không hơn không kém, lấy tư cách gì mà đòi đấu với tôi đây. Tôi cho cô biết, không cần biết cô là vì lý do, mục đích gì mà trở lại đây, lại tới tìm anh Hào. Nhưng cô hãy tránh xa anh ấy ra, nếu không thì đừng có trách tôi..."

Mạc Văn Anh nường mày, nét mặt sa sầm, thật muốn tiến đến mà xé rách cái khuôn mặt kia của Trần Bích Ngọc nhưng cô ta cố kìm lại, nội tâm sôi trào, vẫn là cười to.

"Tôi vẫn tới tìm anh Hào đây. Tôi vẫn là quán lấy anh ấy không buông đây. Anh ấy vẫn sẽ là của tôi đây, cô có bản lĩnh làm gì tôi nào... haha... cô coi như cả đời này cũng đừng mong có được anh ấy. Anh Hào là của Mạc Văn Anh tôi..."

Hai người hăng say cãi nhau, không để ý tới bên cạnh có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình. Mà Lê Xuân Trường đầu đổ xuống đầy mồ hôi lạnh, thật muốn lao đến lôi hai con mụ kia ra cho mỗi người một bạt tai cho họ cảm miệng lại mà.

Trần Thanh Trúc đi đến đây đã nghe qua cuộc tranh cãi kia của hai người từ đằng xa, đại khái đã hiểu được nguyên nhân, trong lòng không khỏi trào phúng cười một tiếng. Đàn ông quả thật là chẳng phải thứ gì tốt đẹp cả, đào hoa như vậy, thật khiến người ta tức giận mà.

Advertisement / Quảng cáo

Lê Xuân Trường vội vàng chạy tới hỏi lên một tiếng.

"Chị..."

Nhưng lời vừa thốt ra cửa miệng đã bị một đạo ánh mắt như hàn băng nhìn tới khiến cậu ta phải nuốt lại lời muốn nói, ngượng ngùng gãi đầu, tỏ vẻ khách sáo nói.

"Cô Trúc tới rồi, mời cô đi bên này..."

Trần Thanh Trúc liếc mắt nhìn sang hai người đang đấu võ miệng bên kia nhàn nhạt nói.

"Các anh cứ định như vậy sao? Sao không để các cô ấy lên trên nói chuyện đi. Để như vậy thật không hay đâu."

Lê Xuân Trường liền gật đầu phân phó người gọi hai người kia cùng đi lên, theo lời nói của Trần Thanh Trúc. Trong lòng lại âm thầm mặc niệm. "Anh hai... lời của chị dâu chính là thánh chỉ, mong anh bảo trọng. Em thực không còn cách nào khác cả..."

Lê Gia Hào từ phòng họp đi ra, hướng văn phòng của mình đi đến. Khắp một đại sảnh nơi anh đi qua, không một ai dám thở mạnh một hơi, tất cả ồm lấy trái tim nhỏ bé của mình, cầu mong sao sếp không nhìn thấy mình.

Advertisement / Quảng cáo

Cạch...

Cửa phòng mở ra, hai người Trần Bích Ngọc và Mạc Văn Anh đều kích động đứng lên nhìn Lê Gia Hào hô lên.

"Anh Hào..."

"Anh Hào..."

Lê Xuân Trường cũng vội vàng đứng dậy nhìn Lê Gia Hào nháy mắt ra hiệu rằng ở đây còn có người, mà ngồi ở sô pha Trần Thanh Trúc vẫn ung dung nhàn nhã nhấp từng ngụm cà phê nhỏ, không quan tâm đến xung quanh.

Lê Gia Hào nhìn thấy bóng hình mình ngày nhớ đêm mong kia thì kích động muốn chạy đến ôm cô vào lòng cho thỏa nỗi nhớ, nhưng lại không thể, anh còn không giải quyết hai cái rắc rối trước mặt này thì cũng đừng mong cô để mắt tới chứ nói gì tới ôm đấy. Lê Gia Hào thật hận không thể một tay bóp nát hai người phụ nữ cười nói trước mặt mình ngay bây giờ. Trong lòng thầm thở dài một hơi, lạnh lùng nhìn sang hai người Trần Bích Ngọc cùng Mạc Văn Anh, nói.

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi. Tôi không muốn nhìn thấy hai người, cô, cả cô nữa tại sao cứ mặt dày cuốn lấy vậy. Đây là lần cuối cùng tôi nói, từ nay về sau các người cách xa tôi ra, đừng tìm tôi nữa. Nếu cứ như thế này thì tôi sẽ nặng tay hơn với hai người đó. Bảo vệ tôi thuê cũng không phải tới ngồi chơi đâu."

Có trời mới thấu hiểu nỗi khổ của Lê Gia Hào anh. Hai người này không để cho anh một ngày yên ổn, ngày nào cũng có một người tới, bảo vệ cũng lể tăn không cho vào thì ngồi lì ần và chờ anh ở đại sảnh, phiền hà không thôi. Anh thì vì bị bọn họ làm phiền, nói nhiều không được tâm trạng vô cùng không tốt. Nhưng vì một số nội tình lại không thể ra lệnh cho bảo vệ nặng tay cho được. Nhưng hôm nay thì hay rồi, hai người nào loạn một hồi, mặt mũi anh cũng bị họ bôi đầy bùn đen rồi, không chỉ thế, thể thảm nhất là để cho cô gái nhỏ bất gặp, anh lần này cũng đủ thảm rồi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Vận đào hoa gây họa (tiếp)

Lê Xuân Trường im lặng, nhẹ nhàng quay lại chỗ ngồi, tân lực thu lại khí tức tồn tại của mình đến mức nhỏ nhất có thể.

Trần Bích Ngọc nhìn Lê Gia Hào nhỏ giọng, âm thanh thánh thót như tiếng giương cầm, còn đầu sự chua ngoa ban nãy dấu khẩu cùng Mạc Văn Anh.

"Anh Hào... em... em xin lỗi vì đã nháo loạn ở đây... nhưng là tại cái cô Mạc... Mạc này có tình gây sự trước... nên... anh cũng biết tính em mà, em từ nhỏ đã không thích bị người khác khiêu khích, tìm mình gây sự mà... với lại hôm nay em là tới tìm anh theo lời của ông em..."

Mạc Văn Anh nghiêng rặng, trừng mắt nhìn Trần Bích Ngọc, tin tưởng rằng nếu ánh mắt có thể giết người thì Trần Bích Ngọc giờ đã là thịt vụn luôn rồi. Trần Bích Ngọc cảm nhận được ánh mắt của Mạc Văn Anh thì không chút do dự cũng nhìn lại cô ta. Hai đạo ánh mắt trừng nhau một cái tóc lửa, khiến bầu không khí vô cùng tù túng.

Mạc Văn Anh tay nắm chặt, đảo mắt khiến đôi mắt ửng đỏ, rung rung lệ muốn tuôn trào nhìn sang Lê Gia Hào, bộ dáng ủy khuất, nói.

"Anh Hào... em... em không có... em chỉ là muốn tới gặp anh một chút thôi, với lại hôm nay em chính là đại diện của KICM tới nói chuyện công việc. Nhưng cô đây thực là nhìn em không vừa mắt... nên..."

Lê Gia Hào nhíu mày, nhìn hai người, lạnh lùng.

"Rất tiếc tôi không có hứng thú muốn hợp tác với hai người. Bây giờ thì mời hai người rời đi thôi."

Mạc Văn Anh cười cười, dịu dàng.

"Anh Hào... anh đừng vì em mà ảnh hưởng tới công việc, đây chính là lợi ích của công ty, anh nên..."

Lê Gia Hào nhíu chặt lông mày, không kiên nhẫn.

"Quyết định của tôi không cần cô đây có ý kiến, giờ thì mời cô rời khỏi đây, tôi còn cần bàn công việc quan trọng không tiện tiếp cô."

Nói xong anh nhìn sang Lê Xuân Trường đang đứng đó nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Chú giúp anh tiễn hai cô đây, anh có việc rồi."

Lê Xuân Trường lập tức đứng dậy lĩnh mệnh, cười cười nói với hai người Trần Bích Ngọc cùng Mạc Văn Anh.

"Hai vị... xin mời..."

Trần Bích Ngọc ủy khuất, nước mắt chực rơi ra, nói.

"Anh Hào... em là đến theo lời dặn của ông nội em. Anh không nể mặt tăng, cũng phải nể mặt phật chứ... anh không thể đối xử với em như với cô ta được, em và cô ta không giống nhau..."

Vừa nói tay của Trần Bích Ngọc vừa chỉ đến Mạc Văn Anh đang đen mặt đứng đó.

Quả thật hôm nay Trần Bích Ngọc đến đây là theo lời của ông nội cô ta. Nhưng tám phần mười là mượn cơ hội tiến đến gần, quyến rũ lấy Lê Gia Hào, còn chuyện công việc thì chỉ qua loa một chút, dù sao cũng có ông cô ta tọa trấn rồi, có gì thì ông sẽ giải quyết. Điều mà ông nội cô ta quan tâm vẫn là có thể kết được thông gia cùng tập đoàn Khánh Điền là một việc vô cùng tốt. Vậy lên những chuyện như thế này, có cơ hội cùng Lê Gia Hào tiếp xúc nhiều liền tận lực để cháu gái làm.

Lê Gia Hào không để ý nhiều đến cô ta, chỉ nhàn nhạt nói.

"Chuyện hợp tác kia tôi nhớ là đã cắt rồi cơ mà nhì, còn gì để bàn đến sao? Giờ tôi có việc rồi, chuyện đó tôi không muốn bàn nữa, vẫn quyết định cũ, chúng ta dừng hợp tác. Cô trở về đi, thời gian của tôi là vàng bạc, không muốn lãng phí."

Nói không được, lại bị hạ lệnh tiễn khách, không đi không được, hai người Trần Bích Ngọc và Mạc Văn Anh đành ôm ấp ức trong lòng, một trước một sau mà rời đi.

Sau khi trong phòng chẳng còn ai ngoài hai người Trần Thanh Trúc cùng Lê Gia Hào. Lúc này Lê Gia Hào tiến đến nói gì đó với cô gái trước mặt, thì cô lại lãnh đạm, mặt không biểu tình, nhàn nhạt mở lời.

"Nếu Lê Tổng đã xử lý xong công việc của mình, vậy chúng ta cùng bàn đến bộ sưu tập sắp tới thôi."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào thấy Trần Thanh Trúc nói chuyện lạnh nhạt, xa cách thì trong lòng kêu khổ không thôi, muốn mở lời giải thích nhưng lại không biết nói từ đâu, chỉ đành ngậm ngùi mà bàn công việc cùng cô.

"Được..."

Sau khi đã bàn xong tất cả, Trần Thanh Trúc đứng dậy tỏ ý muốn rời đi, Lê Gia Hào lúc này lần đầu tiên trong hơn mười năm lại đây cảm thấy luống cuống tay chân, không biết mình nên làm gì, chỉ có lắp bắp.

"Em... em... anh có thể mời em dùng cơm hay không?"

Trần Thanh Trúc cười nhạt một tiếng, nói.

"Lê tổng thời gian là vàng bạc, tôi không có giằng làm phiền. Công việc đã bàn xong tôi cũng xin phép đi trước, chuyện mời cơm thì tôi xin cảm ơn một tiếng nhưng vẫn là thôi đi."

Lê Gia Hào nhìn cô, khóe môi cong nhẹ một đường, ánh mắt như lóe lên ý vị, trong lời nói như chứa chút ý cười.

"Em là... đang ghen sao?"

Trần Thanh Trúc sống lưng bỗng chốc cứng đờ lại, cô cố gắng hít lấy một hơi dài bình ổn lại một chút, nói.

"Lê Tổng nghĩ nhiều rồi, tôi với ngài nhiều lần cũng chỉ được tính là bạn bè trong công việc mà thôi, tôi đây sao có thể ghen đây. Tôi không muốn, cũng không thể, cũng là không có tư cách... tôi xin phép rời đi trước..."

Trần Thanh Trúc trong lòng cười nhạo một tiếng. Ghen ư?...có lẽ... nhưng cô lấy tư cách gì để ghen... không có... vậy thì nên buông đi, khi chỉ là một bọt nước nổi lên, tự mình biết không cần suy nghĩ quá nhiều làm gì. Nói xong, suy nghĩ cũng có phần thông suốt liền xoay gót rời đi.

Lê Gia Hào gấp gáp, đầu óc xoay đảo liên hồi, nhưng vô lực, không thể nghĩ ra cách. A... bắt chợt anh chợt động, nghĩ ra một điều gì đó, liền hướng Trần Thanh Trúc mà hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ông chủ

"Thấy em ghen như vậy anh rất vui, như thế chứng tỏ trong lòng em có anh..."

Trần Thanh Trúc hơi khựng lại, chỉ nhàn nhạt mà nói.

"Lê Tổng hiểu lầm rồi, tôi nói lại... tôi... không... ghen... ok..."

Nhìn bóng của Trần Thanh Trúc khuất xa dần, trong lòng Lê Gia Hào có chút phức tạp, cười khổ.

Trong tay cầm lấy điện thoại bấm số gọi đi. Điện thoại vừa kết nối, đầu bên kia vang lên tiếng đàn ông ngái ngủ, lảm bảm chửi.

"Con mẹ nó... có biết ông đây đang ngủ không? Nói..."

Lê Gia Hào trên đầu bay qua vài con quạ đen, nhủu mày quát.

"Ngủ... ngủ... cậu là heo hay sao mà giờ này còn ngủ hà..."

Đầu bên kia vừa nghe thấy tiếng của Lê Gia Hào cũng có mấy phần tỉnh ngủ, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"A... anh hai của tôi oi... cậu có biết tôi đây hôm qua lao động cực nhọc quá độ, hôm nay phải nghỉ ngơi dưỡng sức một chút áy mà hè hề..."

Lê Gia Hào thật muốn đến chỗ của tên kia mà xé rách cái mồm của hắn ra cho bõ ghét, nhưng mà nói.

"Cậu cần thận lại lao động quá độ, tỉnh tấn nhân vong đó. Đến lúc có lão bà thực sự lại chả lên nổi đâu."

"Cút ngay... khốn kiếp... cậu lại trù ẻo ông đây... độc miệng như vậy, ông đây liều mạng với cậu..."

"Hừ... liều mạng với tôi... cậu tới đây..."

"phì... phì... ông đây khinh... nói... tìm tôi làm gì, vào chuyện chính, tôi còn phải ngủ dưỡng sức cho đêm nay."

"Tìm cậu... cần cậu tra cho tôi một người..."

"À?..."

"Mạc Văn Anh..."

"Này... Hào à! Chẳng lẽ cậu chưa có quên nổi cái người đàn bà bạc bẽo, lẳng lơ, khốn nạn đó hay sao? Aizzz... tôi nói, cậu chứ bao nhiêu năm như vậy... cậu cần gì phải có chấp. Bỏ đi..."

Không để cậu bạn của mình nói hết Lê Gia Hào thờ dài ngắt lời.

"Cô ta trở lại tìm tôi..."

"Hà?... cái gì? Cô ta đã trở lại, còn tới tìm cậu...mẹ nó... cũng đủ trơ mà..."

Người bên kia cũng chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Hà Tùng Bách, bạn thân nổi khổ của Lê Gia Hào nên làm sao lại không biết rõ được chuyện xưa của anh và Mạc Văn Anh chứ. Hà Tùng Bách thật muốn nhảy dựng lên à chứ đừng. Trần đời hắn ta chính là một hoa hoa công tử, nhưng vẫn được gọi là tử tế. Vì gặp dịp thì yêu, không hợp thì chia tay, không bao giờ làm ra những sự tình đáng khinh, luôn là người có trách nhiệm. Người yêu cũ của hắn có thể xếp hàng dài mấy cây số, hắn cũng gặp qua không biết là bao nhiêu cô gái, đủ tất cả những kiểu con gái khác nhau, nhưng người khiến hắn căm ghét nhất, kinh tởm nhất lại là Mạc Văn Anh, bạn gái cũ của Lê Gia Hào. Hắn cũng không hiểu nổi tại làm sao một người tài giỏi, sáng suốt như Lê Gia Hào khi đó lại có thể nhìn chúng Mạc Văn Anh thậm chí còn yêu say đắm đến vậy, thật không thể lý giải nổi.

Lê Gia Hào không khỏi cười khổ tự giễu, chính anh cũng không thể hiểu tình cảm của hắn với Mạc Văn Anh là gì nữa, chính anh cũng mơ mơ hồ hồ...

"Cậu giúp tôi tra xét tất cả những thông tin liên quan tới cô ta..."

"Cậu tra cô ta làm cái gì?"

"Tôi có việc..."

"Được thôi..."

~~~~~

Trong một một gian phòng, ánh sáng mờ ảo, đứng trước một người đàn ông đeo mặt nạ bạc, là hai người một nam một nữ đứng cúi đầu ở đó. Người nam lên tiếng trước, giọng nói của hắn mang theo âm thanh khàn khàn, nhưng có lực.

"Ông chủ... bên Khánh Điền từ chối hợp tác cùng chúng ta, có cần..."

Người đàn ông khẽ khòe miệng, phát tay.

"Không cần... mặc kệ đi... việc của cậu cậu cứ làm cho tốt đi, đừng để ý nhiều."

Advertisement / Quảng cáo

Người phụ nữ đứng đó hơi kéo khòe môi, nói.

"Ông chủ... Mạc Văn Anh kia..."

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô ta.

"Cô có ý kiến gì hay sao?"

Người phụ nữ vội cúi đầu, mắt nhìn trộm ông ta.

"Không giám... tôi chỉ cảm thấy cô gái này không đáng tin..."

"Không sao... cô ta cũng chỉ là một con cờ tốt thì mà thôi, không cần để ý... muốn kiếm chỗ tốt trên đầu Lão Long Đầu này, cô ta không có bản lĩnh đó đâu... cô làm cho tốt việc của mình đi, nhìn cho kĩ người kia cho tôi."

"Vâng..."

Hai người kia cúi người nghe dặn dò một hồi, rồi đi. Lão Long Đầu nhắm mắt lại, xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, cười một nụ cười âm hiểm, tự lẩm nhẩm.

"Khánh Điền... tên rất hay... nhưng đáng tiếc... Lê Hoàng Khánh... tôi có quà cho ông đây...haha...tốt tốt..."

Ánh mắt Lão Long Đầu nheo lại, bấm điện thoại gọi đi.

Tút... tut...

"Alo..."

"Cậu đạo này giở đởng như bận rộn quá nhỉ. Quên tôi rồi chẳng..."

"Nào giám... nào giám..."

"Chuyện tôi nói cậu làm tới đâu rồi..."

"Cũng là ổn rồi... ông cứ nói với cô ta, tôi sẽ thường xuyên báo tin cho cô ta, cô ta bám lấy thật chặt là được."

"Tốt... tôi sẽ cho cậu chỗ tốt mà cậu muốn..."

"Được thôi... cảm ơn ông."

"Cậu đạo này không chăm sóc tốt cho ba mẹ cậu lắm nhỉ, tôi thấy hình như bên cậu chẳng có chút suy chuyển nào cả."

"Tôi vẫn luôn chăm sóc họ đó chứ... tôi cũng đang có một kế hoạch khá hay để cho ba mẹ tôi bớt nhàm chán một chút đây, sẽ thú vị lắm đó..."

"Vậy sao? Tôi thật là mong chờ... haha..."

"Vậy thì ông chuẩn bị rượu ngon để xem đi."

"Tốt... haha... mong là sẽ không phải tốn công uống rượu nhàm chán. Chàng trai... tôi rất mong chờ đó. Mà tôi cũng mang tới tin tốt cho cậu đây."

Advertisement / Quảng cáo

"Tin gì?"

"Theo thông tin tôi mới nhận được, đứa con gái kia và đứa nhỏ của chân thân đã trở về rồi. Cậu chắc chắn rằng nó không biết bất cứ điều gì chứ?"

"Haha... trở về thì sao? Ông yên tâm đi, cô ta cùng lắm cũng chỉ là một con nhóc, xoay sở với cuộc sống đã chật vật lắm rồi, không thể gây ra sóng gió gì đâu, mặc kệ đi..."

"Cậu nói vậy tôi cũng là yên tâm, nhưng cậu cũng nên chú tâm một chút đừng nên chủ quan quá."

"Cảm ơn ông đã nhắc nhở. Tôi biết mình cần phải làm gì."

"Được... tạm biệt. Tôi chờ mong xem kịch vui của cậu."

"Được... nhất định sẽ không làm ông phải thất vọng..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Cuộc chiến mẹ kế con chồng

Trần Nhất Sơn nhìn chăm chăm vào người đàn bà đang đứng trước mặt mình, lông mày cau lại, khó chịu, lạnh lùng lên tiếng.

"Gi tìm tôi có chuyện gì? Nói đi, tôi không có thời gian đâu."

Vũ Thúy Loan một thân quần áo toàn đồ hiệu, trang điểm đậm, đôi mắt sắc lạnh, trào phúng nhìn Trần Nhất Sơn.

"Con trai..."

Trần Nhất Sơn nghe hai từ này phát ra từ miệng của Vũ Thúy Loan thì âm thầm siết chặt nắm đấm, hận ý dâng lên trong mắt, khí tức lạnh lẽo từ trên người tỏa ra, áp bức, khiến cho Vũ Thúy Loan bất giác lạnh sống lưng.

"Đừng có gọi tôi như vậy. Bà không có tư cách đó đâu. Đây là lần cuối cùng... nếu... còn có lần sau, tôi không giám đảm bảo rằng với lợi của bà còn có thể thân thiết ở bên nhau được nữa đâu đấy..."

Vũ Thúy Loan nghe Trần Nhất Sơn nói những lời này thì tức giận tới run rẩy cả người, chỉ vào mặt anh mà mắng lớn.

"Mày... này... nuôi mày lớn, cho mày ăn học, vậy mà bây giờ mày lại dùng những lời như dân giang hồ để nói với tao như vậy à. Mày đe dọa ai chứ... ời gọi ời... là gọi... đành rằng tao đây không có công sinh nhưng cũng là có công dưỡng đối với mày. Mày lại đối xử với tao như vậy. Mày là cái thứ vong ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát..."

Vũ Thúy Loan tru chéo, lớn tiếng lên như một oan phũ, bộ dáng một bà mẹ kể bị con mình ức hiếp, khóc lóc kể lể từng lum. Điều này mang đến biết bao ánh mắt hiếu kỳ của rất nhiều người. Tất cả đều là chỉ chỉ, trỏ trỏ, rồi bàn luận.

Người A:"Ồi... xem kia... xem ra là mẹ kể với con chồng..."

Người B:"Aízz... người ta nói, mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời gì ghê mà thương con chồng... bà ời..."

Advertisement / Quảng cáo

Người C:"Không phải đâu, tôi nghe như là người mẹ kể này đã nuôi cậu con này vất vả lớn lên, cho ăn học thành tài, nhưng cậu ta lại ăn cháo đá bát, đối xử không ra gì với mẹ kể đó..."

Người A:"Chuyện này cũng khó nói lắm. Bất hòa gia đình, nhất là những trường hợp như thế này cũng chẳng hiếm hoi... chỉ là nhìn cậu thanh niên này cũng đẹp trai nhìn cũng tử tế đó chứ."

Người D:"Các người không nhìn thấy sao trên người bọn họ đều là hàng hiệu đó. Nhất định là người có tiền, mà chuyện của những nhà giàu ý mà... thôi... nói ra nói vào cần thận lại vị miệng đó..."

Trần Nhất Sơn vẫn là nhàn nhạt nhìn Vũ Thúy Loan, không muốn cùng bà ta đối co nữa, đang muốn bước đi. Trong lòng thầm tức giận, được ngày rảnh rồi, muốn tự mình đến trung tâm mua sắm mua một chút đồ gia dụng cần thiết, về cho căn nhà của mình thì lại đụng phải người mà mình không muốn gặp nhất này, thực là tuyệt cảm xúc mà.

Lần trước sau khi cãi nhau một trận lớn trong nhà thì Trần Nhất Sơn đã dọn ra ở riêng, nhưng công việc quá bận rộn vẫn chưa thể thu xếp được mọi thứ cho căn nhà của riêng mình. Trước đây không phải anh chưa từng có ý định ra ở riêng nhưng lại bị ông nội của mình ngăn cản, không cho ra ở riêng, vậy là anh vẫn chấp nhận ở lại nhà họ Trần, dù chẳng thoải mái vui vẻ gì cho cam.

Bất ngờ khi anh vừa muốn rời đi thì Vũ Thúy Loan lại như có như không nghiêng người về phía Trần Nhất Sơn, bên dưới nắm lấy tay anh kéo lại. Anh theo bản năng đẩy tay bà ta ra, vậy là bà ta theo đà, hoa hoa, lệ lệ ngã xuống sàn nhà.

Đứng lúc này bên kia Trần Bích Ngọc cùng Trần Nhất Minh đi tới. Thấy một màn này thì Trần Bích Ngọc chạy đến đỡ mẹ mình dậy, nhìn Trần Nhất Sơn, lớn tiếng chất vấn.

"Anh... sao anh lại đẩy mẹ như vậy chứ? Anh có biết rằng mẹ rất là lo cho anh không? Lo anh ở bên ngoài không thích ứng như ở nhà. Lo anh cơm ngày ba bữa không có ai chuẩn bị, ăn có đủ no hay không? Có bị sút cân không? Lo cho anh ngủ có bị lạ giường, ngủ có ngon hay không? Vậy mà anh thì sao chứ? Anh lại đối xử với mẹ như vậy. Anh có biết khi nãy khi nhìn thấy anh, mẹ đã hốt hải chạy đi tìm, khiến em và ba đuổi theo cũng không thể kịp. Anh cho dù không thích mẹ đi chăng nữa, nhưng anh không thể nhẹ nhàng được hay sao?"

Trần Nhất Sơn trừng mắt nhìn Trần Bích Ngọc, trong mắt như muốn bùng nổ lửa giận thiêu đốt cô ta. Trần Bích Ngọc cảm thấy uy áp, khó thở, cúi mặt xuống, che đi cảm xúc từ sâu trong đáy mắt.

Những lời nói chất vấn hùng hồn, mang theo ủy khuất của Trần Bích Ngọc khiến cho tất cả mọi người ở xung quanh đều xam thấy Trần Nhất Sơn là một người đáng giận, ăn cháo đá bát. Liền rôm rả bàn tán, chỉ trỏ không ngừng.

Advertisement / Quảng cáo

Người A:"Aízz... quá thật thời đại bây giờ không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được. Một người nhìn tử tế, có học thức như vậy mà lại là cái loại người đáng giận..."

Người B:"Tội nghiệp cho tấm lòng của bà mẹ kia mà..."

Người C:"Ồi chuyện của những người có tiền thật là nhức não quá mà..."

Lúc này ở bên cạnh, Vũ Thúy Loan vẫn là bộ dáng nước mắt rơi như mưa, nhưng trong lòng lại âm thầm giờ ngón cái lên hoan hô con gái.

Trần Nhất Minh nhìn tình cảnh xung quanh, nhủ nhủ mảy, lại nhìn lại vợ con của mình chính là trung tâm của câu chuyện, lên tiếng.

"Các người thôi đi, theo ta trở về rồi nói."

Trần Nhất Sơn nhìn Trần Nhất Minh, nói.

"Vậy tôi đi trước..."

Trần Nhất Minh bị bộ dáng này của Trần Nhất Sơn chọc cho hóa giận công tâm.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Cuộc chiến mẹ kế con chồng (2)

Trần Nhất Minh hai mắt như phun lửa, nhìn chăm chăm vào Trần Nhất Sơn mà quát.

"Mày không nghe thấy tao nói gì à..."

Trần Nhất Sơn hơi khựng người lại, trong mắt hơi co rút, cố gắng bình tĩnh lại, không kiên nhẫn nói.

"Tôi không điếc... nhưng xin hỏi ông lấy cách tư cách gì để ra lệnh cho tôi đây? Nếu tôi nhớ không lầm cách đây không có lâu lắm, ông đã từng hùng hổ nói tôi và ông từ nay về sau không còn liên quan gì tới nhau, chuyện của tôi ông không quản mà việc của nhà họ Trần cũng không còn bắt cứ dính líu gì với tôi nữa. Ông thậm chí còn tuyệt tình, chẳng may mà nhủu mảy một cái, đuổi tôi khỏi Trần gia cơ mà. Trên hộ khẩu cũng gạch tên tôi luôn rồi, à... xem tôi này... còn cả quyền thừa kế cũng xóa bỏ nữa chứ. Ông bây giờ tư cách gì cũng không có, vậy mà lại muốn ra lệnh cho tôi sao? Nực cười..."

Trần Nhất Minh nhất thời nghẹn họng, khuôn mặt đỏ bừng như than hồng, không biết là do thẹn hay tức giận nữa. Hung hăng trừng mắt lớn tiếng mà quát Trần Nhất Sơn.

"Mày là con trai tao. Trong người mày có máu của tao..."

Trần Nhất Sơn sắc mặt âm trầm, nhìn Trần Nhất Minh căm tức, như muốn xé xác ông ta ra vậy.

"Con trai ông còn đang ở trong bụng vợ ông kia mà, nó còn chưa có ra đời đâu... còn tôi... xin lỗi ông... máu của ông tôi đã trả lại cho ông cả mấy chục năm nay rồi, có lẽ còn thừa rồi ấy chứ..."

"Mày..."

Trần Nhất Minh sắc mặt liên tục thay đổi, chuyển từ đỏ sang, trắng, rồi đen kịt như có mây đen che kín đi vậy. Nhưng cho dù tức giận đến muốn

thổ huyết thì ông ta vẫn cố kìm lại, hai tay nắm chặt lại, lồng ngực phập phồng run rẩy, nhưng lại không thể nào làm gì được Trần Nhất Sơn.

"Yoo... tổng giám đốc Trần của bệnh viện Trần Gia đây mà. Ngài đây là đang có chuyện gì vậy?"

Đứng lúc này có một người phụ nữ trong đám đông đi tới trước mặt Trần Nhất Minh mà lên tiếng chào hỏi. Không khó để nhận thấy người phụ nữ này cũng chẳng ưa thích gì với Trần Nhất Minh cả. Tám phần mười là đến thăm chộc mà thôi.

Trần Nhất Minh tâm trạng chán động mạnh, cảm thấy nhất thời mình đã trở trở cười trong mắt người khác thì trong mắt dâng lên một tầng sát ý, cảm tức nhìn về phía Trần Nhất Sơn.

Trong đám người bà tám đang đứng nhìn một nhà họ Trần thì có một cô gái, cô mặc một cái quần short và áo thun, tóc buộc bồng sau đầu, cả người toát lên sự năng động cùng sức trẻ. Đó chính là Trần Thanh Trúc.

Hôm nay Trần Thanh Trúc hiếm khi nổi lên hứng thú mua sắm chút đồ dùng trong nhà, lựa chọn mãi vẫn chưa có cái gì ưng ý, thì lại nhìn thấy bên này có rất nhiều người đang bàn tán, lại nhìn thấy giường như là những người kia mình cũng là biết đến, máu bà tám trong người cô phát huy, tò mò tiến đến hôn hốt đôi chút. Thấy một màn này trong lòng lại có chút gì đó thấy bất mãn giùm Trần Nhất Sơn, vậy là cô trong vô thức bước đến bên cạnh anh. Nhìn thấy người Trần Nhất Minh một cái, liền nắm lấy tay của Trần Nhất Sơn mà lôi đi.

"Anh đứng đây làm gì nữa, đi thôi..."

Trần Nhất Sơn hơi có chút sững sờ nhìn cô gái đang lôi tay mình đi, cảm giác mềm mại ấm áp từ tay cô truyền đến, như có một luồng điện chạy dọc cơ thể anh, đánh thẳng lên não. Bước chân cứ vậy vô thức bước đi theo cô, cảm giác ấm áp lan tràn toàn cơ thể anh, làm cho anh muốn đắm chìm trong đó.

Nhưng khi hai người vừa bước đi được vài bước, thì từ đằng su Trần Nhất Minh quát lớn.

"Ai cho mày đi... đứng lại đó, quay lại xin lỗi mẹ mày ngay..."

Chẳng để Trần Nhất Sơn lên tiếng, Trần Thanh Trúc phản ứng nhanh hơn một nhịp, xoay lại nhìn Trần Nhất Minh, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Chú này... chú đang nói cái gì mà khó nghe vậy, ở nơi công cộng mà ho to gọi nhỏ thật là không ra giăng người lớn tuổi mà, thật là làm ảnh hưởng tới người khác đó. Cái gì mà chú cho đi hay chưa chứ. Chú nhìn xem chân chú và chân anh ý khác nhau, sao lại phải cần chú cho đi hay không cho đi thì anh ấy mới được đi chứ?"

Trần Nhất Minh nhìn Trần Thanh Trúc, ánh mắt soi xét nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt có chút khinh bỉ mà nói.

"Cô là ai? Chuyện nhà tôi còn chưa có tới phiên một đứa người ngoài như cô xen vào đâu."

Trần Thanh Trúc nhura nhún vai, lắc lắc đầu nói.

"Tôi cũng đâu có hứng thú mà xen vào chuyện của nhà ông chứ. Cái tôi xen vào chính là chuyện của sói ca này. Mà theo lời của anh ấy thì ông không có tư cách để được coi là người nhà của anh ấy. Vậy nên... haha... tôi đây là thấy bất bình trước sự ức hiếp vô lý của ông với sanh ấy, nên ra tay cứu sói ca mà thôi. Aizzz... thật đúng là mỹ nữ anh hùng cứu sói ca mà."

Nói đến đây lại nhìn Trần Nhất Sơn nháy nháy mắt hỏi.

"Sói ca... anh nói xem tôi là giúp anh nói chuyện một chút, anh sẽ cảm tạ tôi như thế nào đây? Mà anh sẽ không trách tôi xen vào chuyện của anh đó chứ?"

Trần Nhất Sơn nhìn cô gái trước mặt nhất thời ngẩn ra. Biết cô chẳng qua là nói giỡn. Chợt mỉm cười, nói.

"Cảm ơn cô đứng về phía tôi... tôi đây cảm kích còn không kịp nữa là..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82

Khỏe miệng của tất cả mọi người khẽ giựt giựt, đầu đầy hắc tuyến che kín, không thể nói lên lời trước một màn này mà.

Trần Nhất Minh nhất thời bị chọc tức, trong miệng như có một búng máu muốn phun ra vậy, con nhóc trước mặt này từ đâu chui ra mà không biết trời cao đất rộng, hoa ngôn xảo ngữ với ông ta.

Lúc này ở bên cạnh ông ta, Trần Bích Ngọc nhận ra Trần Thanh Trúc thì sắc mặt liền thay đổi hẳn, hai tay nắm chặt lại, tức giận muốn xông đến mà giáo huấn Trần Thanh Trúc một hồi. Nhưng mẹ cô ta Vũ Thủy Loan lại nắm tay cô ta mà kéo lại, khẽ lắc đầu ra hiệu. Trần Bích Ngọc chỉ có thể hậm hực ôm một cục tức mà đứng đó.

Vũ Thủy Loan nhìn tình hình một chút liền đi đến nói nhỏ bên tai của Trần Nhất Minh mất lời gì đó, rồi cùng nhau rời đi. Trước khi đi Trần Nhất Minh không khỏi trừng mắt mà nhìn hai người Trần Thanh Trúc và Trần Nhất Sơn một cái.

Khi cả nhà kia rời đi, mọi người đứng xem náo nhiệt cũng rời đi. Trần Thanh Trúc nhìn Trần Nhất Sơn cười cười, nói.

"Không nghĩ đến có một ngày cũng có thể nhìn thấy một màn này... aizzz... sao anh lại để cho bọn họ tùy ý mà bắt nạt vậy chứ?"

Advertisement / Quảng cáo

Trần Nhất Sơn nhún nhún vai, nói.

"Tôi cũng đâu có thể xông đến mà vạ miệng họ đâu... Bỏ đi, đầu võ mồm một chút, cô không thấy là họ chọc vào tôi cũng là ăn không ít thiệt thòi đó thôi."

Trần Thanh Trúc gật gật đầu đồng ý, cười nhìn Trần Nhất Sơn từ trên xuống dưới, tay làm bộ đưa lên vuốt cằm, nói.

"Chúng ta cũng coi như là quen biết, nhưng lần này gặp anh hình như có cảm giác khác biệt đó, hình như anh có chút thay đổi rồi thì phải?"

Trần Nhất Sơn nhìn nhìn cô gái trước mặt, cười một tiếng.

"Haha... người thay đổi đâu phải riêng mình tôi, còn có cả cô nữa chứ. Lần trước gặp mặt cô là một bộ dáng khác... lần này cô đặc biệt dễ gần, đáng yêu hơn, đẹp hơn thì phải."

"Ý anh nói là trước gặp anh thấy tôi xấu sao?"

Trần Nhất Sơn nhất thời nghẹn họng, cười lấy lòng.

"Đâu có... đâu có... chỉ là lần trước cô rất lạnh lùng và khách sáo. Còn về đẹp thì vẫn là đẹp chỉ là ở hai trạng thái đẹp khác nhau mà thôi..."

Trần Thanh Trúc hất tóc nhìn anh nói.

"Lần trước anh lấy tư cách là anh trai của Trần Bích Ngọc tới để xin lỗi, dĩ nhiên là tôi không thích rồi. Anh nói xem ai lại đi thích cô ta được chứ. Lại nói lần đó anh tới khách sáo như vậy... lần này thì khác mà. Hoàn cảnh khác nhau dĩ nhiên thái độ cũng phải khác rồi."

Trần Nhất Sơn nhìn cô, chỉ còn biết cười. Nhưng tâm trạng lại tốt lên rất nhiều, liền nói với cô.

"Vậy tôi có thể có vinh hạnh mời mỹ nữ cô đây ăn cơm, uống trà tâm sự được không?"

"Được thôi..."

Hai người cứ vậy mà kéo ngắn lại khoảng cách, bất giác trở lên thân thiết hơn rất nhiều, vô tư cười nói, tán gẫu mọi thứ. Sau khi ra khỏi quán trà chiều còn trao đổi số điện thoại, cùng facebook rồi zalo kết bạn với nhau.

~~~~~

Cốc... cốc...

Advertisement / Quảng cáo

"Anh... không tốt rồi..."

Lê Gia Hào đang trong phòng làm việc thì cửa phòng bật mở, Lê Xuân Trường hét hải chạy vào, thở gấp, la lớn. Anh không hiểu chuyện gì liền nhủ này, nói

"Có chuyện gì mà cậu có cái bộ dáng đấy vậy?"

Lê Xuân Trường nuốt một ngụm nước bọt, nói.

"Anh... công ty giải trí Mộc Vũ... một loạt người mẫu cùng diễn viên của công ty này. Có... có khoảng sáu người... bị công an bắt rồi... bắt vì tội bán dâm. Không chỉ thế mà còn có cả vài ba người nữa của các công ty giải trí khác trong đó Hoàng Thiên cũng có một người."

Lê Gia Hào sắc mặt trầm xuống vài phần, khí tức lạnh lẽo toát ra, âm trầm, nói

"Tại sao lại như vậy? Chuyện xảy ra lâu chưa?"

Lê Xuân Trường lo lắng đến đầu chảy đầy mồ hôi lạnh, nói.

"Mới... mới đêm qua thôi. Nhưng mấy người kia phong tỏa tin tức, chỉ đến khi không thể giải quyết được mới bị bại lộ. Mà anh, khi này có cuộc họp cấp cao nên nhất thời chưa báo cáo được, em chỉ có thể một mình chạy qua bên kia xem tình hình. Nhưng thực sự không ổn. Không hiểu sao có một trang báo mạng đã lộ ra tin tức, tình hình đang dần mất kiểm soát mất rồi."

"Cậu lập tức triệu tập tất cả những người có liên quan tập họp tại Mộc Vũ, bây giờ chúng ta qua đó..."

"Dạ..."

Lúc này trên các trang mạng một tin tức bùng nổ, gây rừng động giới giải trí, với các bài báo với tiêu đề vô cùng nóng nói đến việc hàng loạt người mẫu, diễn viên bị bắt trong một đường dây mại dâm vào đêm hôm trước. Điều đặc biệt đó là trong số những người mẫu diễn viên bị bắt toàn là người của các công ty giải trí dưới cờ của tập đoàn Khánh Điền.

Tại phòng họp của công ty giải trí Mộc Vũ. Không khí căng thẳng lên tới cực điểm khiến cho người ta hít thở không thông. Lê Gia Hào quét mắt nhìn tất cả những người có mặt trong phòng họp, nói.

"Các người cho tôi một câu trả lời cho họp lý một chút. Chuyện này là chuyện gì đang xảy ra?"

Tất cả những người có mặt đều cúi đầu khần trương, mồ hôi lạnh chảy dọc khắp người, không một ai dám lên tiếng trước, ai cũng muốn làm giảm sự tồn tại của mình xuống tới mức thấp nhất có thể.

Lê Gia Hào đảo mắt nhìn về phía giám đốc Trương Chính Hòa của giải trí Mộc Vũ.

"Giám đốc Trương, ông nói trước đi. Ông nói cho tôi biết là cái chuyện gì đang xảy ra đấy?"

Advertisement / Quảng cáo

Bị chỉ mặt gọi tên, Trương Chính Hòa tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cắn chặt răng đứng dậy nói.

"Chuyện này... thực sự là tôi cũng không được rõ cho lắm..."

Bộp...

"Không được rõ cho lắm... giám đốc Trương.. ông cho tôi là kẻ ngu đấy hả? Ông ở chỗ này làm giám đốc hay bù nhìn hả?"

Trương Chính Hòa run run đôi chân như muốn ngã xuống, lão lần này thật sự là xong rồi.

"Tôi... tôi... tôi thực sự là không biết thật mà. Khi nghe thấy tin tức kia tôi thực sự là bị sốc, nhưng cũng là cố gắng để giải quyết rồi..."

"Giải quyết... ông nói xem ông đã giải quyết như thế nào?"

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Vũ Thúy Loan

Tin tức bùng nổ, đẩy giá cổ phiếu của Khánh Điền như có xu hướng sụt giảm ít nhiều.

Mà lúc này bên phía tập đoàn Khánh Điền đưa ra thông báo tổ chức họp báo nói rõ sự tình, khiến cho thông tin bùng nổ càng nóng hơn bao giờ hết.

Trong cuộc họp báo này đại diện truyền thông của tập đoàn Khánh Điền cho biết xác thực thông tin sự việc là chính xác và công an đang tiến hành điều tra, bên Khánh Điền sẽ hết sức phối hợp. Khi nào có thông tin kết luận chính xác của bên phía cảnh sát, thì sẽ công bố với truyền thông.

~~~~~

Trong một căn phòng, một người đàn ông nhìn tin tức trên mạng cười lạnh, trong tay khẽ lắc lắc ly rượu trên tay.

"Lê Gia Hào... để xem thực lực của cậu thế nào nào..."

Advertisement / Quảng cáo

Ông ta nhấp một ngụm rượu, híp mắt lại, bộ dáng vô cùng hưởng thụ. Tay nâng lên một tấm khăn trắng đã ố vàng, nhìn nó. Lại uống rượu rồi lại nhìn tấm ảnh, cười cười. Tâm trạng vô cùng tốt.

Reng... reng..

Chuông điện thoại vang lên, phá nát bộ dáng vui vẻ của ông ta.

"Nói..."

Đầu bên kia một giọng nam vang lên.

"Ông chủ... bên Nhật có người liên lạc qua..."

"Vậy sao? Nói gì?"

"Họ nói cần ba mươi phần trăm..."

"Được... cho họ đi..."

"Được..."

~~~~~

Trần Thanh Trúc nhìn những tài liệu trên máy vi tính, lòng này nhủ lại càng lúc càng chặt hơn.

"Tại sao lại như thế?"

Trước mặt cô là chiếc điện thoại đang được kết nối cuộc gọi video. Trong điện thoại là hình ảnh của một sói ca.

Sói ca thấy cô nói xong liền tiếp lời.

"Này... anh không hiểu sao em lại đi có hứng thú với chuyện của nhà đó vậy? Anh cho em biết, chuyện này vô cùng phức tạp đó. Năm đó Trần Nhất Minh căn bản là lấy bà vợ đầu của ông ta cũng phải trải qua muôn vàn sóng gió đó. Vợ đầu của ông ta chính là Trần Hiền Mai. Là con gái của Trần Minh Long, chủ tịch tập đoàn xây dựng Long Hà ở thành phố N. Hai người yêu nhau, nhưng bị cha của Trần Hiền Mai phản đối. Sau đó do bà ta đã có thai với ông ta nên Trần Minh Long cũng đành phải đồng ý. Nhưng theo một thông tin anh nhận được đó chính là trước khi lấy Trần Hiền Mai thì Trần Nhất Minh đã từng qua lại yêu đương với một người phụ nữ, cũng làm cho người ta có bầu, nhưng rồi lại nhẫn tâm mà rũ bỏ người kia. Chuyện này ngay cả Trần Hiền Mai cũng không hề biết. Sau khi lấy được Trần Hiền Mai, Trần Nhất Minh cũng thành thật mà làm ăn, công việc cũng có phần xuôn sẻ.

Advertisement / Quảng cáo

Sau đó vài năm Trần Nhất Minh sự nghiệp ổn định tiếp nhận chức vụ Tổng giám đốc của tập đoàn Trần Thị. Khi có được quyền lực và tiền tài ông ta liên cặp với rất nhiều người phụ nữ bên ngoài, từ người mẫu, ca sĩ, diễn viên, rồi cuối cùng là thư ký riêng, cũng chính là Vũ Thúy Loan người vợ hiện tại của ông ta.

Cũng không hiểu vì lý do gì mà sau đó ông ta lại trở mặt với vợ mình và kết hôn với Vũ Thúy Loan, ngay cả cha mẹ của ông ta lúc bấy giờ cũng không hề phản đối. Chuyện của gia đình này cũng hăng hốc, phức tạp vô cùng đó.

Mà cái bà vợ hiện tại của Trần Nhất Minh là Vũ Thúy Loan cũng chẳng có vừa đâu, thủ đoạn cũng vô cùng. Nghe nói là bà ta đang mang thai đó. Tin được không... chà chà... ngay sau khi mang thai, biết được chính là con trai thì đã có năng lực hất cẳng cháu đích tôn nhà đó là Trần Nhất Sơn ra ngoài rồi..."

Trần Thanh Trúc lờm anh ta một cái, nói.

"Cái loại nam nhân cận bã này thì đúng là đáng chết mà. Còn gì nữa không? Đừng có nói anh chi tra được có bằng này thôi đó nhá? Em là em đang thắc mắc là tại sao Trần Nhất Minh từ một tên cận bã lại có thể ngoan ngoãn thuần phục Vũ Thúy Loan đến vậy. Còn nữa trong tài liệu này có nói đến chuyện Vũ Thúy Loan kia có quan hệ hắc ám với một người thuộc xã hội đen, người đó là ai?"

Sói ca bên kia híp mắt lại, cười như không cười, nâng một cốc nước lên uống, đặt cốc nước xuống lại đưa tay lên vuốt vuốt cằm. Làm ra bộ dáng ung dung, thản nhiên, nghiền ngẫm.

Trần Thanh Trúc có một nỗi xúc động muốn xông qua điện thoại theo đường truyền đi đến đập chết tên kia một phát, liền hét lên.

"Mạc Văn Nhiên anh còn già bộ nữa có tin em tới cho anh một trận hay không hả?"

Mạc Văn Nhiên nghe cô rống lên như vậy liền trợn mắt, hừ mũi một cái nói.

"Hừ... em là cạp sao? Dọa chết anh rồi. Nói thì nói, tạo nét mặt tí cũng không được. Em cảm thấy lạ anh cũng vậy, thế nên anh liền tra. Vũ Thúy Loan kia không hề đơn giản chút nào..."

"Vô nghĩa... bà ta mà đơn giản được thì chó cũng biết mặc váy lĩnh luôn rồi. Anh bớt nói nhảm đi..."

Trần Thanh Trúc chép miệng cắt ngang cái tạo hình tỏ ra nguy hiểm đáng ghét của Mạc Văn Nhiên.

Mạc Văn Nhiên bị cắt ngang thì tức giận trừng mắt nhìn Trần Thanh Trúc.

"Em đừng có nhảy vào hòng anh ngồi nữa, cái gì cũng phải có đầu có đuôi chứ."

"Được... được... em không nói nữa, chỉ rửa tai mà lắng nghe anh nói thôi."

"Anh nói cho em biết có đánh chết em cũng chẳng thể đoán được là bà ta lại là em gái nuôi của Lão Long Đầu đâu... haha...ghê chưa?"

Advertisement / Quảng cáo

"Mẹ nó... em gái nuôi của Lão Long Đầu?"

Trần Thanh Trúc như thể không thể tin nổi, giật mình mà cao giọng hỏi lại.

Mạc Văn Nhiên cười cười nhún nhún vai.

"Anh ban đầu vất vả lắm mới có thể lén mò được chút tin tức này đó, cũng là kinh hi không thôi. Em nói xem với thân phận, cùng sự chống lưng của bà ta thử hỏi Trần Nhất Minh giám lộn xộn làm loạn sao? Bất quá ông ta cũng không có ăn chay hoàn toàn đâu. Ông ta cũng có ăn vụng đấy chứ chỉ là để cho Vũ Thúy Loan biết được thì sẽ bay chó sủa đó. Nhưng điểm đặc biệt đó chính là Vũ Thúy Loan, bà ta lại vô cùng kiêng kị cha chồng của mình, lại rất biết đóng kịch, trước mặt người ngoài luôn tỏ vẻ hiền lương, thực đức..."

Trần Thanh Trúc ánh mắt khê đảo qua tính toán, âm thầm gật đầu. Lại hỏi.

"Vậy còn Lê Gia Tuệ kia?"

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Mạc Văn Nhiên nghe cô hỏi thì bất giác nhủ chặt chân mày lại, trầm tư, nói.

"Mẹ kiếp... nhắc đến cái tên gia hỏa đáng chết đó anh lại thấy đau đầu nhá. Nói này em có cái gì mà còn phải nhìn đến hán chứ. Cái tên này không hề bình thường chút nào đâu. Hán đâu chỉ là có quan hệ với Lão Long Đầu không thôi đâu, mà còn là một mối quan hệ khăng khít khó nói đó. Còn nữa, hán tâm tư rất cân trọng cơ hồ là chẳng thể tra ra cái gì. Anh theo dõi hán một khoảng thời gian lâu như vậy mà cũng chỉ có được vài tin tức chẳng đáng kể, đã

gửi hết cho em rồi đó."

Trần Thanh Trúc hơi chút nhăn mặt mà thở dài một hơi.

"Xem rồi... bắt quả nó cũng chỉ kĩ càng hơn tin tức của Suốt Minh một chút mà thôi..."

"Thì đó... không biết cái tên đó ăn cái gì hay có cách tàng hình nào mà giấu kỹ thâm sâu đến khó chịu, không một khe hở..."

"Thôi, anh cứ từ từ cẩn thận tra xét tý mĩ cho em. Em không tin hẳn có thể giấu kĩ đến mức không lọt bất cứ nhược điểm nào ra. Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra, nữa là mình đây còn cổ bóí..."2

"Được rồi...à... anh nói này anh có một chút tin tức bất quái bên ngoài liên quan tới vụ bê bối của tập đoàn Khánh Điền đó, em có muốn nghe chút không?"

"Nói thì nói đi..."

Mạc Văn Nhiên cũng tự nhiên mà nói ra tin tức mình có được cho Trần Thanh Trúc một lượt rồi cười lên khoái chí, lộ ra bộ dáng muốn ăn đòn mà nói.

"Hề hề... em nói xem anh mang tin tức này bán cho Lê Gia Hào kia có phải sẽ kiếm được một mớ tiền không nhỉ."

Trần Thanh Trúc khề xi một tiếng, liếc mắt đầy khinh bỉ mà nhìn hần.

"phi... em khinh... nhìn cái bộ dáng tham tiền kia của anh mà xem... bán... bán đi... có tiền tới mời em đi uống một bữa rượu thịt là được rồi..."

Mạc Văn Nhiên cười lên hắc hắc một tiếng tính toán, nói.

"Kiếm được tiền liền gửi tiền mời em, em tự mình thưởng thức nhé. Anh cúp máy đây."

Trước khi cúp còn nói một câu khiến cho Trần Thanh Trúc tức đến muốn đập điện thoại luôn.

"Anh đâu có ngu mà tới mời em uống rượu tự mình chịu khổ. Bà Hổ cái rượu..."

"Anh nói cái gì... Mạc Văn Nhiên anh chết chắc rồi."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc lập tức hét lên, với tay cầm lấy điện thoại mà nhìn, tức giận đến nghiến răng, lăm lăm thêm.

"Mạc Văn Nhiên tốt nhất là anh trốn cho nó kỹ đừng để em tóm được. Em mà tóm được thì đời anh sẽ là hoa tàn luôn... mẹ nó lại giám nói bà cô đây là Hổ Cái Rượu..."

~~~~~

Lê Gia Hào sau một cuộc họp, cuối cùng cũng là mang cái sự việc kia giải quyết xong, vô cùng mệt mỏi ngồi xuống ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Trợ lý Lãnh đứng bên cạnh, còn có Lê Xuân Trường cũng có mặt. Lê Xuân Trường vẫn là không nhin được liền lên tiếng.

"Anh... mấy người kia chơi xấu như vậy, mình cứ để yên hay sao?"

Lê Gia Hào nhắm mắt không muốn trả lời liền phất tay bảo hai người đi ra ngoài. Tự mình nhắm mắt lại tiếp tục dưỡng thần.

Hai người Lê Xuân Trường cùng trợ lý Lãnh không có cách nào cũng phải lui ra.

Lê Gia Hào nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc lâu, chợt như nghĩ ra điều gì đó liền ngồi thẳng người dậy, lấy điện thoại gọi đi.

Tút... tut...

"Alo..."

Điện thoại kết nối, tiếng một người đàn ông vang lên. Lê Gia Hào liền nói.

"Bách...Cậu dạo này còn cho người để mắt đến Lê Gia Tuệ hay không?"

"Có..."

"Hắn có hành động bất thường nào hay không?"

"Không có... hắn ngoan như cún con vậy đó..."

Advertisement / Quảng cáo

"E rằng không phải như vậy rồi..."

Lê Gia Hào ý vị thâm trường mà nói ra một câu. Hà Tùng Bách như cứng đơ không thể phản ứng, mãi sau mới choàng hiểu ra kinh hãi nói.

"Ý cậu là hắn đã có hành động."

"Đúng vậy. Không những thế còn là chơi tôi một vỏ đạo đầu không hề nhỏ chút nào đâu."

"Mẹ nó... không phải là cái vụ kia của mấy cô người mẫu là hắn làm đó chứ?"

"Chính là hắn... cũng may là tôi đã mua được một chút ít thông tin nên đã hóa giải được."

"Vậy thì từ nay phải cẩn thận một chút mới được. Nhưng tại sao tôi vẫn luôn nhìn hắn chăm chăm mà không có phát hiện ra chứ nhỉ?"

"Biết..."

Cúp điện thoại xuống, Lê Gia Hào lại nhắm mắt, trầm tư, trong đầu là một mớ lộn xộn thông tin đang được sắp xếp lại với nhau. Khóe môi bất giác cong cong nhẹ một chút, lộ ra một nụ cười có phần khó hiểu, khiến người ta rét lạnh.

Cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, cắt ngang luồng suy nghĩ của anh.

"Vào đi..."

Cửa phòng mở ra, Trần Thanh Trúc nhẹ nhàng bước vào. Vừa nhìn thấy cô Lê Gia Hào hơi có chút kích động. Kể từ lần trước gặp mặt, anh vẫn mặt dày chạy đến nhà cô, nhưng cô vẫn luôn tỏ thái độ lạnh nhạt chẳng để anh vào mặt, cho dù anh làm gì thì cô cũng chẳng thêm liếc mắt nhìn đến một cái. Hôm nay có đến đây, cho dù biết là cô đến là vì công việc nhưng anh vẫn kích động không thôi. Ánh mắt nóng rực nhìn về phía cô.

Trần Thanh Trúc trên mặt không biểu tình đi đến ngồi xuống sofa lật giờ ra một tập tài liệu trực tiếp bàn việc.

"Lê tổng tôi tới tìm anh là có một chút vấn đề về chất liệu vải. Anh xem, chất liệu vải này không đúng là lựa theo yêu cầu, vải này đã bị pha thêm tạo chất rồi. Anh nhìn một chút đi..."

Lê Gia Hào nghe cô nói thì có phần cá kình vội cầm miếng vải trên tay cô tới nhìn. Sắc mặt trầm xuống, không khí bất giác trở nên có phần lạnh lẽo.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Sinh nhật bé Na

Nhìn biểu tình của Lê Gia Hào, Trần Thanh Trúc nhàn nhạt nói.

"Lê Tổng... chuyện này lại phải phiền anh xem xét lại rồi cho tôi đây xin một lời giải thích hợp lý một chút. Tôi không hề muốn các thiết kế do mình khổ tâm làm ra lại được may bằng những chất liệu này đâu."

Lê Gia Hào nhìn cô, ánh mắt có đôi chút phức tạp, nói.

"Em yên tâm chuyện này anh sẽ cho em một lời giải thích. Sẽ không để em phải thất vọng đâu."

Trần Thanh Trúc nở nụ cười nhún nhún vai, ý vị mà nói.

"Được... tôi tin tưởng anh. Nhưng mà hình như dạo gần đây anh có vẻ như cũng chẳng buồn sẽ gì. Vẫn là tự mình cẩn thận một chút, chó nhà nuôi, nhiều khi phát đại cũng sẽ cần chú đó."

Lê Gia Hào chỉ khẽ cười một tiếng không có ý kiến gì nhiều.

Trần Thanh Trúc cùng anh bàn qua chút việc rồi cũng rời đi.

Cô vừa rời đi không lâu thì Lê Gia Hào cũng tự mình đi ra khỏi văn phòng một chuyến.

~~~~~

"Ai yoo... xem kìa là ai đây?..."

Lục Vi Thanh trong tay ôm bé Na ở trong một tiệm bánh để mua bánh sinh nhật, hôm nay là sinh nhật của con bé, cô muốn chuẩn bị cho con một chút quà, con bé vô cùng thích thú. Vạn vạn không ngờ tới ở đây lại có thể gặp được Nguyễn Hàm Oanh, mà trên tay cô ta cũng là một chiếc bánh sinh nhật. Bất giác Lục Vi Thanh như nghĩ ra cái gì đó chỉ có thể cười khổ một tiếng. Sao cô lại quên mất rằng Lương Minh và bé Na có cùng ngày sinh nhật chứ. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà, bao nhiêu tiệm bánh như vậy, thế mà lại có thể trùng hợp đụng mặt với Nguyễn Hàm Oanh ở nơi này. Lục Vi Thanh thật không biết đây là cái duyên chó má gì nữa, thật muốn chửi tục mà.

Nguyễn Hàm Oanh trong tay xách bánh sinh nhật đi tới chỗ hai mẹ con Lục Vi Thanh cùng bé Na cười mĩa mai, châm chọc.

"Chị... thật trùng hợp chúng ta lại gặp nhau ở đây rồi. Lâu lắm không có gặp chị, dạo này chị thế nào có tốt hay không? Ô! Chị cũng mua bánh sinh nhật sao? Cho ai vậy?"

Advertisement / Quảng cáo

Lục Vi Thanh biết gặp cô ta chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả, lại nhìn con gái nhỏ trong ngực mình, thật là không muốn ảnh hưởng tâm trạng liền muốn ôm con rồi đi. Đúng lúc này là điện thoại của cô lại vang lên. Lấy điện thoại ra nhìn thì là Trần Thanh Trúc gọi, cô liền bắt điện thoại, biết là Trần Thanh Trúc gọi là vì sinh nhật của bé Na nhà mình. Điện thoại vừa kết nối, đã nghe tiếng của Trần Thanh Trúc vang lên.

"Chị đang ở đây vậy? Em đến đón, chị ôm theo cả bé Na theo đấy sao?"

Lục Vi Thanh chỉ đơn giản báo lại địa chỉ cho Trần Thanh Trúc rồi cúp điện thoại, muốn rời đi, thì lại bị Nguyễn Hàm Oanh chặn lại.

"Chị... chúng ta nói chuyện một chút có được không vậy?"

Lục Vi Thanh lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, hờ hững mà trả lời.

"Tôi không có gì muốn nói với cô cả. Hiện giờ tâm trạng tôi đang rất tốt, không muốn bị phá hư. Vậy nên cô tránh ra..."

Nguyễn Hàm Oanh tức giận, đứng chặn đường của Lục Vi Thanh, cười một tiếng, nhưng trong mắt lại chứa một tầng thù hận muốn xé xác Lục Vi Thanh ra.

"Chị... chị đây là mua bánh sinh nhật nhằm lấy cô tôi cầu dẫn anh Minh sao? Nói cho chị biết anh Minh hôm nay là của tôi rồi, chị từ bỏ đi."

Lục Vi Thanh biết cô ta hiểu lầm mình, tưởng mình mua bánh để chúc mừng sinh nhật Lương Minh thì trong lòng cười lạnh, cũng lười cùng cô ta dây dưa, ngắn gọn hàm súc nói một tiếng.

"Trên đời này không phải chỉ có một mình cái anh Minh kia của cô có sinh nhật là ngày hôm nay đâu. Cô tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, tôi cho cô biết anh Minh cô không hề có chút phân lượng nào có thể khiến tôi phải đi mua bánh sinh nhật cho đâu... giờ thì cô tránh đường ra để tôi đi về."

Nguyễn Hàm Oanh có chút sững sờ nhìn Lục Vi Thanh, lại nhìn thấy bóng người đang đứng ngoài cửa, trong lòng thầm cười một tiếng. Tốt rồi...

Lương Minh khi nãy nhận được tin nhắn của một người lạ, tin nhắn là một hình ảnh của bà mẹ con Lục Vi Thanh đang mua bánh sinh nhật. Vậy là anh ta chẳng cần suy nghĩ nhiều liền phóng tới đây, nhưng lại không thể ngờ nghe được những lời kia. Trong lòng thấp phản thông khổ, trái tim như bị ai đó bóp nát. Trong lòng chỉ có thể cười khổ, đây là hậu quả mà anh ta đáng phải nhận sao?

Nhìn thấy hai mẹ con cô đi lên một chiếc xe cách đó không xa, rồi đi. Lương Minh liền chạy ra xe bám theo sát phía sau.

Advertisement / Quảng cáo

Trên xe phía trước Trần Thanh Trúc lái xe nhìn Lục Vi Thanh cùng bé Na cười nói.

"Hôm nay là sinh nhật của bé Na. Bé Na thích ăn món gì để gì chiêu đãi nào?"

Bé Na cười híp mắt, nhìn Trần Thanh Trúc nói.

"Con muốn ăn tôm hùm thật to. Còn có cả cua, cũng phải thật to nữa, con muốn ăn càng của nó..."

Trần Thanh Trúc hào phóng mà đồng ý luôn, cười thật to, cũng không có liếc mắt tới khuôn mặt của cậu nhóc nào đó bên ghế lái phụ đang nhăn lại.

"Được... hôm nay đều nghe bé Na..."

Trần Thanh Trúc đang chăm chú lái xe thì chợt phát hiện ra Tín Tín đang cau mày lại bộ dáng không đúng lắm liền hỏi.

"Con trai... con sao vậy?"

Tín Tín liếc nhìn mẹ, lại ngó lại phía sau, nói.

"Mẹ... mẹ không có cảm thấy có người luôn đi theo chúng ta sao?"

Trần Thanh Trúc khẽ cười lắc đầu, nháy mắt ra hiệu với cậu nhóc một cái, bảo cậu đừng nói gì cả.

Tín Tín như hiểu ý mẹ liền không nói nữa, khuôn mặt cũng giãn ra hòa hoãn lại.

Trần Thanh Trúc lái xe tới một nhà hàng hải sản lớn. Bốn người vui vẻ đi vào. Tìm một bàn khá thoáng, không gian rộng ngồi xuống. Chiều theo yêu cầu của bé Na mà gọi món.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Sinh nhật (tiếp) Bé Na

Tín Tín đưa đến trước mặt bé Na một hộp quà, nói

"Chúc mừng sinh nhật em... chúc em sinh nhật vui vẻ..."

Bé Na thấy có quà thì cười tí mắt lại hướng Tín Tín nói

"Cảm ơn anh..."

Trần Thanh Trúc cũng đưa tới một hộp quà cho cô nhóc, nói

"Chúc Bé Na sinh nhật vui vẻ, hay ăn chóng lớn, khỏe mạnh, ngày càng xinh đẹp và nghe lời mẹ Thanh nhé..."

Bé Na thấy lại có thêm quà thì vui thích nhảy xuống, chạy tới ôm lấy cổ Trần Thanh Trúc mà hôn một cái thật kêu lên má cô. Trần Thanh Trúc nhéo nhéo khuôn mặt tròn tròn, bầu bình đáng yêu của cô nhóc, yêu thích không thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Bên kia Lương Minh nhận được điện thoại của Hà Tùng Bách, vừa mới nhấn nút nghe một cái, thì bên kia đã nghe thấy cái giọng the thé của cậu ta xà nột trắng như súng bắn lên thanh vậy.

"Này... Lương Minh chết bầm kia, cậu chui rúc ở đâu rồi hả, mau tới đây cho bọn tôi. Con mẹ nó... ông đây vì nhớ đến sinh nhật của cậu mà vất vả thu xếp công việc, vậy mà giờ này vẫn không thấy cậu đâu. Con mẹ nó... nhà bao việc."

Lương Minh khẽ ngoáy ngoáy lại lỗ tai của mình, nói vào điện thoại.

"Các cậu qua đây đi..."

Báo xong địa chỉ cho Hà Tùng Bách, thì cúp máy, cũng chẳng quan tâm mấy người kia có phản ứng gì, liền đi vào trong nhà hàng.

Vào bên trong Lương Minh tìm đến, chọn một bàn gần sát với bàn của bốn người Lục Vi Thanh đang ngồi, ngồi xuống.

Bên bàn bên bốn người Lục Vi Thanh vui vẻ nhìn Bé Na đang mở quà trên tay, cười híp hai mắt lại, vô cùng vui vẻ.

Lương Minh nhìn một màn này như chấn động tâm thần, vội gọi phục vụ bàn tới nói vài câu rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Một lúc lâu sau đó Lương Minh trở lại, trên tay là một hộp quà màu hồng. Khi hắn ta trở lại thì nhóm người Hà Tùng Bách, Trần Nhất Sơn, Lê Gia Hào và cả Lê Xuân Trường cũng tới. Thấy trên tay Lương Minh là hộp quà màu hồng thì cười cười chêu chọc.

"Ê! Minh... ai lại có mắt thẩm mỹ như vậy, tặng cho một người đàn ông như cậu một món quà màu hồng thơ ngây như vậy?"

Người lên tiếng chẳng ai khác chính là Hà Tùng Bách. Ngay sau đó Lê Xuân Trường cũng tiến đến, cười nói.

"Anh Minh... trong đó là gì vậy? Không phải là nội y tình thú đó chứ? "

Lương Minh bị bọn họ chêu chọc, sắc mặt đỏ bừng lên trừng mắt nhìn họ, mà nói

"Cút... đây chính là quà ông đây mua cho con gái mình đấy?"

"Hà..."

"Cái gì?..."

"..."

Tất cả mấy người Hà Tùng Bách, Lê Gia Hào, Trần Nhất Sơn và Lê Xuân Trường đều kinh ngạc tới há hốc mồm nhìn Lương Minh như nhìn quái vật vậy, không thể tin 5 nỗi vào tai của mình nữa. Tất cả bọn họ ở đây ai mà không biết đến chuyện của Lương Minh chứ. Hắn từ khi nào lại như thế này rồi...

Advertisement / Quảng cáo

Hà Tùng Bách đi đến sờ sờ đầu của Lương Minh, rồi lăm bắm

"Không có sốt mà... con mẹ nó... hay là cậu bị đánh tráo mắt con mẹ nó rồi."

"Cậu muốn chết..."

Lương Minh tức giận đập cho Hà Tùng Bách một phát, trừng mắt mà nhìn cậu ta một cái.

Hà Tùng Bách ăn đau, ai oán mà nhìn Lương Minh.

"Phi... ông đây nhổ vào... Lương Minh cậu không bị đánh tráo thì chính là bị tẩu hỏa nhập ma luôn con mẹ nó rồi..."

Lương Minh chẳng thêm để ý tới hắn nữa, chỉ nhìn nhóm Lê Gia Hạo nói.

"Vào trong thôi..."

Vậy là cả nhóm lục tục kéo nhau đi vào bên trong. Vừa vào tới nơi ánh mắt Lê Gia Hào như có như không toát ra một tia vui mừng khó nói nhìn về phía bàn của nhóm người Lục Vi Thanh đang ngồi.

Lương Minh theo hướng bàn của mấy người Lục Vi Thanh đi tới. Vừa nhìn thấy hắn bé Na như có chút sợ sệt, ngừng ăn thịt tôm trong miệng, chạy qua lòng Lục Vi Thanh mà ngồi.

Lục Vi Thanh nhìn cô nhóc mím cười trấn an.

"Bé Na ngoan nào... ăn đi, có mẹ ở đây rồi."

Lương Minh nhìn bé Na cố gắng nở ra nụ cười mà tự mình cho là hiền lành nhất của người cha, nhỏ giọng nói.

"Bé Na ngoan... ta là ba của con. Ba hôm nay tới là để tặng quà cho con nè..."

Bé Na tròn tròn ngược đôi mắt to tròn như hai viên ngọc châu mà nhìn Lương Minh. Cô nhóc biết người này, nhưng bé lại sợ, chỉ lắc lắc cái đầu nhỏ rồi cúi vào ngực mẹ mình. Lục Vi Thanh vuốt 8 nhẹ người bé, lại cười một cái nữa thật thoải mái, thật tươi dễ trấn an cô nhóc.

Lương Minh trong lòng đau như bìn dao cắt vậy. Đây là con gái của hắn, vậy nhưng lại sợ hắn như một người xa lạ vậy. Tất cả đều là do hắn mà ra. Từ khi bé ra đời, hắn chưa từng một lần mua đồ cho bé, cũng chưa bế ẵm bé, chưa cho bé ăn lần nào cả... hắn chưa từng vì đứa con gái nhỏ này của mình mà làm bất cứ điều gì cả. Hắn tự cảm thấy hắn là một thằng đàn ông chẳng ra gì cả, thật đốn mạt mà.

Lương Minh nhìn bé Na đưa đến cho bé một hộp quà màu hồng nhạt được gói rất đẹp, nhưng bé không đưa tay ra lấy như quà của Trần Thanh Trúc và Tín Tín. Bé nhìn Lương Minh rồi lắc cái đầu nhỏ.

Lục Vi Thanh không nhận được nữa, trước cái màn này liền hướng Lương Minh mà nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Giám đốc Lương... cảm ơn anh đã có quà cho con gái tôi. Bất quá tôi cũng vẫn là xin gửi lại anh, thực sự mà nói chúng tôi không giám nhận đâu."

Lương Minh ánh mắt co rút lại, nhìn hai mẹ con.

"Tại sao? Anh chỉ là muốn tặng một chút quà sinh nhật cho con gái anh mà thôi."

Lục Vi Thanh cười khổ một tiếng, nước mắt cổ kìm chế giờ lại như vỡ òa ra ngoài.

"Giám đốc Lương, bao năm qua không có một chút quà này của anh, không được nghe một lời chúc, lời yêu thương từ ba, con gái tôi vẫn tốt."

Lương Minh cổ họng như bị chẹn lại bóp chặt.

Nhóm người Lê Gia Hào cũng hiểu được một số chuyện nên không nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Sinh nhật Bé Na (tiếp)

Trần Thanh Trúc thấy không khí trở nên bi bách đến nghẹt thở thật muốn có công lực vô thiên như phim chương để mà một chương đánh bay mấy người trước mặt này ra ngoài luôn cho nó khỏi phải chương mất. Đang yên đang lành không khí vui vẻ, ấm áp, hạnh phúc đã bị họ làm cho đã trở thành cái dạng chương khí mù mịt rồi, thật là đáng ghê mà.

"Các người có phải lên rồi đi hay không? Không thấy chúng tôi đang rất vui vẻ hay sao, mà lại tới phá rối như vậy. Ở nơi này chúng tôi thực sự là chỗ nhỏ không chứa nổi các vị đại gia đây đâu, mời các vị rời gót."

Lương Minh tay chân luống cuống muốn nói gì đó nhưng lại chẳng biết phải mở miệng như thế nào cả.

Hà Tùng Bách nhìn thấy tình thế lúng túng này thì liền nói.

"Hôm nay cũng là sinh nhật của Minh. Mà bé Na và ba mình có cùng ngày sinh nhật thật đúng là niềm vui nhân đôi. Chúng tôi có thể tới ngồi cùng các vị cũng là gia tăng chút tình cảm mà. Chúng ta cùng chung vui, chúc mừng sinh nhật hai cha con họ."

Lương Minh lần đầu tiên cảm thấy cái tên bạn lớp top thường ngày của mình thật tốt, nói thật hay mà.

Trần Thanh Trúc khẽ hừ lạnh một tiếng, nheo mắt nhìn bọn họ, nói.

"Các người cảm thấy các người ngồi ở đây sẽ có một bầu không khí vui vẻ hay sao?"

Mấy người đứng đó có cảm giác mặt đang nóng lên như bị nung vậy, đây chính xác là không nể mặt và trực diện bọn họ không có kiêng nể gì cả mà.

Lê Gia Hào đi đến gần bé Na nói.

"Chúc mừng sinh nhật con. Hôm nay lần đầu gặp mặt chú thật chẳng có gì để tặng con cả nhưng con có thể nói với chú rằng con thích cái gì chú có thể mua cho con. Chú chính là người quen kiêm bạn thân của anh trai này đó.

Nói rồi liền chỉ vào Tín Tín đang ngồi đó. Nháy mắt với cậu nhóc một cái, nói.

"Tín Tín lâu lắm rồi không có gặp, lần tới con giúp chú hẹn bạn nhỏ này ra để tặng quà sinh nhật muốn được không?"

Tín Tín tròn mắt ngơ ngác không hiểu tại sao ông chú này lại lôi mình vào chuyện này vậy. Nhưng cũng không lên tiếng phản bác mà chỉ gật đầu đồng ý.

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào hài lòng gật đầu, nhìn cậu nhóc. Rồi lại nói với cô nhóc.

"Bé Na có thể cho chú bế một chút được không?"

Bé Na vốn là trẻ con, lại thiếu thốn tình cảm của cha. Bé lại nhìn thấy Lê Gia Hào là bạn của anh Tín Tín, nói sẽ tặng quà cho mình, thấy mẹ mình cũng không có gì phản đối liền vươn tay ra cho anh bế.

Lục Vi Thanh không thể làm gì cả, chỉ là cười khổ một tiếng, nhún mày.

Trần Thanh Trúc thoáng ngáy ngốc nhìn Lê Gia Hào, trong lòng nghĩ thấy mùi âm mưu gì đó. Lại nghe thấy anh nói.5

"Cô nhóc... hôm nay là sinh nhật cháu, cháu là chủ. Cháu có thể cho chú và bạn mình ngồi ở đây chúc mừng sinh nhật cùng được không?"

Bé Na nhìn nhìn mọi người, ngấy thơ gật đầu một cái.

Trần Thanh Trúc như búng tỉnh hiểu ra, cha nội này chơi chiêu, đi đường vòng, muốn nhảy dựng lên mà chửi.

Nhưng đúng lúc này lại nhìn thấy Nguyễn Hàm Oanh, còn có cả Trần Bích Ngọc đi tới. Trần Thanh Trúc trong lòng thầm rủa, hôm nay ra đường không xem giờ, phạm phải giờ xấu hay sao mà hãm vậy chứ, gặp được toàn người oan gia. Nhìn là muốn bỏ về luôn cho rồi.6

Tín Tín ghé sát tai mẹ mà nói nhỏ.

"Mẹ... hôm nay vui nhón ghê."

Trần Thanh Trúc liếc cậu nhóc một cái.

"Vui cái đầu con ý..."

Tín Tín cười cười một cái, cầm một cái cang cua to từ từ thưởng thức, bộ dáng thần nhiên, bộ dáng tọa sơn quan hổ đấu. Một tay vẫy vẫy với bé Na ngồi xuống, bóc một miếng thịt cua cho cô bé.

Advertisement / Quảng cáo

Chuyện đã đi đến đây thì Trần Thanh Trúc cũng chỉ còn biết nhảy nháy mắt với Lục Vi Thanh ý báo cô kệ họ đi, rồi lại chú ý vào cái đĩa thức ăn trước mặt mình.

Lê Gia Hào đi đến ngồi bên cạnh cô. Lương Minh thì ngồi cạnh Lục Vĩ Thanh. Trần Nhất Sơn lúc này mới hướng Trần Thanh Trúc mà lên tiếng.

"Cô Trúc cô cũng quen với cô Thanh đây sao? Nhìn hai người rất là thân thiết."

Trần Thanh Trúc gật gật đầu.

"Đúng vậy. Chị Thanh chính là trợ lý của tôi, tình cảm như chị em vậy?"

Trần Bích Ngọc nhìn Thấy Trần Thanh Trúc liền âm dương quái khí mà nói.

"Anh... anh và cô Trúc đây đúng là một đôi uyên ương nha. Em có cần chào cô ấy một câu chị dâu không vậy?"

Trần Thanh Trúc khẽ kéo khóa môi cong cong cười lạnh, lườm phán bác lại cô ta. Nhưng bên cạnh cô Lê Gia Hào sắc mặt lại trầm xuống, đen lại vài phần.

Trần Nhất Sơn khẽ nhủ mày nhìn Trần Bích Ngọc, lạnh lùng, gằn giọng mà nói.

"Cô ở đây nói linh tinh cái gì đó, tôi với cô Trúc là bạn bè với nhau, cô cũng muốn quản sao?"

Trần Bích Ngọc lúc này lại hướng Lê Gia Hào mà nói.

"Anh Hào... sao em lại quên mất đây là bạn gái anh chứ. Aizzz... chỉ là lần trước gặp mặt em đã thấy cô ấy cùng anh của em rất thân mật a... nhìn vào cứ nghĩ là hai người đang hẹn hò cơ ấy..."

Trần Nhất Sơn đang muốn đứng lên nói vài câu phân trần thì bên này Trần Thanh Trúc đã lạnh lùng lên tiếng trước.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Sinh nhật Bé Na (tiếp)

"Vậy sao? Chỉ cần hai chúng tôi gặp gỡ nhau cô đã khẳng định muốn gọi tôi một tiếng chị dâu rồi sao? Nhưng rất tiếc, tôi nếu như nhớ không lầm thì cho dù là tôi có thật sự là bạn gái của anh Sơn đi chăng nữa thì cô cũng không có tư cách gọi hai tiếng chị dâu này đâu. Chứ chưa nói tới tôi đây lại chẳng phải là bạn gái của anh Sơn gì cho cam, vậy nên hai chữ chị dâu kia của cô tôi thực sự là nhận không có nổi. Còn về việc cô âm dương quái khí, bóng gió ở đây như ban này thì nói thật là rất buồn cười đó. Nói để cô biết một điều rằng, đó chính là tôi đây còn chưa có nhận lời yêu ai đâu, vậy nên cái ý tưởng bôi nhọ tôi kia cô nên cất đi để sau này mà đừng."

Một chiều định thắng bại, chiều đầu tiên Trần Thanh Trúc thắng lợi, đã kích như tát bom bóp vào mặt của Trần Bích Ngọc vậy khiến cô ta cứng họng không thể nói thêm được gì. Vốn cô ta tưởng chỉ cần bóng gió rằng Trần Thanh Trúc lăng nhăng bắt cả hai tay, sẽ khiến cô mất mặt trước Lê Gia Hào, anh ấy sẽ khinh thường cô ta. Nhưng ngàn vạn lần cô ta không tính tới, Trần Thanh Trúc chẳng những không luống cuống giải thích, mà còn mắng đến nước miếng phun đầy mặt cô ta nữa chứ.

Tin Tin âm thầm giờ ngón tay cái lên với mẹ mình, "mẹ... mẹ thật uy vũ..."

Trần Thanh Trúc mắng người xong thì thần nhiên nâng cốc nước ngọt của mình lên uống, bộ dáng đắc ý, nhướng chân mày chọc tức Trần Bích Ngọc.

Không khí vốn đang trầm lắng xuống dần, thì Nguyễn Hàm Oanh bên này nùng nịu như cổ ý lớn tiếng vậy, nói.

"Anh Minh... hôm nay là sinh nhật anh, mọi ngày đều là anh bóc tôm cho em ăn, hôm nay em sẽ vì anh mà bóc tôm phục vụ. Anh mau ăn đi này."

Vừa nói cô ta vừa nâng tay đưa đến một miếng thịt tôm đến bên miệng của Lương Minh. Lương Minh chẳng còn cách nào đành há miệng ăn. Tiếp đó Nguyễn Hàm Oanh bộ dáng đắc ý nhìn Lục Vĩ Thanh mà nói.

"Aizzz... thường ngày ăn tôm cua, anh Minh đều giúp em bóc vỏ cá. Chị... chị đã từng được ai bóc vỏ tôm cho chưa? Người ta nói đàn ông yêu hay không đều khác nhau ở điểm tỉ mỉ này đó..."

Lương Minh nghe xong câu này như nghẹn họng lại, hẳn nhớ trước đây hẳn đúng là đã từng chăm sóc Nguyễn Hàm Oanh như vậy, giúp cô lột vỏ tôm cho ăn lần đi. Hẳn nhìn Lục Vĩ Thanh chỉ là đang châm chú lột vỏ tôm cho con gái nhỏ, chính mình lại chưa ăn gì, liền gấp lấy một con định lột cô cho cô thì lại nghe cô nhàn nhạt nói.

"Được cái tôi sinh ra cũng đủ chân đủ tay, lại cũng không phải là con nít lên ba lên những việc cơ bản như vậy vẫn tự mình làm được..."

Phốc...

Phụt... khụ khụ...5

Advertisement / Quảng cáo

Tất cả mọi người có mặt ai nấy đều là bị đã kích. Trần Thanh Trúc ho khan vài tiếng khẽ sờ sờ lỗ mũi mình một cái, thầm nhủ. "Chị Thanh... chị thật uy vũ. Đây là tính cách cá khía cỡ bom nguyên tử luôn rồi. Nhưng mà mình sao lại thấy chột dạ vậy nh?"

Tin Tin thầm ý liếc nhìn mẹ mình một cái, cố gắng mà nhịn cười, thầm giờ ngón tay cái tán thưởng với Lục Vĩ Thanh. Gì Thanh thật uy vũ mà... haha... gương mặt vàng trong lảng cả khía.

Lục Vĩ Thanh nhướng chân mày trào phúng cười một tiếng với Nguyễn Hàm Oanh. Cho cô gương oai này, được người khác bóc tôm cho thì hơn người ư, con mẹ nó thể thì cô chính là cụt tay, hoặc là một đứa nhỏ nên ba, chẳng thể tự mình làm mới cần người khác giúp mà thôi. Muốn đầu với tôi, tất nguyên với thiếu năng bại nào như cô, không xứng đâu.

Lương Minh khẽ giật mình nhìn Lục Vĩ Thanh như không thể tin nổi, cô từ bao giờ miệng lưỡi lại sắc bén như vậy. Giường ngr cô đã thay đổi rồi. Trong lòng dâng lên một sự mát mát khó diễn tả.7

Lê Gia Hào quan sát tới biểu cảm sờ mũi ai oán của Trần Thanh Trúc thì cười nhẹ một tiếng, rất tự giác lấy lòng bóc một cái cangkà đưa tới bát của cô.

Trần Thanh Trúc nhìn anh, nói.

"Không cần... tôi là cô tay..."

Lê Gia Hào cười cười, nói nhỏ đủ hai người nghe được.

"Không liên quan, là anh muốn làm, em cứ ăn, việc lột vỏ để anh lo..."

Nói rồi còn nở ra một nụ cười nam thần, mê lòng người với cô. Trần Thanh Trúc đưa ánh mắt nhìn anh như mất hồn, thoáng chốc có phản ngán ngơ. Bất chợt lắc đầu một cái, thầm nhủ một tiếng. Khốn kiếp... thỉnh độc không thể ăn...

Lê Xuân Trường thấy hai người thân mật như vậy không bỏ lỡ cơ hội mà xen vào vun đắp.

Advertisement / Quảng cáo

"Chị dâu... đây là lần đầu tiên trong cuộc đời em thấy anh em lột vỏ tôm, cua cho người khác đó. Nhờ chị mà em mới được mở rộng tầm mắt đó."

Hà Tùng Bách ở bên cạnh cũng phụ họa.

"Đúng vậy đó... đây đúng là chuyện hiếm mà khó tin mà."

Trần Nhất Sơn cười nói theo.

"haha... đúng vậy nếu là người khác nói lại mà tôi không được tận mắt nhìn thì có đánh chết tôi cũng không có tin đâu."9

Trần Bích Ngọc thật không thể nhìn được nữa, tức giận nói.

"Cô ta là không có tay hay sao mà càn anh Hào làm vậy chứ, chẳng ra làm sao cả."

Bên trong giọng nói còn như chứa cả lệ khí vậy.

Lục Vi Thanh bên này chẳng để ý nhiều thuận miệng nói.

"Đó là Lê Tổng tự nguyện cô có ý kiến thì nhắm anh ấy mà nói, mắc mớ cái gì mà lại nói Trúc. Cô ấy cũng đâu phải tự mình làm nũng bắt này bắt nọ như ai kia đâu, mà cô tay với không có tay ở đây. Đây chính là tình thù trong tình yêu cô không hiểu sao?"

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Họ Lật

Trần Thanh Trúc trong lòng cười ngả cười nghiêng nhưng vẫn là có mà nhìn, nghĩ nghĩ. Lục Vi Thanh chắc chắn không phải họ Lục mà là họ Lật mới đúng, mà Lật này chính là Lật mặt.

Lục Vi Thanh nhìn biểu tình đau khổ vì nhìn cười của Trần Thanh Trúc thì cho cô một ánh mắt sắc lạnh nhắc nhở cô đừng có mà cười. Là vì ai mà cô phải câu trước câu sau tự và nhau vậy chứ.

Nếu như để cho Lục Vi Thanh biết được những suy nghĩ trong đầu của Trần Thanh Trúc này giờ, tin chắc rằng tình chị em sẽ chẳng bền lâu đâu. May mắn rằng điều đó không có xảy ra vì Trần Thanh Trúc không nói ra mà lại nhìn Lục Vi Thanh cười lấy lòng, tình ranh như một tiểu tình linh vậy.

Lê Gia Hào chẳng để ý nhiều chỉ cười, ra sức mà lấy lòng bắt chuyện làm quen với Trần Thanh Trúc. Không khí bàn ăn bỗng chốc trở lên yên ắng lại.

Dùng xong một bữa ăn mừng sinh nhật cũng chẳng mấy vui về gì tất cả mọi người đều muốn trở về nhà mình. Trần Thanh Trúc đang muốn đưa hai mẹ con Lục Vi Thanh và Bé Na về thì Lương Minh đi đến tò ý muốn đưa hai mẹ con họ về, Lục Vi Thanh không đồng ý liền bê Bé Na đi đến xe của Trần Thanh Trúc động tác lưu loát một mạch không để ai phản ứng lại nỏ máy rồi đi.

Trần Thanh Trúc đứng đó ngơ ngác nhìn xe mình đang rời đi thì hét lên gọi nhưng đã là không kịp bữa rồi. Lúc này cô mới nhìn Tin Tin, đánh lên đầu con trai một cái mà mắng

Advertisement / Quảng cáo

"Hay rồi... con đưa xe cho hai mẹ con họ giờ chúng ta đi bộ về ư... không đúng... mẹ đi gọi xe còn con mới là đi bộ đi về..."

Đứng bên cạnh cô, Lê Gia Hào không nói nhiều trực tiếp kéo cô mở cửa cho cô ngồi vào ghế lái phụ rồi mang đi.

Trần Thanh Trúc ở trên xe bắt mãi hết lên.

"Này... anh làm cái trò khi gì vậy hả? Con trai tôi còn đang ở đó, tôi phải đưa nó về nhà, một mình nó ở đó tôi rất lo lắng."

Lê Gia Hào nhìn cô nói.

"Anh bảo Sơn đưa thẳng nhóc về rồi em không cần phải lo đâu."

Trần Thanh Trúc tức giận giậm chân, khuôn mặt đỏ bừng lớn tiếng.

"Mẹ kiếp... tôi muốn về nhà..."

"Chúng ta nói chuyện một chút rồi anh đưa em về."

"Con mẹ nó... bà đây không muốn nói chuyện bây giờ... bây giờ tôi muốn về nhà. Chúng ta không có gì để nói cả... con mẹ nó..."

Kết...kết...

Chiếc xe đột ngột phanh lại dừng sát vào lề đường. Trần Thanh Trúc còn đang muốn chửi nửa thì bị cắt ngang, trán chối nghẹn họng lại, nuốt một ngụm nước miếng xuống.

Lê Gia Hào rất không khách khí mà nhanh chóng tháo dây an toàn ra, cúi người hôn xuống, động tác nhanh gọn, liền mạch, dứt khoát khiến cho Trần Thanh Trúc còn chưa có kịp hiểu ra chuyện gì thì đã bị hôn rồi.

Úm...

Nụ hôn ngày một sâu hơn mang theo một cổ hơi thở bá đạo. Trần Thanh Trúc ban đầu còn cố sức mà vùng vẫy loạn xạ, nhưng dần dần sau đó có đánh buông xuôi xuống, mặc kệ anh hôn, cho tới khi thiếu đường khí, khuôn mặt đỏ bừng bừng, như muốn ngạt thở mới được buông tha.

Kết thúc nụ hôn Trần Thanh Trúc đã nhũn thành bún, há mồm thờ đờ, không báo trước hướng phía cầm của Lê Gia Hào mà cắn tới.

A...aaa...

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào ăn đâu hết to một tiếng. Trần Thanh Trúc cũng xuống tay chẳng có lưu tình, cắn phát này cảm chừng như nhuộm máu vậy. Khi cô buông ra, Lê Gia Hào nhào người lên soi vào gương, thì ôi thôi trên cằm in hình những dấu răng rõ rệt, còn có chút rướm đỏ đó. Anh thật đau khổ nhăn mày nhăn mặt.

"Cái người phụ nữ này... em... ra tay lại nặng như vậy. Thế này bảo anh mai đi làm thế nào đây..."

Trần Thanh Trúc ném đến một ánh nhìn khinh bỉ, đây chính là hậu quả anh phải nhận, còn là nhẹ nhàng lắm rồi đấy. Giảm hôn bà đây...hừ..."

"Em... haha..."

Lê Gia Hào đang muốn nói gì đó tự nhiên lại cười rộ lên, vui vẻ vô cùng, ái muội mà nhìn cô. Trần Thanh Trúc thấy anh cười thì trong lòng dâng lên một dự cảm không có được tốt cho lắm.

"Anh cười cái gì hả?"

"Anh cười là hình như em đây là đang đánh dấu tuyên thệ chủ quyền, anh thích... nào lại đây... cắn thêm cái nữa..."

Trần Thanh Trúc ngơ ngác, xong giương như hiểu ra vấn đề, liền muốn xông tới mà đập chết cái tên vô si trước mặt này.

"Aaa... khôn kiếp... anh vô si..."

Lê Gia Hào cười chêu chọc cô.

"Đây gọi là tình thú... em yêu anh rất hạnh phúc..."

Trần Thanh Trúc tức giận đến đỏ bừng mặt, nghiêng rãnh mà mắng.

"Tình thú cái con khi ấy..."

Lê Gia Hào lại một lần nữa nổ máy xe, lái đi. Địa điểm đi đến chính là một rạo chiếu phim. Trần Thanh Trúc bất mãn không muốn đi vào, nhìn anh nói.

"Muôn rồi tôi muốn về nhà đi ngủ..."

"Xem phim xong đã rồi về..."

"Không muốn..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào biết cô giận dữ, chỉ biết cười trừ một tiếng, hít một hơi tăng thêm độ dày da mặt rồi cúi xuống nói nhỏ vào tai cô.

"Em mà không hèn hờ, cùng anh xem phim anh liền ở tại đây hôn em, rồi hô lớn tuyên thệ chủ quyền với em. Tin rằng chuyện của chúng ta sẽ sớm là chủ đề hót trên mạng ngày mai đó..."

"Anh... da mặt thật là dày mà... tôi đâu có phải bạn gái anh đâu mà công khai..."

"Anh là đang theo đuổi em, muốn tuyên thệ chủ quyền vậy chỉ có thể dày mặt một chút... người ta chẳng phải vẫn nói, đẹp trai không bằng chai mặt đó sao?"

Lê Gia Hào rất đúng tình hợp lý, bộ dáng thân nhiên mà nói. Nói xong còn cười một nụ cười vô cùng soái, thả thính với cô nữa.

Trần Thanh Trúc bức tường da mặt dày của anh cũng chỉ biết thuận theo, trong lòng thì đang nghĩ cách trị lại cái tên chế tiệt này.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 90: 99 bông hồng

Theo yêu cầu của Trần Thanh Trúc cặp đôi của hai người không hề như những cặp đôi khác là đi xem phim tình cảm lãng mạn mà là chọn một bộ phim hoạt hình mới ra vui nhộn và hài hước để xem. Trong phòng chiếu vô cùng ít người xem, Trần Thanh Trúc vô cùng vui vẻ mà xem, còn Lê Gia Hào thì vô cùng đau khổ mà than trời, khuôn mặt có vẻ như ăn phải khổ qua vậy. Có ai như anh không chứ, đi hẹn hò cùng xem phim với bạn gái, là một người đàn ông hơn ba mươi như anh ấy vậy mà hôm nay lại đến đây để xem phim hoạt hình. Chuyện này mà truyền ra ngoài, để mọi người biết được đường đường là một tổng giám đốc của một tập đoàn xuyên quốc gia Khánh Điền đi xem phim hoạt hình thì còn đâu hình tượng nữa chứ.

Trần Thanh Trúc bên cạnh anh thì trái ngược hoàn toàn, cô vô cùng vui vẻ mà thương thức, có đôi lúc còn cười rộ lên một cách thích thú. Nhìn thấy nụ cười của cô cõi lòng bi ai của Lê Gia Hào cũng được an ủi vài phần.

Từ trong rạp chiếu phim đi ra, tâm trạng của Trần Thanh Trúc đã thả lỏng hơn rất nhiều, có thể cười nói tự nhiên cũng nhìn Lê Gia Hào thuận mắt hơn đôi phần.

Đưa Trần Thanh Trúc về tới bên dưới chung cư, đã muộn Lê Gia Hào cũng không có đi lên nữa. Khi Trần Thanh Trúc vừa định mở cửa xuống xe thì bị Lê Gia Hào ôm lại, hôn một hồi. Trần Thanh Trúc vô cùng bất mãn thừa dịp Lê Gia Hào đang chuyển tâm sơ hở mà cắn xuống, mùi máu tanh xông lên. Lê Gia Hào ăn đau, không cam lòng, nướu tiếc mà buông cô ra. Trần Thanh Trúc nhanh chóng xuống xe bỏ chạy, vừa đi vừa quệt miệng, ầm ục trong lòng.

Lê Gia Hào nhìn theo bóng dáng của cô gái, đưa tay lên chạm vào môi mình, khẽ hít vào một hơi, cười khổ, lắc đầu.

~~~~~

Lê Gia Hào trở về đến cửa nhà thì thấy một bóng người con gái, ăn mặc vô cùng gợi cảm với váy hai dây màu đỏ, ngẩn ngẩn đứng đó, mỉm cười nhìn anh.

Lê Gia Hào nhận ra cô ta là ai, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống, ánh mắt trở nên sắc lạnh, nhìn cô ta, lạnh lùng nói.

"Mạc Văn Anh... có tới đây làm gì? Tôi không muốn nhìn thấy cô, phiền cô tránh khỏi cửa nhà tôi để tôi vào nhà."

Mạc Văn Anh cũng chẳng buồn phiền khi bị anh lạnh lùng mà vẫn sấn lại gần, bày ra tư thế tự cho là gợi cảm nhất, bộ dáng như làm nũng, nói.

"Anh Hào... anh đã về rồi... em chờ anh cũng lâu lắm rồi. Em muốn vào nhưng giúp việc không cho cho."

Lê Gia Hào cũng chẳng muốn nói nhiều với cô ta nữa liền gạt cô ta sang một bên, mở cửa đi vào nhà, đóng cửa lại. Bỏ lại Mạc Văn 5 Anh ở ngoài cửa.

Mạc Văn Anh muốn theo vào trong nhà nhưng không thể, chỉ có thể giậm chân ở bên ngoài. Ánh mắt cô ta đảo quanh một vòng, hết lớn.

Advertisement / Quảng cáo

"Anh Hào... sao anh lại đối xử như vậy với em chứ? Anh nhẫn tâm như vậy hay sao? Huhu... em không muốn sống nữa mà..."

Lê Gia Hào vào nhà nói với quản gia đang đứng nhìn mình nói.

"Chú gọi bảo vệ đến đưa cô ta đi đi, nói với họ lần sau tôi không muốn nhìn thấy có người lạ tới quấy rầy như vậy nữa đâu."

"Vâng."

Quản gia đáp lời nhanh chóng bấm điện thoại gọi cho bảo vệ.

Mạc Văn Anh cứ nghĩ mình nháo lớn như vậy Lê Gia Hào sẽ vì giữ mặt mũi sẽ chò cô ta vào nhưng không ngờ đâu, anh lại trực tiếp chà đé ý đến những điều nhỏ nhặt ấy, gọi bảo vệ đuổi thẳng cô cô ta ra ngoài.

Lê Gia Hào tâm trạng vô cùng tốt đi vào nhà tắm soi mình trong gương nhìn vào gương, lại đưa tay lên sờ nhẹ vào hai vết cắn, nhếch môi cười cười, lắc đầu.

"Ra tay cũng nặng thật đấy. Aizzz... xem ra là một cô gái nhỏ này của mình rất thích cắn người..."

~~~~~

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi tỉnh dậy còn chưa có kịp vệ sinh cá nhân, vẫn trong tình trạng mắt nhắm mắt mở, Trần Thanh Trúc đã nghe thấy tiếng Tin Tin hét to ở bên ngoài.

"Mẹ...mẹ... mẹ dậy mau ra đâu mà nhận quà này, con sắp không chống đỡ nổi nữa rồi."

Trần Thanh Trúc nhanh chóng sò dép chạy ra ngoài, liền nhìn thấy bộ dáng của con trai đang đứng trước cửa, nhìn cô nhăn nhó.

Advertisement / Quảng cáo

"Mẹ nhà mình sắp thành nhà hoa mắt, mẹ xem nên nhận hoa của ai đây?"

Trần Thanh Trúc ngơ ngác như chưa hiểu ra điều gì, đi đến phía cửa thì ời thôi, cái gì đây? Trước cửa nhà cô hai bên cửa hai nhân viên giao hàng với hai bó hoa hồng to tổ chẳng đang đứng ở đó.

Hai người đó nhìn cô mỉm cười chào hỏi.

"Cô là cô Trần Thanh Trúc?"

Trần Thanh Trúc khẽ gật đầu xác nhận.

Một người nhân viên giao hàng đi đến đưa cho cô bó hoa, nói.

"Chào cô... đây là hoa của anh Dạ Hàn gửi tặng cô. 99 bông hồng và thiệp nhắn yêu thương..."

Trần Thanh Trúc nghe xong thì cũng không mấy kinh ngạc vì đây chính là tác phong của Dạ Hàn. Nhưng cũng không khỏi nhức đầu không thôi, đang muốn đưa tay ra nhận lấy thì người giao hàng bên kia cũng đưa hoa tới.

"Chào cô... cửa hàng hoa Thần Ái rất hân hạnh được phục vụ cô. Đây là hoa của anh Lê Gia Hào gửi tặng cô, 99 bông hồng thay lời yêu thương..."

"Hà..."

Trần Thanh Trúc há hốc mồm ngạc nhiên, gì chứ? Lê Gia Hào? Đùa gì vậy trời, anh ta đang chơi trò gì vậy trời. Dạ Hàn làm ra cái loại sự tình này cô còn có thể hiểu được nhưng Lê Gia Hào thì cô thực không thể tin nổi, chẳng lẽ đây là một loại phương thức theo đuổi thịnh hành thời nay, thật là phá của mà. Nhìn lại hai bó hoa Trần Thanh Trúc cũng chỉ còn biết thờ dài một hơi mà đưa tay nhận lấy.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Sẽ cho em bất ngờ lớn

Tin Tin nhìn thấy một mình mẹ bé không thể ôm xuế hai bó hoa lớn như vậy liền chạy tới cười hăng hắc khoái chí mà ôm hộ một bó.

"Mẹ... hai bó hoa này mà mang đi bán cũng là kiếm được khá khá tiền đó mẹ ạ... mẹ hay là mẹ cửa hàng hoa luôn đi, con giúp mẹ bán."

Trần Thanh Trúc đập một phát vào đầu cậu nhóc một cái, tò vè tức giận mà quát.

"Cút ngay..."

Tin Tin vội vàng ôm một bó hoa chạy biến vào trong nhà, cười rộ lên.

Trần Thanh Trúc sáng sớm nhận được hoa tươi mà tâm trạng chẳng thể đẹp nổi, buồn bực ngồi xuống sofa bật hoạt hình mà xem.

Reng...reng..

Điện thoại vang lên, nhìn tên người gọi tới nhìn thấy chính là Dạ Hàn thì lại càng buồn bực hơn nữa. Điện thoại vừa được kết nối xong thì đã nghe thấy tiếng Dạ Hàn vang lên bên kia, nghe ra được tâm trạng là vô cùng vui vẻ.

"Người đẹp... em nhận được hoa anh gửi chưa vậy? Anh đang có chút việc bận cùng ông. Mấy hôm nữa trở lại sẽ cho em một bất ngờ thật lớn đó."

Trần Thanh Trúc nghe đến việc hần chuẩn bị bất ngờ lớn cho mình thì cả người nổi đầy da gà, mừng mình một cái, vội vàng lắc đầu, có chút gấp gáp nói.

"Thôi đừng... anh không cần phải chuẩn bị bất cứ điều bất ngờ gì đâu. Không có cần đâu mà... thực sự là không cần đâu."

Dạ Hàn bên kia lại cứ nghĩ là cô bên này kích động quá mà gấp gáp như vậy, lại cười rộ lên, nói.

"Em bình tĩnh đừng kích động. Anh sẽ trở về nhanh thôi. Em ngoan ngoan ở nhà chờ anh trở về nhé."

Trần Thanh Trúc tức muốn học máu, trợn mắt lên, thật muốn chửi tục mà.

Advertisement / Quảng cáo

"Kích động cái đầu anh ý... khổn kiếp ai phải ngoan ngoãn chờ anh hà... anh tốt nhất đừng có tìm tới nữa, tôi còn cảm ơn anh đó..."

"Haha... em đừng ngược mà người đẹp... anh sẽ về mang theo bất ngờ cho em sớm thôi. Ngoan chờ anh... anh cú đây ông gọi anh rồi."

Tút...tút...

Reng... reng..

Điện thoại vừa cúp lại đồ chuông báo có người gọi tới. Nhìn qua thì chính là Lê Gia Hào gọi tới. Vừa bắt máy, đã nghe được giọng nói trầm ổn của đàn ông vang lên bên kia.

"Em đã nhận được hoa của tôi rồi chứ? Có thích không?"

Trần Thanh Trúc thờ dài một hơi, trả lời.

"Lê Tổng... xin hỏi anh đây là đang làm cái gì vậy?"

"Anh là đang theo đuổi em..."

Rất trực tiếp không cần vòng vo nhiều, nhưng chính cái điều đó lại khiến cho Trần Thanh Trúc thập phần lúng túng. Trong lòng lại gào thét mà la lối." Anh hai à! Đừng có thẳng thắn quá như vậy có được không. Làm khó nhau như vậy không có được đâu. Tình cảm sẽ khó đi lên nha..." Nhưng bên ngoài vẫn một bộ ngực thơ vô số tội mà nói.

"Vậy sao? Aizz... Lê tổng hôm nay đâu có phải ngày cá tháng tư đâu sao mà anh chơi lớn quá vậy?"

"Không phải ngày cá tháng tư. Tôi cũng chẳng phải là chơi đùa gì. Tôi chính là thực lòng muốn theo đuổi em. Em sẽ cho tôi một cơ hội chứ?"

"Tôi nói này, anh há có gì bao nhiêu cô gái trẻ đẹp ngoài kia anh không theo đuổi, mà lại chọn một bà mẹ đơn thân như tôi chứ? Thôi anh vẫn là bỏ qua cho cuộc sống bình yên của hai mẹ con chúng tôi thôi. Tôi thực sự sợ phiền lắm..."

Advertisement / Quảng cáo

"Chuyện theo đuổi là của tôi. Quyền chấp nhận là của em, em có thể không chấp nhận tôi, nhưng tôi vẫn theo đuổi em, cho tới khi em bằng lòng mới thôi, hoặc em lấy chồng tôi sẽ buông tay. Còn bây giờ, em không thê ngay cả một cơ hội cũng không cho tôi như vậy được... tôi muốn cạnh tranh công bằng với những người đang theo đuổi em kia."

Trần Thanh Trúc nghe Lê Gia Hào nói xong thì đầu cảm chừng như to hơn một phần vậy. Cô thật nghi ngờ Lê Gia Hào cùng Dạ Hàn chính là hai anh em thất lạc nhiều năm vậy. Những lời mà Lê Gia Hào vừa mới nói chính là những lời mà Dạ Hàn đã nói với cô mấy năm về trước, ngày hân từ một công tử đào hoa bỗng chuyển thành hoa si sang theo đuổi cô. Hân cũng nói như vậy.

Trần Thanh Trúc thật hết cách để mà nói mà. Tại sao giờ đây cái mác mẹ đơn thân cũng không thể dọa họ chạy nữa là sao chứ. Hay giờ người ta chuộng gái có con há trời. Đang còn lan man suy nghĩ thì lại nghe thấy tiếng của Lê Gia Hào nói tiếp.

"Tura nay anh mời em ăn cơm được không?"

"Không! Tôi bận rồi."

Trần Thanh Trúc không suy nghĩ nhiều liền từ chối lời mời của Lê Gia Hào.

Lê Gia Hào cũng không ngoài ý muốn gì cả, chỉ nhàn nhạt nói.

"Vây em mở cửa, chúng ta cùng ăn sáng nào."

"Đậu xanh... anh... anh..."

"Anh đang đứng trước cửa nhà em này."

Kể koong... đúng lúc này chuông cửa cũng vang lên. Tin Tin nhanh chân, loắt choắt chạy ra ngoài mở cửa luôn tức khắc.

Trong khi Trần Thanh Trúc còn đang chưa kịp phản ứng gì cả, điện thoại vẫn ở bên tai, thì anh Lê Gia Hào đã tay xách nách mang với một đồng đồ đi vào, đi sau là Tin Tin bộ dáng khoái chí vô cùng, cậu nhóc còn khẽ nháy mắt với mẹ mình một cái.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Nuôi hổ

Trần Thanh Trúc phải mất mấy giây mới có thể định hình lại được tình hình chuyện đang diễn ra. Bất ngờ lớn tiếng mà hét.

"Đáng chết... Lê tổng... anh đây là đang rảnh rồi sinh nông nỗi hay sao? Nếu anh rảnh quá không có việc làm thì cũng không nên tìm tôi, gây rối như vậy chứ. Tôi thực không có thời gian phụng bồi tổng giám đốc cao cao tại thượng như anh đâu. Anh vẫn nên đi tìm mấy người đẹp đang vây quanh chờ anh sủng hạnh đi."

Lê Gia Hào nghe cô nói thì tức đến ruột gan lộn nhào, thật muốn đi đến bóp cái đầu nhô của cô ra xem cô đang nghĩ cái gì mà anh đã thể hiện rõ như vậy mà cô vẫn không thể nhìn ra chứ.

"Đừng gọi anh là Lê Tổng gọi anh là anh Hào hay anh yêu thì càng tốt, anh rất vui lòng. Anh không hề rảnh rồi, nếu có thì chỉ dành với em. Anh cũng không cần em phụng bồi, để anh đến phụng bồi em là được rồi. Còn nữa, anh không muốn sủng hạnh ai ngoài em cả. Em hiểu chứ?"

"Hiều... hiểu cái con cù khi... mặc kệ anh tôi không quan tâm. Biết anh chỉ hứng thú nhất thời, vậy thì cứ làm đi. Khi nào hết hứng thú bỏ đi là được rồi. Dù sao bên cạnh anh cũng đâu có thiếu gì giai nhân..."

Lê Gia Hào đưa tay nâng trán. Một lần sa chân què vịn năm hay sao vậy trời. Trí nhớ của phụ nữ thật không thể đùa được mà. Cô gái nhỏ này đúng là nhớ dai mà. Anh chỉ còn biết cười khổ, tự nhủ phải tận lực để cô được lòng tin từ cô thì mới dễ nói chuyện được.

Vừa ngồi xuống ăn sáng, Tin Tin đã cảm thấy có gì đó sai sai liền hỏi Lê Gia Hào.

"Chú... mùi với cảm chú bị sao vậy? Nhìn chur là dấu răng ý..."

Phốc... khụ... khụ...

Trần Thanh Trúc đang uống dở cốc nước, nghe con trai lên tiếng hỏi thì ho sặc sụa, nước mắt nước mũi tràn ra, khổ sở mà ho liên hồi. Lê Gia Hào đưa tay vỗ vỗ lưng cho cô, cười cười, nói với Tin Tin.

"Cái này à... cái này chú là bị con hổ nhỏ cắn ý mà."

Tin Tin ngây thơ, ánh mắt như sáng lên, hỏi tiếp.

"Oa... chú nuôi hổ sao? Thật là thích..."

Lê Gia Hào gật gật đầu, còn không quên nháy nháy mắt với Trần Thanh Trúc.

"Hổ này chú đang thuần dưỡng, nên móng vuốt vẫn còn rất là sắc bén... chú đang tìm cách tiếp cận dần dần, chờ mang hổ về nhà đây..."

Advertisement / Quảng cáo

Phốc... khục... khục...

Trần Thanh Trúc ai oán nhìn Lê Gia Hào ánh mắt như muốn chửi bới loạn xạ.

"Khốn kiếp... anh nói ai là hổ hả? Anh mới là hổ ấy... muốn chết... món nợ này tôi ghi cho anh rồi."

Lê Gia Hào vỗ lưng cho cô, miệng thì quan tâm hỏi.

"Sao rồi... em đó, con cũng đã lớn như vậy rồi mà ngay cả uống nước cũng sặc là sao?"

Phụt... khụ... khụ...

Phốc... khục... khục...

Lần này thì cả hai mẹ con nhà này đều sặc và ho, Trần Thanh Trúc thật muốn chết mà. Hôm nay là cái ngày gì vậy mà sáng ra cô đã thảm hại như thế rồi cơ chứ.

Ăn sáng xong Lê Gia Hào tới công ty. Tin Tin thì đi học, còn lại một mình Trần Thanh Trúc ở nhà. Cô cũng không ngồi không mà đi vào phòng bắt đầu thiết kế những mẫu mới.

Ting... ting...

Một đồng tín nhắn được gửi tới, cô nhìn tín nhắn thì nhếch nhếch khóe môi cười nhẹ, ánh mắt đảo nhanh một vòng suy tư, rồi đi thay đồ, đi ra ngoài.

~~~~~

Tại một phòng trà nhỏ, yên tĩnh đến lạ, trong không khí thoang thoảng hương thơm của trà. Trong một phòng bao được trang trí theo lối kiến trúc cổ xưa, có một người phụ nữ đang ngồi nhâm nhi một tách trà nóng, làn khói mỏng bay lượn lơ, mang theo hương trà thơm dịu nhẹ lan tỏa làm cho tinh thần con người vô cùng thoải mái.

Cạch...

Advertisement / Quảng cáo

Cửa phòng mở ra, một cô gái với một chiếc váy trắng, cổ sen, dài qua đầu gối, nhẹ nhàng lay động theo từng nhịp bước chân. Mái tóc đen dài, xõa xuống sau lưng, khuôn mặt không trang điểm chỉ là tô nhẹ một chút son, làn da trắng hồng rạng rỡ nở nụ cười đi vào.

Người phụ nữ nhìn thấy người đi vào thì nở một nụ cười tươi rói, cất lời, trong giọng nói còn mang theo chút kích động.

"Ồi... Trúc của tôi... lâu lắm rồi không gặp lại..."

Người vừa đến chính là Trần Thanh Trúc. Cô nhìn người trước mặt mình này thì nhanh chân tiến tới, ôm lấy người kia, cũng kích động, nói.

"Lâu lắm rồi không được gặp chị rồi... em cũng thật là nhớ chị đó."

"Thật không đó... ai tin nổi cô đây. Cô ý à... chỉ khi nào có việc nhờ đến chắc mới có thì nghĩ đến tôi mà thôi... tôi chẳng có hiếm lạ gì cô đâu... hử..."

Trần Thanh Trúc khẽ sờ mũi mình một cái, cười lấy lòng vô cùng mà nói.

"Nào giám chứ... chẳng qua em là lo nghĩ thân phận cùng nỗi qua hệ của chúng ta nó không có tiện cho lắm mà thôi... hi hi... em vẫn thật lòng luôn nhớ tới chị đó..."

Người phụ nữ khẽ xi một tiếng, chỉ chỉ vào cái trán của cô mà nói.

"Cô thì hay rồi... lần trước nhờ cô mà tôi đã bị cái vị Lão Long Đầu kia hỏi thăm không ít lần đâu đó. Cô xem chúng ta nên tính toán thế nào đây?"

Trần Thanh Trúc khẽ đảo mắt tính toán, lại nắm lấy tay của người kia dắt đến bàn trà, bộ dáng thấp phàn ân cần mà chăm trà cho người đó.

"Tính toán gì chứ? Chúng ta là chị em mà..."

Người phụ nữ nhìn Trần Thanh Trúc mà hừ nhẹ một tiếng, bốn dáng chẳng hiếm lạ gì cái bộ dáng của cô cả, nói.

"Chị chị, em em cái rắm thôi... con mẹ nó... cái Lão Long đầu kia em tưởng dễ chơi sao? Đáng chết... hần chính là một con đĩa dói bám mãi không buông, vô cùng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 93: Chú có ý kiến gì?

Trần Thanh Trúc tự nháp một hộp nước trà, nhắm mắt lại bộ dáng vô cùng hưởng thụ hương thơm lan tràn trong khắp khoang miệng của mình. Sau đó mới nhẹ nhàng cất lời.

"Đĩa dói đã có với trị. Đĩa phải với ắt phải nhà ra. Mà với sống chị đâu có thiếu..."

Phụt... người phụ nữ thiếu chút nữa thì phụt hết nước trà ra ngoài, trán chói nhìn Trần Thanh Trúc, bất mãn mà nói.

"Đáng đánh đòn mà... em muốn ăn đòn hả? Em nói ai là với hả? Chị đây cho dù có với cũng không có dư mà mang đi để đánh đuổi một mình một con đĩa hôi kia đâu."

Trần Thanh Trúc cười lên hăng hắc, nhìn người phụ nữ mà nịnh nọt.

"Đừng... đừng... cái Lão Long Đầu kia là cái quái gì chứ, chỉ cần chị không thích cho, thì chỉ cần phẩy tay một cái là hần ta bay hết mặt mũi cả rồi."

Người phụ nữ trừng mắt liếc nhẹ Trần Thanh Trúc một cái.

Advertisement / Quảng cáo

"Bớt bớt cái mồm dẻo quẹo không xương lại cho tôi. Nói đi, em cần gì phải cùng hần ta tranh chiếc nhẵn kia vậy?"

"Bí mật, không thể bật mí. Sẽ có một ngày chị sẽ biết thôi."

"Vội chị đây mà em còn muốn dấu sao?"

"Không phải em dấu, mà là chuyện chưa ngã ngũ nên em chưa thể nói."

"Vậy sao em không trực tiếp lấy từ chỗ chị đi là được rồi."

"Cái đó thì là do em muốn thăm dò thực lực của đối phương, sau này còn nhiều chuyện phải làm..."

Người phụ nữ kia cũng không có hỏi nhiều, chỉ đẩy về phía cô một sấp tài liệu.

"Đây là những thứ chị có được, cho em. Em sau này cẩn thận một chút. Tình hình dường như không có ổn lắm, cũng có một người nào đó cũng đang tham dự vào chuyện này, không biết là địch hay bạn."

Trần Thanh Trúc đưa tay cầm lấy sấp tài liệu khẽ gật đầu.

"Em biết rồi. Cám ơn chị."

~~~~~

Lê Gia Hào nhìn vào máy vi tính, chăm chú như đang suy nghĩ gì đó, hai hàng lông mày như dính chặt vào nhau vậy. Một lúc sau khẽ thờ dài một hơi, dùng hai tay day day cái trán của mình, ngửa người ra đằng sau mà nhắm mắt dưỡng thần.

Cốc... cốc...

"Vào đi..."

Trợ lý Lãnh từ ngoài đi vào, đưa đến trên bàn làm việc của Lê Gia Hào một tập tài liệu, rồi đứng sang bên cạnh bắt đầu cất lời.

"Thưa sếp, rất may là chúng ta đã kịp thời phát hiện ra sự việc lên lộ hàng kia đã bị giữ lại, kịp thời thay đổi, nếu cho công nhân tăng ca thì có thể kịp tiến độ ạ. Còn..."

Lê Gia Hào một bên nghe trợ lý Lãnh báo cáo, một bên vẫn đang lật giờ tài liệu, ánh mắt lướt qua rất nhanh. Một lúc sau, sau khi trợ lý Lãnh đã báo cáo xong thì cũng là lúc Lê Gia Hào xem hết tập tài liệu. Gấp tài liệu lại, anh nhìn trợ lý Lãnh, nói.

"Cậu đích thân nhìn kỹ vụ này cho tôi. Không cần biết cậu làm như thế nào, ra sao nhưng cái tôi cần chính là kết quả tốt nhất. Tôi không muốn bất kỳ một lần nào với một sự việc tương tự như thế xảy ra nữa. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng..."

"Vâng thưa sếp... sếp cứ yên tâm ạ."

"Tốt... cậu đi làm việc đi."

Advertisement / Quảng cáo

Trợ lý Lãnh vừa muốn bước đi, nhưng vẫn là không nhận được mà ánh mắt chăm chú nhìn vào mặt Lê Gia Hào có chút ngập ngừng, nói.

"Sếp... mặt sếp..."

Lê Gia Hào rất nhanh hiểu ý, nhưng vẫn giả ngu mà hỏi.

"Sao? Có việc gì à? Mặt tôi làm sao?"

Trợ lý Lãnh hơi rụt cổ lại, cười trừ lấy lòng, vội vàng lắc đầu, nói.

"À... dạ... không... không có gì... thôi em đi làm việc đây ạ..."

Trợ lý Lãnh vừa đi ra ngoài thì Lê Gia Hào bắt đầu đi sờ sờ hai vết răng cắn trên mặt mình mà lắc đầu.

Cốc... cốc...

"Vào đi..."

Cạch...

"Anh... ời... mẹ ời... mặt anh... mặt anh bị làm sao thế này vậy?"

Lê Xuân Trường vừa mới tiến vào trong phòng, đang định nói gì đó thì đã bị khuôn mặt của Lê Gia Hào và hai vết răng cắn hấp dẫn tới, liền nhào qua đó mà la lên.

Lê Gia Hào đầu chảy đầy hắc tuyến mà lườm cậu ta một cái, hắng giọng, cổ tỏ ra là không có cái gì mà nói.

"Mặt tôi thì làm sao? Chủ làm gì mà la lên như cháy nhà vậy chứ hả?"

Lê Xuân Trường cố gắng nghiên cứu thật kỹ dấu vết kia. Khi đã chắc chắn đó là dấu răng thì bộ dáng vô cùng đáng ăn đòn cười hăng hắc vui vẻ mà nói.

"Anh... tôi qua... anh đã làm gì có tình thú lắm phải không? Đến cả đánh dấu như vậy cũng lưu lại..."

Lê Gia Hào biết nếu chối thì sẽ bị cái tên chết bầm này bám lấy mà dài dòng tra cứu thêm, cuối cùng chưa chắc đã qua được nó, vậy chẳng bằng mạnh mẽ thẳng thắn mà thừa nhận tránh bị nó dây dưa nhiều. Nghĩ vậy liền hắng giọng, nói.

"Tình thú thì thế nào? Chủ có ý kiến gì? Giờ chủ có nói chuyện chính không? Hay là tôi tìm tôi vì việc riêng tư đây hả?"

Lê Xuân Trường vốn tưởng Lê Gia Hào sẽ chối, ai ngờ lại thừa nhận thẳng thắn như vậy, liền cứ như vậy một đồng lý lẽ tự mình nghĩ ra để dây dưa biện hộ không có chỗ mà dùng, đánh ngậm miệng lại. Khẽ xoa ngón tay cái với Lê Gia Hào, khen ngợi.

"Anh... anh thật giỏi..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào liếc cậu ta một cái, nói.

"Nói chuyện chính đi. Đừng có mà lòng vòng quanh quẩn nhiều."

Lê Xuân Trường cười cười cả lơ cả phất một cái, rồi trở lại bộ dáng nghiêm túc mà báo cáo công việc. Sau khi báo cáo xong liền lại khôi phục lại bộ dáng cả lơ cả phất kia muốn tìm Lê Gia Hào dây dưa, bất quá một chút thì bị anh chặn họng lại.

"Tôi nay theo anh về nhà lớn bên kia ăn cơm. Hai bác vừa gọi điện báo anh, nói là mang theo cả chú trở về nữa đó. Chú mau đi làm việc đi, hôm nay tan việc sớm hơn một chút."

"Vâng..."

Lê Xuân Trường chỉ còn biết vâng một tiếng, rồi đi ra ngoài.

Trong phòng Lê Gia Hào sờ sờ dấu răng, có vẻ hơi luyến tiếc nhưng vẫn là lấy thuốc bôi lên. Anh không thể để ba mẹ mình nhìn thấy dấu răng này được, như vậy sẽ vô cùng rắc rối.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Giống thật đó

"Tin Tin... con xem mua một chút tôm đi, tối nay mẹ muốn ăn tôm..."

Trong siêu thị một đôi mẹ con đi chợ. Điều đặc biệt của hai người chính là mẹ bé thì chỉ đẩy xe mua hàng còn việc lựa hàng và mua hàng chính là cậu nhóc làm. Mẹ bé vừa đẩy xe vừa nêu ra một số yêu cầu của mình, còn cậu nhóc thì lại vô cùng tự nhiên, bộ dáng rất lạnh lùng đẹp trai mà lựa đồ. Khi nghe mẹ mình yêu cầu liền nhìn mẹ cười một cái lắc đầu lắc đầu nhỏ.

"Mẹ... Tôm tuần này đã ăn tới năm bữa rồi đó. Ăn nhiều không có tốt đâu."

Đôi mẹ con ngược đời này chẳng phải ai khác chính là hai mẹ con Trần Thanh Trúc và Tin Tin chứ ai.

Trần Thanh Trúc nghe Tin Tin nói vậy thì vô cùng bất mãn, u oán nhìn con trai.

"Con trai... mẹ thích ăn mà..."

Tin Tin vẫn cứ là không đồng ý. Thấy tình hình là không thể thay đổi, Trần Thanh Trúc chỉ còn biết ngậm ngùi ủy khuất mà chờ đến tuần sau mà thôi. Nhìn con trai cô nhò như vậy thôi, nhưng đối với việc ăn uống vẫn là rất theo khoa học. Luôn có thực đơn theo dinh dưỡng hẳn hoi. Thường ngày việc nấu ăn đều do chị Tư đảm nhiệm nhưng vẫn luôn phải tuân thủ theo đúng yêu cầu của cậu nhóc. Người làm mẹ như Trần Thanh Trúc chỉ có thể nghe theo mà không có quyền phản đối. Thực đơn này là được một chuyên gia dinh dưỡng của gia đình mẹ nuôi của Trần Thanh Trúc lên và gửi cho Tin Tin qua email hàng tuần. Mẹ nuôi của Trần Thanh Trúc vẫn luôn coi cô là con gái ruột mà lo lắng chăm sóc, cũng rất yêu quý Tin Tin. Mọi sinh hoạt hàng ngày của hai mẹ con bà vẫn luôn quan tâm đến cho dù ở xa cũng không ngăn trở được sự quan tâm này. Trần Thanh Trúc trong lòng vừa cảm thấy ấm áp, nhưng cũng là vô cùng bất đắc dĩ.

Đang lúc mua sắm thì Trần Thanh Trúc nhớ ra sắp tới ngày đầu do của mình vậy liền hướng quầy bán BVS đi tới. Tin Tin bên này cũng chẳng rảnh rồi. Bác Tư xin nghỉ mấy hôm, cậu nhóc lại phải chịu trách nhiệm làm đầu bếp, lên cân phải đi mua thêm vài thứ cần thiết.

Tin Tin nhìn thấy có cả hồi khá ngon muốn mua một ít lại có người đi đến chắn trước mặt cậu. Cậu nhóc vô cùng khó chịu đưa tay vỗ nhẹ vào người nọ, khi người nọ xoay lại thì nờ một nụ cười thật tươi với bà ấy, nói.

"Bác ời... cháu tới trước, bác có thể nhường cho cháu mua trước được không ạ..."

Người nọ nhìn cậu nhóc trước mặt, đánh giá một lượt, mỉm cười thân thiện để cậu nhóc lên mua trước, còn nói thêm lời xin lỗi.

"Thật xin lỗi cháu bé... bác cứ nghĩ rằng cháu còn nhỏ chỉ là đi tới đây nhìn ngó một chút, không nghĩ cháu tới mua cá. Vậy cháu mua trước đi."

Tin Tin khẽ gật đầu, lễ phép trả lời.

"Không sao đâu bác ạ. Vậy cháu sẽ mua trước ạ."

Nói xong còn nở một nụ cười thật tươi đẹp tặng cho người nọ.

Hà Thảo Diễm nhìn cậu nhóc đang chăm chú chỉ vào một con cá hồi, nói với nhân viên bán hàng. Nhân viên bán hàng cười với cậu nhóc rồi bắt cá lên, đưa tới tiền hành xử lý cá cho cậu nhóc.

Bà Diễm nhìn cậu nhóc đến thất thần, đến cả người bên cạnh gọi cũng chẳng nghe thấy.

"Bà chú... bà chú..."

Thím Dương ở bên cạnh gọi mấy câu vẫn không thấy bà chủ mình trả lời thì khẽ đưa tay lay bà một cái. Bà Diễm khẽ giật mình phục hồi tinh thần, nhìn thím Dương. Bà còn chưa kịp nói gì thì thím Dương đã hỏi.

"Bà chú... bà đang nghĩ cái gì mà thất thần ra vậy? Tôi gọi đến mấy câu rồi cũng không có thấy bà trả lời..."

"À... tôi... tôi đang nhìn một cậu nhóc."

"Một cậu nhóc? Cậu nhóc đó đâu? Là ai mà có thể khiến bà thất thần như thế?."

Thím Dương vừa dứt lời thì bà Diễm đã gật đầu xác nhận. Tay chỉ về phía Tin Tin ngay trước mặt. Thím Dương có chút bất ngờ trước câu trả lời của bà chủ của mình. Thấy bà chủ gật đầu xác nhận, liền theo hướng tay bà chủ mình chỉ mà nhìn tới, thoáng chốc há hốc mồm mà kinh ngạc.

Thím Dương là người giúp việc cho nhà ông Khánh bà Diễm từ khi còn trẻ, cũng là người chứng kiến bao biến cố của gia đình họ. Bà cũng được coi là một thành viên trong gia đình. Bà cũng chẳng hề xa lạ gì với bộ dáng của ba người con của gia đình ông Khánh và bà Diễm. Từ nhỏ cho tới lớn. Khi nhìn thấy Tin Tin cũng là thoáng giây ngốc một chút, khẽ nói.

"Bà chú... giống... giống thật đó..."

Bà Diễm khẽ gật gật đầu, nói.

"Bà cũng thấy giống đúng không? Tôi cũng vậy. Không chỉ có thế đâu... khi tôi tiếp xúc cùng cậu nhóc đó, tôi thấy tim mình khẽ nhói lên một cái, cậu nhóc cho tôi một cảm giác vô cùng thân thuộc..."

Thím Dương định thần lại một chút, nói.

"Hay là..."

Bà Diễm như hiểu thím Dương đang muốn nói cái gì liền nói.

"Tôi không biết được nữa..."

Trong lúc hai người còn đang nói chuyện thì Tin Tin đã có cá trong tay, xoay người cười chào hai người muốn rời đi, thì bà Diễm với cậu lại hỏi.

"Cháu bé... cháu tên là gì vậy?"

Tin Tin ngược đời mắt to tròn bộ dáng ngây thơ, khó hiểu nhìn người trước mặt mình. Bà Diễm thấy như vậy hơi có chút thất thố liền đổi cách nói, dịu dàng hỏi cậu nhóc.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Bà ạ

"Cháu ngoan bà là người tốt. Bà thấy cháu là một đứa trẻ lại có thể đi chợ thành thạo như vậy. Với lại chúng ta gặp nhau tại đây, coi như là cũng có duyên đấy, vậy nên chúng ta làm quen được chứ?"

"Bà ạ?..."

Tin Tin có phần không xác định cho lắm, người trước mặt bé này nhìn tuy rằng là lớn tuổi hơn mẹ của bé thật nhưng cũng chưa tới tuổi là bà mà, sao lại xưng như vậy chứ? Không phải phụ nữ đều muốn trẻ hay sao? Ai lại muốn xưng là bà, già như vậy chứ?

Thấy cậu nhóc nghi ngờ hỏi lại, bà Diễm vô cùng vui vẻ, gật đầu mà trả lời.

"Đúng vậy? Bà nhìn cháu chính là tầm khoảng sáu đến tám tuổi đi. Mà bà năm nay đã năm mươi tám tuổi rồi, cháu nói xem có phải là đã đủ tuổi làm bà cháu chưa vậy?"

Lần này thì đến lượt Tin Tin ngạc nhiên đến mất chữ o mồm chữ a nhìn bà. Cậu nhóc thật không thể tin nổi mà, những tưởng người này chỉ đến bốn mươi hoặc ngoài bốn mươi một chút mà thôi. Ai ngờ người ta còn lớn tuổi hơn cả bà ngoại nuôi của nhóc nữa. Tin Tin cứ nghĩ bà ngoại nuôi của cậu đã là trẻ lắm rồi, ai ngờ hôm nay lại còn gặp người nịu giữ thanh xuân lợi hại hơn cả bà. Cậu nhóc đâu có biết rằng, đúng là phụ nữ ai cũng muốn trẻ, nhưng vì một lý do vô cùng đặc biệt mà bà Diễm đã xưng bà với cậu.

Tin Tin nhanh chóng thu lại tâm tình ngạc nhiên của mình, ngọt ngào mà nói.

"Dạ... vâng. Vậy cháu chào bà ạ."

Bà Diễm hài lòng gật đầu nói.

"Vậy cháu tên gì?"

"Bà cứ gọi cháu là Tin Tin là được rồi ạ. Thôi cháu chào bà, cháu phải đi ra ngoài quầy thanh toán để về kéo mẹ cháu lại tìm ạ."

Bà Diễm đứng đó nhìn theo bóng dáng của Tin Tin khuất xa dần, nở một nụ cười, trong mắt còn có một ánh nước ươn ướt, nhưng bị bà nhắm lại, cố nín lại.

~~~~~

Lê Gia Hào ngồi trong thư phòng của nhà lớn, trên tay là một tách trà nóng, nhìn bố mình là ông Lê Hoàng Khánh đang ngồi đó, với một tập tài liệu. Lê Gia Tuệ cũng có mặt, tươi cười nói với ông Khánh.

"Ba... ba thấy việc này thế nào ạ?"

Ông Khánh không trả lời con trai cả mà nhìn sang Lê Gia Hào hỏi.

"Hào... con thấy sao?"

Lê Gia Hào nhún nhún vai, đặt xuống tách trà, nói.

"Con thấy việc này rủi ro quá lớn... khai thác đá quý không phải là muốn chen ngang là được đâu... theo con vẫn không nên đầu tư thì hơn."

Lê Hoàng Khánh gật gù đầu như đồng tình với ý kiến này của Lê Gia Hào. Lê Gia Tuệ hai tay nắm chặt, vội vàng nói.

"Ba... tuy rằng rủi ro cao, nhưng một khi thành công thì lợi nhuận sẽ là không gì sánh bằng. Lại nói có gan mới làm giàu. Dân kinh doanh như chúng ta thì có cái gì là không rủi ro chứ?"

Thoáng suy nghĩ qua ông Khánh nói với Lê Gia Tuệ.

"Con nắm được bao nhiêu phần trăm thắng lợi?"

Lê Gia Tuệ chau mày suy nghĩ, tính toán một hồi, nói.

"Con nắm năm mươi phần trăm. Nếu ba tin tưởng con, để con toàn quyền quyết định con đảm bảo sẽ không làm ba phải thất vọng đâu ạ."

Lê Gia Hào bên cạnh, với tay, cầm lên tập tài liệu nhìn qua, khẽ nhăn mày lại.

"Ba... anh... con nghĩ vẫn là thời đi. Việc này rủi ro quá cao. Với lại chúng ta không có kinh nghiệm gì cả rất dễ ăn quả đắng. Nếu anh yêu thích mảng đầu tư này thì trước hết chúng ta sẽ khảo sát lại một chút. Tìm những dự án nhỏ nhỏ làm đã, khi đã có kinh nghiệm rồi thì sẽ làm những cái lớn như thế này. Chứ bây giờ dùng một cái đã muốn làm lớn như vậy thì rất khó..."

Lê Gia Tuệ liền muốn nổi nóng, nhìn ông Khánh nói.

"Ba... từ trước đến nay ba chưa từng cho con cơ hội để làm một việc gì lớn cả. Ba coi như lần này là lần đầu tư cho con đi. Nếu thất bại thì con sẽ ra đi tay trắng, nếu thành công vậy con chỉ cần ba cho con một sự công nhận thực lực, có thể cùng gánh vác gia nghiệp với Hào mà thôi."

Lê Hoàng Khánh nhìn lại tài liệu, suy nghĩ, rồi lại nhìn hai đứa con trai của mình.

"Được... ba đồng ý đầu tư lần này."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào thật không thể ngờ được là một người có kinh nghiệm như ba mình lại có thể đồng ý với cái hạng mục này. Anh nhìn ông Khánh như không thể tin nổi. Ông Khánh khẽ thở dài một tiếng không muốn nói thêm gì.

Lê Gia Hào nhìn đáng vẻ vui mừng, cười không khép nổi miệng của Lê Gia Tuệ, thì nghiêng răng nói.

"Tôi rất mong chờ sự thành công của anh..."

Nói xong liền bỏ ra ngoài mặc kệ hai người kia ở lại bàn bạc gì đó cũng chẳng thèm quan tâm.

Xuống đến phong khách, Lê Gia Hào đã nhìn thấy em gái anh Lê Yên Thư đang ngồi đó nói chuyện cùng mẹ mình.

Lê Yên Thư nhìn thấy anh trai thì cười tươi như hoa gọi.

"Anh..."

Lê Gia Hào đi đến ngồi xuống nhìn cô em gái của mình, hỏi.

"Quần đầu mà chỉ mình em đến vậy?"

Lê Yên Thư trong mắt thoáng qua một chút thấp thòm, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, cười trả lời.

"Anh Quân nhà em bận lắm ạ. Mới được một hợp đồng làm ăn lớn với đối tác nước ngoài nên không có tới được ạ. Anh ấy bảo em gửi lời xin lỗi tới cả nhà, lần sau nhất định sẽ có mặt ạ."

Bà Diễm ngồi bên cạnh, nói vào.

"Thanh niên phấn đấu vì sự nghiệp là tốt. Nhưng con cũng nên nhắc nhở nó giữ gìn sức khỏe một chút."

Lê Yên Thư làm nũng mà ôm lấy tay mẹ mình nói.

"Vâng... con biết rồi. Mà sao mẹ chỉ quan tâm con rể mà không quan tâm con gái sao. Con đổi đó."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Bóng Ma

"Cô đó... lớn rồi mà cứ như trẻ con vậy, còn làm nũng với mẹ..."

Bà Diễm khẽ điểm nhẹ vào trán con gái một cái mắng yêu một tiếng.

Lê Gia Hào liếc mắt nhìn em gái mình một cái thấy cô có điểm gì đó rất khác thường nhưng không thể nói rõ được.

Lúc này Lê Xuân Trường cũng từ bên ngoài bước vào. Vừa vào đến nhà đã cùng Lê Yên Thư huyền não thành một đoàn, cười nói thật vui vẻ.

Dùng cơm tối xong khi cả nhà đang ngồi uống trà nói chuyện phiếm thì bà Diễm nhìn đến hai người con trai, ý vị hỏi.

"Hai người các con định bao giờ thì tính chuyện chung thân đại sự cả đời đây? Hôm nay mẹ cùng thím Dương đi siêu thị có gặp được một cậu nhóc vô cùng đặc biệt... mẹ cũng muốn có cháu bé rồi."

Lê Gia Tuệ và Lê Gia Hào đều hiểu được những lời này của mẹ mình là có ý gì. Lê Gia Tuệ nói.

"Mẹ... con còn đang phấn đấu vì sự nghiệp mà... nếu mẹ muốn có cháu bé thì nói em Thư sinh là được rồi. Dù sao em nó cũng đã xây dựng gia đình rồi, có con cũng là việc nên làm"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào vẫn bảo trì im lặng không lên tiếng, ngồi đó. Lê Yên Thư thì vô cùng bất mãn, tỏ ý không vui nhìn Lê Gia Tuệ.

"Anh cả... em không muốn làm bìa đỡ đạn cho bất cứ ai đâu. Với lại việc có em bé không phải em muốn là được. Vậy nên đừng có lôi em vào vấn đề này."

Lê Yên Thư vô cùng nhạy cảm với vấn đề này. Là một người phụ nữ, cô luôn có khao khát muốn làm mẹ, nhưng chồng cô không hiểu vì lý do gì luôn không muốn có em bé. Cả gia đình chồng cô nữa cũng vô cùng kỳ lạ, khác với

những gia đình khác. Nếu như một gia đình bình thường thì khi con trai mà đã kết hôn được một năm mà chưa có tin vui thì đã nóng lòng thúc giục lên xuống. Giả dụ như mẹ cô vậy, mong có cháu bé đến nỗi lằn nào cả nhà sum họp đông đủ đều sẽ bóng gió, xa, gần mà thể hiện mong muốn của mình với hai ông anh của cô là bà muốn có cháu bé rồi. Nhưng gia đình chồng cô lại hoàn toàn ngược lại, thậm chí mẹ chồng cô còn nói với cô là hai vợ chồng cô phải kế hoạch, trong vòng năm năm chưa thể có con được. Còn nói hoa mỹ, tốt đẹp là hai người các cô còn quá trẻ không cần nóng vội chuyện con cái. Cứ phẩn đấu cho sự nghiệp trước đã. Ban đầu cô nghe thì nghĩ rằng mẹ chồng cô thật tâm lý. Nhưng càng về sau cô càng cảm thấy có gì đó không bình thường, lại không thể nghĩ ra đó là vì cái gì mà không bình thường. Vậy nên cho dù muốn có con, cho dù mẹ cô muốn có cháu ẵm bông thì cô cũng chẳng thể sinh, bởi vì cô muốn gìn giữ hạnh phúc gia đình, không muốn vì chuyện này mà cùng chồng và nhà chồng tranh cãi. Con thì từ từ cũng được.

Lê Gia Hào thấy sắc mặt em gái không được tốt, liền nói.

"Mẹ... mẹ cứ từ từ. Chuyện chung thân đại sự cả đời người. Duyên phận chưa có tới con cũng chỉ con biết chờ đợi mà thôi. Con đừng báo sẽ cưới vợ trước năm ba năm tuổi với mẹ rồi, thời gian còn chưa tới mẹ nóng lòng làm gì?"

Biết chẳng thể làm gì hơn được, bà Diên chi còn biết thờ dài một hơi, lắc đầu. Bỗng trong đầu bà lại hiện lên hình ảnh của Tín Tín, khóc mỗi bất giác lại nở ra một nụ cười ấm áp gió xuân.

~~~~~

Trong Sen Vàng. Một người mặc bộ quần áo lao công, tay đeo găng tay cao su, trên mặt bịt khẩu trang kín mít, đi tới một căn phòng vip ở lầu năm. Nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, đảo ánh mắt nhìn khắp phòng một lượt. Xác định chủ nhân thuê phòng đang tắm, liền nhanh chân đi đến bên máy tính xách tay để trên bàn, cắm usb vào, tiến hành thao tác thuận thực khởi động máy, nhưng lại nhìn thấy yêu cầu nhập mật khẩu. Thăm rủa một tiếng, đưa tay lên, ấn nhẹ một cái vào cái tai nghe đeo trên tai, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Máy có mật mã, không mở được..."

Trên tai vang nên tiếng nói trong trẻo, nghe như tiếng trẻ con nói.

"Không cần lo lắng, nếu cái máy đó không có hàng rào an ninh bảo vệ mới là lạ đó. Mẹ, mau cắm con chip con đưa vào chờ tầm một phút, sau đó lấy chip ra và rời đi là ok. Chuyện tiếp theo là của con."

"Ok..."

Cái cô gái đang làm chuyện lên lút này chính là Trần Thanh Trúc, mà đứa trẻ kia chẳng ai khác chính là Tín Tín. Cậu nhóc chính là một thiên tài về mảng máy tính, cũng là một hacker nổi danh trên thế giới với biệt hiệu Bóng Ma. Chẳng ai có thể nghĩ tới Bóng Ma lại có thể là một cậu nhóc mới bảy tuổi, mà khi cậu nổi danh trong giới thì mới chỉ là một cậu nhóc sáu tuổi mà thôi. Bí mật này, số người biết được không quá ba người.

Nhưng trời không chiều lòng người, tuy rằng một phút không phải quá là dài, nhưng trong tình cảnh trộm cắp này nó lại tựa như cả trăm phút vậy. Khi đã qua được một nửa thời gian thì cửa lại bị mở ra, một bóng người cao lớn tiến vào vô cùng nhẹ nhàng, động tác nhanh nhẹn linh hoạt mà đi đến phía máy tính để đó.

Trần Thanh Trúc trước đó đã nhanh chân nấp vào tủ quần áo ngay cạnh đó, nín thở nhìn qua khe cửa được hé ra nhỏ xíu.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Xác định quan hệ

Cạch... cửa phòng tắm đúng lúc người kia sắp chạm đến máy tính lại bật mở. Một người đàn ông thân hình có chút cao gầy, cả người vẫn còn những giọt nước đọng lại trên thân, ở trần, bên dưới chỉ tùy tiện quấn một cái khăn tắm. Thân nhiên đi đến lấy một chiếc thuốc lá châm lửa rít một hơi. Tiếp đó với tay cầm lấy điện thoại bấm số gọi đi.

Mà lúc này ở trong tủ quần áo, Trần Thanh Trúc đang mắt to trừng mắt nhỏ với một người. Người này chính là người ban nãy ở bên ngoài tiến vào, có thể nhìn ra người này cũng là có mục đích như Trần Thanh Trúc mà đến. Nhưng ngạc nhiên hơn cả là khi hai người giáp mặt trong nháy mắt cả hai đều là nhanh tay lật được khẩu trang che mặt của đối phương. Để rồi chết lặng, trân trân nhìn nhau. Người kia chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Lê Gia Hào. Cả hai người đều là há mồm trợn mắt trừng nhau. Nhưng vẫn rất cẩn thận không tạo ra sự chú ý cho bên ngoài.

Người đàn ông nọ ở bên ngoài giường như đã kết nối được điện thoại, tiếng nói có chút ồm ồm vang lên.

"Lão Long Đầu tôi đã tới nơi rồi, bao giờ thì tiến hành giao dịch kia đây. Ông không thể để tôi chờ quá lâu đâu, tài liệu này tuyệt đối là tôi không muốn giữ nữa, tuy rằng nó đã được mã hóa bao nhiêu tầng bảo vệ, nhưng cũng chẳng thể đảm bảo rằng có gì sơ sót xảy ra được đâu..."

Không biết đầu bên kia nói cái gì mà người đàn ông khề nhứt chày mày lại, sắc mặt đại biến, chuyển sắc liên tục. Cuối cùng nghiêng răng mà nói.

"Tôi không cần biết ông muốn làm cái gì, nhưng tôi cho ông biết chiếc máy tính này, cùng tài liệu trong đó sẽ không được giao ra nếu như ông chưa đưa thứ kia cho tôi đâu. Ông đừng vọng tượng sẽ lấy được nó từ tay tôi. Tôi cũng không phải quí hồng mềm tùy ý ông nắm đầu. Ông đừng có mà đe dọa tôi, nếu như ông còn có thái độ kỳ kèo đó, tôi không đảm bảo rằng tài liệu này sẽ được giao dịch với ai đâu. Sau hai giờ đồng hồ nữa nếu tôi vẫn chưa có thứ tôi muốn thì ông tự hiểu, giao dịch của chúng ta tự động hủy bỏ. Ông đừng quên tôi là ai, đừng nghĩ cướp từ tay tôi thứ gì. Nhớ là bên ông chỉ có hai giờ mà thôi."

Nói xong chẳng chờ bên kia nói thêm gì liền cúp máy, tức giận mắng.

"Mẹ kiếp... đúng là lão cáo già mà. Định chơi tôi sao? Không dễ như thế đâu. Lão Long Đầu thì sao? Dọa ai chứ...hừ..."

Cốc.. cốc...

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền tới, người đàn ông nọ đi ra mở cửa Trần Thanh Trúc nhanh chóng tranh thủ thời cơ liền đi đến chỗ máy tính rút con chip ra, một mạch chạy ra ngoài ban công, leo sang ban công bên cạnh, Lê Gia Hào cũng theo ngay phía sau của cô.

Advertisement / Quảng cáo

Trở về tới nhà Trần Thanh Trúc, Lê Gia Hào chẳng khách khí gì nhiều liền đi tới nắm chặt tay Trần Thanh Trúc, nhìn cô chăm chú, hỏi.

"Em... rốt cuộc là ai? Đang làm cái gì?"

Trần Thanh Trúc cũng chẳng yếu thế nhìn lại chăm chăm... nói.

"Làm gì thì có liên quan gì tới anh... Anh đang muốn quản tôi sao?"

Lê Gia Hào bất ngờ, chẳng nói gì liền cúi đầu hôn tới. Diên cuồng mà hôn. Trần Thanh Trúc bị bất ngờ, chẳng thể phản ứng lại, bị anh hôn tới không thể thở nổi. Mãi sau khi có sắp ngạt thở thì anh mới buông cô ra, nhìn cô nói.

"Em có biết tên vừa rồi là ai không hả?"

"Biết..."

Trần Thanh Trúc chẳng cần suy nghĩ nhiều thuận miệng trả lời.

Nghe được câu trả lời của cô, Lê Gia Hào thật muốn bốc khói, nhưng lại chột nghĩ tới điều gì đó, vội nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Em... chính là cô gái tại buổi đấu giá ngày hôm đó? Khốn kiếp... báo sao anh cảm thấy quen thuộc tới vậy..."

Trần Thanh Trúc có chút kinh ngạc, nhưng vẫn giả ngu, mà nói.

"Anh đang nói cái gì đó tôi không hiểu..."

Lê Gia Hào ánh mắt tà tà nhìn cô, lại cúi xuống hôn tới. Lần này Trần Thanh Trúc cũng mặc cho anh hôn, thích thì hôn đi, bà đây cho người hôn... hử...

Hôn xong anh mới nhìn vào mắt cô mà nói.

"Anh cho em biết, đừng nghĩ anh là thằng ngu, anh không tin rằng em không có thông tin gì về anh. Tin chắc rằng cũng em chẳng lạ lắm cái gì đâu. Em nói xem anh có phải cũng không tìm hiểu em một chút hay không?"

Trần Thanh Trúc nhún nhún vai, không ý kiến.

Lê Gia Hào ôm cô xoay người ngồi xuống sofa để cô ngồi lên đùi mình, nói tiếp.

"Em biết người hôm nay chính là Thiết Trụ một tên có tiếng trong giới hacker đạo. Chuyên đi cướp đồ, bán lại, giao dịch hàng cấm, chẳng thứ gì hán từ bỏ. Nhưng hắn giỏi nhất chính là máy tính, là một hacker chuyên đi ăn cắp thông tin mật của những công ty lớn rồi bán lại cho đối thủ của họ. Hắn có người chống lưng vô cùng lợi hại. Lần này thông tin hắn có được chính là tin mật liên quan tới gia đình anh. Nhưng tại sao em lại cũng quan tâm? Anh tin tưởng em. Nhưng nếu chúng ta có chung một điểm quan tâm thì có thể cùng nhau hợp tác. Quan trọng nhất là anh không muốn em mạo hiểm như vậy nữa. Tuy rằng anh biết em lợi hại. Nhưng sau vài hành động từ lần trước đến lần này, lại xét đến quan hệ của chúng ta, chúng ta hoàn toàn có thể trở thành một, như vậy sẽ an toàn hơn."

Trần Thanh Trúc suy nghĩ những lời Lê Gia Hào nói trong lòng khẽ động, trái tim như đập loạn nên, lý trí cũng như muốn nói anh có thể tin tưởng. Mà nghĩ đến mục đích của cô trước sau gì cũng phải tìm đến anh mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Xác định quan hệ 2

Lê Gia Hào thấy cô đang suy nghĩ liền cúi người thở nhẹ vào tai cô, nhỏ giọng dụ dỗ.

"Em cho anh một cơ hội có được không?"

"Cơ hội gì?"

Trần Thanh Trúc vô thức hỏi lại. Lê Gia Hào cười lên một tiếng nói.

"Cơ hội để chúng ta trở thành người một nhà, tuy hai mà một."

"Cũng được... ý kiến không có tồi...a...aaa..."

Trần Thanh Trúc trong lúc vô thức đang suy nghĩ đến vấn đề mình có nên hợp tác nói rõ vấn đề với Lê Gia Hào hay không, vô thức mà trả lời anh. Đến khi phát hiện ra cái gì không đúng thì đã muộn mất rồi còn đâu.

Lê Gia Hào đắc ý cười lớn. Vui vẻ, kích động, ôm cô hôn một lần nữa.

Trần Thanh Trúc buồn bực mà quát.

"Anh có thôi đi không hả? Hôn cái gì mà hôn... ngàn năm chưa được hôn hay sao vậy? Không cho hôn nữa, anh nghĩ tôi là gấu bông chắc, để tùy ý anh hôn."

Lê Gia Hào lại cười lên, nhìn cô.

"Em vừa đồng ý làm gấu của anh đó thôi..."

"khôn kiếp... tôi đồng ý làm gấu của anh bao giờ..."

"Không phải là gấu... thì là bạn gái, cái này như nhau mà... anh hôn bạn gái anh thì có gì sai..."

Lê Gia Hào đường đường chính chính mà nói.

Trần Thanh Trúc đang muốn bùng nổ thì lại nghe thấy tiếng của Tin Tin vang lên.

Advertisement / Quảng cáo

"Mẹ..."

"Hà..."

"Hà..."

Cả hai người Trần Thanh Trúc và Lê Gia Hào đều giật mình xoay người lại. Trần Thanh Trúc nhanh chóng, đứng lên rồi khỏi đùi của Lê Gia Hào, khuôn mặt đỏ bừng lên vì thẹn. Lại liếc mắt nhìn Lê Gia Hào tỏ vẻ tức giận với anh. Lê Gia Hào vô tội, chỉ có thể chịu tội, bị cô ghét bỏ.

Tin Tin cười hăng hắc nhìn hai người. Biết mình đã làm hỏng chuyện tốt liền hối hận không thôi. Khi nãy cậu quá tập trung, tai lại đeo tai nghe bịt kín nên không biết chuyện bên ngoài này.

Trần Thanh Trúc chỉ có thể đề nên tức giận hậm hực ngồi xuống. Lê Gia Hào bộ đáng lấy lòng đi rót cho cô ly nước trái cây đưa tới.

Tin Tin nháy nháy mắt ra hiệu với mẹ mình một cái rồi đi đến phòng bếp.

Trần Thanh Trúc biết con mình đã thành công thì trong lòng tươi cười, tức giận ban nãy cũng bị xua tan. Lê Gia Hào nhìn cô nói.

"Bây giờ thì em có thể nói cho anh biết em đang làm gì hay không?"

"Tại sao không phải là anh nói trước cho tôi biết..."

Lê Gia Hào đưa tay vỗ trán, sao anh lại quên mất cô gái này là hay dễ bụng, không chịu thiệt bao giờ. Chỉ đành thở dài một hơi mà nói.

"Em chắc cũng biết anh có một người anh trai thất lạc năm mười tuổi, đến năm hai mươi ba tuổi thì trở về. Anh cũng biết em cũng điều tra anh ta nên chắc cũng chẳng thể nào không biết anh ta có quan hệ với Lão Long Đầu. Gần đây anh ta có một số động thái bất thường gây khó dễ ảnh hưởng tới tập đoàn. Lần này anh

thông qua một số thông tin thu thập được tin tức có một tài liệu liên quan tới anh trai anh trong thời gian bị bắt cóc, và có cả một số tài liệu liên quan tới một số dòng họ lớn có tài lực trong nước trong đó có nhà anh, vậy nên anh muốn có nó để xem đó là cái gì. Theo anh được biết Lão Long Đầu cũng đang muốn có được thứ đó. Mà người nắm giữ phần tài liệu này chính là Thiết Trụ. Được biết hôm nay Thiết Trụ từ thành phố C tới mang theo tài liệu này. Hắn rất tự phụ vào khả năng vì tính của mình nên mới hờ hênh dễ như vậy. Em mới có thể dễ dàng nhìn thấy máy tính đó. Một người bình thường cho dù có, có được máy tính đi chăng nữa cũng chẳng thể nào mở được, thao tác không chính xác thì ấy tính sẽ tự hủy, phần tài liệu kia cũng đứng mong nhìn thấy. Vốn anh cũng là một người am hiểu nhưng chưa chắc có thể nào phá giải được, nhưng vẫn muốn thử, chỉ tiếc là không có cơ hội..."

Trần Thanh Trúc cố gắng nhìn thẳng vào trong mắt anh như muốn tìm kiếm điều gì đó, hỏi một câu.

"Anh thật sự tin tưởng tôi vậy sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào cười rộ lên một tiếng, ánh mắt kiên định nhìn lại cô.

"Tin... trái tim anh cũng muốn giao tới tay em. Còn có gì mà nói tin với không tin."

Trần Thanh Trúc trong lòng có một dòng nước âm chảy qua, trái tim nhảy liên hồi tăng tốc đập liên hồi. Cô thầm quyết định tin tưởng anh một lần, đặt cược một lần.

"Được... vậy tôi sẽ tin tưởng anh một lần, nếu anh làm tôi thất vọng thì chúng ta sẽ ngay cả bạn bè cũng không thể làm đâu."

Lê Gia Hào vui mừng trực tiếp đến ôm cô vào lòng. Nhưng ngay sau đó lại u oán nói.

"Vậy em có thể đổi cách xưng hô hay không?"

Trần Thanh Trúc hơi nhường mảy nhìn anh. Cái tên gia hỏa này, vừa mới đồng ý một cái, đã muốn làm tới rồi.

"Vậy anh muốn như thế nào."

Lê Gia Hào ghé sát tai cô thổi một hơi, khiến Trần Thanh Trúc rụt cổ lại hai tai đỏ bừng lên, trái tim đập như ngựa phi nước đại. Nhìn thấy phản ứng này của cô Lê Gia Hào mỉm cười, nói.

"Gọi anh là anh yêu xưng..."

Đang nói thì anh nhận được một thui cùi tro của cô, ăn đau đến khum người lại, cổ cười hăng hắc lấy lòng.

"Gọi là anh xưng em là được rồi. Đừng xưng tôi nghe xa cách lắm..."

"Anh đó... thật hết nói nổi. Bên cạnh bao nhiêu người đẹp không thích...lại đi..."

Ừm... Lê Gia Hào cúi xuống lấy môi mình bịt miệng cô lại một cái, lại nhẹ nhàng buông ra.

"Không cho em nói... người đẹp thì sao? Trái tim anh lại chỉ đập vì em, anh cũng hết cách. Ở cạnh người khác tìm anh lạnh, chỉ có ở gần em mới ấm áp hồi sinh..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Xác định quan hệ 3

"Mồm mép như vậy?..."

Trần Thanh Trúc khẽ mắng một tiếng, nhưng trong lòng lại âm áp tới tràn đầy hoa mùa xuân nở rộ. Cô tỏ ra tự nhiên một chút tránh ra khỏi cái ôm của Lê Gia Hào, nói.

"Chẳng thể dấu được anh mãi, trước sau gì cũng phải nói rõ, vậy chi bằng bây giờ nói ra, để sau này dễ bề mà hành động..."

Biết cô muốn nói chuyện nghiêm túc, cũng biết cô sẽ nói chuyện quan trọng. Lê Gia Hào chính tề ngồi lại không giám lộn xộn lắng nghe. Trần Thanh Trúc chính lại suy nghĩ cùng một số câu từ, lại hướng trong phòng gọi Tin Tin một tiếng.

"Tin Tin... con ra đây mẹ muốn nói chuyện."

Gọi lên mấy tiếng không thấy thẳng nhóc trả lời lại, Trần Thanh Trúc đành phải đứng dậy đi đến mở cửa phòng để gọi. Cửa phòng mở ra thì thấy Tin Tin tại bị tai nghe kín mít, đang tập trung nhìn vào máy tính. Cô đi đến vỗ vai cậu nhóc.

"Con ra ngoài mẹ có chút chuyện muốn nói."

Advertisement / Quảng cáo

Tin Tin hơi có chút khó hiểu nhìn mẹ mình nhưng vẫn đi theo cô ra ngoài. Hai mẹ con ngồi xuống đối diện Lê Gia Hào bắt đầu nói.

"Anh nhìn Tin Tin có phải rất quen hay không? Có phải là rất giống anh?"

Lê Gia Hào nhẹ gật đầu đồng ý, nhưng vẫn im lặng nghe cô nói tiếp.

"Ngay trước khi về nước em đã bắt đầu điều tra về gia đình anh. Hợp tác với anh cũng là trong dự định từ trước. Hiểu biết về anh không thể nói là tất cả, nhưng cũng đủ để tin tưởng một phần. Kể cả chúng ta không nói chuyện tình cảm, thì tin chắc rằng chúng ta cũng sẽ là bạn. Rồi sẽ có một ngày em cũng sẽ phải nói cho anh chuyện này. Chi là bây giờ nói ra có lẽ là sớm hơn một chút mà thôi. Tin Tin chính là..."

Trần Thanh Trúc nói một hơi to rõ mọi chuyện. Lê Gia Hào yên lặng nghe cô nói xong, thì khóe mắt như đỏ lên, nhìn hai mẹ con rồi ôm lấy Tin Tin kích động không ngừng. Tin Tin cũng ôm lấy anh, nước mắt cũng là vòng quanh.

Lê Gia Hào bình tĩnh lại, nhìn cậu nhóc nghiêm túc nói.

"Từ nay chú sẽ là ba của con, con hãy gọi chú là ba. Ba sẽ chăm sóc hai mẹ con thật tốt cho con tình yêu thương của một người ba. Ba sẽ cố gắng trở thành một người ba thật tốt..."

Tin Tin nhìn Lê Gia Hào lại nhìn sang Trần Thanh Trúc như muốn hỏi ý kiến của cô. Trần Thanh Trúc nghĩ nghĩ một lúc nói với cậu nhóc.

"Tùy con quyết định, nếu con muốn thì gọi, không muốn thì không gọi."

Tin Tin suy nghĩ một lúc, nhìn Lê Gia Hào, hỏi.

"Chú sẽ lấy mẹ con phải không?"

Phụt... khụ khụ...

Bóp...

"Thằng nhóc chết tiệt này, ăn nói hàm hồ cái gì đó hả? Muốn ăn đòn phải không?"

Trần Thanh Trúc bị lời nói của cậu nhóc làm cho ho khan một hồi, đưa tay đánh lên đầu nhóc một cái mà mắng.

Lê Gia Hào bên cạnh lại cười, gật đầu, nói.

"Em đừng đánh con nữa. Tin Tin gọi em là mẹ, gọi anh là ba, mà anh lại yêu hai mẹ con, muốn chăm sóc hai người lẽ dĩ nhiên là phải lấy em làm vợ rồi."

Lê Gia Hào đứng tình hợp lý mà nói, lại nhảy nháy mắt với Tin Tin. Tin Tin hiểu ý liền phụ họa theo.

Advertisement / Quảng cáo

"Đừng vậy... mẹ... mẹ xem bây giờ mẹ là bạn gái của chú ấy, trước sau gì hai người trả cười nhau..."

Trần Thanh Trúc bị hai người vô si liên hợp chọc cho tức đến muốn phun ra một búng máu, tức giận mà lớn tiếng quát.

"Ai... ai... là ai nói sẽ già cho hần... đáng chết mà... hai người có phải nghĩ đi quá xa rồi hay không hả? Bà cô tôi muốn yêu chơi qua đường cũng được mà..."

Lê Gia Hào nheo đôi mắt nguy hiểm nhìn Trần Thanh Trúc, khiến cô cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần mình. Thầm chú trong lòng, "mẹ nó chứ... đang nói đại sự thì hai người ủy mị nhận người thân muốn làm cha con thì thôi đi tự nhiên lời người ta vào làm gì. Có biết là đang bần đại sự không. Sao lại thành ra thế này chứ. Giờ thì hay rồi, được một tác lại muốn một thước vừa có danh phận bạn trai giờ đã muốn đàn áp hay gì đây..."

Lê Gia Hào nhìn Trần Thanh Trúc cất giọng khàn khàn, nói.

"Cô nhóc em nói cái gì? Yêu chơi qua đường?..."

Trần Thanh Trúc có chút chột dạ, nhưng lại không muốn tỏ ra yếu thế liền hít sâu một hơi nâng cao khẩu khí, làm bộ không sợ loạn nói.

"Người ta nói yêu năm mươi chọn mười lấy một. Ai nói rằng tôi nhất định phải già cho anh chứ? Hừ... chúng ta chỉ là mới xác định quan hệ thôi đây..."

Lê Gia Hào nhìn Tin Tin nói.

"Con để chúng ta nói chuyện riêng một lát được không. Ta có chuyện phải nói với mẹ con thật rõ ràng."

Tin Tin âm thầm nhìn hai người rồi đứng dậy trở về phòng mình, trước khi đóng cửa lại còn ném cho mẹ bé một ánh nhìn ý nói tự mình bảo trọng. Trong lòng bé dâng lên một cảm giác rằng mẹ bé gặp phải đối thủ rồi, nhanh thôi bé sẽ có một gia đình hoàn chỉnh, có ba, có mẹ rồi.

"Cô nhóc... Yêu năm mươi, chọn mười lấy một sao. Nói cho em một câu... không có cửa đó đâu. Em là người anh xác định rồi, cả đời này chỉ có thể yêu anh, chọn anh, lấy anh mà thôi..."

Tin Tin Tin vừa đóng cửa phòng lại, Lê Gia Hào đã mạnh mẽ mà ôm Trần Thanh Trúc vào lòng, dùng âm thanh trầm ấm, nói với cô, từng lời nói đều chứa đựng sự nghiêm túc, bá đạo. Khiến Trần Thanh Trúc như muốn đắm chìm vào trong đó, không có sự phản kháng lại. Cô nhìn anh không nói lên lời. Mãi mới có thể thông suốt, nuốt một ngụm nước miếng, lắp bắp...

"Này... anh... anh... anh như vậy là quá bá đạo rồi..."

"Anh chỉ bá đạo với em. Trước không gặp được em không tính nhưng kể từ giờ anh, Lê Gia Hào cũng chỉ yêu em, chọn em, lấy em, bảo hộ em, bá đạo với một mình Trần Thanh Trúc em, mà thôi."

Phòng tuyến mỏng manh cuối cùng của Trần Thanh Trúc sụp đổ cái rầm, ánh mắt long lanh nhìn người con trai đang ôm mình. Đây cũng không phải lần đầu anh nói lời như vậy, nhưng lần này cô hoàn toàn bị hạ gục rồi. Ghé đầu vào ngực anh khẽ thì thầm

"Thật chứ..."

"Thật..."

Advertisement / Quảng cáo

Nhặt được câu trả lời khẳng định của anh, trong lòng cô, sóng nước ào ào trào dâng, nhưng chợt cô nghĩ đến điều gì đó, nhanh chóng ngược mắt nhìn anh.

"Này... có phải anh rất có kinh nghiệm không hả?"

"Hả? Kinh nghiệm gì?"

Lê Gia Hào có chút bất ngờ không kịp phản ứng theo. Trần Thanh Trúc nheo nheo lông mày, nói.

"Kinh nghiệm tỏ tình, của gái. Nếu không sao có thể tron tru như vậy. Một ngày hôm nay hề có lúc nào anh cũng tấn công như vậy... anh... mau nói thật đi."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Xác định quan hệ 4

Lê Gia Hào đầu đầy hắc tuyến nhìn cô nhóc phá hư tình thú trong ngực, chỉ còn biết cười khổ mà thanh minh.

"Nào có... anh đâu có theo đuổi ai đâu mà kinh với trả nghiệm chứ?"

"Nói dối... người khác không nói tôi. Chỉ cần nói tới chuyện của Mạc Vân Anh mà thôi. Anh còn chối... hừ... đại đào hoa, lừng lẫy mà..."

Lê Gia Hào thờ dài, biết cô vẫn để ý chuyện lần trước, liền nói.

"Mạc Vân Anh là quá khứ rồi. Với lại trước kia anh ở bên cô ta cũng đâu phải vất vả theo đuổi, còn tỏ tình yêu đương chứ. Anh thế là anh chỉ tỏ tình, nói những lời kia là xuất phát từ tấm lòng, từ trước tới giờ chỉ nói với một mình em mà thôi."

Trần Thanh Trúc nghe anh nói thì cảm xúc bỗng nhiên ổn định, vui vẻ lên nhiều, lại hiếu kỳ nhìn anh hỏi.

"Anh không theo đuổi vậy là cô ta theo đuổi anh? Không đúng... nghe nói anh rất yêu cô ta mà. Còn vì cô ta mà ăn không ít khổ vẫn muốn tha thứ cho cô ta cơ mà?"

Lê Gia Hào khóc không ra nước mắt, thấu hiểu câu nói, phụ nữ cùng tiểu nhân rất khó nuôi. Nhưng chẳng còn cách nào khác chỉ có thể kiên nhẫn mà nó cho cô biết tránh sau này phát sinh chuyện không hay, có người ly gián.

"Đúng là cô ta chủ động theo đuổi anh. Cũng không thể nói là anh không động tâm với cô ta. Anh đã từng yêu cô ta là thật, nhưng giờ đã hết rồi. Giờ cái mà cô ta để lại cho anh chỉ còn là sự chán ghét mà thôi. Ngày đó..."

Trần Thanh Trúc yên lặng nghe anh nói xong, thì hỏi.

"Anh có còn hận cô ta không?"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào nhìn cô, hôn nhẹ lên môi cô một cái, rồi lắc đầu.

"Trước đây đã từng nhưng giờ thì không..."

Trần Thanh Trúc hài lòng gật đầu, mỉm cười với anh.

Ngày hôm nay biết bao chuyện xảy đến. Sau khi xác định mối quan hệ nghiêm túc hai người cũng cởi mở, không khí giữa hai người trở nên thoải mái và thân thiết hơn rất nhiều. Tin Tin thì trong lòng vui như mở hội, len lén viết thư gửi đi cho ai đó. Chuyện này Trần Thanh Trúc hoàn toàn không hề biết. Nếu để cô biết chuyện này có lẽ Tin Tin sẽ bị ăn đòn vào mông nhỏ là cái chắc. Mà ở một nơi nào đó, một người phụ nữ trung niên, 4 mái tóc buông, dài khuôn

mặt điểm lệ, nhìn mấy vị tình trước mặt, mỉm cười, ánh mắt toát lên vẻ ôn nhu dịu dàng.

~~~~~

Bóp...

"Dkm..."

Một tiếng chửi thò tục phát ra, âm thanh như gầm rống chứa đầy tức giận vang lên trong phòng khách sạn. Âm thanh này chính là của Thiết Trụ. Hắn bấy giờ vô cùng tức giận, tức đến đầu bốc khói. Đập nát cái máy tính, nhìn nhìn vào mấy thùng dân em đứng đó, quát.

"Chúng mày cút hết đi cho tao... đừng để ta chứng mất..."

Mấy tên dân em nhanh chân chạy ra cửa chẳng dám quay đầu lại.

Thiết Trụ nhờ lại chuyện mới xảy ra không lâu trước đó. Vốn nghĩ chuyện làm ăn lần này trót lọt, ai ngờ máy tính của hắn bị cấy virus phá hủy tường bảo vệ, đột nhập hệ thống, ăn cắp thông tin ở đó. Sau đó ngang nhiên phá hủy toàn bộ dữ liệu trong máy. Mà việc này chỉ đến khi hắn chuẩn vị giao cho Lão Long Đầu mới có thể biết được, nhưng đã muộn mất rồi.6 không có gì giao cho Lão Long Đầu, hắn đã bị cho một trận vì tội cợt nhả với Lão Long Đầu. Trước đó vì thông tin kia vô cùng đáng giá, mà theo yêu cầu gia dịch hắn không được phép giữ lại bất cứ bản sao nào, nên tài liệu đó chỉ có một bản gốc duy nhất. Cùng với đó là hắn vô cùng tự tin với khả năng máy tính của mình, hắn đã thiết lập rất nhiều tầng lớp bảo vệ, vậy mà vẫn bị đánh bại. Chứng tỏ đối phương là một siêu cao thủ hacker.

Advertisement / Quảng cáo

Lần này hắn thăm rồi, đặc tội với Lão Long Đầu hắn chính là khổ không thể khóc, không thể kêu.

Mà bên kia Lão Long Đầu cũng phần nộ, tức giận không kém, hắn cho người ráo riết điều tra người đã ăn cắp và phá hủy tài liệu kia của mình, bên cạnh đó lại âm thầm tính kế, ù mưu, phản phò cho thuộc hạ đi làm

~~~~~

Trần Nhất Sơn hiểu kỳ nhìn Lương Minh đang ủ rũ ngồi trước mặt khó hiểu nói.

"Cậu làm sao vậy? Mang theo cái bộ dáng đưa đám ấy làm gì? Có gì nói ra xem nào."

Lương Minh thờ dãi một hồi, nhìn Trần Nhất Sơn trầm giọng, ưu tư, nói.8

"Cậu biết không, tôi chính là một thằng dân dốn ngu si. Vâng mười không muốn lại đi muốn một cục phân..."

"Cậu cũng tự biết mình như vậy, thật không tồi, giác ngộ tốt..."

Trần Nhất Sơn cười châm chọc nói. Anh là bạn của Lương Minh sao lại không biết chuyện của hắn, bắt quả trước đây anh cũng đã nói, phân tích cùng khuyên can hắn rồi. Hắn không nghe, giờ thì sáng mắt, nhận ra đã là quá muộn rồi.

Bin châm chọc, Lương Minh chỉ biết cười chua chát.

"Đúng vậy... cậu nói rất đúng... tôi chính là một thằng ngu, thằng dân mà... nhưng tôi biết sai rồi, cậu nói tôi phải làm sao bây giờ? Tôi thực sự không biết mình phải làm gì nữa... cho tôi một lời khuyên đi...tôi phải làm cái gì bây giờ đây?..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Thấy cậu là đáng đời

Trần Nhất Sơn khẽ vỗ vỗ lưng bạn, an ủi.

"Biết sai thì sửa. Cậu cố gắng bù đắp lại cho cô ấy là được rồi."

"Nhưng tôi ngay cả cơ hội để bù đắp cũng là không có cậu hiểu không?"

Trần Nhất Sơn gạt gạt đầu, suy cho cùng nếu anh là Lục Vĩ Thanh anh cũng sẽ như vậy mà thôi. Nhưng ở đời có ai biết trước được điều gì, khi chưa thử sao biết được. Vỗ vỗ vai Lương Minh anh nhìn hắn nói.

"Cậu ở đây ủ rũ thì có ích gì. Nếu cậu muốn cô ấy tha thứ thì cậu phải có được lòng tin của cô ấy một lần nữa. Nếu là một thằng đàn ông giám làm giám chịu vậy thì cậu hãy dọn dẹp sạch sẽ bản thân mình mà dâng đến cho cô ấy luận tội. Hãy làm cho cô ấy cảm động và yêu cậu thêm lần nữa... chứ không phải ngồi đây mà thờ ơ than than dài, cái gì mà cô ấy không cho cậu cơ hội, cậu con mẹ nó muốn có cơ hội thì tự mình tranh thủ một chút. Cậu còn chờ mong cô ấy chạy đến yêu cậu nữa à...nhìn cái hình dạng này của cậu, tôi mà là cô ấy tôi cũng chẳng thêm đâu. Nói thật nhìn cậu bấy giờ tôi chính là thấy cậu đáng đời lắm..."

Lương Minh nghe Trần Nhất Sơn nói xong ánh mắt nhất thời lúc sáng lên, đúng vậy mình phải phản chấn lên, tự tin, tự tạo cơ hội, mình có thể khiến cô ấy yêu một lần thì cũng sẽ làm cô ấy yêu thêm lần nữa... nghĩ thông suốt hắn liền đứng dậy đi thẳng, để lại một mình Trần Nhất Sơn ở lại, chỉ còn biết cười khổ.

~~~~~

"Chuyện kia là thế nào? Ông cho tôi một lời giải thích được không? Ông biết đó, tôi rất cần những tài liệu đó. Nếu như không có nó kế hoạch sẽ vô cùng khó khăn để triển khai. Nếu như tài liệu kia mà rơi vào tay kẻ nào đó... ông hiểu ý tôi chứ. Vậy nên ông phải nói rõ cho tôi một chút, để tôi còn biết đường mà làm. Chứ cứ cái kiểu này, lần nào cũng bị nặng tay trên, ông nói xem tôi còn cần hợp tác với ông cái cóc khô gì?"

Trong một phòng làm việc của một công ty đối diện tập đoàn Khánh Điền, một người đàn ông đeo mặt nạ màu bạc ngồi đó nhìn một người đối diện ông ta. Nghe người nọ nói xong ông ta chỉ nhếch khóe môi, giọng nói có chút âm trầm, mang theo hơi thở lạnh lẽo phả ra.

"Giám đốc Lê cậu lo cái gì? Chúng ta hợp tác cũng chẳng phải ngày một ngày hai, chưa kể tôi và cha cậu cũng là có giao tình. Cậu yên tâm đi, Thiết Trụ kia đã giám mang mạng mình ra đảm bảo rằng tài liệu không bị lọt ra ngoài với tôi rồi. Cậu cũng không phải không biết khả năng của hắn, yên tâm đi. Không có những tài liệu kia vậy thì cậu cứ triển khai kế hoạch B đi thay đổi một chút cũng không phải là không tốt. Ba ngọn núi kia đường đến đó tôi đã giúp cậu dọn dẹp rồi. Lần này cậu cứ việc chơi chết bọn họ, lại kiếm được một món hời. Sau đó chúng ta sẽ cùng nhau mà đập bọn chúng ở dưới chân mà đâm đập."

"Ông nói thì hay lắm, nhưng tôi cũng phải nhắc nhở ông một điều, người kia sắp trở về rồi, chỉ nhận vật không nhận người, thành hay bại phải xem ông rồi. Nếu lần này thất bại vậy ông cũng lên rửa tay gác kiếm, về quê trồng rau nuôi lợn đi."

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi biết chứ, nhưng thực sự lần này tôi không thể nhắm mắt một chút manh mối gì về cái con ranh chết tiệt kia cả, xem chừng là rất có bản lĩnh đó."

"Tôi không cần biết kẻ đó là ai, nhưng không tin rằng một lão đại như ông lại chịu thua như vậy đâu... vậy nhè cái kia tôi cần nên phải mượn ông lâu lâu một chút đấy. Tôi đi đây..."

Người vừa đi khỏi, người nọ tức giận mà bê gãy một cây bút trên tay, ánh mắt vẫn lên những tia máu.

"Một tên vất mũi chưa sạch mà cũng giám gieo vô gương oai trước mặt ông đây. Chờ đó, đại sự thành công ông đây sẽ cho người biết thế nào là lễ độ..."

Hắn ta trong tay khẽ vuốt vuốt tấm mặt tấm ảnh ở trong tay, nhếch miệng cười một cái. Trong lòng âm trầm, lạnh lẽo lạ thường, tự mình lầm nhảm

"Rốt cuộc cái tài liệu kia là cái gì?"

Hắn vừa lầm nhảm vừa nhấn điện thoại gọi đi, điện thoại thông, một tiếng phụ nữ vang lên bên kia.

"Ông chủ..."

"Sao rồi Thiết Trụ kia đã nhớ được nhiều chưa?"

"Thưa ông chủ, hẳn nhớ được rất ít bởi vì chính hẳn cũng chỉ xem qua có một lần, lại bị chúng ta uy hiếp không cho giữ bản sao. Mà hẳn lại không có quá nhiều hứng thú với tài liệu đó nên không nhớ được gì nhiều. Tôi đã ghi chép lại những gì hẳn nhớ được nhưng không có gì rõ ràng chắc chắn cả. Hẳn nói rất là mỏng lung."

Advertisement / Quảng cáo

"Được rồi... giữ lại thăng ngu đó bảo nó khôi phục lại cái máy tính kia xem có được hay không."

"Vâng..."

Cốc... cốc...

"Vào đi..."

Cạch... cửa mở ra từ ngoài bước vào là một cô gái đáng người mảnh mai đi đến, trên người là chiếc váy ngủ hai dây bằng lụa mỏng manh, mồi đỏ mọng cười quyến rũ, động lòng người. Cô ta đi đến ngồi lên đùi của người đàn ông nọ, dùng giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng làm nũng.

"Anh chẳng thương em gì hết, bỏ người ta nằm một mình trên giường, cô đơn lắm đó..."

Người đàn ông nhìn cô ta cong môi cười một cái, cúi người hôn xuống, cô nàng vui vẻ phối hợp, hé môi đáp lại, hai tay vòng lên cổ người đàn ông. Hai người hôn tới khi cả hai đều động tình thì bất ngờ dừng lại, cô gái nũng nịu dựa vào lòng người đàn ông, tay đưa lên luôn vào trong áo mà vuốt ve, nũng nịu, hôn dỗi.

"Sao vậy? Anh chán em rồi sao?"

Người kia cúi đầu hôn trán cô ta một cái, nói.

"Lát nữa tôi có việc rồi, cô đi trước đi... lần khác sẽ gọi cô."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Anh đưa em đi

Cô gái hơi bất mãn nhưng không giám cãi lại, nhận tiền từ tay người nọ rồi đi. Cô ta biết rằng người này chính là Lão Long Đầu, tính tình vô cùng khó chịu, có thể lên giường cùng hẳn và còn lên được tới vài lần như cô ta cũng chẳng có mấy người. Muốn có chỗ tốt này thì cô ta cũng phải biết điều, ngoan ngoãn nghe lời.

Lão Long Đầu hài lòng nhìn biểu hiện của cô ta, đưa tay bóp mông cô nàng một cái, cười lên sáng sặc đặc ý.

Bóng dáng cô gái kia vừa khuất sắc mặt của hẳn thu hồi lại, cả người áp suất như giảm xuống mức âm, nhiệt độ trong phòng muốn đóng băng luôn. Đưa tay chải chải lại mái tóc, châm một điếu thuốc đưa lên miệng yên lặng hút.

~~~~~

"Chị Thanh chị sang bên Khánh Điền xuống kho lấy cho em vài sấp vải mẫu về với. Tiện thể đi ngang qua tìm Lê Xuân Trường ít tài liệu luôn nhà."

Trần Thanh Trúc vừa đo vài tay nhanh thoăn thoắt, miệng hướng vào phía bên Lục Vĩ Thanh nói.

Lục Vĩ Thanh không nói hai lời nhanh chóng thu thập rồi đi ra ngoài. Nhưng cô vừa đi ra khỏi cửa thì đã gặp ngay một người đang đứng đó, nhìn cô cười, đi tới. Chẳng ai xa lạ đó chính là Lương Minh. Hẳn ta vừa nhìn thấy cô liền nhanh chân tiến đến, nói.

"Em muốn ra ngoài sao? Đi đâu, anh đưa em đi..."

Lục Vĩ Thanh khẽ nhủ mây nhìn hẳn ta lạnh nhạt nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Không cần..."

Nhanh chóng muốn đón taxi để đi. Hôm nay xe cô bị hỏng nên đưa đi bảo dưỡng chưa lấy về, mà xe của Trần Thanh Trúc lại để ở chung cư, sáng nay cô ấy được Lê Gia Hào tháp tùng tới đây. Cho nên cô chỉ còn cách gọi taxi mà đi. Lương Minh thấy cô không muốn để ý tới mình thì có chút không được tự nhiên, tay chân bồng lỏng cuống. Lúc này có một chiếc taxi đi tới, Lục Vĩ Thanh mở cửa xe muốn lên xe, thì Lương Minh liền nắm tay cô kéo lại, áy náy nói xin lỗi rồi xé một câu. Tài xế nghĩ rằng đây là một đôi đang yêu đương có chút ghen hờn thì cũng thông cảm lái xe rồi đi. Trước khi đi còn làm dấu cổ vũ Lương Minh một cái.

Lục Vĩ Thanh tức giận giật mạnh tay Lương Minh ra, quát lớn.

"Anh muốn làm cái gì hả. Tôi còn có việc phải đi, anh mau tránh ra..."

Lương Minh kiên quyết đứng đó, nhìn cô nói.

"Em lên xe, đi đâu anh đưa em đi. Nếu không anh ở đây đây đưa không thôi..."

Lục Vĩ Thanh máu nóng muốn đông nên nảo, phát hỏa quát lớn.

"Lương Minh... anh rốt cuộc muốn làm cái gì hả? Anh làm em làm phức tạp hóa tôi ra một chút... chúng ta là hai người xa lạ, ai đi đường của người nấy, hà cớ gì anh cứ như vậy, làm khổ cả hai chứ..."

Lương Minh nghe cô nói trong lòng chua xót, đây chính là báo ứng cho sự ngu ngốc của hẳn mà. Nhưng báo hẳn buông tay hẳn thật không có cam lòng. Dứt khoát không nói nhiều nắm tay Lục Vĩ Thanh tay còn lại mở cửa xe, kéo cô lên xe, đóng cửa lại.

Advertisement / Quảng cáo

Lục Vĩ Thanh bất mãn trừng trừng mắt, lửa giận bốc lên hùng hực muốn mở cửa xuống xe thì cửa bị khóa. Không thể làm gì liền lấy gậy cao gót đập mạnh xuống cửa kính. Bộp...bộp... bộp... liên tiếp đập xuống vài nhát, dùng hết sức mà trút giận. Cửa xe nào chịu nổi nứt vỡ. Cứ như vậy một chiếc xe thể thao BMW đắt đỏ bị Lục Vĩ Thanh trút giận xuống, hủy đi nhan sắc. Lương Minh ghen hờn tràn chồm nhìn cô, chưa bao giờ anh thấy một mặt giận giữ này của cô, nhìn lại kính xe cười khổ, trong lòng mặc niệm mà xin lỗi chiếc xe thân yêu. Nhưng lại mặc cô muốn làm gì thì làm không nói gì cả. Thấy cô cũng không đập tiếp, liền hỏi.

"Em muốn đi đâu?"

Lục Vĩ Thanh lửa giận cũng đã hạ được vài phần, không để ý đến hẳn, mắt nhìn ra ngoài đường, những tưởng mình đập xe của hẳn, hẳn sẽ tức giận mà đuổi mình xuống khỏi xe, nhưng sự thực lại không phải vậy, khiến cô đầu óc cũng không đủ dùng cho cái thể loại quái đản này nữa. Lại nghĩ đến công việc quan trọng, cũng chẳng thêm quản nhiều, dù sao hôm nay có cũng đã có thể ra tay phá được xe của hẳn vậy thì hẳn muốn làm tài xế thì mặc hẳn. Nghĩ xong chẳng thèm nhìn đến hẳn lạnh nhạt nói ra bốn chữ.

"Tập Đoàn Khánh Điền."

Lương Minh nhận được địa chỉ liền nổ máy lái xe rồi đi. Đến nơi Lục Vĩ Thanh nhìn cũng chẳng nhìn hẳn một cái, một từ cũng không nói, xuống xe đi vào bên trong. Lê Xuân Trường biết trước đã chờ cô ở đại sảnh, nhưng khi nhìn thấy Lương Minh thì có chút ngạc nhiên, đi đến chào hỏi.

"Anh Minh... anh đến..."

"Anh đến cùng cô ấy... sau này chú gọi cô ấy là chị dâu là được."

Chẳng dẽ Lê Xuân Trường nói xong, Lương Minh đã nhanh chóng đi đến nói luôn. Còn không quên chốt một điều khẳng định quan hệ của hắn với Lục Vĩ Thanh. Điều này khiến Lê Xuân Trường kinh ngạc đến há hốc mồm không nói thành lời. Đây là cái chuyện quý gì đang xảy ra vậy trời. Sao tự nhiên lại đi báo mình gọi vợ cũ là chị dâu. Bất quá Lê Xuân Trường đối với chuyện riêng của Lương Minh cũng chẳng giám nhiều lời, đang muốn gặt đầu văng một tiếng thì đã nghe thấy Lục Vĩ Thanh lạnh giọng nói.

"Anh đừng nghe anh ta nói linh tinh... Lương Minh... tôi cho anh biết, anh còn nói linh nữa vậy từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Cháu nội 1

"VẬY anh không nói linh tinh thì có thể tới tìm em phải không?"

Lương Minh không bỏ phí sơ hở của lời nói mà tranh thủ. Lục Vĩ Thanh không muốn dây dưa cùng anh ta liền xoay người sang nói với Lê Xuân Trường, đưa cho anh ta một tập tài liệu, lại nói đến yêu cầu của Trần Thanh Trúc. Lê Xuân Trường gặt đầu tỏ ý đã hiểu liền dẫn cô đi lấy vải.

~~~~~

Bên ngoài cổng trường quốc tế Việt Mỹ. Tin Tin đeo trên lưng ba lô, đi bên cạnh chính là Bìn và cô nhóc Bống đáng yêu. Vừa ra đến cổng trường đã nhìn thấy xe đưa đến đón tới, đang muốn đi lên xe thì bỗng nghe có tiếng gọi.

"Tin Tin..."

Tin Tin xoay người quay lại thì thấy chính là người hôm nọ mình gặp ở siêu thị thì có chút giật mình, ngạc nhiên.

Hà Thảo Điền đi đến chỗ ba đứa nhỏ, nhìn Tin Tin cười nói.

"Đúng là cháu rồi... Tin Tin... cháu còn nhớ ta chứ?"

"Còn nhớ ạ... chúng ta đã từng gặp nhau ở siêu thị vào thứ bảy tuần trước ạ..."

Tin Tin gặt đầu trả lời. Hà Thảo Điền cười càng thêm vui vẻ, thân thiết hỏi.

"Cháu học ở trường này sao?"

Tin Tin gặt đầu, nhìn bà. Bà Điền mỉm cười, nói tiếp.

"Bà chính là cô đồng ở đây? Hôm nay tới xem chút tình hình, thật không ngờ lại có thể gặp cháu ở đây, chúng ta thật là có duyên đó."

Tin Tin ánh mắt có phần khó hiểu, như vậy có gì liên quan tới cậu chứ nhỉ. Bất quá cậu cảm thấy bà ấy cũng không phải người xấu. Bà ấy còn cho cậu một cảm giác khá là thân thiết nữa.

Hà Thảo Điền cũng chẳng thể hiểu nổi rằng tại sao bà đối với cậu bé trước mặt này luôn cảm thấy gần gũi, yêu thích, chỉ muốn ôm vào lòng, muốn cậu bé thân thiết với mình, gọi mình là bà.

Advertisement / Quảng cáo

Bìn đứng bên cạnh Tin Tin kéo tay áo của Tin Tin, nói.

"Tin Tin... mẹ tớ dặn ra ngoài không nên nói chuyện với người lạ đâu."

"Tớ biết rồi, không sao đâu mà..."

Bà Điền nhìn ba đứa trẻ mỉm cười, muốn tiến lại gần thì cả ba đứa đều cảnh giác lùi lại, khiến bà vô cùng bất đắc dĩ mà cười một tiếng.

"Các cháu yên tâm đi, bà là người tốt. Bà rất yêu quý các bạn nhỏ..."

Tin Tin cũng không có nghĩ bà Điền là người xấu, nhưng dù sao cảnh giác một chút cũng không có thừa, người xấu cũng đâu có thể tự nói mình chính là người xấu được.

"Bà chủ tịch... chào bà... bà có quen mấy bạn nhỏ này sao?"

Lúc này từ trong trường đi ra là một cô giáo mặc một bộ đồ công sở màu xám nhạt, tóc dài xoắn nhẹ xoa xuống vai, trên mắt còn mang theo cặp kính cận, tiến lại chỗ mấy người bên này.

Tin Tin cùng Bìn cúi người chào cô giáo. Đây chính là cô giáo chủ nhiệm lớp của hai cậu bé. Bà Điền nhìn cô giáo gặt đầu nói.

"Chào cô giáo... đúng vậy tôi là quen với cậu nhóc Tin Tin này..."

Cô giáo nhìn Tin Tin có chút hơi ngạc nhiên. Vốn nghĩ rằng bà Điền sẽ nói biết Hà Tuấn Anh (Bìn), chứ không phải là Trần Bình An (Tin Tin). Vì theo cô biết được Tin Tin giường như không có bối cảnh gì cả. Mà Hà Tuấn Anh (Bìn), có ba là Hà Duy có một công ty riêng. Nhưng xem chừng là cô sai rồi. Cô giáo cười thân thiện với bà Điền, lại hướng Tin Tin nói vài lời, rồi xin phép rời đi trước.

Bà Điền muốn mời ba đứa trẻ đi ăn chút gì đó, nhưng cả ba đều lắc đầu, vậy xe đón mình bên đường mà đi sang.

Khi ba đứa nhỏ đi khuất, bà Điền nói với người bên cạnh mình.

"Cô đi tìm hiểu chút thông tin về cậu nhóc kia cho tôi."

Advertisement / Quảng cáo

"Vâng..."

Ngày hôm sau tại cổng trường. Tin Tin vừa xuống xe chào hai người Lê Gia Hào và Trần Thanh Trúc rồi đi vào trong trường thì bà Điền đứng ở đằng xa đã đi tới, cười với cậu bé, thân thiết nói.

"Cháu bé, người vừa đưa cháu đến là ba mẹ cháu hay là ai vậy?"

Tin Tin neho neho ánh mắt, có chút dẽ phòng với bà Điền. Bà Điền biết mình có chút nóng vội liền nói.

"Cháu yên tâm, bà là người tốt, chỉ là hai người vừa đưa cháu đến bà quen, nên muốn hỏi một chút ý mà..."

Tin Tin thấy bà chẳng có gì là nói dối, liền gặt đầu, trả lời.

"Vâng ạ... đó chính là ba mẹ cháu."

Nói xong cậu bé có chút ngại ngùng, tuy rằng cậu đã gọi Lê Gia Hào là ba, nhưng chính thức thừa nhận giới thiệu với một người ngoài lại khiến cho cậu tâm thần có chút nhộn nhạo, hồi hộp, cùng vui vẻ.

Bà Điền có chút sững sốt mà đứng hình mất vài giây. Bà hôm trước đã có thông tin về cậu bé này, hôm nay muốn đến để xác thực một chút, thật không thể ngờ lại có thể nhìn thấy con trai mình ở đây, lại đưa cậu bé đi học, mà cậu bé lại xác nhận đó chính là ba của bé. Bà định thần nhìn lại cậu bé trước mặt, trực tiếp muốn ngắt xiu, giống... quá thật là giống mà... kích động, rối loạn, muốn tăng xông chính là tâm trạng bấy giờ của bà Điền.

Tin Tin chớp chớp đôi mắt nhìn bà ấy, khẽ nói.

"Bà quen ba hay là mẹ cháu ạ..."

Bà Điền trấn tĩnh lại, hít vào một hơi, nói.

"Bà quen ba của cháu..."

"Vậy ạ... nhưng cháu đến giờ học rồi, cháu đi trước đây, cháu chào bà ạ."

Bà Điền ngầy ngốc nhìn theo bóng dáng của Tin Tin, ánh mắt có chút ươn ướt, nhưng lại xen lẫn tức giận không thôi. Đi nhanh về phía xe ô tô nói lái xe lái đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Cháu nội 2

"Chủ tịch phụ nhân đến..."

Một có tiếp tân hô lên một tiếng thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn qua phía cửa chính. Bà Hà Thảo Điền từ bên ngoài bước vào, dọc đường đi rất nhiều người tiến đến chào hỏi bà cũng chỉ hơi gật đầu một cái rồi một mạch đi đến văn phòng tổng giám đốc. Thư ký bên ngoài nhìn thấy đứng lên chào hỏi, báo lại với bà rằng Lê Gia Hào đang họp, bà gật đầu nói sẽ chờ ở trong phòng.

Ba mươi phút sau Lê Gia Hào tan họp trở về phòng làm việc, ngạc nhiên nhìn thấy mẹ mình đang ngồi ở đó.

Bà Hà Thảo Điền vừa mới nhìn thấy con trai thì đã tức mất sắc bén nhìn qua. Lê Gia Hào trong lòng cảm thấy có điều gì đó không ổn, cười cười nhìn mẹ mình nói.

"Mẹ... hôm nay mẹ không đi xem triển lãm tranh sao? Sao lại có thời gian rảnh rồi đến đây vậy ạ?"

Bà Điền nhìn con trai, khẽ hừ một tiếng, không thêm vòng vo nhiều trực tiếp hỏi.

"Hào à? Con có phải đang có chuyện đầu mẹ có phải hay không?"

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào nghe mẹ mình hỏi như vậy, neho mắt nhìn bà có phần khó hiểu, tại sao tự nhiên hôm nay mẹ mình lại hỏi như vậy? Nhưng bên ngoài bình tĩnh hỏi lại.

"Tại sao mẹ lại hỏi con như vậy?"

Bà Điền nhìn thẳng vào mắt của con trai. Đứa con này được hai vợ chồng bà chú ý dạy bảo, rèn dũa từ nhỏ. Được hai vợ chồng kỳ vọng rất nhiều. Gánh nặng trên vai nó cũng rất lớn. Tính tình nó cũng là lãnh đạm, bàng quang nhìn cuộc sống, đôi song tình cảm rất nhàm chán. Chưa kể sự việc trước đây... sau đó nó càng lạnh nhạt hơn, chẳng tin tưởng nhiều, và đặt chú ý đến tình cảm cá nhân của mình, vẫn luôn như vậy chỉ biết đến công việc và công việc. Tuy rằng thành tựu trên thương trường không thể phủ nhận, nhưng đời sống cá nhân lại không có gì để nói đến ngoài hai chữ nhạt nhẽo. Nhưng sự việc hôm nay bày ra trước mắt bà, đã làm xoay chuyển, đảo lộn suy nghĩ của bà, khiến bà thực sự bị sốc, khó có thể nào mà tưởng tượng ra được. Trong suy nghĩ của bà bấy giờ vô cùng mâu thuẫn nếu điều bà suy nghĩ là thật thì bà thật sự không biết là mình nên vui hay nên buồn đấy. Cố gắng bình ổn lại cảm xúc của chính mình, bà nhìn con trai, nói.

"Hôm nay mẹ có việc ghé qua trường quốc tế Việt Mỹ mà chúng ta đầu tư. Mẹ nhìn thấy con và một cô gái, đưa một cậu nhóc đi học tại đó, cậu bé đó rất giống con..."

Lê Gia Hào nghe mẹ mình nói xong thoáng ngần ra một chút, rồi như hiểu ra điều gì đó, không khỏi giật mình. Ca này xem ra là hơi khó rồi. Hít vào một hơi, lấy hết bình tĩnh anh nhìn mẹ mình, nói.

"Mẹ... nếu bây giờ con nói đó là cháu nội của mẹ... mẹ... thấy sao?"

Bà Hà Thảo Điền nghe con trai nói như vậy, trong lòng đầu tiên là lặng đi, rồi sau đó là một cảm xúc ấm nóng đánh thẳng vào trái tim bà, lan ra khắp cơ thể. Cháu nội... thực sự là cháu nội của mình sao? Tuy rằng ban nãy có nghĩ đến, cũng năm mười phần trăm xác định, nhưng giờ đây nghe chính miệng con trai mình nói, bà đã biết mình chính là vui, vui thực sự, bà đã là bà nội...nhưng chờ một chút... cháu nội...mình lúc rồi... mong cháu đến lúc luôn rồi...

Advertisement / Quảng cáo

"Thằng chết tiệt này...mày nói cái há?... cháu nội... giỏi... giỏi..."

"A...a...aaa... mẹ... mẹ...từ từ...khoan đã nào..."

Bà Điền thực sự không nhịn nổi nữa, bùng nổ tức giận trực tiếp tút giày mà đánh tới Lê Gia Hào. Không thêm để ý tới mình là một quý bà ưu nhã mọi ngày.

Lê Gia Hào ăn liên tục mấy cái giày, là lên oai oái. Thầm nói may mà đây là văn phòng làm việc riêng của mình không ai nhìn thấy, nếu không hi thật không biết nên giấu mặt vào đâu nữa. Đừng nhìn mẹ anh thường ngày ưu nhã, bộ dáng một quý phu nhân, nhưng khi nói nóng thì cũng sẽ đánh người đó. Lê Gia Hào không nhớ rõ đã bao lâu mình chưa bị ăn đòn từ mẹ rồi. Lần này xem ra đã chọc giận bà rồi. Nhưng mà anh cũng đâu có nói sai cái gì, đó chính là cháu nội một của bà, trước sau gì mà chẳng phải nhận... Bà chẳng phải là rất mong có cháu bé sao? Còn đang ăn liên tiếp mất cái giày, cảm thấy mình thật là bị oan mà, thì lại nghe thấy bà quát lớn.

"Đáng đánh đòn mà... con nói xem con đã lớn vậy rồi, cũng không nói với gia đình một tiếng, con để con gái nhà người ta lưu lạc bên ngoài tự mình sinh ra nuôi dưỡng đứa nhỏ, khi đó con bé mới bấy nhiêu lớn chứ? Con cũng thật là cảm thù mà. Ta thực thất vọng về con. Gia đình chúng ta cũng đâu có khó khăn cái gì, con nói xem, ta cũng không có ngăn cấm con bất cứ chuyện gì, cũng không ép buộc con, không có hù lạc hậu khó dễ con đâu. Con nói đi con vì cái gì mà lại hành hạ làm khổ con gái nhà người ta như vậy, làm khổ cháu nội của mẹ bao năm vất vả lưu lạc bên ngoài mà chịu khổ. Bây giờ ta làm sao mà có mặt mũi để nhìn hai mẹ con nó đấy..."

Lê Gia Hào nghe mẹ mình mắng đến đầu muốn to ra, sắp tẩu hỏa nhập ma luôn rồi. Đây cũng đâu phải lỗi của anh, sao lại trách anh cơ chứ? Lê Gia Hào thật sự là có oan mà không thể nói được, chuyện này vẫn chưa đến lúc để nói ra chân tướng. Vậy nên giờ đây anh cũng chỉ có thể chấp nhận oan uổng, nếu bà đã biết đến sự có mặt của Tin Tin vậy anh cũng chẳng có việc gì phải đầu mối quan hệ của họ cả, nếu bấy giờ chối bỏ, lấp liếm, giấu giếm đi, sau này e rằng còn tự làm khó mình hơn nữa là đằng khác trăm hại chẳng có một lợi, chỉ bằng cứ để như vậy khéo lại có lợi cho mình sau này không biết chừng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Cháu nội 3

Nghĩ thông suốt vấn đề, Lê Gia Hào cười lấy lòng mẹ mình. Chợt trong lòng như có chút gì đó chấn động nhỏ, đã bao lâu rồi anh chưa có cảm giác gần gũi với mẹ mình như lúc này... Lê Gia Hào dè nén chấn động trong lòng lại, nhìn bà Điền bấy giờ đã dừng tay lại, khỏi phục đó đáng quý phu nhân của mình, nói.

"Mẹ... như mẹ nói thì mẹ đã tìm hiểu về hai mẹ con Tin Tin rồi ạ?"

Bà Điền lờm con trai một cái, trách móc, mắng.

"Con còn mặt mũi mà nói. Nếu không phải mẹ vô tình gặp rồi phát hiện ra sự có mặt của Tin Tin thì con còn định giấu mẹ đến bao giờ há? Nói ra cũng thật kỳ lạ, đúng là máu mủ tình thâm, từ lần đầu tiên gặp mặt ở siêu thị, mẹ đã có cảm giác thân thiết với thằng bé này rồi. Cũng không cần gì nhiều chỉ cần nhìn bộ dáng của nó cũng chẳng thể nhầm được ý chứ... Nhưng khi tìm hiểu, rồi con xác nhận mẹ lại thấy tức giận cùng bất bình với cái đồ vô lương tâm là mày đây... mày nghĩ xem mày có đáng mặt đàn ông hay không, thật không có một chút trách nhiệm nào mà..."

Bà Điền lại muốn đánh con trai thêm mấy cái khi nói đến cháu nội của mình đã phải chịu khổ cực, còn cả sự đau lòng đồng cảm với đứa con dâu nhỏ của mình nữa chứ. Trong lòng thầm hạ quyết tâm sau này ngoài cô gái đó ra không chấp nhận một ai khác làm con dâu thứ hai của mình nữa, chỉ cho phép Lê Gia Hào lấy cô ấy mà thôi. Nếu để Lê Gia Hào biết được điều này thì có lẽ anh sẽ cảm thấy mình quyết định vô cùng đúng đắn. Tuy rằng nếu sự thật được phanh phui thì có lẽ bà Điền cũng sẽ có cảm xúc như vậy, nhưng bây giờ chưa phải lúc, mà Lê Gia Hào lại không muốn trong tình cảm của mình sóng gió với gia đình thì đây chính là việc làm thông minh.

"Mẹ... con trai mẹ là có nỗi khổ không thể nói ra mà..."

Lê Gia Hào giờ đây ngoài kêu khổ ra chẳng thể thanh minh được gì cả. Bà Điền nhìn con trai chẹp miệng một cái.

"Vậy anh định bao giờ rước vợ cùng con trai về nhà đây?"

Lê Gia Hào thoáng chút sững sờ, nhưng rất nhanh hiểu ra liền cười lên một tiếng, xong lại cau mày mà nói.

"Làm gì có chuyện tốt như vậy chứ? Con cũng là vô cùng vất vả mới có thể lay động mẹ thẳng nhỏ cảm động cho con một cơ hội ở bên cô ấy. Cô ấy nghĩ còn chưa nghĩ đến chuyện gả cho con đâu. Con cũng phải dùng vô số thủ đoạn mới có thể được thẳng nhỏ gọi là ba đó. Mẹ cũng nghĩ quá xa rồi, cứ từ từ một chút mẹ dùng cố gắng, chuyện này không thể vội được..."

Bà Điền chẹp miệng, lờm con trai một cái, tức giận nói.

"Nếu mẹ là hai mẹ con nó, mẹ cũng như thế. Mà không, phải là trực tiếp đập con ra, tìm một người tốt hơn chẳng thềm quan tâm tới cái thẳng đàn ông vô lương tâm như mày ý chứ...ui... phi...phi... phi... phải phải... vẫn là mày phải cố gắng mà đối tốt với hai mẹ con thẳng nhỏ vào... vậy bao giờ mày đưa hai mẹ con về nhà một chuyến đây?"

Lê Gia Hào như khó xử vô cùng nhìn mẹ mình, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Mẹ... chuyện này mẹ đừng nói với ai cả được không? Nhất là anh hai con..."

"Tại sao?"

Bà Điền vô cùng khó hiểu nhìn con trai. Lê Gia Hào đầu óc xoay chuyển, nhủ mày nói.

"Con có một số việc không tiện nói. Nhưng nếu mẹ muốn báo vệ hai mẹ con thẳng nhỏ, muốn cháu nội của mẹ an toàn thì mẹ phải nghe con, đừng nói chuyện này ra, nhất là không để cho anh hai biết..."

Lê Gia Hào biết chuyện này chẳng thể giữ được, nhưng nếu được thì vẫn nên kéo dài thời gian một chút, mà nếu có thể đánh lừa được những người kia thì càng tốt...

Bà Điền có chút khó xử nhưng vẫn gật đầu đồng ý, bà hiểu rằng nếu chuyện này làm không tốt sẽ có những chuyện không hay xảy đến từ áp lực bên ngoài hay từ những đối thủ trên thương trường công kích. Nhưng tại sao lại phải giấu Lê Gia tuệ chứ, trong chuyện này có ẩn tình gì chẳng...

Hai mẹ con nói chuyện với nhau một lúc lâu, chủ đề chỉ xoay quanh hai mẹ con Tin Tin. Sau đó bà Điền có điện thoại liền rời đi, Lê Gia Hào nhìn cảnh cửa khép lại thì thở ra một hơi.

Cốc... cốc...

"Vào đi..."

Cạch...

Cửa phòng mở ra Lê Xuân Trường đi vào, đưa đến là một bàn hợp đồng mua nhà, để xuống bàn, rồi nhìn Lê Gia Hào nói.

"Anh... em nghe nói bác gái mới tới ạ?"

Advertisement / Quảng cáo

"Ừ..."

Lê Gia Hào chăm chú nhìn hợp đồng trên bàn, nhận nhậ từ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Lê Xuân Trường hiểu kỳ nhìn Lê Gia Hào tò mò hỏi tiếp.

"Anh... sao anh tự nhiên lại muốn mua nhà chung cư vậy? Tuy rằng đây cũng là một chung cư cao cấp nhưng mà cũng không thể so với biệt thự mà anh đang ở được..."

"Tôi thích..."

Lê Gia Hào chẳng thềm đề tâm đến cậu ta, trực tiếp đặt bút xuống ý, tùy ý phun ra hai chữ.

"Được... anh có tiền thì anh có quyền..."

Lê Xuân Trường bộ dáng không phục, hậm hực nói.

Lê Gia Hào ném cho cậu ta một ánh mắt lạnh lùng.

"Công việc của chú ít quá không đủ làm hay sao, mà vẫn có thời gian quản chuyện riêng của anh, đến nhà ở cũng muốn quản?"

"Không... không đâu... em nhiều việc, là rất rất nhiều việc... em... em đi trước đây..."

Lê Xuân Trường rùng mình một cái, nói xong vội vàng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Hoa đào ngỏ lời

King... koong...

Cạch...

"Ồ!!!!..."

"Ten... ten...ten...tèn...ngạc nhiên chưa?"

"Ồ... ờ..."

Advertisement / Quảng cáo

Mới sáng sớm có tiếng chuông gọi cửa, Trần Thanh Trúc những tưởng là Lê Gia Hào sang, dù sao hôm qua anh cũng mới chuyển tới ngay căn nhà đối diện nhà cô luôn. Bên ngoài miệng danh chính ngôn thuận mà nói là muốn bên cạnh cô để chăm sóc cho hai mẹ con cô. Cô cũng chẳng cách nào để phản đối cả, đành cứ mặc anh muốn làm gì thì làm. Nhưng khi cửa vừa mới mở ra thì ôi thôi, đập vào mắt cô là hình ảnh Hàn Dạ một thân tây trang trắng tắp, trên tay là một đóa hoa hồng to, một tay ôm hoa một tay còn ôm một chú mèo máy doremon thật lớn, đứng đó cười nhìn cô. Trần Thanh Trúc trong lòng có tiếng chuông báo động rung lên, một cảm giác không tốt ập đến.

Cạch... cửa nhà đối diện mở ra, Lê Gia Hào từ trong nhà bước ra đã nhìn thấy một màn khiến cho sắc mặt anh nhanh chóng tối sầm lại. Trần Thanh Trúc trong lòng than không ổn rồi, đảo ánh mắt nhìn hai người đàn ông, luống cuống tay chân thực muốn chạy cho nhanh mà không có được.

Trần Thanh Trúc thật muốn đập đầu mình một cái để mà ngắt đi cho xong. Ai oán mà nhìn Hàn Dạ, thầm rủa chết cái tên chết bầm này, đáng chết mà suốt ngày đi làm ba cái chuyện khiến người khác muốn điên luôn cái đầu. Thường ngày anh ta bày chuyện không đâu thì còn từ từ thu dọn tàn cục, nhưng hôm nay thì hay rồi Lê Gia Hào đứng ở kia, nhìn cái sắc mặt liền có thể biết được sống gió sắp nổi lên rồi, biết làm sao mà chống đỡ. Đột nhiên lúc này Hà Dạ đặt con Doremon sang một bên, quỳ một gối xuống lấy ra một chiếc hộp màu đỏ ra...

Trần Thanh Trúc trong lòng lộp bộp một tiếng, hô lên hồng rồi. Bên này Hàn Dạ vẫn đang nhìn cô đắm đuối mà nói

"Trúc... anh biết anh là một thằng đàn ông không hoàn hảo, nhưng anh có một trái tim nồng nhiệt tràn đầy yêu thương chỉ dành riêng cho em mà thôi... em đồng ý làm bạn gái anh nhé... anh xin hứa sẽ đối xử với em thật tốt, luôn yêu thương, tôn trọng em, một lòng một dạ... làm bạn gái anh nhé... chúng ta cùng hướng tới tương lai... anh yêu em..."

Trần Thanh Trúc liú lười, trần trối mà nhìn Hàn Dạ, lắp bắp...

"Cái... cái.. cái này... em..."

Cô thực sự không biết nói sao cho phải, Hàn Dạ theo đuổi cô đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên nghiêm túc tỏ tình với cô như vậy, và cô cũng là lần đầu tiên đứng trước tình trạng như thế này, cô thật không biết mình nên từ chối ra sao để không làm tổn thương đến anh.

Trần Thanh Trúc có chút rối rắm khó xử nhìn Hàn Dạ chưa biết phải mở lời ra làm sao, tìm lời bào tử cho tốt một chút, thì Lê Gia Hào máu đã dồn lên đến đỉnh đầu thực sự không nhìn nổi nữa nhanh chân đi tới, bước qua Hàn Dạ đến chỗ Trần Thanh Trúc ôm cô vào lòng, nhìn Hàn Dạ, nói.

"Xin lỗi nhưng cô ấy không thể nhận lời với anh được..."

"Tại sao?"

Hàn Dạ theo bản năng hỏi một câu, nhìn Lê Gia Hào lại nhìn Trần Thanh Trúc. Lê Gia Hào không nói nhiều, trực tiếp dùng hành động biểu thị, cúi người nâng cầm Trần Thanh Trúc, xoay lại, hôn xuống. Trần Thanh Trúc cũng không phản ứng lại, cứ thế mặc cho anh hôn.

Kết thúc nụ hôn trong ánh mắt mờ lờn, trùng trùng nhìn hai người của Hàn Dạ đang ngỡ ngác, bị sốc... Lê Gia Hào không để Hàn Dạ kịp phục hồi lại tinh thần liền gần từng chữ, cố gắng nói thật chậm

"Bởi vì cô ấy là bạn gái tôi, là vợ tương lai của tôi, là mẹ của con tôi... anh hiểu rồi chứ? Vậy nên... anh không có cửa đâu..."

Advertisement / Quảng cáo

"Con mẹ nó cái tên này ở đâu chui ra sủa vậy há? Con mẹ nó... ông đây không tin đâu..."

Hét lên một tiếng giận giữ Hàn Dạ lại nhìn sang Trần Thanh Trúc dịu giọng hỏi.

"Trúc... em..."

Trần Thanh Trúc mắt thấy Lê Gia Hào sắp mất khống chế khi bị Hàn Dạ mắng thì vội vàng nắm tay anh lại, nhìn Hàn Dạ, nói.

"Em xin lỗi nhưng em thực sự không thể nhận lời anh được. Chúng ta chỉ có thể là bạn thôi. Anh nên tìm đối tượng khác đi, em đã nhận lời làm bạn gái anh Hào rồi...thực xin lỗi anh."

Hàn Dạ nghe cô nói xong thì như không thể tin nổi vào tai của mình nữa, đưa tay chỉ chỉ vào Lê Gia Hào mà nói.

"Em quen anh ta được bao lâu chứ? Còn chúng ta... chúng ta quen nhau bao lâu. Anh đối với em như thế nào? Sao em lại có thể chọn hắn mà không phải là anh chứ? Không... không... anh sẽ không bỏ cuộc đâu. Anh sẽ làm cho em yêu anh...anh không bỏ cuộc đâu..."

Nói xong thất thần mà rời đi. Trần Thanh Trúc có chút áy náy, đúng vậy cô và Hàn Dạ quen biết đã lâu, tuy rằng kể từ ngày hắn lên con hãm nói sẽ theo đuổi cô, thì cô có chút lúng túng, muốn tránh mặt. Rồi hắn lại thường xuyên bày ra những hành động khác người khiến cô đau đầu, càng thêm muốn chạy. Nhưng nói gì đi chăng nữa hắn cũng không phải người xấu, chỉ là tính cách hơi quái đản một chút mà thôi.

Lê Gia Hào ôm cô xoay người vào nhà, dùng chân đóng cửa lại, ngồi xuống sôphá cúi xuống ngấu ngiến mà hôn như muốn phát tiết vậy. Trần Thanh Trúc đẩy anh ra, nhìn anh, quệt môi, nói

"Này... anh là đang hôn hay là cắn vậy? Đau chết được..."

Lê Gia Hào đầu bốc mảy cột khói, nhìn cô nhóc trong lòng, nghiền răng lại, nói.

"Cái tên cây si vừa rồi là ai vậy?"

"Hoa đào của em..."

Trần Thanh Trúc rất không khách khí trả lời đúng sự thực, bắt quả còn chưa có nói xong, mới chỉ nói một nửa. Điều này khiến mấy cột khói trên đầu Lê Gia Hào phút chốc như muốn bùng nổ, hai tay tăng thêm chút lực đạo nắm vào mõng Trần Thanh Trúc mà bóp một cái, như trừng phạt cô vậy.

Advertisement / Quảng cáo

"Hoa đào... em có tình cảm với hắn...hử..."

"A...aaa...Luuu manhh... khốn kiếp..."

Trần Thanh Trúc bị anh bóp thì bỗng chốc thẹn quá hóa giận mà la lên. Chị Tư từ trong bếp chạy đến, hỏi.

"Chuyện gì vậy?"

Trần Thanh Trúc nghe thấy tiếng chị Tư thì vội vàng nhảy dựng lên tránh khỏi lòng Lê Gia Hào, khuôn mặt như bị nung đỏ, cúi xuống, còn không quên trừng mắt nhìn Lê Gia Hào lên án.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Hoa đào thì mặc hoa đào

Chị Tư tình ý phát hiện ra mình hỏi chuyện sai chỗ, có chút lúng túng quay lại phòng bếp, ý vị cười mỉm.

Trần Thanh Trúc tức giận quyết định không để ý tới Lê Gia Hào nữa mà đi về phòng mình, bỏ mặc anh ở lại phòng khách.

Lê Gia Hào đầu đỏ đầy vạch đen, lửa giận chưa kịp phát ra ngoài thì đã bị giận ngược lại, không cần đập tự tắt. Anh lúng túng sờ mũi mình một cái khó hiểu.

"Sao mình lại bị giận rồi, đáng nhẽ người tức giận phải là mình chứ nhỉ?"

Nhưng cũng chẳng thể làm gì khác hơn là lật đặt chạy theo cô gái nhỏ mà ăn năn một chút, trong lòng tự nhủ, mình nhìn người yêu chứ có phải ai đâu mà lo thiệt, trước cứ dỗ người tới tay đã.

Trần Thanh Trúc vào phòng đóng cửa lại cũng không có chốt, mà đi lấy quần áo đi vào nhà tắm thay đồ. Bên ngoài Lê Gia Hào đẩy cửa đi vào, đây không phải là lần đầu tiên anh vào phòng cô, nhưng lần này anh vào đây khi đã là bạn trai của cô nên có chút tò mò xem xét nhìn khắp gian phòng.

Căn phòng khá rộng rãi thoải mái, cả căn phòng là màu xanh cỏm, trong không khí còn có một mùi hương thơm dịu nhẹ vô cùng dễ chịu. Khấp nói trong căn phòng là hình ảnh của các nhân vật hoạt hình, từ doremon tới conan... nếu ai không biết còn có thể nghĩ đây là một căn phòng của con nít. Chợt ánh mắt Lê Gia Hào dừng trên bức hình doremon cách đó không xa, lại nhớ đến ban này người đàn ông kia cũng là mang đến tò tình bằng một con doremon thật lớn thì lại cảm thấy khó chịu không thôi. Ánh mắt liền đảo quanh nhìn khắp một lượt hình dán trong phòng, trong lòng có một chủ ý koe sáng.

Trần Thanh Trúc từ trong phòng tắm đi ra đã rơi vào trong một vòng tay người nào đó. Cô giận dỗi mà đây ra, bất quá cũng chẳng dùng đến bao nhiêu lực cả. Lê Gia Hào ôm cô nhẹ giọng.

"Anh xin lỗi... là anh sai rồi..."

"Anh sai cái gì?"

Trần Thanh Trúc nói, âm thanh có chút phụng phịu làm nũng. Lê Gia Hào bắt đắc dĩ cười, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Anh không nên phát hỏa với em. Nhưng mà cô nhóc, em cũng thấy đấy trong hoàn cảnh như vậy anh thật sự không có nhìn được mà..."

"Không nhìn được liền bắt nạt em sao?"

"Anh bắt nạt em lúc nào chứ?"

Lê Gia Hào bộ dáng oan uổng nói lại. Trần Thanh Trúc liền muốn đẩy tay anh đang ôm mình ra, nhưng không được.

"Anh chính là bắt nạt em... vô si mà... mà... tức chết người ta mà..."

"Được rồi... được rồi... là anh sai... anh sai rồi... anh xin lỗi..."

"Hừ..."

"Còn không phải hoa đào kia của em sao? Em lại còn hồn nhiên thừa nhận anh ta là hoa đào của mình nữa... nên..."

"Nên cái gì mà nên... đây là anh ấy theo đuổi em. Còn là theo đuổi lâu lắm rồi. Hừ... nhưng em còn chưa có đồng ý, hôm nay anh ấy mới công khai đến ngõ lồi. Ai như anh, chẳng biết có tình cảm hay không, miệng thì nói là không có, mà còn ôm ấp vỗ ập nữa là... em rất thẳng thắn, hoa đào thì em nói là hoa đào, cũng đâu có nói là thích anh ấy đâu, chẳng phải là em đã từ chối anh ấy rồi hay sao?"

Khóc miệng Lê Gia Hào co rút một hồi. Cô nhóc này sao đến giờ vẫn còn nhớ đến chuyện kia vậy? Thật là...

"Được... được... vậy chúng ta coi như huê, xí xóa được không? Hoa đào thì mặc hoa đào, chỉ cần chúng ta tin tưởng nhau thì sẽ không có chuyện gì cả, hoa đào cũng chỉ để trang trí mà thôi..."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc mỉm cười, gạt gạt đầu.

"Như vậy mới đúng, hừ... em cũng không có giận dỗi gì anh cả, nhưng em lại muốn anh tới dỗ em. Muốn anh dịu dàng không được nổi nóng với em, tin tưởng em... có phải em giống con nít, làm anh khó chịu lắm đúng không?"

"Ngốc ạ..."

Anh mắng cô một câu, trong đó tràn đầy cưng chiều, xoay người cô lại, cúi xuống, hôn. Dịu dàng, nhẹ nhàng mà hôn, cô cũng nhiệt tình đáp lại anh, theo sự dẫn dắt của anh mà từ từ đắm chìm. Chỉ đến khi cả hai như không thể thở nổi nữa mới kết thúc, nắm tay nhau đi ra ngoài.

Cô mỉm cười, trong lòng ấm áp, hạnh phúc tràn đầy. Thầm nghĩ, mình sao lại có sự thay đổi như vậy nhỉ? Thật khác lạ... Có lẽ con gái khi yêu đều vô lý như thế. Kể cả khi lỗi ở mình thì cũng vẫn có thể giận dỗi mà làm nũng, nếu một người có thể bao dung cái sự vô lý của cô ấy thì có lẽ đó chính là chân ái.

~~~~~

"Anh Hào... em chính là thiết kế mới đến..."

Lê Gia Hào nhìn người đang đứng trước mặt mình. Đây chính là Vũ Bình bạn thân của em gái anh, nên hai người cũng coi như là quen biết. Vũ Bình học thiết kế thời trang, cũng có chút tiếng tăm trong giới mộ điệu. Lần này Vũ Bình thông qua sự giới thiệu đặc biệt là Lê Yên Thư mà được nhận vào Khánh Điền, làm việc tại phòng thiết kế, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, đến ra mắt chào hỏi với Lê Gia Hào.

"Tôi đã biết rồi, cô có thể đi làm việc của mình rồi."

"Dạ..."

Vũ Bình nở một nụ cười thật đẹp nhìn Lê Gia Hào, ánh mắt như có một chút hi vọng, cùng luồng ánh sáng lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Tin Tin đánh nhau

Tại văn phòng trường học quốc tế Việt Mỹ Tin Tin ngồi trên ghế im lặng nhìn cô giáo cùng một cậu nhóc khác. Cậu nhóc kia trên mặt có vài vết bầm tím, cùng quần áo xộc xệch nhếch nhác đến thảm. Tin Tin thì ngược lại, cậu nhóc mang theo một chút lạnh lùng xa cách không màng đến thế sự.

Cô giáo chủ nhiệm nhìn hai cậu nhóc lên thờ dài một tiếng, cổ găng nghiêm mặt, nói.

"Các em tại sao lại đánh nhau hả?"

Tin Tin ngược đôi mắt lên, nhìn cô giáo nói.

"Là bạn ấy tới tìm em gây chuyện trước, muốn bắt nạt em, bắt em phải làm bài tập cho cậu ta, em đã không muốn nói gì rồi cậu ta còn tới đập vỡ luôn máy tính của em, ra tay đánh em, em chỉ là tự vệ mà thôi."

"Tao đập máy tính của mày đây thì sao nào, mày tao cũng muốn đập luôn chứ đừng nói đến máy tính. Còn mày... lần này mày chết chắc rồi. Mày có biết ba tao là ai không? Ba tao chính là giám đốc của tập đoàn Khánh Điền đấy. Đừng nói là đuổi học mày, mà ngay cả cô giáo nữa tao muốn cũng có thể nói với ba tao để ba tao đuổi việc luôn ấy chứ... hừ... lần này thì đừng có hòng tao tha cho mày, không đuổi học được mày thì chính là tao nghỉ học ở đây..."

"Hoàng Quốc Thiên em đang nói cái gì vậy hả? Em như thế nào mà lại không hề có chút hối lỗi tý nào vậy hả?"

Cô giáo chủ nhiệm nghe Hoàng Quốc Thiên nói vậy thì vô cùng tức giận, không thể bình tĩnh nổi mà lớn tiếng mắng. Vẫn biết Hoàng Quốc Thiên là con của một giám đốc ở tập đoàn chính Khánh Điền, nhà đầu tư nắm giữ 35% cổ phần của nhà trường, đặc tội với nhà này chẳng có gì tốt đẹp cả nhưng Hoàng Quốc Thiên hôm nay quả thật quá đáng, mà nhìn Trần Bình An (Tin Tin) xem ra lai lịch cũng không nhỏ vậy nên trước mắt cô giáo vẫn bảo toàn thể trung lập. Tuy nhiên cảm tình của cô vẫn là nghiêng về phía Trần Bình An (Tin Tin) hơn.

Hoàng Quốc Thiên chính là con trai của giám đốc Hoàng, giám đốc tài chính của tập đoàn Khánh Điền, thường ngày học lực kém, luôn luôn bày trò để bắt nạt các bạn học. Bên cạnh đó còn luôn ý vào sự chiều chuộng cùng dung túng của gia đình mà coi thường giáo viên, khiến các giáo viên vô cùng nhức đầu.

Hoàng Quốc Thiên bị cô giáo lớn tiếng nắn nắn thì với cùng tức giận, khuôn mặt nhô mồm trắng trẻo trở lên đỏ bừng, mở lớn mắt to trừng trừng nhìn cô giáo chủ nhiệm cãi lại.

"Em nói chẳng có gì sai cả, cô mà mắng em, em sẽ mách ba em, để ba em đuổi việc cô luôn... hừ..."

Advertisement / Quảng cáo

"Em... đúng là ngang ngược không thể nói được mà. Em mà cứ vậy sau này sẽ..."

"Sẽ làm sao hả? Cô giáo... phiền cô nói một chút con tôi sau này sẽ làm sao hả? Cô mà không nói cho rõ ràng vậy thì cô thôi việc đi là vừa đấy."

Đúng lúc này một người đàn ông đẩy cửa bước vào, theo sau hẳn chính là thầy hiệu trưởng. Cô giáo chủ nhiệm nhận ra đây chính là giám đốc hoàng ba của Hoàng Quốc Thiên thì có chút chột dạ, cúi đầu...

Giám đốc Hoàng kia thấy vậy thì cười mỉa mai nhìn cô giáo, nói.

"Sao? Sao cô không trả lời đi chứ? Bộ cô có gì khó nói hay sao? Không phải vừa nãy mạnh mẽ lắm lắm hay sao? Bắt nạt một đứa trẻ con vui lắm hả? Nói đi, sau này con trai tôi sẽ ra sao?"

"Tôi..."

Cô giáo ấp úng không biết nói gì thêm, đành cắn chặt môi lại không nói tiếp.

Giám đốc Hoàng cũng chẳng thêm đây đưa nhiều với cô giáo nữa mà lại chuyển ánh mắt nhìn qua Tín Tín, lạnh lùng hỏi.

"Là mày đã đánh con trai của tao?"

Tín Tín không hề nao núng trước uy thế kia của giám đốc Hoàng mà bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn ông ta, gật đầu.

"Đúng vậy... cháu là tự vệ thôi. Là bạn ấy tìm cháu gây sự trước. Bắt cháu làm bài thay, cháu không chịu thì liền đập máy tính của cháu..."

Advertisement / Quảng cáo

"Chỉ có thể thôi?"

Giám đốc Hoàng gần lên từng tiếng với Tín Tín muốn dọa cho cậu nhóc sợ, nhưng trái lại với sự mong đợi của hẳn Tín Tín vô cùng thản nhiên gật đầu.

"Vậy chú còn muốn thế nào..."

"Chỉ có như thế mà mày giám ra tay đánh con trai tao sao? Mày muốn chết? Ba mẹ mày đâu gọi bọn họ tới đây ngay, tao muốn xem mày là con cái nhà ai mà dám đụng đến con trai bảo bối của tao hả?"

Giám đốc Hoàng thực sự phát hỏa, nổi giận đùng đùng mà la lớn vào mặt của Tín Tín.

Tín Tín vẫn mặt bộ dáng thản nhiên, có chút lạnh lùng, nhếch khóe miệng.

"Ba mẹ cháu một lát nữa sẽ tới thôi, chú đừng có gấp quá."

Cạch...

Cửa phòng mở ra lần nữa Trần Thanh Trúc từ bên ngoài bước vào. Khi nhận được điện thoại của cô giáo chủ nhiệm lớp con trai cô đã vô cùng bất ngờ, có chút khó tin. Con trai cô từ nhỏ luôn lạnh lùng không mấy khi quan tâm đến chuyện tâm phảo bên ngoài, càng không nói đến là đi đánh nhau trên chộc tới người khác. Vậy nên cô chuyện như vậy xảy ra cô tin chắc một điều đó là con trai cô đã vị chọc giận thật sự rồi. Nhưng khi cửa bước tới của thì đã nghe thấy tiếng rống giận dữ của một người đàn ông, khi mở cửa bước vào thì biết người kia vừa mới lớn tiếng mắng con mình, máu nóng dâng lên, nhưng cô vẫn cố kiềm chế lại, đi đến bên cạnh con trai, thấy Tín Tín không có việc gì thì hướng tới thầy hiệu trưởng, cô giáo chủ nhiệm vào giám đốc Hoàng, nói.

"Chào các vị... tôi chính là mẹ của cháu Trần Bình An..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Tư cách làm chó

"Cô chính là mẹ của thằng nhóc mất dạy này sao? Tôi nói cho cô biết, con trai cô đánh con trai của tôi, cô nhìn một chút, mau mang con của cô cút khỏi đây ngay, tôi không muốn con trai tôi học chung với những phần tử như con cô..."

Trần Thanh Trúc nhìn người đàn ông mặt lạt kéo khóe môi cười khẩy, khinh thường nói.

"Này anh đang nói cái gì đó, trường này là của nhà anh mở hả? Anh lấy cái quyền gì mà muốn đuổi học con tôi? Trước khi phân tích rõ ràng sự việc thì anh đừng có khoa tay múa chân ở đây, ra oai cho ai xem..."

Đúng lúc này từ bên ngoài chạy vào lại có thêm một người phụ nữ mặc một bộ đầm đỏ chói, khuôn mặt trát nua tấn phần lờ lợt trên khuôn mặt. Cô ta chạy đến ôm lấy Hoàng Quốc Thiên khóc lóc.

"Ôi con trai của mẹ... con có bị sao không? Là đứa mất dạy nào dám đánh con hả?"

Xem xét, ngắm nghía con trai một một, cô ta lại hướng chồng mình là giám đốc Hoàng kia nói.

"Ông xã... anh xem con trai bảo bối, vàng ngọc của chúng ta bị bắt nạt như vậy, anh phải mạnh tay với đứa đã đánh con mình, tốt nhất là trực tiếp đuổi học luôn đi..."

Vì giám đốc Hoàng nhìn vợ cùng con trai mình gật đầu an ủi vài câu lại nhìn hiệu trưởng nhà trường nói.

"Hiệu trưởng... tôi muốn ông mau chóng đuổi học cái thằng mất dạy kia luôn đi..."

"Nói thật là hay... nghe ra anh chính là xem đây là trường học của nhà anh rồi nhì? Nhưng chia buồn với anh nhé, hôm nay anh gặp phải tôi, anh muốn đuổi con tôi sao? Nói cho anh biết người bị đuổi sẽ là con anh đấy. Vốn định nói chuyện từ từ phân rõ đúng sai nhưng xem ra không cần nữa rồi, hôm nay nếu không phải là con anh bị đuổi thì sẽ là con tôi thôi..."

Vốn là muốn nói chuyện phải trái nhưng khi nhìn thấy thái độ, cùng cách cư xử của hai vợ chồng nhà này thì Trần Thanh Trúc biết là không cần thiết nữa rồi. Chuyện đúng sai ra sao cô cũng đã được nghe cô giáo nói qua, cô không thể nhân để cho họ muốn vo tròn bóp méo thế nào cũng được được. Cô phải bảo vệ con trai mình.

Advertisement / Quảng cáo

Giám đốc Hoàng khẽ hừ mũi khinh thường nhìn Trần Thanh Trúc, hẳn còn đang định nói gì đó thì vợ hẳn đã xông lên nói trước, bộ dáng như muốn nhảy bổ đến ăn tươi nuốt sống Trần Thanh Trúc vậy.

"Hừ... nói cho cô biết trường này là có vốn đầu tư chiếm 35% cổ phần của tập đoàn khánh điền, mà chồng tôi chính là giám đốc của tập đoàn... hừ... lần này con cô bị đuổi là cái chắc rồi... nhưng nhìn cái đáng vè của hai mẹ con

cô, nếu như cô chịu quý xuống cầu xin tôi, con cô quý xuống xin lỗi con tôi, còn phải bồi thường cho con tôi tầm khoảng hai ba chục triệu thì cô lẽ tôi sẽ bỏ qua cho hai mẹ con cô một lần. Nói gì thì nói vợ chồng tôi cũng có lòng thương người lắm..."

Trần Thanh Trúc nghe những lời cô ta nói thì máu nóng xộc lên muốn tăng xông luôn thì, lại nghe tiếng của giám đốc Hoàng kia lên tiếng.

"Hiệu trưởng ông cũng nghe thấy rồi đấy... hôm nay tôi chính là muốn đuổi học đứa nhỏ này,làm trong sạch môi trường giáo dục ở đây. Còn nữa nếu ông không đuổi thì chức vụ hiệu trưởng cũng có thể thay được rồi đấy. Một đứa trẻ vô giáo dục, có mẹ sinh không có cha đường này, tôi không thể để cho con mình học cùng được."

"Vô giáo dục, có mẹ sinh không có cha đường..."

Bốp... bốp...

Trần Thanh Trúc nghiêng rằng gần lại từng lời của tên giám đốc Hoàng một lần, rồi giờ tay lên, hai cái tát giáng xuống thẳng mặt hắn. Hai bạt tai này là Trần Thanh Trúc lấy hết sức mà đánh, dồn nén toàn bộ tức giận, phần nộ mà giáng xuống. Thủ này xem như kết.

Ấn trọn hai bạt tai, máu mũi trào ra, trên mặt là hai bàn tay rõ mồn một. Giám đốc Hoàng xây xẩm mặt mày. Vợ hắn chạy lại đỡ chồng rồi cũng sùng xỏ xông đến muốn đánh Trần Thanh Trúc.

"Con đĩ này... mày dám đánh chồng bà, mày muốn chết..."

Nhưng..

Advertisement / Quảng cáo

Bốp...bốp...

Người bị đánh lại là cô ta, cô ta cũng như chồng mình ấn trọn hai bạt tai, hai má sưng lên lập tức, in hình bàn tay trên đó.

Hiệu trưởng và cô giáo chủ nhiệm bị một màn diễn ra trước mắt này làm cho chấn kinh, tay chân luống cuống không biết phải làm thế nào. Chỉ có Tín Tín là vẫn ở một bên, hoàn toàn không thể hiện cảm xúc ra ngoài một chút gì. Nhưng trong lòng cậu bé lại đang cười rộ vui vẻ, âm thầm tặng cho mẹ bé một nghìn like, triệu điểm uy vũ. Bên cạnh đó Hoàng Quốc Thiên bị dọa sợ khóc tím lúm, thu mình đến bên ba mình.

Trần Thanh Trúc lẳng lẳng nhìn hai vợ chồng nhà kia chật vật ở đó, trầm giọng nói

"Hôm nay không những con trai hai người bị đuổi học, mà ngay cả các người cũng bị đuổi việc..."

"Hừ... mày nghĩ mày là ai chứ? Muốn hù dọa trẻ con sao? Mày ngu rồi con ạ. Chồng bà là người mày có thể nói đuổi việc à? Con bà mày có bản lĩnh đuổi học ư? Đừng có ở đó mà vọng tưởng. Nếu mày làm được điều đó thì bà đây sẽ làm chó cho nhà mày..."

Vợ giám đốc Hoàng tức giận mà chầm chọc một câu.

"Muốn làm chó nhà tôi... cô không có cái tư cách đấy..."

Trần Thanh Trúc thần nhiên chẳng nhiều lời trực tiếp, nhướn chân mày mà trả lời. Lời này trực tiếp làm cho vợ giám đốc Hoàng muốn thổ huyết. Trợn to mắt tức giận nhìn cô. Trần Thanh Trúc chẳng để ý nhiều chỉ là lấy điện thoại ra, chậm rãi bấm số gọi đi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Tôi không nói nhảm

Chỉ một lát sau điện thoại của hiệu trưởng đã vang lên. Ông ta khó xử nói xin lỗi rồi bấm máy nghe.

"Alo... dạ... dạ... vâng... tôi sẽ làm như vậy..."

Sau khi nghe điện thoại xong hiệu trưởng đi đến chỗ mấy người, áy náy nhìn vợ chồng giám đốc Hoàng. Giám đốc Hoàng những tưởng là ông ta đang muốn xin lỗi mình thì làm bộ khoát khoát tay.

"Ông không cần phải làm bộ đáng áy náy đó với tôi, chủ cần ông đuổi học thẳng nhóc kia thì tôi sẽ không có làm khó để gì ông cả..."

Vợ giám đốc Hoàng cũng nhanh chóng ra oai tức giận nhìn Trần Thanh Trúc.

"Lần này mày xem như xong rồi. Nhìn mặt mày là đã biết cái thứ chẳng có gì tốt đẹp cả. Lần này mày đắc tội với chồng tao chẳng khác nào đắc tội với cả tập đoàn Khánh Điền, mày sẽ không có chỗ dung thân đâu...hừ... bà sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ con ạ..."

Ông hiệu trưởng trần chối mà nhìn hai vợ chồng nhà kia, thâm mắng là hai vợ chồng nhà heo mà, lần này người xong đời chính là họ rồi... hít vào một hơi ông ta nói.

"Xin lỗi giám đốc Hoàng... lần này nhà trường chúng tôi thật sự không thể giữ được em Hoàng Quốc Thiên ở lại trường được nữa. Chúng tôi sẽ nhanh chóng làm thủ tục đuổi học đối với em ấy..."

"Cái... cái gì... ông vừa nói cái gì hả? Ông không có nói lộn đó chứ... ông có biết ông vừa nói đuổi học đối với con của ai không hả?"

Hiệu trưởng bỗng chốc thay đổi sắc mặt nhìn hai vợ chồng giám đốc Hoàng.

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi không có nói nhảm. Người bị đuổi học chính là Hoàng Quốc Thiên con trai của hai vị. Lệnh này được đích thân tổng giám đốc tập đoàn Khánh Điền đưa ra. Tôi cũng chẳng ngại nói thẳng với các người, con trai của hai người là một đứa trẻ bướng bỉnh, ngỗ nghịch, xác xược với giáo viên, thường xuyên bắt nạt bạn học. Chúng tôi cũng không muốn giữ từ lâu rồi. Trao đổi với các người để có thể dạy bảo lại cháu thì các người còn tỏ thái độ này nọ... nếu như các người vẫn cứ dung túng con mình như vậy thì sau này con của các người sẽ trở thành thành phần cận bìa của xã hội mà thôi, không thể thành người được đâu... thôi, tôi cũng không có muốn nhiều lời đâu, người bị đuổi học chính là con của hai người, không có sai đâu..."

"Không... không thể nào... làm sao mà tổng giám đốc lại có thể nhìn đến chuyện nhỏ như thế này được chứ... tôi không tin..."

Reng...reng...

Giám đốc Hoàng còn đang rống giận lên với hiệu trưởng thì nhận được điện thoại gọi tới. Nhìn thấy tên người gọi tới thì bất máy rồi quát lớn.

"Có chuyện gì thì nói nhanh tôi đang có việc. Không có việc gì quan trọng thì đừng có làm phiền tôi... sao?... có nói lại lần nữa xem nào..."

Không biết bên kia nói gì mà khiến cho sắc mặt của giám đốc Hoàng xa sầm lại, chuyển sang tái mét, rồi cuối cùng là hắn đứng không vững mà trực tiếp khụy xuống. Vợ hắn vội vàng chạy lại đỡ lấy hắn.

"Ông xã... anh làm sao vậy? Có chuyện gì?"

Giám đốc Hoàng thất thần một lúc, bất chợt nhìn về phía Trần Thanh Trúc, ánh mắt lộ rõ vẻ khó tin, lắp bắp.

"Cô... cô... cô là ai vậy? Sao... sao có thể..."

Trần Thanh Trúc bộ dáng cao cao tại thượng, lạnh lùng nhìn hai vợ chồng giám đốc Hoàng gia, nói.

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi là ai... các người chưa đủ tư cách để hỏi đến đâu. Các người chỉ cần biết... một kiếp nạn này chính là các người tự rước lấy..."

Bất sự việc đã được giải quyết xong Trần Thanh Trúc liền xoay người lại vẫy tay với Tín Tín định rời đi thì hiệu trưởng cùng cô giáo chủ nhiệm đi đến cười lấy lòng nói.

"Mẹ học trò An... mời cô đến văn phòng bên kia uống nước, chúng tôi có chút chuyện muốn trao đổi cùng cô đây có được không..."

Trần Thanh Trúc thấy hiệu trưởng đã có lời không tiện từ chối liền đồng ý. Bất chợt từ đằng sau giám đốc Hoàng chạy đến, hướng cô tựa như muốn quý xuống, lấp bắp, thấp giọng tỏ ý cầu xin.

"Cô gi oi... chúng tôi đúng là có mắt không trông, mong cô rộng lượng bỏ qua cho chúng tôi. Tôi lập tức sẽ chuyển trường cho con trai mình, từ nay về sau sẽ dạy lại cháu thật tốt. Chỉ mong cô có thể nói một tiếng với vị bên kia đừng có đui việc và phong sát tôi có được không? Xin cô đó... nếu mất đi việc lại bị phong sát thì cả nhà chúng tôi chỉ còn nước đi ăn mày mà thôi... xin cô mà..."

Trần Thanh Trúc liếc mắt nhìn giám đốc Hoàng một cái, thờ ơ mà mờ mịt.

"Rất tiếc, hôm nay các người khiến tâm trạng tôi vô cùng không tốt, tôi không thể rộng lượng được với các người, vậy nên tha cho các người là không thể, cái này đều là do các người tự làm tự chịu mà thôi...chuyện của mấy người tôi không có hơi quan tâm đến đâu."

"Đây nói cho cùng cũng chỉ là chuyện của trẻ con mà thôi, cô cũng đâu có cần phải làm to ra như vậy hay không? Chúng tôi cũng đã đồng ý chuyển trường cho con trai rồi, cô còn hẹp hòi, cần chặt không buông như vậy..."

Vợ giám đốc Hoàng từ đằng sau chen ngang, thái độ không có mấy phần hối lỗi cả. Nghe cô ta nói xong Trần Thanh Trúc khẽ nheo mắt lại nhìn cô ta, trong lòng thấp phần khinh bỉ và trào phúng. Lại nhìn vào Hoàng Quốc Thiên khuôn mặt mập mạp, thanh hình có chút phì nhiêu kia chỉ có thể thờ dài một hơi, có một người mẹ, người cha như hai người trước mặt này, đứa trẻ này không biết nên nói là may mắn hay bất hạnh nữa đây. Tương lai của nó không biết sẽ đi về phương nào đây.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Nghe lén

"Nếu hôm nay tôi không có khả năng đập hai người xuống, mà yếu thế hơn hai người thì liệu các người có thể bỏ qua cho hai mẹ con tôi hay không? Tôi đây cũng chỉ là làm theo dự định của các người muốn làm với hai mẹ con tôi mà thôi. Đây chính là phần lễ mà hai người đáng được nhận lấy, đừng oán trách ai cả..."

"Con đi này mày là cái thứ gì há... mày nói cho cùng chỉ là một con chó cái mà thôi, mày tưởng mày ngon há? Mày chờ đó cho bà, bà sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ..."

Vợ giám đốc Hoàng biết chẳng thể nào làm gì được nữa, đã vậy thì chửi một trận cho đã cơn đã. Trần Thanh Trúc cũng chẳng thêm để ý đến cô ta mà đi thẳng một mạch ra cửa. Bò lại tiếng la hét chửi rủa của vợ giám đốc Hoàng kia ở phía sau. Ngay sau đó là tiếng quát rống giận của giám đốc Hoàng và tiếng khóc của con trai bọn họ là Hoàng Quốc Thiên.

~~~~~

Tiếng nhạc đĩnh tì nhưc ọc của quán bar, trong ánh đèn mờ ảo một thân ảnh mỹ ảo uyển chuyển đi vào, tiến lên thẳng lầu hai mà đi tới. Ở một phòng bao vip ở tầng hai này ba người đàn ông, đang ngồi bàn chuyện gì đó không khí có chút căng thẳng. Bên ngoài cửa phòng đúng hai hàng vệ sĩ mặc đồ đen nghiêm chỉnh đứng canh không cho ai lại gần.

Cô gái kia đi đến gần căn phòng kia liền cố ý kéo trễ dây áo xuống, rũ tóc làm ra bộ dáng say xin loạn choạng đi đến.

A...aaa... bất chợt cô gái ngã xuống đầy mạnh của phòng bao bật mở ra, nhóm vệ sĩ phản ứng cực nhanh, vội lôi kéo cô gái đi ra, nhưng tất cả ánh mắt như sừng sốt tập trung vào một chỗ...

"Có chuyện gì thế?"

Một giọng nói trầm đục, khàn khàn vang lên từ trong phòng vọng ra. Một tên vệ sĩ nhanh chóng báo cáo.

"Dạ thưa... là một cô gái say quá lên bị ngã.. không có chuyện gì đâu ạ."

"Lỗi cô ta ra xa xa chỗ này đi, canh cho cẩn thận đừng để kẻ nào tới gần đây..."

"Vâng ạ..."

Cô gái được đưa vào thang máy rồi nhấn nút cho đi xuống. Không có bất cứ tên nào để ý đến cô gái say này đang cười một cái đắc thắng.

Advertisement / Quảng cáo

Cô gái kia sau khi xuống vừa đến lầu dưới thì đã bị ôm vào một vòng tay, cô đang muốn xuất thủ thì một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

"Cô nhóc... em vừa làm gì hửm..."

Cô gái chính là Trần Thanh Trúc còn người đang ôm cô kia chẳng ai khác chính là Lê Gia Hào. Trần Thanh Trúc nghe tiếng nói quen thuộc nhận ra người bên cạnh khẽ thờ ra một hơi, nhưng bất chợt nghĩ đến gì đó lại khẽ run rẩy một cái, cười nhẹ, nhỏ giọng nói.

"Hi hi... em đang điều tra manh mối a... anh... sao lại ở đây?"

Lê Gia Hào lấy áo bên ngoài của mình khoác lên người cô, cúi người ôm cô một mạch đi theo thang máy, đi đến một căn phòng ở đó, mở cửa đi vào. Trong phòng Lê Gia Hào đặt cô xuống, không nói nhiều trực tiếp hôn xuống, nụ hôn kéo dài rất lâu cho đến khi Trần Thanh Trúc cảm tưởng như mình muốn tắt thở thì mới được anh buông tha cho. Trần Thanh Trúc được buông tha thì ai oán mà nhìn anh.

"Anh... anh... anh lưu manh..."

"Anh còn có thể lưu manh hơn, em có muốn thử?"

Lê Gia Hào cúi người khẽ sát mặt mình lại một cổ, hai cái mũi chạm vào nhau, khiến Trần Thanh Trúc lú lẩn công tâm, nghiêng rằng.

"Cút... anh muốn chết..."

Lê Gia Hào thấy cô tức giận cũng không có làm tới, lại cười lấy lòng nói.

"Em làm như vậy rất nguy hiểm, em có biết không?"

"Biết... nhưng không làm vậy, anh có cách nào hay hay không?"

Advertisement / Quảng cáo

"Cách thì anh đã có, cũng đang muốn làm thì đã bị em hành động làm trước rồi..."

"Dù gì thì em cũng đã làm được vậy chúng ta mau đến xem thành quả nào..."

"Em đó... thật là không nói nổi mà... lần sau không cho phép làm như vậy nữa, có gì cũng phải nói với anh trước..."

"Biết... biết... anh đừng có mà cầm rơm nữa mà, mau tới đây xem nào..."

Trần Thanh Trúc đi đến bên một cái máy tính xách tay được Lê Gia Hào để sẵn ở đó tiến hành thao tác truy cập, một lúc sau trên màn hình hiện lên một cung cảnh.

Trong một gian phòng có ba người đàn ông nhưng không thể nhìn rõ khuôn mặt của họ. Lê Gia Hào nhìn màn hình cau mày lại hỏi.

"Không thể nhìn rõ được hay sao?"

Trần Thanh Trúc trẻ môi nhìn anh, nói.

"Anh nghĩ hay nhỉ, muốn cái máy lại gần bọn họ đúng là mơ tưởng mà, những người này đều vô cùng cẩn thận, trong phòng này đều là gắn thiết bị làm nhiễu sóng, và thiết bị phát hiện ra máy nghe lén, camera hay bất kỳ sự xâm nhập nào đó. Thứ em dùng là một máy quay, nghe lén thế hệ mới có thể đâm thủng được hàng rào ngăn cách chết tiệt kia nhưng không thể nào tiến lại quá gần được, như vậy không an toàn. Ở khoảng cách này nếu không bị máy cái loại máy làm nhiễu ngăn cản thì cũng có thể nhìn rõ, nghe rõ không vấn đề gì cả. Nhưng cũng chẳng sao, chúng ta có thể nghe được nội dung của cuộc nói chuyện này cũng không có tội rồi.

Lê Gia Hào gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nếu có thể dễ dàng nhìn rõ nghe rõ tất cả cuộc nói chuyện thì có lẽ đã chẳng phải là...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Bóng đèn 1

"Xong việc rồi, tiện đây chúng ta đi làm vài ly có được không..."

Trần Thanh Trúc chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn Lê Gia Hào. Khiến sóng lưng anh chợt dựng thẳng dậy, nhìn cô về mặt đề phòng, kiên quyết nói.

"Không được... chúng ta đi ăn, anh mời..."

Trong lòng Lê Gia Hào thì nhân nhó hơn cả táo tàu héo. Anh cũng muốn cùng uống với cô nhóc lắm chứ, nếu như không có cái gọi là bài học xương máu lần trước thì có lẽ cùng uống vài ly chính là tình thú, nhưng anh hiểu rất rõ tình thú này anh hưởng không nổi. Vẫn là ăn com nói chuyện phiếm thì vẫn hơn.1

Trần Thanh Trúc vô cùng mất hứng bâu bâu cái môi, không mấy hài lòng phụng phịu mà đi ra cửa. Lê Gia Hào ở phía sau xoa xoa cái trán của mình, cười khổ một tiếng.

~~~~~

"Anh Hào... đây là thiết kế mới của em. Anh xem..."

Vũ Bình đứng ở trước bàn làm việc của Lê Gia Hào ánh mắt sy mê liếc mắt đưa tình nhìn anh. Lê Gia Hào vẫn một mực không ngẩng đầu chỉ nhân nhật mà nói.

"Cô cứ để ở đó đi, tôi sẽ xem sau..."

"Vâng... nhưng..."

Cốc... cốc...2

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên, tiếp sau đó chính là Lê Xuân Trường đi vào theo sau cậu ta lại chẳng phải ai khác mà chính là Trần Bích Ngọc.

Trần Bích Ngọc vừa vào đến phòng đã chạy đến chỗ Lê Gia Hào, cười thật tươi, nhỏ nhẹ mà nói.

"Anh Hào... em rất nhớ anh..."

"Cô đến là có việc gì..."

Lê Gia Hào không có đề ý nhiều, chỉ lạnh lùng hỏi một tiếng. Điều này khiến cho Trần Bích Ngọc ùy khuất mà cúi đầu xuống, nói nhỏ.3

Advertisement / Quảng cáo

"Em theo lời căn dặn của ông nội tôi tìm anh đưa thiệp mừng thọ, mới anh tới tham dự tiệc mừng thọ của ông nội em"

"Vậy cứ để đó là được rồi..."

Thấy Lê Gia Hào không quan tâm tới Trần Bích Ngọc thì Vũ Bình ở một bên khước môi khế cong lên, đi đến làm động tác mời ngồi đối với Trần Bích Ngọc, rồi tự nhiên rót đến một ly trà, khách sao mà nói.

"Cô Ngọc đây đã cắt công tôi tận đây mời như vậy, chắc chắn là anh Hào nhà tôi sẽ tới mà. Mong Cô đừng quá để ý, anh ấy lạnh lùng như vậy từ trước rồi..."4

"Anh Hào nhà tôi..."

Trần Bích Ngọc khế nghiêng răng nhấc lại mấy lời này, ánh mắt nhìn Vũ Bình bỗng chốc trở lên sắc lạnh, như muốn giết người vậy.

Vũ Bình bên này lại rất hài lòng với thái độ này của Trần Bích Ngọc, điều cô ta muốn chính là như vậy, cô ta muốn cho người trước mặt này biết anh Hào chính là của cô ta. Cô ta nhượng nhượng chân mày khiêu khích nhìn Trần Bích Ngọc, cười đáng vẻ thân thiện, không hiểu sự tình trả lời.

"Đúng vậy..."5

Trần Bích Ngọc nghe cô ta nói vậy hai tay nắm lại thật chặt, môi mím lại, nhìn Vũ Bình. Rồi lại như ùy khuất nhìn Lê Gia Hào, nói.

"Anh Hào..."

Lê Gia Hào sao không biết điều mà Vũ Bình và Trần Bích Ngọc đang nghĩ, nhưng anh cũng chẳng cần quan tâm nhiều. Họ làm gì kệ họ, miễn là đừng để ai đó của anh biết là được, như vậy thì sẽ chẳng sao với anh cả, nên anh mặc kệ.

Thấy Lê Gia Hào không có bất cứ phản ứng gì Vũ Bình càng được nước lấn tới, vênh mặt mà đắc ý với Trần Bích Ngọc.6

Đúng lúc này cửa phòng lại có tiếng gõ và được đẩy ra, sau đó là sự xuất hiện của Lê Gia Tuệ và Mạc Văn Anh. Vừa vào tới phòng Lê Gia Tuệ đã tỏ vẻ thân thiện, cười nói.

"Chào em trai... chào mọi người, xem ra ở đây rất là đông vui a..."

Lê Gia Hào nhìn hai người Lê Gia Tuệ và Mạc Văn Anh lòng mày nháu chặt lại, có chút khó chịu, nhưng vẫn lạnh nhạt mà nói.

"Hai người tôi có chuyện?"

Lê Gia Tuệ cười đắc ý nhướn nhướn chân mày.7

"Đúng vậy, anh và cô Vân Anh đại diện của công ty có vốn đầu tư dự án khai thác khoáng sản của chúng ta, hôm nay anh tới tìm chú là để bàn về việc chuyển vốn lưu động cho dự án..."

Mạc Vân Anh cười cười, ánh mắt lúng liếng đưa tình, dong đưa nhìn anh, nói.

"Anh Hào... em thật sự rất vui khi được hợp tác cùng anh... chúng ta..."

"Cô là hợp tác cùng anh ta không phải tôi..."

Vừa nói anh vừa hướng tới Lê Gia Tuệ mà hất nhẹ cằm một cái. 8

Mạc Vân Anh có chút tức giận mà nắm chặt tay lại, nhưng trên mặt cố không để lộ cảm xúc gì cả, vẫn bình tĩnh nói chuyện phiếm.

Vũ Bình tình ý nảy ra ngay đây cũng là một tình địch của mình, cô ta nhanh nhẹn đi đến rót nước làm bộ đáng của chủ nhà, cười nói với Mạc Vân Anh.

"Mời cô uống nước... anh Hào nhà tôi là vậy đó, cô đừng quá để tâm."

Mạc Vân Anh liếc ánh mắt lạnh như băng nhìn Vũ Bình, nhếch khóe miệng trả lời.

"Tôi biết rất rõ anh ấy như thế nào, dù gì tôi cũng là người con gái duy nhất lọt vào tim anh ấy mà... không cần cô phải nhắc nhở đâu..."9

Trần Bích Ngọc nghe được những lời này thì có chút không vui, nhưng lại có chút hả dạ mà nhìn một Vũ Bình ngu ngốc đang đứng chết chần ở đó, luống cuống gượng cười.

Vũ Bình khẽ mỉm cười lại, đi tới đứng sát bên Lê Gia Hào muốn tỏ vẻ yếu đuối, nhưng rất tiếc cô ra lại chẳng nhận được sự thương hại nào của anh cả.

Lê Gia Tuệ ngồi một bên nhìn một màn này thì trong lòng cười lạnh cùng khinh bỉ không thôi. Khác với hẳn thì Lê Xuân Trường lại cảm thấy phiền lòng cùng lo lắng không thôi cho anh mình.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Bóng đèn 2

Cục diện căng cơ giữa những cô gái mãi một lúc lâu sau mới có thể bình ổn lại, Trần Bích Ngọc cùng Vũ Bình rời đi, để lại trong phòng một bầu không khí ngột ngạt khó thở. Lê Gia Hào nhìn Lê Gia Tuệ, ánh mắt mang theo vài phần hồ hững cùng lạnh lẽo.

"Anh nói đi, tôi nghe đây..."

Lê Gia Tuệ ánh mắt nheo lại, nhếch khóe môi cười bắt đầu nói chuyện chính.

"Là như thế này..."

Lê Gia Hào nghe hẳn nói, trên mặt không lộ một chút cảm xúc nào nhưng Lê Xuân Trường đứng tại đó lại có thể cảm nhận 1 được áp xuất không khí trong phòng giảm xuống thấp đến đáng sợ, đè ép lồng ngực khiến cậu muốn hôn mê luôn tại chỗ.

"Được... cứ như vậy đi. Anh muốn làm thế nào tôi không quan tâm, ba cũng đã nói rồi dự án lần này để anh hoàn toàn quyết định. Nhưng tôi nói trước, nếu anh có ý định không an phận, vậy thì đừng có trách tôi không nương tình..."

"Được thôi... lần này anh đây cũng sẽ tranh thủ thời cơ nắm thật tốt cơ hội để chứng minh thực lực của mình... chú cứ 2 yên tâm ngồi mà nhìn thành quả của anh đi. Đến khi đó chỉ mong rằng chú sẽ có thể để anh đây tới tổng bộ san sẻ một phần gánh nặng trên vai chú..."

"Tôi mãi mãi mong chờ..."

"Haha..."

Lê Gia Tuệ cười lên một tràng cười thật dài, nhìn Lê Gia Hào ý vị sâu xa... rồi đứng dậy muốn rời đi.

Mạc Vân Anh đứng mộ bên nhìn thấy Lê Gia Tuệ muốn rời đi, thì vội vàng nói.

"Hôm nay chọn ngày không bằng gặp dịp, không biết có thể mời Lê tổng đây dùng bữa được hay không?"3

Vừa nói ánh mắt cô ta tràn đầy mong chờ mà nhìn Lê Gia Hào khẽ chớp chớp. Lê Gia Tuệ đứng bên nhìn chẳng được cũng nói xen vào.

"Đúng vậy, đã lâu chúng ta chưa có cùng ăn một bữa cơm rồi, chi bằng hôm nay có người đẹp mở lời chúng ta cũng không nên từ chối..."

"Không được..."

Lê Gia Hào thẳng thắn không cần suy nghĩ mà từ chối. Điều này không ngoài suy đoán của Lê Gia Tuệ, nhưng lại khiến Mạc Vân Anh không cam lòng, sốt sắng, nói4

"Tại sao?"

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi đã có hẹn ăn cơm cùng người yêu rồi..."

Lê Gia Hào nói, khi nhắc đến ai đó, ánh mắt anh còn hiện lên vài tia nắng ấm ôn nhu. Cái này càng khiến Mạc Vân Anh không muốn từ bỏ, cô ta cố nở ra một nụ cười, nói.

"Vậy anh có thể hẹn cô ấy đến, chúng ta cùng nhau dùng bữa là được mà."

"Đúng vậy..."

Lê Gia Tuệ bên cạnh cũng đã có chút hứng thú nhìn Lê Gia Hào, nói. Mạc Vân Anh, liếc anh ta một cái, ánh mắt có một tia cảm kích xẹt qua. Lê Gia Hào nhanh nhẹn bắt được 5 khoảnh khắc này, trong lòng trầm xuống một phần, cười lạnh, nói.

"Rất tiếc chúng tôi không muốn thấp đèn, mong hai người thông cảm..."

Đã nói đến mức này thì hai người Mạc Vân Anh cùng Lê Gia Tuệ cũng không thể nói gì thêm, đành phải rời đi.

~~~~~

"Anh Sơn cũng ở đây sao? Thật trùng hợp quá..."

Trần Thanh Trúc cùng Lê Gia Hào vừa vào đến cửa nhà hàng thì Trần Thanh Trúc nhìn thấy Trần Nhất Sơn cách đó không xa, liền xoay sang nói với Lê Gia Hào.6

Lê Gia Hào nhìn theo hướng Trần Thanh Trúc chỉ, nhìn thấy Trần Nhất Sơn đang đi về phía bên này, thì cũng nắm tay cô đi tới.

"Hào... Trúc... không ngờ lại gặp hai người ở đây... hai người tới dùng bữa sao?"

Trần Nhất Sơn vừa đi tới vừa cười, nói. Lê Gia Hào đi tới vỗ vỗ vai Trần Nhất Sơn, cũng cười, nói.

"Đừng vậy... cậu cũng tới dùng bữa hay sao?"

"Ừ... tới xem mất thì đúng hơn, nhưng chưa kịp ăn uống gì người ta đã đi mất rồi..."

Trần Thanh Trúc nghe Trần Nhất Sơn nói vậy thì có vẻ thoáng kinh ngạc, đưa mắt nhìn một lần từ trên xuống dưới anh ta, nói.7

Advertisement / Quảng cáo

"Anh không đùa đấy chứ? Cô gái nào mà lại đi từ chối anh vậy, thật là không có mắt nhìn mà...haizz... anh yên tâm đi rồi anh sẽ gặp được một nửa của mình mà thôi, chỉ là cô ấy bị lạc đường nên chưa có tới, anh chịu khó đi tìm và chờ cô ấy một chút vậy..."

"Haha... cô Trúc thật vui tính, nhưng bất quá có những lời này của cô tôi cảm thấy tự tin với bản thân mình hơn rất nhiều rồi..."8

"Vậy thì tốt... nếu anh chưa có ăn thì cùng ăn đi..."

"Tôi sợ mình sẽ làm bóng đèn..."

Lê Gia Hào nghe Trần Nhất Sơn nói thì đắm vào vai anh ta một cái, nói.

"Cậu nói cái gì vậy hả? Chúng ta là gì chứ... cùng ăn đi..."

Trên bàn ăn không khí vô cùng thoải mái, Trần Thanh Trúc nhìn Trần Nhất Sơn, đột nhiên hỏi.

"Anh Sơn, dạo này vẫn tốt chứ? Sao nhìn anh có vẻ mệt mỏi vậy?"

Trần Nhất Sơn đưa tay sờ trán mình thờ một hơi, nói.

"Cũng không có gì, chỉ là chuyện gia đình mà thôi..."

"À..."

Trần Thanh Trúc khẽ à lên một tiếng, ánh mắt khẽ đảo một vòng.

Lê Gia Hào bên cạnh nhìn Trần Nhất Sơn, nói.

"Vừa nãy em gái cậu tới tìm tôi đưa thiệp mời lễ mừng thọ của ông nội cậu. Tôi còn đang thắc mắc đây..."

Trần Nhất Sơn khẽ nhún nhún vai, cười khổ.

"Có gì lạ đâu, ông nội tôi đang nhắm tới cậu làm cháu rể đó..."

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Có duyên

"Phụt... khục khục... cái quý gì vậy? Cậu đừng có mà giỡn mặt kiểu đấy. Tôi sẽ chẳng giám tới lễ mừng thọ của ông cậu nữa đâu...ái..."

Lê Gia Hào thật muốn chết mà, đương yên đương lành lại lòi ra cái vấn đề quý gì thế này chứ. Mà dưới bàn đùi anh chắc chắn đã bấm tìm không ít vị bị cô nhóc nào đó cấu véo rồi. Đây mới chỉ là nghe thông tin vậy mà đã thành như thế này thì thử hỏi đến lúc mà anh bị nhét vào tay củ khoai nóng mang tên chọn cháu rể kia thì anh còn phải ăn khổ thế nào đây.

Trần Nhất Sơn cười đến sáng ngời, mà chầu chọc.

"Hắc hắc... Cậu nên lấy làm vinh dự mới phải chứ, không phải ai cũng được ông nội thân yêu kia của tôi để mắt đến đâu. Cậu đâu có phải không biết điều đó..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào thật muốn xé nát cái bộ mặt của thằng bạn đang cười nham nhở, vui vẻ khi mình gặp nạn kia mà, tức chết anh rồi. Anh đâu biết chuyện sắp xảy ra sau đó mới làm anh tức đến ói máu luôn. Lúc này từ bên ngoài cửa nhà hàng bước vào là ba người một nam hai nữ đi đến. Chẳng ai khác chính là Lê Gia Tuệ cùng Đào Hà Trang và Mạc Văn Anh đi đến.

Mạc Văn Anh vừa nhìn thấy Lê Gia Hào thì cười rộ rỡ, ánh mắt tưng kiếng, đi đến cất lời.

"Anh Hào... thật là trùng hợp mà, lại gặp mọi người ở đây rồi..."

Lê Gia Hào trong lòng có một hồi chuông báo động vang lên, nói cho anh biết sắp có chuyện không tốt xảy đến. Nhìn thấy mấy người trước mặt này anh thật chẳng thể cười nổi một cái, dứt khoát làm mặt lạnh luôn. Mà mấy người kia lại chẳng mấy may quan tâm đến ba người Lê Gia Hào có đồng ý hay không đã rất tự nhiên đi đến ngồi xuống. Lê Gia Tuệ mặt cười tự nhiên như không mà nói.

"Dù sao cũng là vô tình gặp gỡ, chọn ngày không bằng gặp dịp tại nơi đây, ba vị sẽ không ngại chúng tôi ngồi chung chứ?"

"Aizz... anh nói gì vậy? Mấy vị đây đâu phải là người hẹp hòi gì chứ. Lại nói chúng ta hôm nay thật sự có duyên nha, nhìn một chút ghép cặp lại vừa đúng ba đôi... anh Hào và Văn Anh thì khỏi cần bàn đến họ chính là một đôi xuất sắc đó. Còn chúng ta cũng đã xác lập quan hệ rồi. Lại nhìn đến anh Sơn và nữ nữ đây thì là một đôi đẹp chuẩn không cần chỉnh rồi... thật là tạo hóa mà... đúng không?"

Lê Gia Hào nhìn cái miệng đang thao thao bất tuyệt kia của Đào Hà Trang thật hận không thể cho cô ta nấy bại tay, xé rách miệng cô ta ra. Nhưng bên cạnh đó Mạc Văn Anh lại trái ngược với anh, cô ta chỉ còn thiếu nước chạy đến ôm hôn Đào Hà Trang để khen ngợi cô ta mà thôi, chưa bao giờ cô ta thấy có cái miệng của ai nói ra những lời hợp lòng người như vậy.

"Thật vậy sao? Nếu đã là có duyên như vậy thì các vị cứ tự nhiên thôi, cũng là thêm bát thêm đĩa thôi mà... để tôi gọi thêm vài món, không biết có ai trong các vị có kiêng khem gì hay không?"

"Aaaa..."

Advertisement / Quảng cáo

Vốn Lê Gia Hào đang muốn đứng dậy nói rõ rồi đuổi người nhưng bị Trần Thanh Trúc ngăn lại rồi cướp lời. Trần Thanh Trúc ngoài cười, trong nghiêng lại, đưa tay nhéo Lê Gia Hào một cái thật đau, rồi hướng mấy người kia cười nói thân thiện. Lê Gia Hào ăn đau mà chẳng thể mở miệng kêu than, chỉ giám xuyết xoa, rên nhẹ một tiếng.

Mạc Vân Anh nghe Trần Thanh Trúc nói vậy liền cười, nói

"Thật ngại quá nhưng chúng tôi đều không ăn được cay, riêng tôi còn bị đau dạ dày..."

"Ồ...vậy sao?"

Trần Thanh Trúc làm mặt đã hiểu liền hướng phục vụ gọi tới, kêu thêm món. Đến khi những món ăn được đưa lên thì tất cả mọi người đều trăn chối mà nhìn nhau, rồi nhìn về phía Trần Thanh Trúc. Những món ăn xếp kín trên bàn chính là Tôm, sò, bào ngư, bạch tuộc, mực, sò điệp sốt ớt siêu cay. Không có bất kỳ món nào không cay cả. Trần Thanh Trúc bộ dáng thanh nhàn gấp một miếng mực sốt bỏ vào miệng ăn vui vẻ, rồi nói

"Thật là ngon mà... mọi người ăn đi, thật là ngại quá tôi đây chính là không cay không vui, ăn thế này thật là đã mà..."

Mấy người trên bàn ăn thật vô ngữ mà nói, vậy ban này có hỏi bọn họ để làm gì cơ chứ, để rồi bọn họ nói không thể ăn cay cơ lại gọi toàn đồ cay, đây chính là muốn cay chết bọn họ mà. Lê Gia Hào khòe miệng giục giục lên hỏi, cô nhóc nhà anh thật là ra chiều đồ ai đồ nời, ăn cay anh không sợ, mà anh sợ chính là vị cay của trái ớt nhỏ này nhà mình mà thôi. Trần Nhất Sơn thì hoàn toàn ung dung ăn uống đến vui vẻ, bộ dáng nhàn tãn xem kịch vui. Anh ở đây chính là người hợp với câu nói không cay không vui nhất.

Lê Gia Tuệ nhìn một bàn đồ ăn trước mặt, thì ánh mắt như tối lại vài phần, nói

"Cô đây, khẩu vị thực không giống thực nữ, cho lắm... ăn cay không tốt cho dạ dày đâu."

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc nghe câu này xong thì nghiêng rằng, tròng mắt mà nói" Ai nói thực nữ thì không thể ăn cay chứ... tôi với anh không thân thiết anh quản tôi thực nữ hay không làm gì. Anh không ăn được thì có thể dẫn bạn anh rồi bạn, gọi món không cay mà ăn để vào vệ dạ dày... bàn này là tôi làm chủ, tôi thích ăn cay đây, anh quản nổi sao?"

Tức chết cô mà, đến tự tiện ngồi ăn ké còn chưa nói, lại ghép đôi linh tinh, giờ lại giám nói cô không thực nữ, đã vậy đừng trách Trần Thanh Trúc cô không nề mặt.

(Còn tiếp)

Tâm sự: các bạn ạ, tết nhất đến mong rồi, công việc thì nó chất đống, khó lòng xoay mình được vậy nên việc ra chương chuyện mới nó hơi có chút thất thường mong mọi người thông cảm.

Các bạn chuẩn bị tết đến đầu rồi? Vui vẻ chứ? Còn mình vẫn đang hỏi một câu hỏi đầu tiên là tiên đầu. Buồn thật sự... vậy nên mọi người hãy đọc, like, vote để ủng hộ cho mình ít quà tinh thần để sấm tết cho vui nhé. Hứa rành có thời gian sẽ viết ngay chương mới...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Ôm trong ngực, đặt trong tim

Lê Gia Tuệ cứng họng biết mình lỡ lời, ngượng ngùng, cười gượng nói.

"Cô đừng có hiểu lầm, tôi không phải có ý đó... tôi chỉ là... aizzz... tôi thực không khéo ăn nói cho lắm, tôi chỉ muốn đùa giỡn như bạn bè để chúng ta làm quen với nhau một chút mà thôi..."

Trần Thanh Trúc: "Hừ... rất tiếc tôi lại thấy không phải như thế đi..."

Đào Hà Trang thấy vậy liền cười giảng hòa:" Chỉ là hiểu lầm, chúng ta mới quen biết nên chưa có hiểu rõ nhau ý mà. Thực ra anh Tuệ cũng chỉ là thích đùa giỡn chút thôi. Chúng tôi cũng rất hay đùa như vậy... haha... cô đây đang hiểu lầm..."

Bên ngoài thì nói như vậy nhưng trong lòng cô ta lại âm thầm chửi rủa Trần Thanh Trúc đến mười tám đời luôn rồi. Cô ta sao lại có thể nào không nhận ra Trần Thanh Trúc chứ, ăn tương mấy lần bị Trần Thanh Trúc làm cho mặt thật là có chết đi đầu thai lại cô ta cũng chẳng thể nào có thể quên nổi. Lần này cô ta âm thầm quyết tâm hạ nhục Trần Thanh Trúc một lần để xả giận cho bỏ, hay nếu không thì cũng phải chọc cho Trần Thanh Trúc tức đến phát điên lên mới được.

Trần Nhất Sơn cười nhường nhường chân mày, nói

"Chuyện này bỏ qua được thì bỏ qua, không bỏ qua được thì chúng ta đánh phải chia bản vậy..."

"Ấy... không sao... không sao. Lâu lâu ăn cay đổi bữa cũng được mà..."

Mạc Vân Anh nhanh nhẩu mà đón lời của Trần Nhất Sơn. Vừa nói vừa gấp một miếng bạch tuộc cay bỏ vào miệng, vị cay xộc lên mũi, khiến mặt cô ta đỏ bừng lên, nước mắt nước mũi giàn giụa ra ngoài...

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trúc ở một bên, đưa tay nhéo Lê Gia Hào một cái, trong lòng thì nở hoa khi nhìn cái biểu hiện ăn cay khổ sở của Mạc Vân Anh. Lê Gia Hào bắt đắc dĩ chỉ biết lắc đầu... rồi đưa tay gấp một con tôm bỏ vào bát thông thả lột vỏ tôm

Mạc Vân Anh khề nhiu mảy quan tâm nói.

"Anh Hào... anh cũng đâu có ăn được cay, với lại anh cũng bị bệnh dạ dày mà, ăn nhiều cay không tốt đâu..."

"Cảm ơn cô quan tâm, nhưng tôi giờ đây thực sự là vô cùng yêu thích ăn cay, có thể nói không có cay thì tôi ăn không ngon. Còn bệnh dạ dày thì tôi đã khỏi dứt từ lâu rồi kia..."

Lê Gia Hào vừa dứt lời thì trong tay đã lật được hai con tôm lớn, cười lấy lòng đem bỏ vào bát của Trần Thanh Trúc một con, còn mình tự ăn một con, gật gật đầu tỏ vẻ vô cùng thương thức. Trần Thanh Trúc chẳng hề khách khí mà thoải mái hưởng thụ sự ưu ái này.

Đào Hà Trang bên cạnh tỏ vẻ ngạc nhiên, nháy nháy mắt mà nói.

"Xin hỏi cô đây tên là gì, thực sự là thất lễ mà, khi ngồi cùng bàn mà chưa được biết tên để tiện xưng hô cho phải. Xin tự giới thiệu tôi là Đào Hà Trang chắc cô đây cũng không xa lạ gì với tên của tôi đâu nhỉ. Tôi là diễn viên dưới cờ của tập đoàn Khánh Điền, bạn trai tôi chính là con trai cả của chủ tịch tập đoàn, là anh trai của anh Hào tổng giám đốc đây... mà bên cạnh tôi chính là bạn gái của anh Hào mới từ nước ngoài trở về, Mạc Vân Anh. Hai người họ cũng đang có một chút hiểu lầm, tôi cũng là đang cảm thấy sợ có hồ ly tinh nào đó nhân cơ hội nhảy vào phá đám. Chỉ mong sau bữa cơm anh Hào và Vân Anh có thể hết hiểu lầm rồi có thể dùng tình cảm mà xua đuổi hồ ly tinh mà thôi. Cũng mong là mấy cái con hồ ly kia có mất nhìn một chút là được, chạy cho xa, tránh để người khác chương mắt mà đập chết. Có gái... cô nói có đúng không?"

"Đào Hà Trang... cô đừng có mà quá phận... có nói hươu nói vượn gì đó. Tôi và Mạc Vân Anh giờ đây chẳng còn liên quan gì cả, chỉ là người dung nước là mà thôi. Còn tôi nói cho cô biết, đây mới chính là người yêu của tôi bây giờ, cũng sẽ là vợ của tôi đời này kiếp này. Cô mà còn nói những cuộc một lần nữa tôi sẽ cho cô ăn đũa vị đau khổ, dù để cô ngậm miệng đấy... Cô mau nói xin lỗi với người yêu của tôi mau... còn nữa tên của người yêu tôi không thể tùy tiện để cho hay mèo gọi được, nên không thể nói..."

Advertisement / Quảng cáo

Lê Gia Hào lần này thực sự không thể nhịn được, đứng phắt dậy, ôm lấy Trần Thanh Trúc vào lòng, rồi tròng mắt, lạnh lùng quét ánh mắt có thể đóng băng người nhìn Đào Hà Trang rồi gằn từng chữ mà nói. Những lời anh nói ra tựa như bom nguyên tử phát nổ khiến cho tất cả mọi người sững sờ tại chỗ, nhất thời không phản ứng lại được gì.

Ngay sau đó Mạc Vân Anh nước mắt rơi lã chã, thút thít mà nghẹn ngào nói

"Anh Hào... anh đừng như vậy mà... có gì chúng ta từ từ hãy nói, anh đừng có lời người con gái khác vào thể thân. Anh đã chờ đợi em bao nhiêu năm, giờ em đã trở về rồi, anh đừng giận em nữa được không? Như vậy sẽ làm em khổ, anh khổ và cả cô ấy cũng khổ..."

Lê Gia Hào cười lạnh nhìn Mạc Văn Anh, mĩa mai.

"Cô thật sự quá tự tin rồi... có thể có một thằng Hào yêu cô. Nhưng rất tiếc thằng Hào ấy đã chết lâu lắm rồi, chắc cũng sang cát được rồi. Vậy nên cô đừng ở đó mà ảo tưởng nữa. Lê Gia Hào tôi này ý mà giờ đây chỉ yêu một người duy nhất cho tới cuối đời này chính là cô gái mà tôi đang ôm trong ngực, đặt trong tim này mà thôi."

Lê Gia Hào nói xong thì ôm Trần Thanh Trúc xoay người, đi thẳng ra cửa, chẳng nói lấy một lời chào.

Một bữa ăn ban đầu không khí vui vẻ hòa hợp bỗng chốc bị mấy người đáng ghét phá đám khiến bầu không khí trở nên khó thở, lúng túng vụn vặt mà trôi qua.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Là Mẹ Đơn Thân Thuần Khiết Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.